

Dale Brown: BÁDOGEMBER - Tin Man

Ajánlás

Ezt a regényt a feleségemnek ajánlom, bizalmasomnak, legjobb barátomnak, szerelmemnek, Diane-nek; a fiúknak, első gyermekünknek, Hunternek; és jó öreg cimborámnak, Sabre-nek.

A lélek nem születik és nem semmisül meg; boldog vagyok, hogy ez a három lélek megérintette az enyémet.

Ajánlom továbbá George Sullivan őrmester emlékének, aki a Nevada-Reno Egyetem rendőrségén teljesített szolgálatot, amíg 1998 januárjában munkája végzése közben brutálisan meggyilkolták. Ajánlom azoknak a férfiaknak és nőknek, akik jelvényt viselnek, és arra áldozzák az életüket, hogy minket megvédjenek. Köszönet nekik a szolgálatért!

Köszönetnyilvánítás

Köszönet a feleségemnek, Diane Joelson Brownnak, aki visszavonulásáig a sacramento-i rendőrség kábítószer-ellenes ügyosztályán, hadnagyi rangban teljesített szolgálatot. Köszönet neki a bátorításért, a támogatásért, a technikai tanácsokért. Ez a könyv nem jöhetett volna létre az ő türelme, hozzáértése és tapasztalatai nélkül. Minden esetleg elkövetett hibáért én vagyok felelős, de minden dicséret őt illeti.

Köszönet John Kane hadnagynak, a sacramento-i rendőrség katasztrófaelhárítási csoportjából; Leslie Brown hadnagynak, aki a Sacramento County seriffhivatal vezetője; David Cropp nyomozónak, a sacramento-i rendőrség kábítószer-ellenes ügyosztályán dolgozó tapasztalt detektívnek; Vonda Walker rendőrnek és Paula Gow tizedesnek - mindketten a sacramento-i rendőrség állományába tartoznak - technikai jellegű segítségükért.

Köszönöm a sacramento-i rendőrség nyugállományba vonult tisztjének, pilótatársamnak, Bert Sousának azért, hogy segített megteremteni a regény milióját és információkat szerezni a törvényen kívüli motorkerékpáros bandákról. A vad motorosokra vonatkozó információk fő forrása az a könyv volt, amelyet Yves Lavigne éppen Bert biztatására, Hells Angels - Into the Abyss címen, 1996-ban, New Yorkban, a HarperCollins Publishers gondozásában jelent meg. (A "Hells Angels" a Hells Angels Motorcycle Corp. tulajdonát képező, bejegyzett elnevezés.)

A szerző megjegyzése

A következő történet a képzelet szüleménye. Bármilyen létező személyre, valóban megtörtént eseményre utaló jel és azonosság csupán a véletlen műve. Annak ellenére hogy megpróbáltam a valós környezetbe helyezni szereplőimet, a valóban létező helyek és szervezetek megemlítésére kizárólag a történet minél erősebb valóságúsége miatt került sor. Nem állt szándékomban elítélni, képviselni, jellemezni vagy véleményezni egyetlen valóban létező személyt, szervezetet, sem pedig az általuk végrehajtott cselekményeket.

A methamphetamine előállításának folyamatának leírására is kizárólag a valóságúség megteremtése miatt volt szükség. Az így előállított drogok, ezek melléktermékei és a könyvben leírt alkalmazási módszereik halálosak lehetnek. Senki ne próbálja megkísérelni a szerek előállítását!

Szívesen veszem a könyvvel kapcsolatos észrevételeket, véleményeket. Kérem, küldjenek e-mailt a következő címre:

Readermail@Megafortress.com

vagy látogassák meg az Interneten keresztül a Web site-omat:

<http://www.Megafortress.com>

Mivel rengeteg üzenetet kapok, eltarthat egy kis ideig, míg valamennyit megválaszolom, de ígérem, mindegyiket el fogom olvasni. Köszönöm!

Dale Brown
Lake Tahoe, Nevada, USA

A valós világ hírei

Előrelépés a kirabolt páncélauto ügyében!

- San Francisco Examiner és az AP Hírügynökség, '97. nov. 26

San Ramon, Calif. - Az oaklandi rendőrség, miközben egy páncélauton szolgálatot teljesítő biztonsági őr halálának, valamint az áldozat társa és 300,000 dollár készpénz eltűnése ügyében nyomozott, szerdán átkutatatta az egyik sacramento-i motelt, ahol az egyik szobában "több százezer dollárra" (idézet: rendőrségi forrás) bukkant.

A Sacramento központjában, a Richards Boulevard és a Jibboom Street kereszteződésében lévő Motel-6 kérdéses szobájában senki sem tartózkodott, amikor hajnali fél négykor a rendőrség végrehajtotta a vizsgálatot.

A hatóságok körözést adtak ki az eltűnt biztonsági őr, Thomas Franklin Wheelock ellen, mivel őt tartják az ügy elsődleges gyanúsítottjának.

Az oaklandi rendőrség egyelőre nem kívánta kommentálni a motelban történeteket.

A nyomozók gyanítják, hogy a végzetes kimenetlű lövöldözés és a feltételezhető rablás a legutóbbi eseménye annak az "új trendnek", amelyre az a jellemző, hogy a bűncselekményeket a rájuk bízott értékektől megszédült biztonsági őrök követik el.

- Rettenetes belegondolni, hogy az emberrel esetleg éppen az végezhet, akinek elvileg biztosítani kellene a hátát - jegyezte meg Dan Connolly, a Független Biztonsági őrök Szervezetének elnöke. - Ez oda fog vezetni, hogy az ember már a senkiben sem bízhat meg ebben az üzletágban.

Drogkészítés a motelben - négy gyanúsított

- Los Angeles Times, '97. nov. 15.

Studio City, Calif. - Négy embert "illegális kábítószerlaboratórium üzemeltetése" vádjával őrizetbe vettek az egyik motelben. A gyanúsítottak a szobájukban methamphetamine-t készítettek. A Los Angeles-i kapitányság pénteki hivatalos közleménye szerint a rendőrség által lefoglalt két gallonnyi alapanyagból több ezer dollár értékű narkotikumot lehetett volna előállítani. ...A Los Angeles-i rendőrség veszélyes anyagokkal foglalkozó ügyosztálya szintén megvizsgálta a helyszínt, mert a gyanúsítottak a methamphetamine előállításához önmagukban is mérgező hatású anyagokat kívántak felhasználni.

- Ez az anyag olyan mérgező, hogy képes lenne átrágni nemcsak a tapétát, de a falakat is - mondta Michael Linder őrmester, a gyanúsítottak letartóztatásában közreműködő egyik rendőrtiszt.

...Az utóbbi időben Los Angelesben elszaporodtak a kis, hordozható methamphetamine-laboratóriumok.

...A nagyobb mennyiségeket előállító műhelyeket általában a városokon kívül működtetik, mivel itt nyugodtan üzemeltethetők az elektromos generátorok, és a melléktermékként keletkező füst sem kelt feltűnést.

- Az ilyesmi akkora büzzel jár, hogy nem egészen normális, aki egy város kellős közepén próbálkozik meg a dologgal - mondta Linder.

A drogterjesztők külföldiekből milíciát szerveznek az USA rendőrei ellen!

- The Washington Post, '97. okt. 30.

A mexikói drogterjesztő szervezetek idegen zsoldosokat fogadnak fel, hogy megerősítsék paramilitáris csapataikat, amelyek ezután az eddiginél is nagyobb veszély jelentenek majd az USA törvényeit betartatni szándékozókra - jelentette ki tegnap néhány tekintélyes bűnüldözési szakember.

... Az Arellano Felix szervezet "jól felfegyverzett, kiképzett katonákból álló biztonsági szervezeteket tart fent, amelyet a mexikói hatóságok természetüket tekintve paramilitárisnak neveznek. A bandák tagjai nemzetközi zsoldosok,

katonai tanácsadók, kiképzők és...

...Megbízható források szerint a zsoldosok többsége Columbiából, Nagy-Britanniából és Izrealból érkezett, a fő feladatuk a drogbárók milíciáinak kiképzése, haditechnikájának és harcmódozójának fejlesztése.

Az 1980-as évek végén a columbiai Medellín kokain-kartell izraeli zsoldosokat bérelt fel a magánhadseregébe, ezek a katonák végezték az elhíresült robbantásos merényleteket. Az egyik rivális kokain-kartell ezt követően brit és dél-afrikai zsoldosokat fogadott fel, hogy velük ölessék meg a Medellín-szervezet vezetőit...

A bűnüldözés célpontja: methamphetamine!

- Sacramento Bee, '96. okt. 4.

Washington - Clinton elnök csütörtökön közvetlen figyelmet szentelt a Californiát sújtó problémának: aláírta azt a törvénytervezetet, amely szerint növelni lehetne a methamphetamine előállításáért kiszabható büntetések tételét, és amely tiltólistára helyezné az illegális kábítószer gyártásához szükséges alapanyagokat.

A Fehér Ház Rózsakertjében rendezett aláírási ceremónia során Clinton kijelentette, hogy az új törvény gátat szabna annak a járványként terjedő problémának, amely jelenleg főként a Nyugati Partvidéken jelent gondot, de hamarosan az egész országban elterjedté válhat.

- Meg kell állítanunk a methamphetamine-t, mielőtt még az 1990-es évek krekkeje (kokain) válna belőle - mondta Clinton a kábítószerrel, amelynek köszönhetően az elmúlt években ugrásszerűen megnőtt a Sacramento körzetében drogambulanciára kerültek száma. - Ez a törvény éppen ezt teszi lehetővé számunkra.

A hatóságok szerint a methamphetamine okozza az ország legaggasztóbb ütemben súlyosodó kábítószer-problémáját...

PROLÓGUS

Portola, California, 1997. szeptember

Azok, akik benne voltak a buliban "öntsd és fuss" módszernek nevezték, a hozzá való szer pedig egyike volt a kémiai valaha is használt legveszélyesebb, legrobbanásveszélyesebb anyagoknak. Bennie, a Főnök azonban mestere volt ennek a bonyolult és életveszélyes műveletnek.

Egy vastag kémcsőben Bennie tizenhét fontnyi ephedrinhez - recept nélkül kapható fogycsökkentő tablettákat zúzott össze, és ezt a port feloldotta kloroformban - hozzákevert egy mérgező, maró vegyszert, egy olyan folyadékot, ami a hangzatos "thionylklorid" nevet viselte. A keverék azonnal toxikus kéndioxidot termelt, maró sósavvá vált, és egy olyan elegyet hozott létre, amit 1-phenyl-1-kloro-2-methylaminopropánnak neveztek, vagy rövidebben: kloropszeudoephedrinnek. A módszert azért nevezték "öntsd és fussnak", mert a keletkező gázok, a kéndioxid és a savgáz ötven yardos körzetben még akkor is komoly károsodást okozhatott az emberi légzőszervekben, ha az elegyítést a szabadban, bivalyerős ventilátor vagy elszívó berendezés mellett hajtották végre. Ami Bennie-t illeti, ő a maga részéről sosem használt semmiféle hiper-szuper berendezést, ezért az elegyítés után minden egyes alkalommal le kellett tesztelnie magát, képes-e megtenni egy fél rögbipályányi távolságot visszafojtott lélegzettel. Futás közben mindig egy törülközőt szorított az arcára, mert ha a sósav gáz vízzel érintkezik, ha csak annyi nedvesség keveredik hozzá, amennyi az ember orrlyukán pára formájában kijön, akkor azonnal sósav jön létre, mégpedig olyan erős, ami másodpercek alatt képes kirágni az ember szemgolyóját.

Bennie tudta, ha túléli a tesztet több ezer dollárral lesz gazdagabb. Ha nem éli túl, akkor csak annyi ideig maradhat életben, hogy megérezze a vért a torkában, hogy átélje, milyen az, amikor az emberben szétmállik a tüdő, amikor a gége úgy válik semmivé, mint a máglyára dobott papírlap.

Bennie ötvenéves volt, ráncos képű, aszott testű. Nem volt valami jó kondiban, majdnem elájult amíg a fákhöz ért, de végül sikerült neki. A keverőkádja egy

oldalfalak nélküli sufnyiban állt, a szél akadálytalanul keresztülfújhatott rajta. Bennie, ahogy hátrafordult, tisztán látta a kádból előgomolygó, a tető alatt összesűrűsödő mérgező gáztömeget. Tíz perccel később amikor már nyugodtan visszamehetett a kádhoz nekilátott, hogy megkeverje a vegyületet.

Testőrei - mindkettő magas, testes, szakállas fickó volt, hosszú hajjal, hatalmas sörpocakkal, általában Doc Martens "seggszétrúgó" csizmát hordtak meg fekete bőrmellényt - nem is reménykedhettek abban, hogy képesek arra az atlétikai teljesítményre amire ő, ezért végig biztonságos távolságban maradtak, fűvet szívtak és sört vedeltek. Mindkét pasas a Sátáni Testvériség motorosbanda teljesjogú tagja volt, magukon viselték a geng "színeit: bőrmellényük hátán a Testvériség címerét, ami fölé a "TESTVÉRISEÉG", alá pedig az "OAKLAND" szavakat festették. Mindkettőnek ott volt a Sátánbartyók tetkója a bal karján. A banda tagjainak többsége az amerikai törvényen kívüli motorosok legveszélyesebbjei közé tartozott, javarészt olyanok voltak, akik saját elhatározásból vagy mások akaratának engedve megváltak az olyan gengektől, mint a Hells Angels, az Outlaw Bikers, vagy a Fivérek. Akadtak közöttük rasszisták, sőt, még egy-két neonáci is, de amikor drogról, vagyis a bizniszről volt szó, akkor megfeledkeztek a faji különbségekről, és a kuplerájaikban és a striptease bárjaikban nem csak fehér, de fekete, ázsiai, hispán nőket is foglalkoztattak. Persze már dolog az üzlet, és más a magánélet - a banda tagjai kizárólag fehér csajokkal kerültek szorosabb kapcsolatba. Az Egyesült Államokban a Testvériségnek több tagja volt, mint a Hells Angelsnek vagy más motoros gengnek, de a tagok közül kevesebben rohadtak börtönben. Ennek nagyon egyszerű oka volt: esküt tettek, hogy a zsaruk élve nem kapják el őket.

Amikor Bennie befejezte a kotyvalék kavargatását, leülepítette a kloropszeudoephedrint az üveg alján, és nekilátott a második, még veszélyesebb feladat végrehajtásának. Egy jókora acéltartályban összekeverte a kloropszeudoephedrint egy palládiumfeketének nevezett fémkristály katalizátorral és egy erős, hexánnak nevezett oldattal, majd lezárta a tartályt, és tiszta, robbanásveszélyes hidrogéngázzal nyomás alá helyezte. A hidrogén elegyedett a kloropszeudoephedrinnel, és létrejött egy fényes, fehér, kristályos por, amit methamphetaminnak, vagy rövidebben speednek, krenknek, néha methnek neveztek. Egy Bennie-hez hasonlóan szakavatott meth "szakács", feltéve, hogy egyáltalán túlélte a procedúrát, egyetlen nap alatt körülbelül huszonkét font methamphetamint tudott előállítani, aminek az értéke tiszta állapotban fontonként négy és hatezer dollár között volt. A Testvériség egyfontos csomagokban adta tovább az Egyesült Államok majdnem minden területén működő nagykereskedőknek. A szállítást a banda tagjai végezték, vagy azok az "öszvérek", akik együtt utaztak a motorosokkal vagy együtt lógtak a bandával, de maguk nem vezettek gépet.

A methamphetamin - amelyet olyan sok veszélyes és mérgező vegyszerből hozták létre, hogy nehéz volt elhinni, hogy teljes biztonsággal lehet kezelni - volt az ország leggyorsabban terjedő kábítószer. Mire hozzákeverték a pyridoxint vagy a természetgyógyászati boltokban bárki által beszerezhető B6 vitamint, az értéke, vagyis az az ár, amennyiért az utcán meg lehetett vásárolni elérte a fontonkénti tíz-tizenkétezer dollárt. Sokan lenyelték, kávéval vagy piával vették be, mások felszipantották. A szer a bevétel módjától függetlenül megnövelte alkalmazója erejét, szexuális potenciáját, megélesítette az érzékszerveit - legalábbis két-tizenkét órára. Amikor a hatás elmúlt az illető egy-három napon keresztül kábult fáradtságot érzett. Ha a szert elfüstölték vagy belőtték, akkor a stimuláló effektusa még határozottabban jelentkezett, a betépett drogos úgy érezte, iszonyatos erővel, végtelen energiával rendelkezik, és egyszerűen sebezhetetlenné vált. A Testvériség és a többi törvényen kívüli motorosbanda igencsak meggazdagodott abból, hogy az Egyesült Államok nyugati részén szétszórták az anyagot.

Bennie ehhez az adaghoz majdnem kétezer dollár értékű vegyszert használt fel. Az anyagok többségét California államban nem lehetett külön engedély nélkül beszerezni, Mexikóban, vagy a többi államban azonban bárki könnyen összeszedhette a cuccot. A fő alkotórész, az ephedrin beszerzése volt a legegyszerűbb. A mexikói gyárak igény esetén akár egy tonnányi fogyókúrás tablettát, vagy több kamionnyi tiszta ephedrint leszállítottak. Ha a DEA, a Drogellenőrző Hivatal, vagy a BNE, a Californiai Drogellenőrző Iroda szaglászni kezdett volna, Bennie lazán megváltoztatja a szállítóit, és máris minden rendben. Az Egyesült Államokban léteztek olyan cégek, amelyek postai úton

érkezett megrendelésre is hajlandóak voltak leszállítani heti száz karton fogyókúra tablettát, a Testvériség tagjai pedig ismertek pár olyan srácot, akik húsz dolcsiért pillanatok alatt kirámoltak egy teljes drogériát. Ha mégis valami komoly zűr támadt volna, akkor Bennie egyszerűen megváltoztatja a receptet: az ephedrin helyett phenylalanint alkalmaz, egy olyan aminosavat, amit a reformélelmiszerekkel foglalkozó üzletekben fontonként kétszáz dolcsiért bárki megvehet. Szintetizált már kloropszeudoephedrint olyan mahuang gyökérből is, amit a kínai zöldségeseknél lehet kapni, és más, szabadon beszerezhető vegyszerekből is elő tudott állítani phenyl-2-propanont, ami nagyon hasonlít az ephedrinre. Ha minden kötél szakadt, és semmilyen normális alkotóelemhez nem lehetett hozzájutni, ezekből az anyagokból, ha elég nagy mennyiségben álltak rendelkezésre, létre lehetett hozni egy viszonylag rossz minőségű speedet, de nyersanyag-problémák csak ritkán jelentkeztek, így a meth-biznisz nyugodtan virágozhatott.

Bennie eddig túlélte a főzőcskézést, de a szeme és a tüdeje eléggé gyatra állapotban volt, a testén pedig számtalan sebhely éktelekedett - valamennyi egy-egy baleset, egy-egy olyan kotyvasztás emléke volt, amikor valami rosszul sült el. Már egy szippantásnyi thinonylklorid is roncsolja a tüdőszöveteket, egy cseppnyi pedig borsónyi lyukat mar az ember tenyerére vagy ujjára. Az ephedrin komoly súlyvesztést okozhat, szívritmuszavart és tremort idézhet elő. A kloroformról köztudott, hogy rákkeltő hatása van. Bennie azonban sosem gondolt a kockázatokra, őt csakis és kizárólag a pénz érdekelte.

Bennie túlélő volt. Azóta foglalkozott speed előállításával, hogy az osztálytársával, még 1973-ban, az egyik nyári meló során a California-Berkeley Egyetem kémiai laborjában sikerült kikeverniük valami hasonlót. A laborban, a kémcsövekben és petricsészékben csupán néhány unciányit állítottak elő, de ennyi is éppen elég volt nekik ahhoz, hogy a haverjaikkal pár hétig remekül érezzék magukat. Egy parányi speed adag, egy akkora rögcse, mint az ember kisujján a köröm már enyhe LSD-hallucinációkat okozott, plusz istentelenül felállította a férfiember micsodáját, annyira, hogy a merevedés sokszor órákon át tartott. Ha egy srác belecsempészett a csaja italába egy kis speedet, akkor biztos lehetett abban, hogy remekül fogja érezni magát a randin. Sok esetben a lányok szexre kiéhezett szukákká váltak, vadállatokká, akik egész éjjel állták nem egy, de tíz férfi rohamait.

Bennie 1974-ben otthagyta a Berkeleyt, de nem azért, mert lebukott, hogy az egyetemi labort titokban drogok előállítására használja. (A legjobb vásárlói éppen a fiatalabb professzorok és a végzős asszisztensek voltak.) Mindent összevetve hat éven át dolgozott azért, hogy elnyerje a "filozófiatudományok baccalaerusa" címet, de aztán felkínáltak neki egy olyan állást, amivel több pénzt lehetett keresni mint a tanítással és a tanulmányírással: speedet kellett főznie a Sátáni Testvériség oaklandi szervezetének. Három évvel később Oregontól Nevadáig és Bakersville-ig ő irányította a főbb drogelőállító laborok kiépítését, Észak-Californiában a Testvériség tagjainak felét megtanította a speedfőzésre. Szinte egyedül tömte tele úgy a Testvériség legális kasszáit, hogy a banda egész ügyvédsereget tudott felbérelni, amelynek segítségével az 1980-as években hatástalanítani tudta a több tucatnyi vádindítványt

Most, több mint húsz évvel és isten tudja hány kádnyi speeddel később Bennie-nek még mindig megvolt a szaktudása, a türelme, nem remegett a keze, és ami a legfontosabb: még mindig elég gyorsan tudott futni. Még mindig ő számított az ásznak a speedfőző játékban. Ráadásul a speed - különösen az amerikai gyártmányú anyag, ami jobb volt, mint az olcsó mexikói - még sosem volt olyan keresett és értékes, mint manapság, így az üzlet tényleg felvirágozott. Bennie-nek pedig esze ágában sem volt kiszállni egy ilyen remek buliból.

Óvatosan ellenőrizte, hogy a minireaktoron minden szelep és ajtócska jól zár-e - ha egy kis résen keresztül oxigén jut a hidrogéncsőbe, a nyomás alatt lévő tartály egyetlen másodperc alatt olyan tűzgolyóvá változik, akkora robbanás következik be, ami hatását tekintve felér egy kisebb termionukleáris bombáéval. Bennie ellenőrizte a nyomásmérőt. A mutató folyamatosan az egyre alacsonyabb értékek felé mozgott, ami azt jelentette, hogy a kloropszeudoephedrin még mindig nem telítődött hidrogénnel. Még egy óra, vagy nagyjából ennyi, és elkészül az anyag. Ezután étterrel pár órára éterbe kell áztatni a speedet, utána meg kell szárítani a házilag összebarkácsolt gépben, azután pedig... Igen. Azután szépen össze lehet söpörni a százhuszezer dollár értékű krenket. A két motoros nem mutatkozott, Bennie gyanította, álomba szenderítette őket a sör. Eltávolodott a

tartálytól, elindult a fák felé, hogy cigiszünetet tartson.

A második szakasz, a hidrogénezési eljárás kulcsa a reaktor volt. Egy normál, kereskedelmi forgalomban kapható Parr-féle negyed-es katalitikus hidrogénátor fűtőegységgel és agitátorral majdnem kétezer dollárba került, és egyszerre csupán fél fontnyi speedet lehetett előállítani vele. Ami még ennél is rosszabb: pontosan úgy nézett ki, mint egy laborfelszerelés, az ilyesmi pedig mindig felkeltette a zsaruk érdeklődését. Így aztán Bennie sajátkezűleg építette meg a szerkezetet, úgy tervezte, hogy hordozható legyen, senki ne lássa rajta, hogy mire való, és sokkal több anyagot lehessen megcsinálni vele, mint a boltban kapható ketyerével.

Ez a hordozható speedlabor, amit Bennie a Testvériség californiai farmjainak egyikén, ezen az isten háta mögötti helyen felállított, a legjobb volt amit életében összehozott. A gép szíve a negyven gallonos hidrogénező reaktor volt, amit egy régi, acélból készült kávépörkölőből csinált. Az energiát egy hatalmas gázolajos agregátor szolgáltatta, és volt egy gőzös vákuumegysége is. Az egész egy traileren állt, a külsejét bekenték szurokkal, hogy úgy nézzen ki mint az aszfaltolvasztók. Az álca kiváló volt, az ilyesmit még a leggyanakvóbb zsaruk sem szokták körbeszaglászni. Sokkal nagyobb és sokkal jobb volt a Parr-féle cuccnál, majdnem ötvenezret ért. Ez volt Bennie büszkesége, és...

- Helló.

Bennie hátrapördült. Két férfi állt mögötte, alig tíz lépés távolságban, talán még közelebb. Jézusom, gondolta Bennie döbbenet, ezek olyan nesztelenül mozognak, akár a pumák! Az egyik pasas fiatalos volt, vékony, szőke; az egyik szemét fekete kötés takarta el, a másik kéken csillogott. Hosszú, fekete bőrkabát volt rajta. A társa jól megtermett fickó volt, pontosan úgy nézett ki, mint a profi rögbicsatárok. A haja sötét volt, erősnek látszott, a félszemű mögött, tőle kissé balra, fedező pozícióban helyezkedett el...

Ez azt jelentette, hogy a stukker a félszemű pasas zsebéből vagy a kabátja jobb szárnya alól fog előkerülni. A bikanyakú balról fedezné a fickót. Bennie elég sok időt töltött képzett fegyveresek, főként zsaruk társaságában ahhoz, hogy tudja, hogyan helyezkednek el a profik, milyen pózokat vesznek fel ha veszélyes helyzetbe kerülnek.

Bennie fekete bőrmellényt viselt, azt, amin rajta volt a Vörös Denevér jelvény meg a felirat, hogy "OAKLAND" - a Sátáni Testvériség jelöltjeinek szimbólumai. Nem tudott motorozni, így sosem válhatott belőle teljes jogú bandatag, de ezt csak kevesen tudták, a legtöbben azt hitték, ú is benne van a csapatban, aminek tagjaiba jobb nem belekötni. Bizott benne, hogy a két fickó is veszi a jelzést és minél előbb elhúzza a közelből.

- Jó napot, uram - mondta a félszemű. - Feltarthatnám egy percre? - Határozottan brites akcentussal beszélt. A hangja szigorúbb volt mint az első hellónál, acélos, nem egészen olyan, mint az intézkedő zsaruké szokott lenni, de érezni lehetett, hozzászokott a parancsoláshoz. Talán katona?

- Magánterületre tévedtek - mondta Bennie a legdurvább, legbarátságatlanabb hangján, megpróbálta utánozni a Testvériség tagjait. Hol a francban vannak az őrei? Mi az istenért nem térnek már magukhoz? Miért nem jönnek elő? Nem igaz, hogy egy hangot sem hallanak! - Tűnjenek innen a picsába, mielőtt baj lesz. Az elől álló férfi felemelte a kezét, kifelé fordította tenyerét, de Bennie-nek feltűnt, hogy a fedező ember meg sem moccan. Ja, a brit manusz gesztusa félreérthetetlen, tényleg nincs a kezében fegyver, de... a tekintete vészjósló. Az ilyen pasasok nem szoktak hozzá, hogy beszéljanak nekik. Az ilyenek nem szokták megadni magukat.

- Nem akarunk bajt - mondta a brit bocsánatkérően. - Azért jöttünk, mert üzleti ajánlatunk van az ön számára. Egy olyan ajánlat, amit nagyon kedvezőnek fog találni.

- Kik maguk?

- Bocsásson meg, Mr. Reynolds.

Ó, a francba, gondolta Bennie. Ez tudja a nevemet. a valódi nevemet!

- Elfelejtettem bemutatkozni. A nevem Gregory Townsend.

A jó öreg Bennie már több, mint húsz éve a világ legkeményebb, legőrültebb motorosainak dolgozott, de most összeszorította torkát a félelem. Néhány évvel korábban az Egyesült Államok valami olyasminek a markában vergődött, ami félelmetesebb volt, mint manapság a Kínával vagy Észak-Koreával megvívandó nukleáris háború veszélye. Egy belga ex-kommandósból lett nemzetközi fegyvercsempész, név szerint Henri Cazaux röpködött az ország fölött, aki

robbanóanyagokkal és irányíthatatlanná tett repülőgépekkel bomzátta az Államok legnagyobb reptereit. Az ügybe belépett a hadsereg, amelynek egy hatékony, radarral ellátott gépekből, vadászokból és föld-levegő rakétákból álló védőhálót kellett kiépítenie Cazaux megfékezése érdekében.

Cazaux legyőzhetetlennek tűnt, megállíthatatlannak, aztán Nyugat-Virginiában, az egyik mocsárból előkerült a hullája. Hét darab Fekete Karmot nyomtak belé, közvetlen közletről. A szuper robbanógolyók annyira széttépték a testet, hogy Cazaux úgy nézett ki, mintha keresztülpréselték volna egy húsprésen. Egyetlen árulkodó nyomot sem találtak. Az illetékesek megkönnyebbülten lezárták az aktát, és ezzel az Amerikai Egyesült Államokban végetért Henri Cazaux rémuralma. Akkoriban rengetegen bocsátkoztak találgatásokba Cazaux gyilkosának személyét illetően. Egyes vélemények szerint az FBI valamelyik pribékje végzett vele, mások azt mondták, az Egyesült Államok Ügyészi Szolgálatának nyomozócsapata, pontosabban annak akciócsoportja tett pontot az eset végére, de voltak olyanok is, akik biztosra vették, hogy a CIA valamelyik titkos kémelhárító szakasza intézte el. A legvalószínűbbnek azonban az tűnt, hogy Cazaux bandájának életben maradt tagjai közül a legmagasabb rangú, a közvetlen helyettese húzta meg a ravaszt, az a férfi, akiben a vezér teljes mértékben megbízott, aki az akciótervek készítette. Az illetőt a kiszivárgott információk szerint Gregory Townsendnek hívták, és valamikor a brit SAS kommandóban teljesített szolgálatot, majd átállt a rosszfűk oldalára. Townsendet évek óta körözte az Interpol, de a zsaruk soha még csak a nyomába sem tudta érni.

És ez a Townsend most itt állt Bennie előtt, teljes életnagyágban.

Né mutasd ki, hogy ideges vagy!, parancsolt magára Bennie. Csak nyugi...

- Szóval maga lenne Townsend? Marhaság! Úgy hallottam, a pasas már rég meghalt, akkor harapott fűbe amikor az a pszichopata, a főnöke, az a Cazaux. Állítólag a kormány kommandósai nyírták ki.

A férfi elmosolyodott - az arca félelmetessé változott.

- Ó, igen! - mondta. - Igen. Szegény Henri! Tényleg elég örült volt. De biztosíthatom, valóban Gregory Townsend vagyok, és amint látja: élek.

- Be tudná bizonyítani, hogy tényleg maga az?

- Ah! Bizonyítékot kér? - A brit a kabátja zsebébe nyúlt.

Az istenit!, gondolta Bennie. Ez most le fog puffantani!

A brit azonban nem fegyvert, hanem egy fényképet húzott ki a zsebéből.

- Ezt most csak azért mutatom meg magának, Mr. Reynolds, mert valóban szeretném ha együttműködne velünk. - Bennie felé dobta a fotót.

Bennie elkapta, de közben nem vette le a szemét a britről meg a másik fickóról. Amikor a képre nézett megállt benne az ütő.

A fényképen Townsend a földön térdelt valami mellett, ami első látására egy kupac szemétnek látszott. Bennie, ahogy jobban szemügyre vette a fotót, rájött, hogy a szeméthalom valójában egy hulla. Egy félig szétrobbantott fejű ember teste. Az arcot nem lehetett felismerni, de a felsőtestről letépték a ruhát, és a golyóütötte sebek között jól látszott a jókora, színes tetoválás, az Egyes Belga Ejtőernyősöknek, a Vörössapkásoknak, Belgium elit harcolóegységének szimbóluma volt. Cazaux ennek az egységnek volt a tagja.

Bennie nem először látta a képet. Az a fotó, amit a kezében tartott majdnem azonos volt azzal a felvétellel, amit annak idején számos napilap és színes magazin leközölt a Henri Cazaux szétlőtt tetemének megtalálásáról tudósító cikkek illusztrációjaként. Természetesen Townsend azokon a képeken nem szerepelt. A térdelő alak egy 9 milliméteres Browning Hi-Powert tartott - az FBI vizsgálati eredménye szerint a gyilkosságot éppen egy ilyen fegyverrel követték el.

- Szegény Henri -ismételte Townsend. - Akkoriban meggazdagodhattunk volna, de neki mániájává vált, hogy megtámadja az amerikai kormányt, minél több bosszúságot okozzon az országnak és vezetőinek. Ostobaság volt.

- Jéé-zusom! - kiáltott fel Bennie. - Maga nyírta ki Henri Cazaux-t!

- Amikor Cazaux meghalt fellelegeztek az... khm... az üzlettársai is - mondta Townsend. Kikapta Bennie dermedt ujjai közül a fényképet, visszacsúsztatta a zsebébe. - Megszűnt az ellenünk indított hajtóvadászat. Sajnos a könyvelőnk köpött az FBI-nak és az Interpolnak mielőtt likvidáltam, így a hatóságok zárólhatták a titkos bankszámláinkat. Jelenleg azon dolgozom, hogy feltámasszam a szervezetünket, összeszedjem régi társainkat, és új tagokat toborozzak. Éppen ezért jöttem el önhöz is. Szeretnék felajánlani magának egy vezető szerepet a szervezetemben.

Jézus Krisztus, gondolta Bennie, a nemzetközi bűnözés új királya arra kér, hogy

csatlakozzam hozzá! Nem tudta eldönteni, hogy ez most rosszat jelent, vagy ez lenne élete nagy lehetősége, de eleget tapasztalt már ahhoz, hogy óvatosan közelítse meg a dolgot.

- Maguk fegyverekkel foglalkoznak, nem igaz? - kérdezte. - Én pedig semmit sem tudok a sem stukkerekről, sem a fegyverkereskedelemről. Townsend legyintett.

- A fegyverüzlet már nem olyan jövedelmező, mint egykor, Mr. Reynolds - mondta. - Rengetegen foglalkoznak vele. A piacon manapság bármi beszerezhető. Automata fegyverek, olyan lövegek, amilyeneket a nehéztüzérség használ, légi és harci járművek... Bármi. Nem, most nem fegyverekről van szó, Mr. Reynolds. Legalábbis nem ez lesz a fő tevékenységünk.

- Itt most a methamphetaminről van szó, Mr. Reynolds. Egyes becslések szerint egyedül California államban kétszázmillió dollár értékű speedet forgalmaznak évente. A bevétel legnagyobb része tiszta profit, ráadásul a szállítással és az importálással sem kell bajlódni. A gyártás, a terjesztés és a védelem megfelelő szintre emelésével könnyen elérhető lenne, hogy az országban évente félmilliárd dollárt hozzon az üzlet.

- Ön Benjamin Reynolds, akit a Sátáni Testvériség motorosklub tagjai Séf Bennie-nek neveznek. Eddig csupán egy alkalommal helyezték vád alá tiltott kábítószerrel előállítására és birtoklására miatt. Négy évet kapott. Ez több, mint nyolc évvel ezelőtt történt. Már több, mint húsz éve főzi a speedet a Testvériségnek, és ön az anyag előállításának irányítója. Minden bizonnyal kivételes intelligenciával rendelkezik, és sokkal nagyobb dolgokra is képes, mint amivel jelenleg foglalkozik. Arra szeretném megkérni, hogy működjön közre ezer hordozható speedlabor megépítésében. Terveink szerint a mi szervezetünk lesz a drogvilág McDonald-ja. Nos, mi a válasza, Mr. Reynolds?

- Ezer speedlabor? - kiáltott fel Bennie. - Ezer hordozható speedlabor? Maga tréfál!

- Ez az ezer labor csupán a kezdet lenne - mondta Townsend, és Bennie ketyeréje felé bökött. - Terveim szerint a civilizált világ minden egyes országának minden tartományában és megyéjében felállítanánk egy labort. És ön lenne az a személy, aki felügyeli a hálózat kiépítését. Én...

- Ez lehetetlen, Townsend, vagy ördög tudja, mi a valódi neve! - vágott közbe Bennie. - Háborúzni akar a Testvériséggel? Csak rajta, próbáljon belenyúlni a speedüzletükbe! Tudja mi lesz akkor? Vértüdő! A maguk vérében fognak fürdeni a srácok!

- Fel fogom ajánlani a Testvériségnek szervezeteink összeolvadását, Mr. Reynolds - mondta Townsend magabiztosan. - A Testvériség észak-californiai egységei az Egyesült Államok speedforgalmának csupán négyötödét tartják ellenőrzésük alatt. Az anyag legnagyobb részét ön, vagy az ön által létrehozott telepek állítják elő. A probléma az, hogy a Testvériség szervezetlen, apró frakciókra osztott. Én szeretném egyesíteni a kis csoportokat. A Testvériség fogja előállítani a methamphetamint, a methcathinont és a krenk kokaint, és én leszek az, aki felügyeli a terjesztést. Új szövetségeseimmel együttműködve én fogom intézni a pénz begyűjtését, én fogok gondoskodni a védelemtől. Én leszek az, aki szükség esetén megtesz majd bizonyos lépéseket. A Testvériségnek szüksége van önre, mert valakinek felügyelnie kell a speed előállítására. Ha viszont mellém áll, véleményem szerint a motoros bandák sem tehetnek mást, szövetkezniük kell velem.

- Ők... Tudja mit fognak csinálni? Kirobbantják magából a szart! - mondta Bennie.

- A Testvériség tagjai nem dolgoznak együtt kívülállókkal, külföldiekkel pedig főleg nem. Harcolni fognak maga ellen, és keményebb ellenfeleknek fognak bizonyulni mint a szövetségiek. Mit gondol, ki fogja megakadályozni, hogy a Testvériség eltapossa magát meg a szervezetét? És különben is, maga akarja kézben tartani a játék szereplőit? Egyedül? Ehhez egy egész hadsereg kell, ember!

- Igen, ezt a feladatot én végezném, és a német hadsereg néhány egykori tagja - felelte Townsend. A mögött álló izomemberre mutatott. - Bemutatom Bruno Reingruber őrnagyot. Az őrnagy úr a legjobb tisztjeiből és katonáiból összeállított egy százfős csapatot. Reingruber őrnagy, bemutatom önnek Benjamin Reynoldsot, alias Séf Bennie-t!

A német vigyázzba vágta magát, katoani precizitással összezsáptotta a sarkait, a levegőbe lendítette kinyújtott jobb karját, majd újra felvette a fedező pózt. Hatalmas termetű pasas, futott át Bennie agyán, majdnem hét láb magas, legalább háromszáz font a súlya, de kemény, akár a lerősebb tölgyfa. Ami a náci

köszöntést illeti, Bennie számára nem volt benne semmi különös. A Testvériség tagjainak többsége keményvonalas neonáci volt, ez is hozzátartozott a "törvényenkívüli motoros" misztikumhoz, a "szabadnak és vadnak születünk" elképzeléshez. Hollandiában, Nagy-Britanniában, Németországban, de még Ausztráliában is óriási motorosbandák működtek, a tagok javarésze ott is neonáci volt.

Am a bandák közül a éppen a Testvériségnek volt a legfélelmetesebb híre. Ha az ember túlélte a beavatási szertatást és teljes jogú bandatag lett, egyenesbe jött az élete. A tagok összetartottak, megosztották egymással a drogokból, fegyverekből és kurvákból származó pénzt. Aki a banda tagja volt annak csak annyi kellett tennie, hogy motorozgat, együtt lóg a többiekkel, néha megöl egy-két embert, időnként speedet kotyvaszt, terjeszti az anyagot, felügyeli a kupikat, és ügyel arra, hogy megmaradjon a Sátáni Testvériség rettegett hírneve. Ez igazán nem volt sok azért, amit az ember cserébe kaphatott.

- Reingruber őrnagy és az emberei egyetértének a Testvériség tagjaival abban, hogy a faji tisztátlanság megfertőzte és szétbomlasztja a társadalmat. Hisznek abban, hogy le kell győzni az alsóbbrendű fajokat, szét kell zúzni a megfertőzött kormányokat - mondta Townsend, mintha úgy érezné, hogy magyarázatot kell adnia a Heil Hitler karlendítésre. - A náci szimpatizánsok a hidegháború befejezése után is hűek maradtak elveikhez. Nyugat-Németország kormánya megpróbálta elnyomi őket, de a neonáci mozgalom jelenleg is virágzik. Odaát éppúgy, mint itt. Reingruber őrnagy és az emberei nagyon jól értenek a védelemmel és a biztonsággal kapcsolatos problémák megoldásához.

- Akkor talán tényleg jól összepasszolnak a Testvériséggel... feltéve, hogy a srácok nem tapossák össze magukat - mondta Bennie.

- Reingruber őrnagy véleménye szerint a kormány legyengítette és megosztotta a Sátáni Testvériséget, de az Egyesült Államokban létező többi árja csoportosulást is. Ezek a szervezetek a faji eltisztátlanodási folyamat áldozataivá váltak, az végzett velük aminek megszüntetésére létrejöttek - folytatta Townsend. - Nem a segítségünket ajánljuk fel, az a szándékunk, hogy magunkhoz ragadjuk az irányítást. Létrehoztunk egy hadsereget. Árja Brigádnak nevezzük magunkat. Az új, kormány nélküli rendszer katonái vagyunk. Sikerünk kulcsát a Testvériség észak-californiai egységei jelenti. Amikor azt az akadályt legyőztük, az Árja Brigád engedelmisséget fog követelni a többi alcsoporttól is.

- Igazán? Hát, ezt élvezet lesz végignézni - mondta Bennie. Megpróbált közömbös maradni, nem akarta kimutatni mennyire berezelt az előtte álló két nótórius terrorista láttán. - És mi a helyzet magával, Townsend? Maga is náci?

- Katona vagyok. Tiszt - felelte Townsend másodpercnyi kényelmetlen hallgatás után. - Az én feladatam a seregek irányítása, a hadjáratok megtervezése.

Reingruber őrnagy és az emberei alkotják az új hadseregemet. Nemsokára eljön az az idő, amikor először a Sátáni Testvériség, majd az Egyesült Államokban működő többi árja csapat, később pedig a világ hasonló célokért küzdő szervezeit mind az én parancsnokságom alá kerülnek. Vagy ezt teszik, vagy megsemmisülnek. Csak ez a két lehetőség létezik. Nos, Mr. Reynolds? Mi a válasza? Számíthatunk a segítségére?

Ezekkel nem tanácsos szórakozni, gondolta Bennie. Megpróbálta áttekinteni a helyzetet, és végül úgy döntött, észérvekkal áll elő.

- Nézze, Townsend, vagy bármi legyen is a neve... Van a közelben két állati nagydarab, állatira morcos pasas. Az a feladatuk, hogy távol tartsák az illetéktelen behatolókat ettől a birtoktól. El kell mondanom, nagyon komolyan veszik a munkájukat. Azt ajánlom...

- Hé! Mi a szent szar ez? - hallatszott egy kiáltás a két árja mögül.

Bennie cimborái végre magukhoz tértek, felébredtek és amikor körülnéztek meglátták az idegeneket. Bennie tisztában volt vele, hogy a két böszme agyban nem valami erős, de tudta róluk, hogy imádnak balhézni és rajonganak a fegyverekért. Bizott benne, a gépe közelében nem kerül sor tűzharcra - egy parányi szikra az egekbe robbanhatta mindannyiukat.

A két motoros fegyverrel a kézben indult el a trió felé. A német a kabátja alá csúsztatta a kezét, Townsend azonban leintette.

- Nicht - mondta halkan. - Mondja meg ennek a két meláknak, hogy maradjanak ott ahol vannak - vetette oda Bennie-nek. - Reingruber őrnagy nem fogja hagyni, hogy a közelünkbe jöjjenek. Elmegyünk, de előbb hallani akarom a válaszát. Igen, vagy nem? Csatlakozik hozzánk?

- És ha nem? Mi lesz akkor? Lelő? Rámuszítja a náci csicskását?

- Ha német mond, akkor átkerül a vesztesek oldalára. Azok közé sorolódik, akik meg fognak semmisülni, mert nem támogatják az Árja Brigádöt - mondta Townsend. - Ha német mond akkor most életben hagyom, mert nagyra értékelem a hűséget. Viszont, Mr. Reynolds, ha nincs velem, akkor ellenem van, és ez esetben meg fog halni. Ebben egészen biztos lehet. Nos? Mi a válasza?

Bennie-nek semmi biztosítéka sem volt arra, hogy a pasas által elmondottak mögött tényleg van valami, vagy csak halandzsa az egész, de érezte, nagyon nagy a valószínűsége annak, hogy a német vagy a brit - hűség ide vagy oda - mindenképpen pofán lövi. Ilyen helyzetben pedig bölcsebb, ha az ember barátságot színlel, ha beáll az erősebb zászlaja alá. Aztán később még mindig lehet változtatni a dolgon...

- Jól van, jól van, benne vagyok. Fogalmam sincs, hogy száz zsoldos élén hogyan akar szembeszállni ötezer motorossal, de benne vagyok. - Bennie a motoros pribékek felé fordult. - Hé, fiúk, nyugi van! Ez a két manusz... Az egész csak néhány pillanatig tartott. Bennie úgy érezte, mintha egy lassított felvételt nézne végig.

A motorosok fegyverrel a kézben jöttek. Az egyiknél puska, a másiknál pisztoly volt. Lövésre emelték a fegyvereket, tettek rá, hogy Bennie a lövonalban tartózkodott. Még messze, úgy harminc lépésnyi távolságban volt, nem nyitottak tüzet. Talán nem is jutott eszükbe, hogy löniük kellene; talán abban bíztak, hogy a fegyvereik látványa, végső esetben pedig néhány levegőbe leadott lövés elriasztja majd a betolakodókat.

A német azelőtt ártalmatlanná tette a motorosokat, hogy azok felfoghatták volna a helyzetet. A kabátja elől előkapott egy meglepően kicsi géppisztolyt, és háromszor meghúzta a ravaszt. Az első sorozat a földbe fúródott - csak arra volt jó, hogy a dörrenések hallatán a két motoros megtorpanjon. Nem is próbáltak menekülni, nem ugrottak fedezékbe, nem vetették hasra magukat, egyszerűen csak álltak, mintha sóbálvánnyá váltak volna. Könnyű célpontot nyújtottak, és a következő két sorozat már célba talált. A puskás motorosnak, mielőtt élettelenül hanyatt vágódott, még volt ideje megrántani a fegyvere ravaszát.

A rövid tűzharc visszhangjai még mindig Bennie fülében csengtek amikor kinyitotta a szemét és Reingruber után bámult, aki odarohant a motorosokhoz és ellenőrizte, hogy lélegeznek-e még. Az egyik még élt. A német közvetlen közélről a koponyájába eresztett egy golyót, majd a biztonság kedvéért a másikba is belenyomott egy rövid sorozatot.

- Sie sind tot, Herr Oberst - jelentette Townsendnek.

- Sehr gut, Major - felelte Townsend fejcsóválva. - Reméltem, hogy ez elkerülhető lesz. - Bennie-nek feltűnt, hogy a fickó nem nyúlt a fegyvere után. - Tehát, Mr. Reynolds, azt javaslom, húzzuk félre testes barátainkat mielőtt még felbukkan valami kíváncsiskodó.

Bennie kábultan bámult rá, és egyetlen szó nélkül hagyta, hogy Townsend a két hullához vezesse. Reingruber lövedékei a motorosok mellkasának közepére ütöttek lyukakat, a sebek három-négy hüvelyknyire voltak egymástól.

- Hagytam néhány órát a fák között - mondta Townsend. A kabátja alá nyúlt, elővett egy walkie-talkie-t. - Szólok nekik, hogy...

- Várjon! - kiáltott fel Bennie. A trailere felé fordult, majd kidülledt szemmel elkapta Townsend bal karját. - Gáz! Gázszagot érzek! Az a lövés... a puskagolyó... biztos kilyukasztotta a gépemet! Fusson, ha kedves az élete! A három férfi rohanni kezdett, egyre távolabb kerültek a speedfőzőtől. Bennie végül nem bírta szusszal, a géptől két-háromszáz lépésnyire a földre roskadt. Townsend és Reingruber még csak nem is zilált.

Townsend belevakkantott a walkie-talkie-ba néhány német szót, figyelmeztette az embereit, maradjanak távol, keressenek fedezéket, de közben tartsák szemmel a terepet. Ezután Bennie-re nézett.

- Jó futottunk, igaz, Mr. Reynolds? Elárulná, hogy mi az isten volt ez?

A három férfi ekkor már vastag tölgyfák fedezékében állt, de a robbanás ereje így is ledöntötte őket a lábukról. Ahogy a hidrogénmeteor elszáguhdott a fejük fölött perzselő forróságot éreztek. Felnéztek. Körülöttük feketére pörkölődött a növényzet, Reingruber tarkóján megégett a haj. A trailer, Bennie gépe és a két motoros holtteste felismerhetetlenségig összeégett, fekete kupacokká változtak. A trailer körül kétszáz lépésnyi körzetben minden álló objektum, még a háromhüvelykesnél vékonyabb törzsű fák is a földre dőltek.

- Jól van - mondta Townsend amikor feltápáskodott és megvizsgálta a szétégett terepet. - Így legalább le tud szállni a helikopter, hogy felvegyen minket.

- Jézusom! A berendezésem! - üvöltötte Bennie. - Ez volt a legjobb hordozható laborom! Ötven... Nem! Legalább hatvanezret ért, és most az egész füstté vált! A kocsim, a vegyszereim, az áru...!

- Ezek szerint kénytelenek leszünk új munkaeszközöket biztosítani az ön számára, Mr. Reynold - mondta Townsend olyan hangon, mintha egy üveg finom bort rendelne. - Az újrakezdésre első menetben mondjuk egymilliót biztosítunk. Ennyiből meg lehet építeni az első tíz reaktort, és fedezni lehet az üzemeltetésük költségeit.

- Honnan a francból fog előteremteni egymilliót, Townsend? - Ordította Bennie. - Órűlség! Tudja, mennyi speedet kell készíteni ahhoz, hogy ennyi pénz összejöjjön? Évekre lesz szüksége!

A fák fölött egy helikopter bukkant elő a semmiből, és lassan leereszkedett a megfeketedett földre. Townsend megvárta míg a rotorok leállnak.

- Egy hónapon belül munkához látunk, Mr. Reynolds - felelte szárazon. - Ezentúl pedig ezredesnek szólítson, vagy Oberstnek. A szervezetemet katonai alakulatként működtetem, és még a civil munkatársaimtól is megkövetelem az engedelmességet. Minél kevesebb kérdést tesz fel annál jobb. Kövesse Reingruber őrnagyot, szálljon be a helikopterbe, kösse be magát, és tartsa csukva a francos száját!

ELSŐ FEJEZET

Sacramento, California

1997. december 19., péntek, 21:46

Patrick Shane McLanahan a hosszú asztal végénél állva felemelte Cuvée Dom Perignon-nal megtöltött poharát.

- Tósz!

Türelmesen megvárta, hogy a szexis, fiatal pincérnő, Donna megtöltse a többiek poharát is. Mosolyogva nyugtázta, hogy Donna a kelleténél több időt tölt az asztal túlsó végében, a fivére, Paul mellett. Amikor mindenki felkészült folytatta.

- Hölgyeim és uraim, kérem emeljék poharukat a mindegyikünk által szeretett végzős diákra, az új rendőrtisztre, az én Paul kisöcsémre! - A Sacramento belvárosában lévő étteremnek, Biba Trattoriájának nagytermében álló hosszú asztal mellett összegyűlt vendégek halkán felnevettek e szavak hallatán. Patrick "kisöccse", Paul jó hét hüvelykkel magasabb, és legalább harminc fonttal nehezebb volt a bátyjánál.

A két testvér annyira különbözött egymástól, amennyire csak lehet - külsőre éppúgy, mint lelkiileg. Patrick az átlagos magasságot sem érte el, sűrű, izmos, szőke ember, halkszavú és érzékeny anyjának hímnemű kiadása volt. Az Egyesült Államok Légierőjének ösztöndíjasaként végezte el a California Állami Egyetemet, Sacramentóban végzett mérnökként. A diploma megszerzése után szerencséje volt, mert nyolc éven keresztül a városban maradhatott, nem helyezték át. Elvégezte a navigátorképzőt, kiválóan értett a B-52-es Stratofortressekhez, radar navigátor-bombázó volt, később már oktatott is.

Miután másodszor is megnyerte a Fairchild-díjat a Légierő "Gigászhang" elnevezésű bombázóversenyén, és ezzel bebizonyította, hogy a Légierő legjobb bombázója, különleges feladatot kapott. Átkerült a Légierő titkos nevadai bázisára, aztán gyakorlatilag eltűnt. Minden ismerőse gyanította, hogy szupertitkos, fejlesztés alatt álló gépek tesztelésével foglalkozik valahol a nevadai sivatag közepén, ahol a HAWC, a légifegyver-fejlesztők csúcsközpontja, nem hivatalos kódnevén az Álomország volt. Senki sem tudta, hogy pontosan milyen feladatokat végez, hol dolgozik, vagy mit tett azért, hogy századosból soron kívül, nagyon rövid idő alatt alezredessé léptették elő.

Aztán egyszer csak, mindenki számára váratlanul megjelent Sacramentóban, visszavonult a szolgálattól, és egy darabig csaposként dolgozott a családi bárban új feleségével, Wendyvel. Wendy egyébként elektronikai mérnök volt, polgári alkalmazottként dolgozott a Légierőnek - egészen addig, míg egy szörnyű légikatasztrófa során súlyosan megsérült. Az esetről sem ő, sem Patrick nem kívánt bővebb felvilágosítást adni. Gyakorlatilag senki sem tudta, mi történt velük, mi volt az oka annak, hogy két ilyen fényesnek ígérkező karriernek hirtelen vége szakadt. Patrick hallgatott, Wendy sem mesélt.

Persze Patricktól ez nem volt szokatlan, sosem szeretett a középpontban lenni, nem szeretett magáról beszélni. Amolyan magányos farkas volt, magánakvaló könyvmoly, gyerekkorában az "eredj és csináld" fiúk közé tartozott, akiket mindenki szívesen lát a csapatában, de akiből sosem válik vezér. A sportok és a szabadidős tevékenységek közül is azokat kedvelte leginkább, amiket egyedül lehetett csinálni, imádott olvasni, kerékpározni és súlyozni. Annak ellenére, hogy egészséges, jó kondiban lévő, negyvenéves férfi volt nem értett a bowlinghoz, és akkor sem találta volna ez ütővel a baseballt, ha az élete múlik rajta.

Paul McLanahan viszont általában kiütötte a pályáról a labdát. Tizenöt évvel fiatalabb volt a bátyjánál, de bizonyos tekintetben ő tűnt idősebbnek és érettebbnek. Magas volt, sötét hajú, jóképű és izmos - kemény, szívós és makacs apja fiatalabb, tökéletes mása. A testvérek közül Paul volt az, aki mindig eljárt hazulról, élvezte a társaságot; mindig ő volt vidámabb. A California-Davis Egyetemre járt, kiválóan diplomázott igazgatásból és közben ügyvédi diplomát szerzett az egyetem jogi szakán. Mindenkit meglepett amikor bejelentette, hogy már a záróvizsgák előtt beadta a jelentkezését a Rendőrtiszti Főiskolára. Azzal még nagyobb döbbenetet keltett, hogy a diplomák megszerzése után sem változtatta meg elhatározását, sőt, azután sem, hogy letette az ügyvédi esküjét. Elkezdte, és be is fejezte a Főiskolát - rendőrtiszt lett belőle. Aki igazán ismerte Pault, annak tudnia kellett, úgyszemint sokáig bírna megmaradni egy irodában, ahol tanulmányokat és jegyzeteket kell készítenie, és az sem neki való, hogy a tárgyalóteremben furfangos szavakkal kifacsarja az igazságot a tanúkból. Ő mindig is csapatjátékos volt, született vezető. Népszerű volt, de sosem szállt a fejébe a dicsőség. Még a tiszteletére rendezett ünnepi vacsorán sem volt hajlandó az asztalfőre ülni, inkább ide-oda hurcolta magával a székét, hogy lehetőleg minden barátjával, minden jelenlévővel válthasson néhány szót. Patrick mindezt természetesnek vette, ahogy azt is, hogy Donnának szemmel láthatóan megtetszett az öccse. A tószót várhatott... Amikor Paul végre elfordult Donnától és a bátyja szemébe nézett, a két testvér egymásra mosolygott, némán biccentettek.

Én sosem tudnám megtenni azt, amire készülsz, mondta Patrick az öccsének azon a telepatikus csatornán keresztül, ami összekötötte őket. Bárcsak az én számomra is annyit jelentenének az emberek, mint neked!

Én sosem tudnám megtenni azt, amit te, válaszolt Paul hangon nélkül. Mindent tudsz amit gépekről tudni lehet, olyan rendszereket ismersz, amiknek a működését én egymillió év alatt sem érteném meg. Bárcsak jobban ismerném a tudományt és a technikát ami neked a kisujjadban van!

Patrick az öccse felé emelte a pezsgőspoharat. Mindenre megtanítlak, öcsém, felelte hangtalanul. Paul is megemelte a poharát. Én is mindent megmutatok neked, bátyám..

- Paul, arra készülsz, hogy folytasd a McLanahan zsaruk hagyományát, aminek gyökerei Sacramento megyében százötven évre nyúlnak vissza - kezdte Patrick büszkén. - 1850-ben, a nagy-nagy-nagy-nagyapánk, Shane letette az aranymosó tálat, a csákányt, istállóba állította az öszvéreit, és a mellére tűzte a törvény embereinek csillagát, mert úgy látta, a városa fokozatosan belesüpped a bűnbe. Tudta, ő képes lesz megakadályozni ezt... vagy talán egyszerűen csak rájött, hogy az aranyrögök nem hevernek az utcán, legalábbis nem úgy, ahogy az óhazában mondták. Hogy pontosan mi történt már sosem tudhatjuk meg.

- A lényeg az, hogy Shane nagyon-nagyapánk folytathatta volna az aranykeresést, és talán eleget sikerül összekaparnia ahhoz, hogy vegyen magának egy nagy farmot a völgyben. Ez a farm most a mienk lenne, és valamennyien gazdagok volnánk, ám... Ám Shane lemondott az aranyról. - Patrick kis szünetet tartott, aztán mosolyogva megkérdezte: - Tudja valaki, hogy mi az ördögért hoztam elő Shane nagyapót? - Amikor a nevetés elcsendesült folytatta. - Azóta, hogy Shane először a mellére tűzte a csillagot, és ezzel a város történelmének kilencedik felesküdtött rendfenntartója lett, Sacramento városában hat egymás követő generáción keresztül a törvényesség fenntartó között mindig voltak olyanok, akik a McLanahan nevet, a mi családunk nevét viselték. Paul, te képviseled e sorban a hetedik nemzedéket!

- Valamennyien tudjuk és vonakodva bár, de elismerjük, hogy a te észbeli és egyéb képességeiddel, a te szerencséddel akár üzletember, ügyvéd, vagy bármi más lehetnél, ami csak eszedbe jut - folytatta Patrick. - Te azonban a fényes üzleti vagy ügyvédi karrier helyett úgy döntöttél, hogy belépsz a rendfenntartók közé.

Valaki, aki nálam sokkal, de sokkal rosszabb, most kijelenthetné, ugyanazt teszed, mint annak idején Shane nagyapó: ahelyett, hogy valami olyasmit csinálnál, amivel nagy pénzt kereshetsz, hogy támogasd anyádat és kedves, szerető, szerencsétlen bátyádat, inkább hősödni mész. - Nevetés. Patrick arca elkomolyodott. - Tisztában vagyunk azzal, hogy a döntésed milyen veszélyeket rejt magában. Két McLanahan neve, Mick bácsié és Kelly nagyapáé felkerült a Sacramentói Hősi Halottak emlékművére, és valamennyien tudjuk, hogy sok, a mi nevünket viselő család ment tönkre vagy zilálódott szét a rendőri munkához társuló stressz miatt.

- De azt is mindannyian tudjuk, hogy most egy olyan álmot váltasz valóra, amit először huszonegy évvel ezelőtt láttál, akkor, amikor Apa megengedte neked, hogy bekapcsold a járőr-kocsiján a szirénát! - folytatta Patrick büszkén. - Azért gyűltünk össze, hogy megünnepeljük eddigi sikereidet és a döntésedet is, és hogy a legjobbakat kívánjuk neked. Gratulálunk ahhoz, hogy sikerrel elvégezted a Főiskolát, hogy elnyerted a legjobb végzősnek járó kitüntetését, és ahhoz is, hogy a csoporttársaid szerint is te vagy a legígéretesebb új zsaru.

Egészségünkre!

A meghívottak és a hosszú asztal közelében ülő, nem a társasághoz tartozó éttermi vendégek többsége egyszerre kiáltották:

- Egészségünkre!

Kiürültek a poharak.

- Most pedig kifejezem elismerésemet gyönyörű és szívélyes háziasszonyunknak, Miss Bibának, és egyben bejelentem, hogy az ünnepség hivatalos része végetért. A mulatozást egy erre sokkal megfelelőbb helyen, a Shamrock pubban folytatjuk! - jelentette be Patrick vigyorogva. Az étterem tulajdonosa, Biba Caggiano széles mosollyal próbálta rávenni az ünneplőket a maradásra, de hiába. Biba étterme és a Shamrock már régóta Sacramento nevezetességei közé tartoztak, de eltérő okok miatt. A Trattoriában a vendég finom ételeket kapott, kellemes és elegáns atmoszférát talált, a Shamrock - amit egyesek McLanahan-kocsmaként emlegettek - pedig éppen arról volt híres, hogy mindez hiányzott belőle.

- Ma este - mondta Patrick - a McLanahan-kocsmában az lesz a szabály... De ezt minden zsaru tudja. A lényeg: akinek jelvénye van, attól nem fogadnak el pénzt. Kivéve persze a rendőrfőnököt! - Heves taps köszöntötte a szavait. - A Shamrockban tartandó rendezvény legfőbb célja az, hogy az ifjú McLanahan rendőrtiszt hozzászokjon az éjszakai műszakhoz, mert az elkövetkezendő néhány hónapban, a szervnél eltöltendő első időszakban minden bizonnyal ebben lesz része a legtöbb alkalommal. Minden tőlünk telhetőt meg kell tennünk annak érdekében, hogy McLanahan rendőrtiszt a sorstársaival egyetemben hajnalig fennmaradjon, mert így legalább valamennyien fogalmat alkothatnak arról, milyen érzés akkor befejezni a műszakot amikor a nap felfelé kapaszkodik az égen. Ezen kívül célunk az is, hogy bebizonyítsuk a régi ír közmondás igazságát, miszerint: Isten azért találta fel az italt, hogy az írek ne hódítsák meg a világot! Ki kell derítenünk, valóban ez a helyzet, vagy sem... Induljunk hát! Az első kört az a civil állja, aki utoljára ér a bárpulthoz! - A tömeg sietve elköszönt Bibától, az emberek kitódultak az étteremből, beszálltak az épület előtt várakozó taxiba, amelyek arra vártak, hogy a társaságot átszállítsák az est másik helyszínére.

A kocsmának valódi neve Shamrock volt, de a törzsvendégei általában McLanahan-kocsmaként, vagy "az őrmester csehója"-ként emlegették, mivel Patrick apja nyitotta, miután nyugdíjba vonult a sacramento-i rendőrségtől. De mindegy hogyan nevezték, a lényeg az volt, hogy a néhány belvárosi kocsmák és büfé közé tartozott, ahol a zsaruk kipihenhetik a munka fáradalmait, ahol lazíthattak egy kicsit. A nyitvatartását általában a rendőrműszakokhoz, a környék zsarutársadalmában történő eseményekhez igazították. Néha, amikor a rendőrök egy-egy különösen megerőltető vagy véres éjszaka után letették a lantot még reggel hatkor is nyitva volt, vagy vasárnap este sem zártak be, hogy a razziaát befejező zsaruk felhajthassanak egy pohárával. Bár gyakorlatilag már nem a McLanahan-család volt a kizárólagos tulajdonosa, Patrickra, mint a klán de facto fejére - az anyjuk, Maureen visszavonultan élt az arizonai Scottsdale-ben - várt az a feladat, hogy kitöltse a poharakba az első kör ír whiskeyt, és tósztot mondjon az új californiai zsarukra, akik előző nap esküdtek fel a törvény szolgálatára.

Patrick azon az éjszakán rengeteg poharat teletöltött. Az új zsaruk többsége eljött a bulira, azok, akiknek a sacramento-i körzetben kellett munkába állniuk

még véletlenül sem maradtak volna távol, és eljött több tucatnyi aktív rendőr, néhány nyugdíjas; eljöttek azok, akik az iskolakerületben teljesítettek szolgálatot, és megjelentek azok is, akik egészen az FBI-ig kapaszkodtak. A McLanahan-család mindenkit meghívott, aki a törvény vagy a polgárok védelmében dolgozott, szívesen látták a tűzoltókat éppúgy, mint a rendőrségi diszpécsereket, a kerületi ügyészeket és az állami nyomozóhatóság tagjait. Mindenki együtt mulathatott a rendőrökkel, ám a zsaruk csak a hasonmásokra néztek jó szemmel, ezért a kívülállók a pult közelébe se mertek menni a potyapia reményében. Ez nem azt jelentette, hogy a rendőrök megakadályozták, hogy a civilek whiskeyhez jussanak, de minden szemvillanásukkal, minden gesztusukkal nyilvánvalóvá tették: ingyen csak zsaruk ihatnak.

Az új rendőrtisztek, a végzősök, akik az előző huszonkét hét során egymás mellett tanultak, dolgoztak és kínlódtak, az egyik hatalmas asztalnál telepedtek le, egymásnak adogatták a hideg söröskorsókat, fogadták a jókívánságokat, meghallgatták a régi zsaruk bátorító szavait és tanácsait. A rendőrakadémiát a város működtette, de a végzősök közül csupán hetet osztottak be a sacramentói rendőrséghez. Tizenegyen a Sacramento megyei sheriffséghez, tizenötön más californiai sheriffhivatalhoz, rendőrségre vagy fegyveres szakszolgálatokhoz kerültek. A többi tizenkilenc végzősre nem várt beosztás és munka. Közülük sokan önköltséges alapon vettek részt a kiképzésben, és abban reménykedtek, hogy ezután sikerül elhelyezkedniük valamelyik testületnél vagy őrző-védő magáncégnél. Természetesen ők is döntötték magukba a potyapiát, és közben agresszíven rámásztak minden magasabb rangú tisztre, befolyásos őrmesterre vagy adminisztrátorra, aki esetleg valamilyen álláshoz juttathatta őket.

A tréfák és ugratások legfőbb célpontja az a végzős növendék volt, akinek a tiszteletére a bulit megrendezték: Paul McLanahan. Minden veterán zsaruk meg akarta veregetni a vállát, mindenki látni akarta, hogy fest az a fiú, aki állítólag a legjobb valamennyi "recsegős" közül (a régiek a frissen felszerelt rendőröket nevezték így, akiknek vadonatúj Sam Brown deréköve minden mozdulatnál jellegzetes reccsenő hangokat adott ki), milyen fából faragták. Csak egyetlen olyan dolog volt, amivel Paul megemelhette a veteránok vérnyomását, és ő pontosan ezt tette: udvarisan viselkedett velük. Uramozta és asszonyozta, a rendfokozatukon szólította őket. Óvatosan viselkedett, nem felejtette el, hogy veszélyben van, bármikor belerángathatják egy-egy vitába, kikényszeríthetik belőle a véleményét valamiről. A "na és hogy tetszik az a francos főnököd", meg a "ne sört szörcsülj, fiam, erőset igyál, az illik a valódi férfiakhoz" szövegek, a szkandermeccsre szóló kihívások, a "majd én megmutatom neked, hogy mit csinálhat egy alacsony férfi egy ilyen melákkal, mint te vagy" stílusú megjegyzések aknák voltak, amiket el kellett kerülnie ha nem akarta, hogy később gondjai legyenek a kollégáival. Amikor mégis beleavatkozott valamilyen vitába csak azért tette, hogy kimentse óvatlan, félrészeg végzős társát a bajból, vagy hogy elejét vegye a nyílt összetűzéseknek. Úgyesen bánt a szavakkal; valahányszor elvételt a szópárbaj helyszínéről a szembenálló felek mindegyike azt hitte, az ő oldalán áll.

Paul bement a pult mögé, hogy segítsen Patricknek és Wendynek a mosogatásban. A bátyja rávigyorgott.

- Mi van?

- Tudod - mondta Patrick -, néha el sem tudom hinni, hogy ugyanaz a srác vagy, aki kiugrált a fák közül, hogy ráhozza a szívbajt a bátyjára meg a hűgaira. Olyan... nyugis vagy. Diplomátikus.

- Ez a lényege annak, amire megtanítottak minket, Patrick. Konfliktushelyzetben sokszor az első néhány másodperc, vagy esetleg a megérkezésed pillanata dönti el, hogyan alakulnak a további események - felelte Paul. Elmosott egy korsót, aztán kedvesen masszírozgatni kezdte a sógornője vállát. - Ha az ember felpörögve, dühösen és keményen jelenik meg, akkor mindenki más felpörög, és a rossz fiúkban feltámad a vágy, hogy szétrúgják egymás meg a zsaruk seggét. A rendőr észre sem veszi, és egy verekedés közepén találja magát. Az udvariasság elbizonytalanítja a potenciális ellenfeleket. Ha elégszer szólítasz valakit "uram"-nak, ha elhited az illetővel, hogy tényleg tiszteled, akkor nem fog rádtámadni, és jó esetben odábbáll.

- Aha. Értem. Én viszont egyszerűen előrántanám a stukkereket, és lelőném a palit - tréfálkozott Patrick.

- Ez a legutolsó megoldás, bátyus - mondta Paul komoly arccal. - Apa elmesélte, hogy a harminckét év alatt, amíg a szolgálatnál volt, legfeljebb hatszor

keveredett lövöldözésbe, és utólag mindig megbánta, hogy használta a fegyverét. Még akkor is, ha azért tette, hogy megvédje magát, vagy egy másik zsarú életét. A rendőrségnél vannak olyan emberek, akik a lőpályán kívül sosem vették elő a stukkert. Én közéjük szeretnék tartozni.

- Ebben a városban? Kétlem, hogy sikerülni fog - jegyezte meg Wendy szárazon. Wendy McLanahan hasa éppen csak kidomborodott, aki ránézett nem hitte volna el, hogy alig három hét múlva lebabázik. Terhesnadrágot és bő, mintás selyemblúzt viselt. A ruha eltakarta a pocakját, de a hasizma olyan kemény és edzett volt, hogy feszes pólóban sem látszott volna rajta hányadik hónapban van, ráadásul nem lett fáradékony, és a járása is határozott maradt. Vörösesbarna haját hosszúra növesztette, a tincsek vége csábítóan göndörödött telt kebelelei között. - Nekem személy szerint jobban tetszik ez a felfogás, mint a bátyádé, de nem szabad elítélned a véleménye miatt. Ne felejtsük el, Patrick éveken át azt tanulta, hogyan kell bombákat hajigálni más emberek fejére.

- Igen, tudom... SÉP-képzett gyerekgyilkos - mondta Paul mosolyogva. - Mit is mondtál mindig, Patrcik, mit jelent a SÉP? A céllisták rövidítése, igaz? Sulik és parkok?... Hé, Melák! - Elkapta a mellette elhaladó egyenruhás rendőr karját. - Melák, bemutatom a bátyámat, Patrickot és a feleségét, Wendyt. Patrick, Wendy, ez itt Craig LaFortier. Mi csak Meláknak nevezzük.

Patrick végigmérte a zsarut. LaFortier gúnyneve találó volt: legalább hat láb négy hüvelyk magasra nőtt, és minimum háromszáz fontot nyomott.

- Minden évben részt vesz az ausztrál stílusú rögbibajnokságban. Egyébként ő a GYKT-m.

Patrick és Wendy kezét fogott LaFortier-vel. A zsarú tenyerében szinte elveszett a kezük.

- Gondolom a GYKT az az ember, aki mellett az első néhány hónapban dolgozni fogsz - mondta Wendy.

- Egen - felelte Paul helyett LaFortier. A hangja mély volt és erős, akár egy ködkürt. - Rövidítés, azt jelenti, hogy...

- Gyagyás kiképző tiszt - szólt közbe Paul.

- Gyakorlati kiképző tiszt - javította ki LaFortier komor homlokráncolással. - Remélem, ez volt az utolsó alkalom, hogy elsütötted ezt a poént, zöldülű, különben mosni fogod a déli állomás járőrökocsijait ahelyett, hogy utaznál bennük. Igen, Paul a következő hat hónapban gyakorlati kiképzést fog kapni. Holnap éjjel kezdünk.

- Holnap? Hiszen a fiú éppen csak elvégezte az akadémiát! - kiáltott fel Patrick. - Nem adnak neki valamilyen eligazítást, vagy ilyesmit?

- Normál esetben ez meg szokott történni - felelte LaFortier -, én viszont holnap dolgozom, és karácsonykor szabadságon vagyok. Nem várunk két hetet, Paul már holnap nekilát. Pár órával korábban bejön majd, kerítünk neki egy öltözőszekrényt, megmutatottm neki, hogyan szeretem a kávé, hogy ezzel se legyen gond, ha majd főznie kell. Szóval elmondok neki mindent, ami fontos. Az a helyzet, hogy az utcán szükségünk van pár emberre.

- Ismerjük a helyzetet - mondta Wendy aggódalmasan. - A jelek szerint a városban rosszabb a kábítószerhelyzet, keményebbek a bandák mint valaha.

- Minden amerikai nagyvárosban hasonló állapotok uralkodnak - felelte LaFortier.

- De ez az új drogterjesztési hullám kikészít minket. A régi kemény anyagokat, az LSD-t, a heroint meg a többi sikerült visszaszorítanunk, de a sok új, házilag kotyvasztott szemét, mint például a speed... Tele van velük a város. És felfokozódott a versenyfutás a bűnözők szervezetei között. Észak-California az ütközőpont... Itt vannak fehér, fekete, latin, ázsiai, sőt, még európai bandák is. Itt mindegyik otthonra talál, megtelepszik, aztán egymásnak esnek, és ugrásszerűen megsaporodnak az erőszakos bűncselekmények.

Patrick arc kifejezése láttán LaFortier sietve hozzátette:

- Nem kell aggódniuk Paul miatt, Mr. és Mrs. McLanahan. Majd én vigyázok rá. Ő az új sztár, mindenki őt lesi. Remek fiú, és kiváló családból származik. Biztos vagyok benne, hogy az őrmester vigyáz rá. Minden rendben lesz.

Miközben beszélt hirtelen kísérteties csend támadt a helyiségben - mintha kiszívták volna a levegőt, mintha légüres tér keletkezett volna. Sacramento városának rendőrfőnöke, Arthur Barona lépett be a bárba, az egyik alosztály vezetőjének, a Különleges Nyomozati Osztály parancsnokának, Thomas Chandlernek a kíséretében.

Patrick meghökkent. Több, mint tizenhat évet töltött el az Egyesült Államok Légieréjénél, de még egyszer sem tapasztalt olyan vegytiszta és nyílt

ellenségességet, amilyen a teremben tartózkodó utcai zsarukból áradt a két fej felé. Barona vagy nem vette észre a dolgot, vagy nem törődött vele. A pulhoz ment, látszólag nem érdekelte, hogy a legtöbben ki nem állhatják. Magas, erős felépítésű férfi volt, az ötvenes évei elején járt, és már jó öt éve ült a városi rendőrfőnök székében. Nem egyenruha volt rajta, sötét öltönyt viselt, mintha így kívánta volna kihangsúlyozni, hogy a pályafutása során adminisztratív és politikai jellegű munkákat is végzett. Először a floridai Dade megye ügyésze volt, majd több kormány mellett és az Egyesült Államok Igazságügy-minisztériumában is dolgozott tanácsadóként. Nyílt titoknak számított, többre vágyik annál, hogy egy metropolisz rendőrfőnöke legyen. Számára ez a poszt csupán lépcsőfok volt, annak eszköze, hogy gyakorlati tapasztalatokat szerezzen mielőtt megcéloz egy sokkal magasabban lévő politikai jellegű hivatalt. Barona energetikus személyisége, a rendőrséggel összefüggő irányítási technikák legújabb trendjeinek és filozófiájának alapos ismerete, széleskörű politikai kapcsolatai miatt népszerű volt a városi vezetők és a kormánytagok körében, ám a beosztottjai, akik csak a politikust látták benne, nem kedvelték. A pletykák szerint képtelen volt megfelelő szinten teljesíteni a kötelező lögyakorlatot, és emiatt csak külön igazságügy-minisztériumi jóváhagyással kaphatott California államban érvényes fegyverviselési engedélyt.

Arthur Barona határozottan, magabiztosan vonult keresztül a helyiségen, mosolygott és úgy üdvözölte az embereket, mintha az egész államban ő volna a legközkedveltebb ember. Ha elkapott egy nem túlságosan ellenséges tekintetet gyorsan megfogta az illető kezét, és elmormogott neki néhány barátságos szót. Látszólag már hozzászokott az ilyen semmitmondó üdvözlésekhez és ahhoz, hogy általában senki sem viszonzta a köszöntéseit. A barátságatlanság jegét azok a frissen végzett zsarújoncok törték meg, akik még nem kaptak beosztást. Odasiettek Baronához, bemutatkoztak neki, átadták a névjegyüket, csevegtek vele, és a jövőbeli kinevezésekre gondolva abban reménykedtek, hogy a főnök megjegyzi a nevüket.

- Úgy hallottam, ma este itt valamennyi végzőst megtalálhatom - mondta vidáman amikor végül Patrick és Wendy közelébe, a bárpulthoz ért. Kinyújtotta a kezét. - Arthur Barona vagyok, ez pedig itt Tom Chandler száados, a fiaim egyike. Késő esti megbeszélést tartottunk, és úgy gondoltuk utána beugrunk ide, hogy köszöntsük az új rendőröket.

Kezet fogott Patrcikkal és Wendyvel.

- Patrick McLanahan vagyok, ő pedig a feleségem, Wendy - mondta Patrick. - Az egykori tulajdonos fia. Ma este én töltöm be a csapos szerepét. Üdvözljük körünkben.

- Ah, igen, az őrmester másik fia - mondta Barona. - Az apja legendás volt ebben a városban.

- Még mindig legendás, főnök - nézett fel a söréről Craig LaFortier.

Barona a zsarura nézett és bólintott.

- Hello, Craig - mondta szívélyes hangon, de ahogy LaFortierre nézett lehervadt az arcáról a széles mosoly.

Patrick túlságosan sokáig volt távol Sacramentotól, így nem ismerhette a városban meglévő ellentéteket, a rendőrfőnök és a tisztek meg a közzsaruk között kialakult feszültséget. Amikor hazatért, hogy átvegye a kocsma irányítását hallott már egy-két megjegyzést arról, hogy a rendőrfőnök nem igazán abba a székbe való ahol ül; hallott néhány keserű megjegyzést és tréfát, időnként elolvasta a helyi lapokban, főként a zsaruk újságjában megjelenő burkoltan kritikus hangvételű cikkeket, de mindig arra gondolt, az egész nem más, mint a mindenütt meglévő, szokásos főnök-beosztott kakaskodás. A rendőrfőnököt többen azzal vádolták, hogy a városháza és a rendőrség közötti vitákban mindig a polgármester mellé áll, nem lép fel az emberei érdekében. Ez bizonyos fokig érthető volt, hiszen éppen a polgármesternek és a város vezetőinek tartozott beszámolási kötelezettséggel, őket kellett támogatnia, ám a zsaruk számára a dolog azt jelentette, hogy Barona "nem közülük való". Egyesek szerint nem is tűzhetne volna a mellére a jelvényét. Természetesen minden, a rendőrség működésével kapcsolatos probléma, sőt, a költségvetés szűkössége miatt is őt hibáztatták - sokszor valóban nem minden ok nélkül.

- Mit adhatok, rendőrfőnök úr? - kérdezte Wendy. - A ház vendége. Ma este az új tiszteket ünnepeljük.

- Csak egy kis jeges vizet. Köszönöm - felelte Barona.

LaFortier bosszúsan felhorkantott.

- Nem akar együtt inni az utcai zsarukkal, főnök? - kérdezte.

- Az íróasztalom tele átolvasandó papírokkal, és az alkohol mindig lelassít ha munkára kerül a sor. Aztán van itt még valami, LaFortier. Az ital általában vakmerővé teszi az embert, aki sokszor olyasmit is kimond, amit józanul szóba se merne hozni.

LaFortier megrázta a fejét és ivott egy jókora kortyot a söréből. Barona megfordult, Paulra nézett, kinyújtotta felé a kezét.

- Tehát ez a szerv új oroszlánja. Gratulálok, McLanahan rendőrtiszt. Úgy hallottam, kiváló eredménnyel végzett.

- Köszönöm, rendőrfőnök úr - felelte Paul. Megfogta Barona kezét. - Már alig várom, hogy munkához lássak.

- Az utcákon nagyon nagy szükségünk van a magához hasonló fiatal, okos és kemény rendőrökre, Paul - folytatta Barona. - De Chandler századossal az imént éppen arról beszélgettünk, hogy egy olyan lenyűgöző háttérrel rendelkező fiatalember, mint ön, egy valódi ügyvéd talán több szolgálatot tehetne a városnak ha a főkapitányságon, mondjuk tanácsadóként dolgozna. Vagy esetleg a KNYO kötelékében. Számtalan komoly ügy kerül a rendszerbe, a megoldókra majdnem minden esetben ráterelődik az állam és az ország vezetőinek figyelme, és az ilyesmi nagyon fontos az ilyen ifjú titánok számára.

- Köszönöm, hogy ennyire törődik az előmenetelemmel, uram - felelte Paul -, de azért léptem be a szervhez, hogy az utcákon dolgozzam. Az apám azt mondta, hogy a Szolgálat a legjobb hely, ahová ember csak kerülhet.

- Valóban a Szolgálat a legnagyobb és legfontosabb részlegünk, Paul - mondta Barona. Az arcán látszott, meglepte, hogy Paul nem csapott le a nagylelkű ajánlatra. - De a mi munkánk a bűnüldözés, és ezt nem csak úgy lehet elvégezni, hogy az ember egy járőrökcsival furikázik vagy gyalog járkál a városban. Egyre kevesebb forrás és ember áll a rendelkezésünkre, ezért az a leghelyesebb, ha a legtehetségesebb fiatalokat olyan helyre tesszük, ahol optimálisan kihasználhatóak a közös cél érdekében, és...

- Szóval maga szerint, főnök - szólt közbe LaFortier anélkül, hogy felnézett volna a söröskorsójáról - az a helyes megoldás, hogy a Szolgálat, amelynek így is csak hetvenöt százalékos a feltöltöttsége, veszítsen el még egy jó zsarut. Maga szerint az lenne a helyes, ha egy újabb fiatal, tehetséges rendőr kerülne át a maga hivatalába, ha Paul beülne valami íróasztal mögé, belépne a KNYO-ba, vagy valamelyik másik "akciózó" osztághoz, ha részt venne néhány "különleges" feladatban, ami az állam valamelyik vezetője, vagy Washington számára fontos. Komolyan azt hiszi, hogy ez így jó volna?

Barona arcáról eltűnt a mosoly. Patrick úgy vette észre, minden zsarú közelebb húzódott a pulthoz, hogy jobban hallhassák a szócsatát.

- Paulnak még be kell bizonyítania, hogy tényleg alkalmas erre a munkára, Craig. És ezt az utcán fogja megtennie, csakúgy, mint a többi zöldfülű - mondta Barona.

- Biztosra veszem, maga mellett remekelni fog. De amikor eldönt, hogy felvételt nyer-e a rendőrákadémiára vagy sem, sokat nyomott a latban a háttere, a képzettsége és az, hogy milyen képességekkel rendelkezik. A különböző kormánysszervezetek fontos, sőt, létfontosságú feladatok elvégzését kívánják tőlünk, és a siker érdekében a lehető legjobban ki kell használnunk az állományunk tagjait.

- Ezek a "feladatok", főnök, vagy "programok" elszívják az embereket a mindennapos rendfenntartó és nyomozó munkától - mondta LaFortier. Végre felnézett Baronára. - Valahányszor elindítanak egy új programot mindig kirángatnak egy-két tisztet a társai közül, hogy aztán benyomják őket valami íróasztal mögé papírokat rendezgetni meg komputerbillentyűket nyomogatni. Ha a városi tanács valamelyik tagjának fényes nappal megrongálják a kocsiját, akkor hat felesküdt rendőrtisztet állítanak az ügyre, hogy végül kiderüljön, ostoba kamaszok követték el a "rémtettet". Maga, Barona, négy emberemet átküldte Mexikóba, hogyrészt vegyenek a DEA és az ATF közös akciójában, de amikor visszajöttek elmondták, négy napon keresztül a tengerparton heverésztek, semmi mást nem csináltak. Ez az úgynevezett új és fejlett, közösségorientált rendfenntartó program eddig három emberemet vette el tőlem, ezért csak annyit mondhatok magának, hogy...

Chandler megpróbálta csitítani az indulatokat.

- Fejezd be, Craig. Nyugi!

- Craig, az ilyen feladatok elvégzése elengedhetetlenül szükséges a modern rendfenntartási munkában - mondta Barona. - Ráadásul az ilyesmi mindig rengeteg

állami és szövetségi pénzt hoz a szervezetünknek, és...

- És hol van az a rengeteg pénz, főnök? - kérdezte LaFortier hevesen. - A déli körzet kapitánysága az elmúlt évben csak hét új embert kapott, ezzel pedig nem tudjuk pótolni azt a tizenhat zsarut, aki nyugdíjba vonult vagy kikészült. Az új rádióink fele még a dobozában van, mert nem kaptunk hozzájuk töltőt. Még mindig azokat a puskákat használjuk, amelyeket két évvel ezelőtt a fegyverszakértői vizsgálat nem talált megfelelőnek. És még mindig nincs annyi automata fegyverünk, hogy ellásuk a szolgálatos őrmestereket, pedig tudomásom szerint minden egyes rendőrnek kapnia kellene egyet...

- LaFortier tizedes! - vágott közbe Barona szigorú, parancsoló hangon. - Nem ez a legmegfelelőbb alkalom a költségvetés megvitatására. Hivatali időben bármikor szívesen elbeszélgetek magával, de most kizárólag azért jöttem ide, hogy gratuláljak az új tiszteknek, és sok sikert kívánjak nekik. - Kezet fogott a két McLanahan fiúval, de LaFortiertől és a támogatóan mögéje gyűlt zsaruktól nem köszönt el. - Ha egyszer majd nappalos lesz, Craig - mondta olyan hangsúllyal, ami elárulta, ha rajta múlik akkor LaFortier élete végéig éjszakai műszakban fog dolgozni -, ugorjon be hozzám, hogy megvitassuk az észrevételeit. Jó éjszakát és kellemes mulatást mindenkinek!

Barona köszöngetve elindult az ajtó felé, Chandler századost és a többieket a pultnál hagyta.

- Mi volt ez, LaFortier? - kérdezte Chandler amikor a rendőrfőnök hallótávolságon kívülre ért. - A zöldfülűeknek rendezted a cirkuszt, vagy micsoda?

LaFortier undorodva végigmérte a századost. Tom Chandler huszonöt évvel korábban, amikor a szervhez került, éppen olyan ígéretes fiatal zsarú volt, mint amilyenek Barona a fiatalabbik McLanahant nevezte. Magas és okos, kemény fickó, kiváló kondícióval. Már az apja és a nagyapja is zsarú volt, amikor elvégezte az akadémiát mindenki sokat remélt tőle. Ő is LaFortier mellé került gyakorlati kiképzésre. Tehetségének és vele született zsarúösztöneinek köszönhetően lélegzetelállító sebességgel rohant felfelé a ranglétrán.

Chandlernek azonban nem a munkája volt az egyetlen szenvedélye. Imádta Las Vegast, a szerencsejátékokat, a sportkocsikat, és kiváltképpen a nőket. Mint a legtöbb megszállott kártyásnak neki is voltak finansiális hullámvölgyei és -hegyei. Amikor volt pénze Corvettel, selyemöltönyben járt dolgozni, amikor leégett buszra szállt és katalógusból rendelt műszálas zakót viselt.

Az ötvenes évei elején járt. Két váláson jutott túl, hét éve kapta meg a századosi kinevezését, és úgy gondolta, a helyzete éppen megfelelő ahhoz, hogy újra megnősüljön és felpörgesse egy kicsit a karrierjét. LaFortier zsarutársaságban már többször megjegyezte, hogy Chandler taktikát változtatott: a szakmai siker és a főnökhelyettesi vagy esetleg főnöki kinevezés reményében hajlandó minden nagykutya seggét kinyalni.

- Mióta vagy Barona csicskása, Tom? - vágott vissza LaFortier.

- Mi a francot akarsz elérni, Melák? - kérdezte Chandlet. - Bárhogy erőlködsz, az aduk a főnöknél vannak.

- Egy nagy szart, Chandler. Egyébként csak azt akarom elérni, hogy megkapjuk amit beígérték nekünk - felelte LaFortier. - És Barona munkája az lenne, hogy mindent megszerezzen a számunkra amire szükségünk van, nem pedig az, hogy csak magával foglalkozzon. Az Elnök megígérte, százezer új zsarut fognak munkába állítani, de azóta eltelt négy év, és Sacramentóban csupán feleannyi új rendőr van, mint amennyire szükség lenne. És miért? Azért, mert a város képtelen finanszírozni a létszámnövekedést. Az Észak-Hollywoodban történt lövöldözés után a város vezetői megígérték, hogy automata fegyvereket kapunk, jobb golyóálló mellényeket, modernebb kommunikációs cuccokat és komolyabb kiképzést. Tudod, ebből mi vált valóra? Egy nagy szar, az! A fiaim óránként húsz százalékkal több riasztást kapnak mint tavaly, de amikor belépek a főkapitányságra azt kell látnom, hogy az embereim az íróasztaluk mellett szöszmötölnek és mindenféle kimutatással tökölnek, hogy a főnöknek a következő washingtoni látogatása során legyen mit bemutatni. Szar ez az egész, Tom, és szokás szerint éppen mi szívunk legtöbbet.

- Szóval szerinted csak a Szolgálat, a járőrözés ér valamit? Ez a véleményed, Melák? - kérdezte Chandler. - Az összes többi rendőrségi munka hiábavaló és felesleges, hm?

- Nem - felelte LaFortier. - Viszont ostobaság felesküdtök, kiképzett rendőrtisztekkel végeztetni az adminisztrációt. És felelőtlenség elszipkázni a

Szolgálattól a legjobb embereket, hogy beültessétek őket az irodákba papírokat gyártani. De hagyjuk... A lényeg az, hogy szerintem a Szolgálatnak van szüksége az emberekre, és nem azért, hogy a menő klubok előtt arról szónokoljanak a nagymenőknek, hogy ne hajtsanak bele a sárgába. Tegyük félre az összes többi marhaságot, Tom. Ez a lényeg. Nekem valódi zsaruk kellene, valódi zsarumunkára. - A főnök azért jött ide, hogy gratuláljon az újoncoknak, te meg rázúdítottad a sirámaidat. Nyilvánosan, lehetőleg úgy, hogy még a süket is hallja - mondta Chandler fejcsóválva. - Okos húzás volt. Ezek után rájöhetnél végre, hogy a névcímkéd miért ragadt oda az éjszakai műszakbeosztás táblájához.

- Jobb, ha lelépsz, százados... A gazdinak szüksége lesz valakire aki kinyitja előtte az ajtót - jegyezte meg LaFortier maró gúnnyal.

Chandler csüggedten rázta a fejét.

- Azt hiszem, egy idő után még a legkeményebb zsarunak is agyára megy a meló - mondta. Felhajtotta a kabárja gallérját és elsietett.

LaFortier gyorsan felhajtotta a maradék sörét.

- Én legalább az utcán maradtam, ott, ahová tartozom, nem pedig a városi klubban meresztem a valagam, hogy eljártsszam a pincsikutyát a polgármesternek - mondta hangosan. Paulra nézett. - Holnap este nyolckor bevetésre készen légy a déli kapitányságon. Átnézünk pár dolgot. Köszönöm az italt, Mr. McLanahan - fordult Patrick felé, majd mormogva eltántorgott az ajtó irányába.

- Hú, ez a pasas tényleg kemény - mondta Patrick. - Meg erős is. Egyáltalán csinálnak golyóálló mellényt az ő méretében?

- Igen - felelte Paul. - Olyan, mint egy hatalmas, kék hirdetőoszlop. -

Elvigyorodott. - Mr. McLanahan - utánozta LaFortier hanglejtését. - Ez úgy hangzott, mintha valami vén trottyos lennél, bátyus.

- Én tényleg vén trottyos vagyok, öcsi. Vagy legalábbis közel járok hozzá - nevetett Patrick. - De azért még szét tudnám rúgni a segged.

- Igyál még egyet, bátyus! Nem fog megártani, már úgyis Álomországban jársz - vágott vissza Paul.

Nevettek, de Wendy arca komoly volt amikor rájuk nézett.

- Paul, mi a véleményed arról, ami a rendőrfőnök, a város meg a zsaruk között zajlik? - kérdezte.

- Szerintem nem komoly az ügy - felelte Paul. - A költségvetést állandóan csökkentik, a pénz sosem elég, de ez hozzátartozik az élethez. Azt viszont el kell ismerni, hogy a rendőrök biztonságán nem spóroznak. Az effajta ellentétek állandóak, de a város és a rendőrfőnök mindig is támogatta a köz katonáit. - Biztatóan elmosolyodott, aztán egyik karját Wendy derekára, a másikat Patrick vállára tette. - Nagyon sokat jelent a számomra, hogy feljöttetek San Diegóból. A dokik biztos eltiltották Wendyt az utazástól... A jövő héten kell jönnie a babának, igaz?

- Nem. Még van három hetem. Különben nem muszáj feküdnöm, és semmiképpen sem akartuk elmulasztani a bulidat, Paul. Egyébként a főnök éppen ide repült, és így a cég jetjén utazhattunk. Holnap délután megyünk vissza.

- Tehát mindent alaposan kiterveltetek - mondta Paul. Wendy megcsókolta, aztán felkapott a pultról néhány poharat és söröskorsót. Paul a bátyjára nézett. - Wendy remekül néz ki, és te sem panaszkodhatsz. Jól érzitek magatokat San Diegoban, mi?

- Ja, remekül - felelte Patrick. - Meleg van, és a legtöbbször süt a nap. Imádjuk azt a helyet.

- Jó ideig semmit sem hallottunk rólad. Tavasszal már azt hittük, elnyelt a föld. Sok munkád volt?

- Igen. - Patrick nem akarta elmondani az öccsének a részleteket; nem akart beszélni a Formosa-szoros fölött végrehajtott titkos támadó műveletekről, a sikertelen próbálkozást, amely arra irányult, hogy megakadályozzák, hogy Kína nukleáris fegyverekkel elpusztítsa Taiwan. Nem akart beszámolni arról sem, Wendyvel hogyan katapultáltak Közép-Kína fölött egy kísérleti B-52-es gépből, hogyan kerültek fogságba, és egy fogolycsere-egyezmény keretében hogyan sikerült hazajutniuk.

- Legalább annyit elárulhatsz, mi a neve annak a cégnek, amelyiknek most dolgozol? Úgy tudom, kényszernyugdíjaztak. Egyszer csak visszajöttél, itt dolgoztál a bárban, aztán... hirtelen megint eltűntél, és amikor legközelebb hallottunk rólad már San Diegóból jelentkeztél.

- Az igazat megvallva erről a cégről sem árulhatok el részleteket, Paul - mondta Patrick. - Maradjunk annyiban, hogy köze van bizonyos katonai jellegű

fejlesztésekhez.

- De újra repülsz, igaz?

Patrick meghökkent.

- Hogy repülsz? Ezt meg miből gondolod?

Paul elégedetten a bátyjára vigyorgott. Csak tippelt, de Patrick reakciója elárulta: telibe talált.

- Nem felejtettem el, milyen volt az arcod, a testtartásod és a beszédstílusod amikor a Légierőnél voltál - mondta. - Pezsegtél. Látszott rajtad, valami olyasmit csinálsz, amit imádsz. Most megint így nézel ki. Izgatott vagy. Tudom, tudom, már alig várod ezt a gyereket, de látszik rajtad, hogy nem miatta vagy ilyen. Pontosan úgy viselkedsz, úgy vibrálsz, mint akkor, amikor bazi nagy gépekről hajigáltad a bombáidat, vagy amikor azokon a szupertitkos repcsikkel szálldostál, amikről sosem beszélhettél.

- Mi van? Mi a fene ez az egész a titkos bombázókról? Én soha, egyetlen szóval...

- Ne aggójd, bátyus. Tudom, hogy mit csináltál - mondta Paul. - Amikor a hírekben közölték, hogy Európában vagy a Közel-Keleten megint kirobbant valami háború, amikor az újságok lehozták, hogy értesüléseik szerint a Légierő részt vesz bizonyos akciókban, mindig olyan voltál, mint a katonaló ha trombitaszót hall. Ami pedig a részleteket illeti... Most megint lenyírattd a hajad. Bakafrizurád van.

- Ó, nyomozó úr! - nevetett Patrick. - Csak most lépett ki a zsarukadémia kapuján, de máris Columbonak képzelem magát! Oké. A Sky Masters Inc.-nek dolgozom. Ez minden, amit elárulhatok.

- Ismerlek, Patrick - mondta Paul. - Ennek a cégnek biztos köze van valami high-tech szarhoz. Így van? Valami igazi 21. századi Star Wars cucchoz. Hm?

- Paul, én...

- Nem beszélhetsz róla - fejezte be Paul a bátyja mondatát. - Tudom, tudom. De egyszer majd többen szeretnék tudni ezekről a dolgokról. Mindig is imádtam az olyan cuccokat, amikről egyszer sem meséltél amióta B-52-essel röpködsz. - Paul habozott. Patrick újra megérezte a kettejük közötti régi telepatikus kapcsolatot. Butaságnak tűnt, de ettől függetlenül létezett. Az öccse képes volt belenyúlni a fejébe, és kedve szerint kiszípkázhatta az agyából az őt érdeklő információkat. Furcsa módon megnyugtatta a dolog. - Tudom, hogy van valami közöd ahhoz, ami azzal a repülőgép-hordozóval történt, meg a Guam melletti nukleáris támadáshoz is - folytatta Paul. - Ugyanezt éreztem amikor az Európai konfliktusról, Oroszország és Litvánia ellentétéről hallottam. Meg akkor is, amikor Kína összeugrott a Fülöp-szigetekkel. Mindegyik buliban benne voltál. Derékig... Nem. Nyakig!

- Egyszer talán majd mesélek - mondta Patrick mosolyogva. - Most azonban csak annyit közölhetek: álmodozol, öcskös!

- Azért szólj, ha feltaláltok valami fázisolót vagy erőteret amit a zsaruk is használhatnak - mondta Paul. Megveregette a bátyja vállát, aztán elindult, hogy körbejárjon a helyiségben. - Az elsők között akarok lenni akik kipróbálják.

***

Az érintése lágy volt, nyugtató, szerető és kellemes, de a keze meleg volt és nyirkos... Patrick, mintha riadójelzést hallott volna, azonnal magához tért.

- Wendy?

- Szeretlek, drágám - felelte a nő.

Patrick felült, a éjjeliszekrényen álló ór vörösen világító számjegyeire meredt. Hajnali öt múlt öt perccel. Felkapcsolta a kislámpát. Wendy is felült, még mindig kedvesen simogatta Patrick karját. A másik kezét a hasán tartotta.

- Jól vagy? - kérdezte a férfi.

- Remekül.

Ám a jelek szerint korántsem volt jól.

- Fájdásaid vannak?

- Ööö... Igen! - felelte Wendy. Patrick kiérezte a hangjából a fájdalmat. Ha nem lenne komoly a dolog, akkor nem így válaszolna, gondolta. Akkor valami tréfás megjegyzést tenne.

- Mióta?

- Pár órája. De nem nagy ügy. Szabálytalan. Valószínűleg megint olyan roham, mint a múltkor. Braxton-Hicks...

- Aha. Oké. - Ostoba válasz volt, de mi egyebet mondhatott volna? - Drágám, fájdalmaid vannak, és tényleg, őszintén aggódom érted, de ha ez nem az a fájdalom aminek be kell következni, akkor... Mi lenne, ha visszafeküdnék? - A Braxton-Hicks fájdalmakat bizonyos esetekben össze lehet téveszteni a valódi szülési görcsökkel. Wendy esetében ez már nem először fordult elő. A helyzet nyugtalanító volt, de a tényleg akcióra, a szülésre még várni kellett pár napot. Vagy mégsem? A babának három hét múlva kell megszületnie. Az elsőszülött babák általában később jönnek, és nem korábban. Vagy esetleg...?

Éjfél után indultak haza a buliból. Sacramento belvárosában, a kocsmá közelében, a Hyatt Regencyben vettek ki szobát. Amikor visszamentek a szállodába, útközben Patrick érezte Wendyn, hogy egy kicsit kényelmetlenebbül érzi magát a szokásosnál, mintha rosszullét kerülgetné, a fáradságnak és a megerőltetésnek tulajdonította a dolgot - a felesége az utóbbi időben már este kilenc előtt lefeküdt aludni.

Talán hibát követtek el amikor ilyen állapotban eljöttek Sacramentoba. Wendy terhességét amúgy is a "fokozottan veszélyeztetett" kategóriába sorolták. Wendy Torq McLanahan, elektronikai és aeronautikai mérnök, aki nemrég még az Egyesült Államok Légierijénél teljesített szolgálatot, az utóbbi időben pedig az egyik kisebb, arkansasi központú, ultramodern légijárművek kikísérletezésével foglalkozó cég főtervezője volt, az elmúlt két év során rengeteg időt töltött kórházban miután kétszer katapultált bizonyos katonai bombázókból. A második esetre előző júniusban került sor, mégpedig a Kínai Népköztársaság területe fölött. Itt Patrickkal és a gép másodpilótájával,, Nancy Cheshire-rel volt kénytelen elhagyni a gépet. Valójában még az első katapultálás során szerzett sérüléseiből sem épült fel, amikor ismét ilyen módon kellett mentenie az életét. Szerencsére a magzatot nem vesztette el. Rövidebb kórházi tartózkodás és néhány hétig tartó pihenés után, valamit azt követően, hogy a Mezőgazdasági Minisztérium kivételével gyakorlatilag az Egyesült Államok kormányának minden fontosabb hivatalától és ügynökségétől megkapta a továbbiakra vonatkozó eligazítást, visszatért a munkájához, és addig dolgozott, addig teljesítette a Sky Masters Inc. tervezési igazgatóhelyettesi posztjával együttjáró kötelességeit, amíg két héttel ezelőtt, a szülés közeledtével le nem köszönt. Jó formában volt ő is és a gyermek is, egyiküknél sem jelentkeztek problémák, ezért úgy gondolta, nem szabad kihagyniuk a Paul tiszteletére rendezett ünnepséget. Az elmúlt két esztendő eseményeit követően Patrick családi életre és normális életre vágyott, ehhez pedig hozzátartozott az is, hogy foglalkozzon az öccsével, a rokonokkal, akiket az utóbbi tíz év során meglehetősen elhanyagolt. Most azonban, amikor négyszáz mérföldnyire voltak az otthonuktól, a baba a jelek szerint úgy határozott, előbb jön világra a vártnál. Ez vajon mit jelenthet? Jót? Rosszat? Ördög tudja! Elég a nyafogásból, förmedt magára Patrick, nézz szembe a problémával!

- Felhívom Dr. Linust San Diegoban. Csak a biztonság kedvéért, hogy szükség esetén tudjunk kihez fordulni - mondta Wendynek. A nő bölintott és megérintette a férje vállát. Patrick ebből tudta, Wendy szerint ez a szülési fájdalom nem olyan, mint a korábbiak voltak, ezúttal talán tényleg jönni fog a gyerek. Cselekednie kellett. - Jon elvitte a jetet Matherbe, hogy bemutassa az elektroaktív cargoblokkot - emlékeztette Wendyt. - Azt hiszem, hamar visszatérhetünk San Diegoba. - Dr. Jon Masters, a főnökük, a Sky Masters Inc. elnöke a Sacramentótól keletre lévő Aerojet-General rakétabázison tartózkodott, hogy a gyarkolatban is bemutassa az úgy superkönnyű technológiát, amelyet ő fejlesztett ki a légi járművek raketének bombarobbanástól való megvédése érdekében. - A jetet két órán belül feltöltik és készenlétbe állítják. Harminc perc múlva Matherben lehetünk, négy óra múlva pedig a coronadoi kórházban. - Jól van - felelte Wendy. - Felöltözöm. - Átlendítette a lábát az ágy széle fölött, felállt, elindult a fürdőszoba felé, de félúton megállt. - Drágám? - Igen, kedvesem? - nézett rá Patrick. Wendy kinyújtotta a kezét, a törülközőt húzott magához. A férfi csak ekkor vette észre a nő lába alatt, a fehér padlón sötétlő vérfoltot. Kipattant az ágyból; nem is sejtette, hogy még mindig képes ilyen gyorsan mozogni.

Már tudta, hogy nem fognak időben visszajutni Coronadoba.

Néhány órával később

- Mik a legutóbbi hírek Patrickról és Wendyről, Helen? - kérdezte Jonathan Colin Masters, Sky Masters Inc. kisfiús arcú elnök-főmérnöke, miközben felállított egy kis videokamerát a Boeing 727-es repülőgép első osztályának ülésora elé.

- Tessék? Jon, figyelsz te egyáltalán? - kérdezte a videokonferencia-vonalon keresztül Dr. Helen Kaddiri, Masters helyettese.

Kaddiri több évvel idősebb volt Mastersnél, annak a kis, de nem jelentéktelen cégnek az alapítótagjai közé tartozott, amely jelenleg Jon Masters nevével viselte. Tolerálta Masters szeszélyeit és laza, néha nemtörődöm stílusát, mert Jon tudta, hogyan lehet felépíteni olyan rendszereket, amelyekre a kormánynak szüksége van, és ahhoz is értett, hogyan kell ezeket eladni. Most azonban, gondolta Kaddiri, túlságosan messzire elment. Masters a jelek szerint észre sem vette, hogy az új termék eladása közben az életét teszi kockára. Teljesen bedilizett.

- Hallasz? Van kapcsolatunk?

- Remekül hallak, Jon - mondta Kaddiri.

- Azt kérdeztem, hallottál-e valamit Wendyről mióta szóltak, hogy a kórház felé tartanak? - kérdezte Masters.

- Jon, figyel már rám egy kicsit! - mondta Kaddiri bosszúsán. - A demonstrációt másképpen is elvégezhetjük...

- Helen, már milliószor végigcsináltam a dolgot - szakította félbe Masters. - Én fogom elvégezni a bemutatót. Inkább arról beszélj, van-e valami hír Patrickról meg Wendyről!

Kaddiri lehunyta a szemét, képtelen volt folytatni a vitát. Mastersnek elment az esze - ez volt az egyetlen logikus magyarázat. Megőrült. Erőt vett rajta a halálvágy. Vagy talán csak a sebezhetetlenség iránti gyermeki vágy uralkodott el rajta?

Kaddiri vezette a technológiai eligazítást, amelyre a Szövetségi Repülési Hivatal washingtoni főhadiszállásán, a videokonferencia-teremben került sor. Az Sz.R.H. igazgatói, néhány légijármű-gyártó, a különböző légitársaságok képviselői a konferenciaterem előtt várták Masters távolsági videobemutatójának kezdetét, az adást, amely a Sky Masters alacsony orbitálison keringő, külön erre a célra felfűtött szatellitjei, a MAK-szatoknak (Most Azonnal Kell) nevezett egységek segítségével lehetett kétirányú. Jon, aki Californiában tartózkodott, eközben arra készült, hogy levezényelje a demonstrációt. Legalább olyan izgatott volt, mint Helen Kaddiri, ő is tudta, milyen óriási jelentősége van ennek a bemutatónak, de képtelen volt a feladatra koncentrálni, egyfolytában Patrick és Wendy McLanahan, meg a hamarosan megszületendő kisbaba járt az eszébe.

- Maradj vonalban, Jon, azonnal utánanézzünk a dolognak - felelte Kaddiri.

Felsőhajtott és az asszisztenséhez fordult, aki gyorsan telefonált egyet, és egy perccel később hírt hozott. - Wendy McLanahan jelenleg a Sacramentotól keletre, a Citrus Heights városában lévő Könyörületes San Juan Kórházban tartózkodik. Ma reggel fél hat tájban vették fel. Minden rendben van vele - mondta Kaddiri. - Ennyi. Megnyugodtál?

- Szóval Wendy fél hat óta szülési fájdalmak gyötrik? - kérdezte Masters hitetlenkedve.

- Nem, Jon. Hajnali három óta szenved - felelte Kaddiri. Láttam, Jon Masters arca megrándul amikor felfogja, hogy Wendy milyen régóta kínlódik. Ha Jon nő lenne, gondolta Helen, már az első fájdalomhullám után megpróbálna megszabadulni a hasában dörömbölő gyerektől. - Nyugi, minden rendben lesz. Wendy kemény lány, és tudomásom szerint abban a kórházban egész seregnyi kiváló orvos dolgozik.

- Pompás - mondta Masters megkönnyebbülve. - El sem tudom hinni, hogy gyerekük lesz. Azok után, amiken keresztülmentek...

- Jon, légy szíves legalább egyszer figyelj rám! - kérte Kaddiri. - Felejtsd el Patrickot és Wendy-t. Nem lesz semmi bajuk. Velük nem... Én inkább miattad aggódom. Ez az egész egy nagyszabású színjáték, amit valószínűleg nem élsz túl. Tudom, a legkevesbé sem izgat, hogy mi történik veled vagy a közvetlen munkatársaidal, de legalább a cégre gondolj! A te cégedre, ami kiheverhetetlen veszteséget szenvedne ha neked valami bajod történne. Ne csináld ezt, Jon! A telemetrikus bábót használd, úgy, ahogy eredetileg tervezted!

- Ó, Helen! Te tényleg féltesz! - mondta Masters miközben becsusszant az ülésbe. Az arcán megjelent az az őrjítő, hetyke mosoly, amitől Kaddiri mindig falra mászott. - Teljesen ellágyultam...

- Igen, Jon. Tényleg ellágyultál. Az agyad mindenképpen! - mondta Kaddiri dühösen, mert észrevette, hogy Masters az ő aggodalmából próbál gúnyt űzni. Jon Masters szélesebben közeledett a negyvenedik születésnapja felé, de bizonyos tekintetben örökre tinédzser maradt. Talán azért, mert a kamaszkor szinte teljes egészében kimaradt az életéből; mert a gyermekkora és a felnőttkora közötti időszakot a tanulmányinak szentelte ahelyett, hogy normális ember módjára a csajok után rohangásszon. Tizenhárom évesen végzett a Dartmouth College-ban, tizennyolc éves korára doktori címet szerzett a Massachusetts Technológiai Intézetben, húsz évesen, NASA-mérnökként már száznál több találmányt szabadalmaztatott, később a nemzetvédelmiseknek, meg a Nemzeti Stratégiai Védelem fejlesztő és kutató intézetének dolgozott.

Most, negyven esztendősen, számtalan szabadalom tulajdonosa vagy társtulajdonosa volt, rengeteg kormányzati kapcsolattal rendelkezett, és végre alkalma nyílt rá, hogy olyasmivel foglalkozzon, amit igazán szeret: kísérletezéssel, tervezgetéssel, labormunkával. Közben úgy érezte magát, mintha visszajutott volna a felnőttkora küszöbére, abba az időszakra, amikor tranzistorokkal szórakozott, részletes tervrajzokat készített az általa kiagyalt rakétákról amíg a hozzá hasonló korú fiúk baseballloztak vagy szuperhősökről készítettek rajzokat. A hetykeségtől - amit akkor fejlesztett ki magában, amikor szuperintelligens tinédzserként valamivel le kellett szerelnie azoknak a professzoroknak az önelégültségét és csodálkozó ellenállását, akik nevetségesnek tartották, hogy egy kölyök doktori címet kapjon - sosem szabadult meg.

Kaddiri már hosszú évek óta dolgozott együtt Jonnal, de a nő egyszer sem volt képes pontosan meghatározni, hogy a különc zseni mire gondol, mit érez. Helen Kaddiri, egy indiai tudós-professzor házaspár Amerikában született gyermeke, nagyjából ugyanazt az utat járta végig, mint Jon, de az ő életében minden a konvencióknak megfelelő időben következett be, és a pályafutását inkább a fokozatos előrehaladás jellemezte, nem a hirtelen kiugrás. Nyolc évvel volt idősebb Mastersnél. Az első munkhelye az a Tennessee-ben működő Sky Sciences Inc. nevezetű cég volt, amit ő maga alapított. Erre azután került sor, hogy a már létező cégek sorozatosan elutasították amikor megpályázott náluk egy-egy komolyabb állást. Sokáig úgy érezte, a neve miatt senki sem veszi észre a tehetségét. A Sky Sciences Inc. nem volt sem nagy, sem túlságosan jövedelmező, de az övé volt. Ez a tény mindig büszkeséggel és boldogsággal töltötte el. Aztán a cég vezetői - Helen Kaddiri saját kezűleg, gondosan válogatta össze a csapatát - váratlanul meglepő dolgot cselekedtek. Egyhangúlag megszavazták, hogy a NASA egyik fiatal és szentelen mérnöke helyet kapjon közöttük. Mindenki úgy érezte, az illető képes rá, hogy a sztratoszférába röptesse az úgy-ahogy vegetáló cégcskét. A kis pimasz fizetés helyett részesedést kért a cég hasznából; kijelentette, hogy együtt akar sírni és nevetni a többiekkel. Ez a húzása még népszerűbbé tette a munkatársai körében. Végül bebizonyosodott, nem volt elhibázott lépés Jon Masters felvétele. A fickó valóban jelentősebbé tette Helen Kaddiri cégét. Menet közben szép csendben a birtokába került a Sky Sciences részvényeinek többsége, később irányítása alá vonta az igazgatótanácsot, megszerezte Helen pozícióját, majd átvette és a saját nevére átkeresztelte a céget. Kaddiri egyetlen sikertelen kísérletet tett csak arra, hogy mindent visszaszerezzen. Kudarca még népszerűbbé, és ha lehet még pimaszabbá tette Masterst.

Helen elvesztette a cégét, de jelentős vagyona tett szert, és megőrizhette a tekintélyét is: ő lett az igazgatótanács elnöke, és a Sky Masters Inc. alelnöke. Kellemes volt az élete, a munkája kielégítette, de a legszívesebben visszament volna abba az időbe, amikor egy jelentéktelen cégnél ugyan, de ő volt a főnök. Inkább lett volna elsőszámú mosogató egy kis csehóban, mint fizetőpincér egy olyan étteremben, ahol Jon Masters, Dr., Prof., Kand., SzLAF (Száradjon le a farka) az igazgató. Szeretett volna megszabadulni Jontól - kevés dolgot, amire ennél jobban vágyott.

Kaddiri újra megnyitotta a kommunikációs csatornát.

- Jon! - mondta szigorúan. - Tisztában vagy a problémákkal. Az energiaforrásokat nem tudtuk kontrollálni. A töltetek bármikor felrobbanhatnak. Ültesd be a bábút a helyedre, és szállj ki onnan!

- Már leteszteltük a tölteteket, Helen...

- De nem három ennyire közel lévő kamrában, és nem ekkora mennyiségű

robbanóanyaggal! - vitatkozott Kaddiri. - Ez túl veszélyes, Jon. Legalább azt

engedd meg, hogy a biztonságiak kiemeljenek párat a töltetek közül. Vagy inkább szállj ki, Jon, és hagyd, hogy...

Masters az órájára pillantott.

- Túl késő, Helen. Idő van. A szatok már csak egy órán keresztül vannak megfelelő pozícióban, és az Sz.R.H. még a délutáni csúcsforgalom előtt meg akarja nyitni ezeket a San Franciscoba és San Joséba vezető légi folyosókat, amiket használni fogunk. Adjuk meg nekik amit akarnak, mutassok meg, mire vagyunk képesek!

Kaddiri semmit sem tehetett. Elküldhette volna a pokolba Masterst, ráüvölthetett volna, hogy addig szálljon ki amíg nem késő, mert semmi kedve sincs végignézni a pusztulását. de... Hallgatott.

Miután a közönsége besorjázott a terembe Helen Kaddiri fellépett a pulpitusra. Elhelyezkedett az óriási kivetítőernyő előtt, amelyen a cég logója mögött a Sky Masters által tervezett vagy készített technikai eszközökről, felderítő műholdakról, kommunikációs szatellitokról, fegyverekről és rakétahajtóművekről készült videoklipek peregtek.

- Üdvözlöm önöket, uraim - kezdte Kaddiri. - Dr. Helen Kaddiri vagyok, a Sky Masters Inc. alelnöke, a cég igazgatótanácsának elnöke. Köszönöm, hogy meghívtak minket, és lehetőséget biztosítanak számunkra, hogy bemutassuk a következő demonstrációs programunkat. Emlékeztetnem kell önöket arra, hogy a ma bemutatandó technika részletes leírását megtalálhatják a rendelkezésükre bocsátott dossziékban. A dokumentumokból kiderül, találmányunk szabadalmaztatása megtörtént, az anyagot a Védelmi Minisztérium jóváhagyásával mutatjuk be. A téma bizalmas voltára való tekintettel felhívom figyelmüket, hogy e helyiségen kívül senkivel se...

Ne fejezhette be a mondatát. Edward Fenton, a Közlekedési Minisztérium képviselője, a jelenlévő kormánytisztviselők között a legmagasabb beosztású személy, felemelte a kezét és közbeszólt.

- Bocsásson meg, Dr. Kaddiri, de úgy tudtam, hogy Dr. Masters fog válaszolni a kérdéseinkre. Valóban így lesz? Mert ha esetleg mégse, akkor talán az lenne a legjobb, ha...

- Igen, Mr. Fenton, államtitkár úr, feltehetik a kérdéseiket Dr. Mastersnek, aki ugyan Californiában tartózkodik, de egy élő videokonferencia-vonal lehetővé teszi a számunkra, hogy...

- Videokonferencia? Californiából? - Fenton megrázta a fejét, aztán odabólintott az asszisztensének, aki nekilátott, hogy összeszedje a korábban szétpakolt dossziékat. - Dr. Kaddiri, két teljes napomat átszerveztem, mert úgy tudtam, Dr. Masters személyesen fogja megtartani ezt a tájékoztatót. Előre közölniük kellett volna, hogy videokonferenciáról van szó. Sajnálom, ebben az esetben inkább... - Felállt.

Kaddiri mögött elsötétült a kivetítőernyő, aztán feltűnt rajta a 727-es kabinjában ülő Jon Masters arca.

- Szevasz, Ed! - mondta Masters, és ivott egy kortyot a mindig nála lévő Pepsis palackból. - Te aztán tényleg érted a módját, hogyan kell elrontani egy jó ki előadást. A fenébe, el tudod képzelni, milyen hatásos belépőt terveztem? Fenton bosszúsága dühvé változott amikor Masters nyilvánosan a keresztnevéen szólította, és tiszteletlen hangon beszélt vele. Masters észrevette a dolgot, és elmosolyodott.

- Ó, bocsánat. Elnézést, Mr. Fenton. Államtitkár úr! Bocsánat, de ön tönkretette a belépőmet! Ennek ellenére készen állok rá, hogy megtartsam a bemutatót.

Fenton, mikor meghallotta, hogy Masters milyen gúnyosan ejti ki az "államtitkár" szót, még dühösebb lett.

- Dr. Masters, nem fogom magára pazarolni az időmet, ahogy ezek az emberek sem. Mi eljöttünk, hogy végighallgassuk, maga viszont nem jelent meg személyesen. Kérem értesítse az asszisztenseimet, mikor lesz hajlandó eljönni, mikor tartja meg az előadását. Talán, ha majd tudok időt szakítani, ismét megjelenek, bár ez nem túl valószínű. Azt hiszem, mindannyiunknak bocsánatkéréssel tartozik. Most pedig, ha megbocsát...

- Emberek! Ne gondolják, hogy lustálkodom! Higgyék el, így lesz a legélvezetesebb a demonstrációm. Készen állok rá, hogy elkezdjem, és biztosra veszem, kiugranak a nadrágjukból, úgy meg fognak lepódní. - Masters magabiztosan elvigyorodott, de amikor meglátta, hogy Fenton tényleg el akarja hagyni a helyiséget gyorsan beszélni kezdett. - A találmányomat először az amerikai

cégeknek és hivataloknak szerettem volna bemutatni, de ha önöket nem érdekli, eltekintek ettől és átugrom Európába. Nézzék meg a prospektusomat, emberek. A Kereskedelmi Minisztérium már engedélyezte, hogy a tengere túl is forgalomba hozhassam a szabadalmamat. Az idő pénz, fiúk, és ez a technika már készen van. Azonnal alkalmazható. Ha maguknak nem kell, akkor már holnap elviszem máshová. Fenton érezte, a helyiségben tartózkodók őt figyelik. A repüléssel foglalkozó iparágakban és hivatalokban senki sem szerette Jon Masterst. Elismerték, hogy zseni, de közben azt tartották róla, hogy olyan a viselkedése mint egy lökött hétéves kölyöké. Sokan szerették volna messzire elkerülni, de a találmányaival bebizonyította: hibát, sőt, bűnt követ el az, aki kihagyja a játszából. Egyetlen találmánya milliárdokat jövedelmezhetett. Az Sz. R. H.-t sem szerette senki, a hivatal létezését csak addig tolerálták, míg senkinek sem piszkált bele az üzletébe. Masters a tőle megszokott módon ismét bebizonyította neveltelenségét, viszont azzal is mindenki tisztában volt, ha Fenton sértetten kivonul, akkor a jelenlévők többségének súlyos anyagi veszteséget okoz. Mindnannyian tudták, hogy Masters valóban megszerezte a szükséges engedélyeket a találmány exportálásához, és már egyedül ez a tény fontossá tette a bemutatót. Fenton jeges tekinteteket érzett magán, felfogta a ki nem mondott "ülj vissza" parancsokat. A kivetítőernyőre nézett és ingerülten felmordult.

- Nem szeretjük, ha fenyegetnek minket, Dr. Masters!

- Bocsánat, uram - mondta Masters. - De kissé izgatott vagyok. Tudják, hogy van ez... Garantálom, élvezni fogják a bemutatómat. De tényleg!

A jelenlévők megkönnyebbülten felsóhajtottak. Ha Masters folytatta volna a szentelenedést akkor Fenton tényleg távozik, és akkor kész a baj. Masters azonban bocsánatot kért, és minimális tiszteletet tanúsított Fenton irányába, aki így már tekintélyvesztés nélkül visszaülhetett ahelyére. Az asszisztense sietve eligazgatta előtte a papírokat.

- Kösz, Ed - mondta Masters. A jelenlévők a szájuk elé emelték a kezüket, nehogy Fenton meglássa mosolyukat. Masters folytatta: - Emberek, már húsz éve készítem a ketyeréimet, hogy segítsek a katonáknak megtalálni és felrobbantani bizonyos dolgokat. Most azonban egy olyan valamit fejlesztettem ki, ami megakadályozza, hogy valamit felrobbantsanak. Ballisztikus elektroaktív processzumnak neveztem el. Röviden: BERP. Könnyű megjegyezni, amikor kimondják olyan, mintha bőfögnének. - Helen Kaddirí lenyelte bosszúságát. Gyűlölte, hogy Jon Masters általában nevetséges neveket ad a találmányainak. - Engedjék meg, hogy elmagyarázzam, hogyan fedeztem fel ezt a technológiát.

Jon Masters feltartott egy szögletes drótkeretet, aztán belemártotta a mellette lévő ülésre helyezett, folyadékkal teli edénybe, felemelte, és a kamera elé tartotta.

- Kölyökkorunkban mindnannyian fújtunk szappanbuborékot. Ugya maguk sem voltak kivételek? - Belefújt a keretbe, majd az ujja hegyével szétduzzasztotta a megjelenő buborékot. - Ez a hártya olyan vékony, hogy az emberi hajszál háromezerszer vastagabb nála. Egyszerű vegyi kötések, és elhanyagolható felületi feszültség tartja össze. Könnyű megsemmisíteni, de... Kísérletezgetni kezdtem, és forró szálakat érintettem a buborékot tartó fémkerethez. Azután lézerfényt vetítettem a buborékra. Megmutatom mit tapasztaltam.

A kabinban kialdultak a fények, valahonnan előzőldellt egy lézersugár, és megcsillantotta annak a szappanbuboréknak a felszínét, amit Master időközben fújt. A buborék felszíne csillámlott és hullámozott.

- Nézzék!

Masters elkattintott egy kapcsolót, aztán az ujja hegyével megérintette a buborékot. A buborék felszíne megváltozott, abbamaradt a hullámozás és a csillámlás, a hártya zöld lett.

- Látják? A buborék felszínéről eltűntek a fénytörések és a hullámozások. Most ezt nézzék meg! - Masters vízszintesen tartotta a keretet, aztán óvatosan egy gémkapcsot helyezett a buborék belsejébe. A buborék nem pattant szét - a gémkapocs mintha a levegőben lebegett volna. Masters megmozgatta a keretet. A gémkapocs a buborék belsejében maradt.

- Tudom, mire gondolnak. Arra, hogy a gémkapcsot a drótkeret mágneses mezeje tartja a levegőben, esetleg a felületi feszültség. De hogy is mondta Sherlock Holmes? "Ne vonjon le elhamarkodott következtetéseket, Dr. Watson!" - Masters a zsebébe nyúlt, előhúzott egy szabványos faceruzát, és ráejtette a buborékra. A buborék megtartotta a ceruzát!

- A buborék falának vastagsága az emberi hajszál vastagságának háromezred része,

mégis megtartja a saját súlyának többszorosát. Felületi feszültség? A szappanoldat vegyi tulajdonságai? Igen, igen, de ezeket a tulajdonságokat kissé megváltoztattam egy apró elektromos töltéssel. - A kabinban kigyulladtak a fények. Masters elkattintotta a mellette lévő kapcsolót. A gémkapocs és a ceruza a férfi ölébe hullott, a buborék szétpattant.

- Ezt a jelenséget elektroreaktív kollimációnak nevezem. A szappanoldat molekuláris struktúrája átalakul, és ennek köszönhetően a felületi feszültség a normális többszorosára növekszik - mondta Masters. - A kollimáció a természetben is megjelenik, de általában hőmérsékleti változások vagy vegyi interakciók vannak a háttérben. Én egy kevéske elektromos áram alkalmazásával is létre tudom hozni. A feszültség és a frekvencia változtatásával át tudom alakítani a kollimált anyag tulajdonságait.

- Mennyi ideig dolgozott ezen a tervezeten, doktor? - kérdezte az egyik megfigyelő.

- Ó, körülbelül harminc évig - felelte Masters. - Hétéves lehettem amikor először felfedeztem a dolgot. Sok gyereket ismertem, akik szappanbuborékkal játszottak, de tudomásom szerint én vagyok az egyetlen aki elektromos áramot vezetett a gömböcskébe. Egy régi, hatvoltos szárazelemet csatlakoztattam rá a drótkeretre. Ilyen egyszerű volt.

- Ez az egész nagyon érdekes, doktor - mondta Fenton -, de rátérhetnénk végre a bemutató tárgyára?

- Hát persze, Ed! - Masters felemelt egy fémkeretet. A keret belsejéhez egy szövetdarabot erősítettek, az aljához vezetéseket csatlakoztattak. - Különböző folyadékokat és kolloidokat tudunk kollimálni... Aki nem tudná: a kolloidok azok az anyagok, amelyek a folyékony, szilárd vagy gázállapotú anyagok bizonyos tulajdonságaival egyszerre rendelkeznek. Nos... Képes lennék rá, hogy a hajókat és a tengeralattjárókat megvédjem az összeütközések vagy nagy víznyomás miatt bekövetkező sérülésektől. Képzeld el egy tengeralattjárót, ami képes lemerülni az óceán legmélyebb árkaiba anélkül, hogy összeroppanna. És éppen a körülötte lévő, a testét összeroppantani próbáló víztömeget használnák arra, hogy megvédjük! Természetesen lehetséges de-kollimálni valamit, csökkenteni lehet a sűrűságot különleges hőmérséklet vagy vegyszerek alkalmazása nélkül. Amikor belegondolok, milyen dolgokra lehetne használni ezt az eljárást, a Star Wars ketyeréi sem tűnnek kivitelezhetetlennek. Mondják, fiúk és lányok, hallottak már mondjuk a "fázisfegyverről"?

- Ám ne rugaszkodjunk el túlságosan a mindennapi élettől. Az elektroreaktív kollimációt az anyagtanban is lehet alkalmazni. Az elmúlt néhány évben ezzel szórakoztam a legjobban - folytatta Masters. A hangjából kiérződött az izgalom.

- Mert a szilárd anyagokat éppúgy lehet kollimálni, mint a folyadékokat vagy a gázokat. Azt hiszem ideje, hogy bemutassak egy példát. - Felemelt egy másik drótkeretet, aminek a belsejében valami vékony, szürkés anyag függött. - Ez a szürkés az általam kifejlesztett BERP-anyagok egyike. Nagyon könnyű, és olyan flexibilis, mint a nylon. - Megrázta a keretet. A szürke anyag éppen úgy himbálózott, ahogy a nézők várták. - Most ezt nézzék meg!

Masters felkapott egy kalapácsot, meglendítette, lecsapott vele az anyagra. A megfigyelők meghökkenek - tompa dobbanást hallottak. Látták, hogy az ütés után a fémkeret kirepül Masters kezéből, de nem értettek semmit. Masters kézbe vette a keretet, és újra megrázta. A szürke anyag úgy himbálózott, mint egy selyem zsebkendő, ám amikor ismét lecsapott rá a kalapáccsal hirtelen megkeményedett, olyanná vált, mint a beton.

Masters másodszor is elejtette a keretet, aztán összerándult - most egy kicsit erősebb volt az áramütés, mint az első alkalommal. Helen Kaddiri észrevette a problémát.

- Jon, mi a baj? - kérdezte a fülére és a szája elé illesztett minikommunikátoron keresztül. - Miért dobod el mindig? - Masters nem felelt. Helen ebből arra következtetett, bekövetkezett az, amitől tartott. - Jon, megint megcsapott az áram?

- Semmi baj, Helen - suttogta Masters. Olyan halkán beszélt, hogy csak a szája elé rögzített mikrofon fogta fel a hangját, a fülkében elhelyezettek nem, így a megfigyelők nem hallhatták a szavait. - A szigetelőkesztyűvel kellett volna megfognom, ahogy terveztük.

- Ha valami nem stimmel, akkor jobb, ha felfüggesztjük a demonstrációt! - mondta Helen riadtan. - Amíg csak a kezedet éri áramütés, addig nincs baj, viszont ha száz fontnyi TNT mellett pattan ki egy elektromos szikra, akkor az egész

rendszer csődöt mondhat. Tudod mi történne? Darabokra szakadnál!

- Minden rendben működik, Helen. Nézd a pasikat! Elvárásoltuk őket. Minden tökéletesen működik!

- Függesz fel a tesztre, Jon. Nem folytathatod míg rá nem jövünk, hogy mi okozza a hibát.

Masters válasz helyett felemelte fémkeretet, de előtte szigetelő kesztyűt húzott a kezére, hogy legközelebb ne csípje meg az áram. Újra és újra rácsapott az anyagra. Az ütések tompa koppanások követték. Masters levette a keretről az anyagot, összehajtogatta, aztán belegyúrta az ingzsebébe.

- Ez... ez hihetetlen! - hüledezett valaki a nézők közül. - Bámulatos!

- A BERP-et bármilyen célra alkalmazhatjuk - mondta Masters. - Végiggondoltam, hogy a katonaság mire használhatná... Járművek védelme. Golyóálló autókerekek gyártása. Golyóálló sátrak. Hordozható utak, amelyekben még az aknák sem tehetnek kárt. De van egy olyan alkalmazási terület, amit kifejezetten fontosnak tartok. A BERP segítségével fokozni lehetne a repülőgépek biztonságát. Ha BERP-pel béleljük ki az utasszállítók rakterét, az ott felrobbanó bombák nem okozhatnak katasztrófát. Ki lehetne küszöbölni a hajtóanyag felrobbanása során keletkező problémákat. Más szóval: a BERP-pel elejét lehet venni, hogy a repülőgépek a rajtuk végbemenő robbanások miatt lezuhanjanak. Néhány száz fontnyi BERP, plusz egy vezérlőegység. Csak ennyit kell elhelyezni a gépeken. Könnyebb és lényegesen olcsóbb, mintha Kevlár vagy a többi páncélananyag. Életek százait menthetjük meg az alkalmazásával.

- Hát ez meg hogyan lehetséges, Dr. Masters? - kérdezte Fenton tamáskodva. - Hogyan lehet ez az anyag olyan erős, hogy kibírjon egy bombarobbanást, vagy valami hasonló erejű detonációt? Es lehetetlen!

- Őszintén örülök ennek a kijelentésnek, Ed - mondta Masters. - Be fogom bizonyítani, hogy a BERP képes erre. Éppen ez az oka annak, hogy nem lehet önökkel. Elárulom, hogy most éppen Sacramento közelében, az Aerojet rakétatesztelő terepén vagyok. A video konferenciát egyébként a Sky Masters Inc. által gyártott MAK-szatellitek teszik lehetővé, amelyeket kifejezetten erre az alkalomra helyeztünk üzembe. - Ha a cége termékeit kellett reklámozni Jon megfeledezett minden visszafogottságáról. - Egy forgalomból kivont, de még masszív Boeing 727-es repülőgép fedélzetén, az első osztályon ülök. A gép természetesen nem szállt fel. - A kép váltott, Masters eltűnt a kivetítőernyőről, a feje helyén a Boeing jelent meg, felülről filmezve. - A repülőgépen három bőröndöt helyeztünk el, mindegyikben ötven font TNT-t tettünk. Az első egy olyan Rollaboard típusú bőrönd, amelyet a pilóták nagy előszeretettel használnak. Ez a pilótafülkében van. A másodikat az első osztályhoz, a harmadikat pedig a turista osztályhoz tartozó raktérben helyeztük el.

- A gépen két helyen helyeztem el BERP anyagot. - A kép ismét váltott, a kivetítőernyőn megjelent az elülső raktér, amelyben egyetlen, "VIGYÁZAT! ROBBANÓANYAG!" feliratú bőrönd volt. A háttérben jól lehetett látni a spotlámpákkal megvilágított BERP-anyagot. - Az első osztály alatti rakteret összesen nyolcvanhárom font súlyú BERP-pel béleltem ki.

A kép újra váltott, a washingtoni megfigyelők a pilótafülkét láthatták. Az üléseket kiemelték, a műszerek legtöbbjét kiszerezték, de ettől eltekintve olyan volt, mint egy átlagos pilótafülke. A két ülés között egy bőrönd sötétlett, ennek az oldalára is felragasztották a "VIGYÁZAT! ROBBANÓANYAG!" matricát. - A pilótafülkében negyvenegy font súlyú BERP-et helyeztem el. Az utastérbe nyíló ajtóra is tettem egy réteget, plusz a másodpilóta ablakára is. A pilóta oldalán lévő ablakra nem. A BERP-től az ablak egy kicsit sötétebbé válik, de csak annyira, mintha egyes ultraviola szűrőréteg lenne rajta. A jelenleg érvényes szabályok nem engedélyezik a pilótafülkék ablakainak védőréteggel való bevonatát, de azt hiszem, a bemutatóm után önök is úgy érzik majd, hogy ezeket az előírásokat érdemes megváltoztatni.

A kép váltott, Masters jelent meg a kivetítőernyőn.

- Ó, igen. És tettem egy BERP-függönyt a turistaosztály meg az első osztály közé. Máshová tényleg nem. A turistaosztályt nem védtem le. Ennek két oka van: szeretném, ha látnák milyen pusztítást képes végezni ennyi TNT, és imádom, ha valami a szemem láttára robban szét. - Masters elhallgatott, úgy vigyorgott mint hülyegyerek az állatkertben, aztán feltett egy fülvédőt. - Most fel fogom robbantani a három bőröndöt. Először azt, amit a pilótafülkében helyeztem el. Na, akkor lássunk hozzá!

- Micsoda?! - üvöltött fel Fenton, és még néhányan. - Megőrült, Masters? Tényleg fel akarja robbantani a gépet? Így, hogy ott ül benne? Tűnjön el onnan, de azonnal!

A kivetítőernyő négy azonos nagyságú részre oszlott. Az egyik a repülőgép látszott, felülről, alatta Masters az első osztályon, emellett a pilótafülke belülről, a jobb felső részen pedig szintén a pilótafülke, de kívülről fotózva. Masters integetett a kamerának és felemelt egy dobozkat, amin három jókora piros nyomógomb volt.

- Ez az ember... komoly beszélt, Dr. Kaddiri? - kérdezte Fenton.

Kaddiri nem tudta, mit felelhetne. Lehet, hogy mindannyian Jonathan Colin Masters legutolsó integetését látták; Jon talán tényleg felröpíti magát az égbe, vagy le a pokolba, és ő... Semmit sem tehetett.

- Valóban meg akarja tenni?

Masters, mintegy válaszképpen rátette az ujját az első piros nyomógombra, és megeresztett még egy vigyorgós megjegyzést:

- Hát akkor, fiúk és lányok... Vigyázz, kész... Tűz!

Megnyomta a gombot. A megfigyelők felugrottak a helyükről, és döbbenetesen meredtek a kivetítőernyőre.

A pilótafülkében bekövetkezett a robbanás. Vakítóan fényes, sárga tűzgömb keletkezett, de valami érthetetlen oknál fogva csak a pilóta felőli ablak vált semmivé. A nyíláson keresztül tűz és füst áramlott a gép törzse irányába. A másodpilóta ablakán megjelentek a pókhálószerű törések, de az üveg nem tört ki. Az első osztályon Masters talpra ugrott, de egyáltalán nem úgy festett, mint akitől alig harminc láb távolságban éppen az imént robbant fel ötven font súlyú TNT, annyi robbanóanyag, amennyivel egy kisebb épületet semmivé lehet változtatni.

- Jól vagyok! Jól vagyok! - kiáltozott Masters vidáman. - Semmi bajom. Tőlem néhány lábnyira felrobbant ötven font TNT, és nekem semmi bajom sem lett!

A washingtoni teremben tartózkodók arcán a megkönnyebbültség összekeveredett a dühvel. Megkönnyebültek, mert Masters megúszta a dolgot, és dühöse, mert ennek az öngyilkos, eszelős jelenetnek a végignézésére kényszerítették őket.

- Washington, Washington, itt a Terepfelügyelet! - hallatszot egy izgatott hang a leárnnyékolt csatornán keresztül. A kiáltást csak Helen Kaddiri és Jon Masters hallhatta. - Helen, valami hibát észlelünk a BERP áramköreiben. Blokkoltam a robbanótöltetek irányítóját. Jon, ha hallasz... Jobban tennéd, ha elhagynád a gépet! Lehet, hogy zavar támadt a BERP-ben. Ez az elektromos áthúzás a rendszer összeomlásához vezethet. Még az is lehet, hogy a töltetek maguktól beindulnak. Jon megérintette a fejhallgatóját. A füle rettenetesen csengett a közvetlenül előtte lezajlott robbanás után.

- Negatív! - kiáltotta. - Oldd fel a blokkolást. Jól vagyok! Nyugodtan folytathatjuk a...

Egy másodperccel később - a repülőgép fölött elhelyezett kamera által közvetített képen tisztán lehetett látni - a gép esetlenül megemelkedett, a raktér szilánkokra robbant, aztán mindent beborított a sűrű füst és a törmelékzapor. Masters hozzá sem ért a detonátorhoz, de hiába is nyomta volna meg a gombot, mert a terepet és a kísérlet biztonságát biztosító terepfelügyelő már korábban blokkolta az egységet, így a kapcsoló és a robbanószerkezet deaktiválódott. A BERP anyagában felgyülemelő energia azonban végigsöpört a kabinon, és az első alkalmas tárgyban, az ötvenfontos TNT-töltetben földelődött. Az elektromos töltés elég erős volt ahhoz, hogy keresztülhatoljon a biztonsági áramkörökön, aktiválja az elektromos elsütőszerkezetet, ami aztán felrobbantotta a TNT-t.

Masters hanyatt vágódott az ülésében. A repülőgép előreleendült, a padló rézsútossá változott, az első osztály ülései között olajsűrű füst terjengett. Masters azonban ezúttal sem sérült meg. A Boeing 727-es kétharmad része, a hátsó fedélzet semmivé vált, a gép fala szétszakadt, a fémlemezok deformálódva, megpörkölődve hevertek a földön, az elülső egyharmad azonban sértetlen maradt. Még több füst áramlott az első osztályra. Helen elborzadva látta, hogy a ventilátorok, amelyeket kifejezetten a füst szétoszlatására szereltek be, nem működnek. A BERP-rendszerből kiszakadó elektromos energia okozott bennük zárlatot.

- Jon! Hallasz? - kiáltotta Kaddiri. A megfigyelők döbbenetesen figyeltek, megpróbáltak belesni a sűrű, fekete füsttakaró alá, ami miatt nem láthatták a kabin elülső részét. - Leálltak a ventilátorok! Szállj ki! Terepfelügyelet!

Hozzák ki onnan Masterst! Most, azonnal!

A tesztgép belsejében Masters testét újabb légnyomás rázta meg - felrobbant a harmadik töltet. A kivetítőernyőnek azon a részén, amelyen eddig az első osztály látszott hirtelen sárgás tűzcsóva jelent meg. Egy pillanatra feltűnt Masters arca, őszinte félelem tükröződött rajta. A megfigyelők látták, ahogy a szeme kidülled a rémülettől, a vonásai eltorzultak, és mintha arra gondolt volna, hogy a bemutató talán mégsem volt túl jó ötlet. A lába alatt meggörbültek a padlólemezek, néhány ülés kiszakadt a helyéből és a levegőbe emelkedett. Masters felsikoltott, és... a kép elsötétült. A gépet felülről mutató képszeleten semmi különös nem látszott, az első osztályú szakasz kintről sértetlennek tűnt, de a turistaosztály közelében kiszakadt a törzs, és a léken sűrű füst ömlött ki. A fűsthöz itt-ott széles lángnyelvek csatlakoztak.

- Szent isten! - sikoltott Kaddiri. Felkapta a szószék melletti telefon kagylóját, belekiáltott. - Jon! Jelentkezz! Terepfelügyelet! Jelentkezzenek! Hall valaki? Válaszoljanak, az istenit!...

- Mi történt? - üvöltötte Fenton. - Mi történt? Masters...?

- Jól vagyok! Semmi bajom! - hallották egy másodperccel később. A gép első osztályán újra működésbe lépett a kamera, a képszeleten feltűnt ritkás füstfelhővel belepert, meglepő módon sértetlen kabin. Aztán megjelent Masters arca is. Egy tűzoltók által használatos légzőmaszk volt rajta, a szűrőkorongot egészen a kamera lencséjéhez nyomta. Az orrcimpái körül koromfoltok feketélltek, elég sok füstöt belélegezhetett, rövidre nyírt hajának minden szála felfelé meredt, de egyébként épnek látszott. Kisvártatva megjelent mellette egy tűzoltó, talpra állította.

- A kamera leszakadt a konzoláról... várjanak egy kicsit!

- Megőrült ez az ember? - kérdezte Fenton ordítva. - Az a gép lángokban áll!

- Várjunk? Várjunk egy kicsit? Egy nagy szart! - visított bele Kaddiri a telefonba. - Terepfelügyelet! Hozzák ki Masterst abból a gépből!

Masters visszatette a kamerát az eredeti helyére, leült, hátradőlt az ülésében, mély lélegzetet vett az oxigénmaszkon keresztül, aztán levette az arcáról és visszaadta a tűzoltónak. Kissé megtépázott volt és zavarodott. Gyorsan körülnézett a kabinban, a szokásosnál kapkodóbban lélegzett, de nem látszott rajta sérülés.

- Jól vagyok, emberek. A robbanás az ülések jó részét kitepte a helyéről, minden a feje tetejére állt, de... Nézzék! - Megfogta a kamerát, végigpásztázta vele a padlót. - Látják? A fedélzet sértetlen. Jó fél lábnyival feljebb emelkedett, de nem repedt szét! - A turistaosztály irányába fordította a kamerát. A függöny mögül füst ömlött előre. Masters felállt, félrehúzta a függönyt és maga elé tartotta a kamerát. A turistaosztály gyakorlatilag megsemmisült, az ülések és a falak deformálódtak, megfeketedtek a tűzben, amelyet a villámgyorsan dolgozó, habot fröccsentő tűzoltók hamar eloltottak. - Egyetlen BERP-függöny választott el ettől. Döbbenetes!

- Ez az ember nem normális, Dr. Kaddiri! Ez egy komplett idióta! - üvöltötte Fenton. A megfigyelők egyszeriben úgy viselkedtek, mintha a robbanás a washingtoni előadóteremben és nem Californiában, a tesztgépen következett volna be. A tisztségviselők és képviselők döbbenetben, iszonyodva rohantak az ajtóik irányába. - Ez most vagy valami trükk, valami kaszkadőrmutatvány volt, vagy pedig egy eszement ember bemutatója. Bárhogy is állunk, nem fogom hagyni, hogy egy ilyen örült manipuláljon, hogy rajtam keresztül hatást gyakoroljon az Egyesült Államok kormányára!

- Ezt hogy érti, Mr. Fenton? - kérdezte Kaddiri csodálkozva.

- Az ügyosztályom nem fogja támogatni Masters további kutatásait, én pedig személy szerint mindent elkövetek annak érdekében, hogy ezt az örültséget soha, sehol se tudják eladni! Megakadályozom, hogy a BERP-technológia gyakorlati alkalmazására sor kerüljön. Egészen addig, amíg nem találunk valakit a maguk cégénél, aki képes megtartani egy racionális és tudományos alapokon nyugvó, valódi demonstrációt! - mondta Fenton dühösen. - És még valami. Ha Masters megpróbálja átvinni a technológiát a tengeren túlra, ha eladja valakinek, akkor... Megakadályozom, hogy BERP-pel felszerelt külföldi gépek, akár egyetlen egy is, belépjenek az Egyesült Államok légterébe!

- De... de hiszen bebizonyítottuk, hogy a technológia használható! - szállt vitába Kaddiri. - Elismerem, Mr. Fenton, Jon módszerei egy kissé extrémek, de...

- Extrém! Kevésen múltott, hogy nem a halálát kellett végignéznünk! Egyenes adásban! - ordította Fenton. - Miért nem valami robotot vagy bábut rakott oda

maga helyett? - Megnyomkodta a halántékát, a rosszullét kerülgette. - Még most sem tudok szabadulni attól a képtől, Dr. Kaddiri... Olyan érzésem támadt míg néztem, mint akkor, amikor a tévében levetítették azokat a Vietnamban készült filmeket, amiken... a nyílt utcán végezték ki a vietkong foglyokat. Vagy amiken a buddhista szerzetesek felgyújtották magukat...

- Figyeljen, Ed... vagyis Fenton államtitkár úr! - szólalt meg Masters, aki rájött, ideje kissé diplomatikusabbra vennie a figurát. Időközben a gépen megjelentek a védőmaszkos biztonságiak, akik felállították és megpróbálták kituszkolni a füsttömegből. Közben olyan arcot vágott, akár egy üldözőbe vett állat. - Ez a technológia túlságosan fontos ahhoz, hogy ilyen indokokkal figyelmen kívül hagyják! - kiáltotta. - Felejtse el ezt a demonstrációt. Senkinek sem történt baja. Átküldöm magának a teszadataimat. Mind valódi, elhiheti... - Hiába tiltakozott, a bemutatóval olyan félelmet gerjesztett a nézőiben, olyan viszolygást, hogy szavakkal nem bírt hatni rájuk. Fenton és a többiek kisiettek a washingtoni teremből.

Helen Kaddiri leroskadt az egyik közeli székre, és megsemmisülten körülnézett a kiürült konferenciateremben. Hosszú évek kutatómunkája, hosszú hónapokig tartó előkészületek - minden hiábavaló volt! Egy évig, talán még tovább meg sem fogják engedni nekik, hogy újabb, a BERP-pel kapcsolatos bemutatót tartsanak. A franc essen beléd, Jon, gondolta. A franc a nevetséges elnevezéseidbe, az önfejűségedbe és a gögösségedbe! A Közlekedési Minisztériumnál, de talán a Fehér Háznál is teljes személycserének kell történnie ahhoz, hogy a Sky Masters Inc. ismét demonstrációt tarthasson a kormány képviselőinek, vagy bárkinek! Megcsörrent a telefon, Helen felvette.

- Kaddiri.

- Helen, ez szuper volt! - kiáltott Masters vidáman. - Úgy értem... Rettenetes volt, és félttem is. Hű, amikor láttam, hogy felemelkedik a padló, azt hittem, nekem harangoztak, de aztán minden egyben maradt, és... Működik, Helen!

- Jon, már mindenki elment.

- Hé, ne aggódj az Sz R.H. meg a repülős fiúk miatt! - mondta Masters. - Majd lenyugszanak, aztán rájönnek, hogy milyen fontos ez a technológia. Támogatni fognak minket, új kutatásokba kezdetünk, és aztán...

- Nem "minket", Jon - mondta Helen Kaddiri keserűen. - Elegendem van belőled és abból, hogy fittyet hánysz mások véleményére, érzéseire és gondolataira. Úgy látszik, te ezt az egészet egy roppant szórakoztató játéknak tartod, és marhára nem érdekel, a viselkedésed milyen hatást gyakorol az üzletre.

A kivetítőernyőn megjelent Jon képe. A Terepfelügyelet állásában volt. Gyorsan körülnézett, letette a telefont, aztán elkattintott egy kapcsolót, átváltott a másik vonalra. A Terepfelügyelet közelében megdörentek a hangszórók, a közelben tevékenykedő háromtucatnyi ember tisztán hallhatta Helen Kaddiri szavait.

- El akartalak távolítani a cég elnöki posztjáról, de belefáradtam az örökös próbálkozásba. Már ez sem érdekel. Lemondok az igazgatótanácsi elnökségemről. Kilépek. Nem vagyok hajlandó egy örültnek dolgozni. Ha meg akarod ölni magad, csak rajta, tedd meg, de én nem fogok asszisztálni hozzá. És nem fogom végignézni, hogy tönkreteszed a céget!

- Helen, várj egy kicsit! Minden rendben van. Csak nyugi. Minden jó lesz, és...

- Te már most sem vagy jól, Jon. Megszállott vagy. Örült. Labilis. Nem fogok együtt dolgozni egy olyan emberrel, akit nem érdekel sem a saját biztonsága és testi épsége, sem a cégének a léte. Annak a cégnek a léte, amit én alapítottam. Kilépek, viszem az öteleteimet, és újra elindítom a Sky Sciences Inc.-t. Ezúttal azonban nem fogom hagyni, hogy bárki beleszövegeljen, hogyan irányítom. Még akkor sem, ha a tanácsadó történetesen egy szuperzseninek kikiáltott eszelős lenne! Viszlát, Jon. Majd elolvasom, ha írnak rólad az újságok. Szerintem hamarosan sor kerül rá. Főszereplő leszel a viccoldalon... vagy az elhunytak listáján. Vagy a diliházban, vagy a temetőben fogsz kikötni. De neked ez is mindegy, igaz? - Bontotta kapcsolatot, látványos mozdulattal lecsapta a telefonkagylót.

A csattanás olyan erővel visszhangzott végig a régi rakétesztelő központján, mint egy 155 milliméteres lövegéből leadott lövés. Masters megszeppenve nézett végig a meglepett, csodálkozó technikusok arcán.

- Elment az esze... de még mindig bolondul értem - mondta erőltetett vidámsággal. Ivott egy korty Pepsit, és megpróbált hetykén átvonulni a mobil irányítóbunkerhez. - Vissza fog jönni. Imád engem - hallották a technikusok. Még akkor sem tért magához egészen amikor belépett a bunkerbe, ezért nem vette

észre a két, fekete kommandósruhába öltözött idegent. Leült, feltette a lábát a pultra, és néhány billentyű lenyomásával a monitorra kérte a demonstrációról készült, telemetrikus adatokkal kiegészített felvételt. Alig nézett a képernyőre, Helen járt az eszében. A két férfi közben a háta mög lépett, az egyik úgy emelte fel a kezét, mintha a pisztolyát húzná elő a tokból, az ujja hegyével célba vette Masters és eljátszotta, hogy meghúzza a ravaszt. Masters erre sem reagált.

- A francba, doki! - mondta Harold Briggs, a Légierő alezredese. - Nem lenne valami nagy muri megölni téged.

Masters hátrapördült, és az előtte álló szikár, közepmagas, fekete bőrű férfira meredt, aki szélesen rámosolygott. A foga olyan fehéren csillogott, mint az övébe tűzött .45-ös Colt gyöngyházmarkolata. Briggs mögött egy komoly arcú, fenyegető külsejű, izmos, de vidáman mosolygó fickó állt.

- Hal Briggs! És Chris "Gunny" Wohl őrmester! - kiáltott fel Masters. - Mit kerestek itt, srácok?

- Van két Pave Hammer gépünk, ami nemsokára felszáll a Sacramentotól északra lévő McClellan Bázisról - magyarázta Briggs. Az MV22-es Pave Hammerek döntött rotorú gépek voltak, ugyanúgy lehetett velük fel- és leszállni meg lebegni, mint a helikopterekkel, de a sebességük és a terhelhetőségük akkora volt, mint a normál szállító gépeké. Az egyik Pave Hammer klónt, a V22-es Ospreyt kifejezetten az ellenséges területen, kis magasságban végrehajtandó, veszélyes feladatok elvégzésére tervezték.

- A McClellan az egyetlen bázis a közelben, ahol megvannak az eszközök a Pave Hammerek szervizelésére. Itt szokták elvégezni az F-117-es Night Hawk lopakodóbombázók javítását is. Amikor éppen nem a lopakodókkal foglalkoznak, és marad egy kis idejük a fiúknak, akkor a mi cuccainkat szokták átnézni. Egyébként ez az információ bizalmasan kezelendő. Nemcsak az, hogy az ISA itt szervizeltet, az F-117-esekről sem tudhat akárki. Hallottuk, hogy valami demonstrációra készülsz, és ha már úgymint a közelben voltunk eljöttünk szétnézni. Amikor megtudtuk, miről van szó, egészen lázba jöttünk. A Vadóc Varázslót érdekelné a BERP. Az ISA-nál persze mindenki azt hiszi, az egész BERP ügy vicc, de azért hivatalosan is jóváhagyták, hogy eljőjjünk Gunnyval és szétnézzünk egy kicsit. Masters megértette, Hal Briggs miért nem vigyáz a szájára, miért mond el "bizalmas" információkat. A bunkerben senki sem hallgathatta ki őket, nyugodtan beszélhetett.

Az ISA, az Intelligence Support Agency a CIA Operatív Igazgatóságához tartozott. Amikor valahol bajba került a CIA valamelyik ügynöke, az igazgatóság az ISA-t vetette be, hogy kihozzák a meleg helyzetből az illetőt, kimenekítsék az ügynököt, esetleg a neki dolgozókat, szükség esetén diverzánsként működjenek, semlegesítsék az ellenséges véderőket, vagy egy nagyobb szabású akció fedezése érdekében foglalják le az ellenség kapacitását. Az ISA-t akciócsoportok, sejtek alkották, amelyekbe a hadsereg és a kormány alkalmazásában álló, vagy civilként dolgozó specialisták tartoztak. Az egyes sejtek összetétele olyan titkos volt, hogy egymást sem ismerték. Hal Briggs alezredes egy ilyen akciócsoport vezetője volt. A sejt a Vadóc Varázsló kódnevet viselte, tagjai főként egykori vagy még mindig aktív tengerészgyalogosok voltak. A Vadóc Varázsló általában különösen veszélyes, az ellenséges területek mélyén végrehajtandó feladatokat kaptak. Imádták a Sky Masters Inc. ketyeréit, és Masters is szeretett nekik dolgozni. Masters csüggedten megcsóválta a fejét.

- Ó, Hal! - mondta. - Azért nem csak a seregek vagy a nemzetvédelmiseknek mutattam be a BERP-et, mert a dolog azonnal "megfeketedett" volna. Ha csak ti látjátok, azonnal szigorúan titkosnak minősítitek, és akkor a civil légiforgalomban legalább húsz évig nem kerülhetne használatba. Pedig, Hal, elhiheted: a BERP-pel életek ezreit tudnánk megóvni.

- Én úgy látom, a sajátodat is alig bírtad megóvni - jegyezte meg Briggs szárazon. Masters monitorára nézett. - Pedig működik, doki. Gratulálok. Van még rajta javítgatnivaló, de működik. Szuper!

- Kösz, Hal - mondta Masters. - De ennek ellenére nem akarom, hogy...

- Ejnye, doki! Bemutattad a BERP-et a kormányzat és a civil nagymenők képviselőinek. A titok már nem titok többé. Előbb-utóbb minden nagyobb légitársaság BERP-be fogja csomagolni a gépeit, és ez így van rendjén. De te is tudod, ez a micsoda az ISA embereinek életét is megmenthetné. Azoknak az életét, akik mindent kockára tesznek az ország érdekében. Csak annyit kérek, hogy a gyakorlatban használhassuk a találmányodat.

- Nem is tudom, Hal - mondta Masters. - Tulajdonképpen azért csináltam meg a BERP-et, hogy életeteket védjek, és nem azért, hogy segítsek veletek életeteket kioltani.

- Hidd el, kapásból száz olyan helyzetet tudnék mondani, amikor a BERP-ed az én fekete valagomat mentené meg - kuncogott Briggs. Wohl megcsóválta a fejét. Már hozzászokott a főnöke stílusához, de időnként bosszantották Briggs nem túl szalonképes megjegyzései. - Nem akarjuk megakadályozni, hogy elterjeszd a cuccot. Egyszerűen csak az elsők között akarunk lenni a kipróbálásában. - Masters még mindig tétovázott, ezért Briggs hozzátette: - Ne felejtse el, doki, ez már az új pénzügyi év. Az ISA-nak rengeteg pénze van, amit el szeretne költeni valamire. Tudom, a te számodra a pénznek közel sincs akkora jelentősége, mint az emberek biztonságának, de a Szilikon-völgy összes chipébe le merném fogadni, hogy el tudnál költeni pár dolcsit. Na, mit mondasz, doki? Mastersnek eddig eszébe sem jutott, hogy keressen a BERP-en; tulajdonképpen azt forgatta a fejében, hogy ingyen átadja a technológiát a világ nagyobb légitársaságainak, ha azok cserébe ellátják az anyaggal a szegényebb országok utasszállító repülőgépeit. Tisztában volt vele, ha a BERP először az olyan szervezetek kezébe kerül, mint például a CIA, szó sem lehet erről a nagylelkűségről. Másrészt viszont a CIA-nak és az ISA-nak tényleg sok pénze volt új technikákra, és ő nem tehetette meg, hogy elvi okok miatt nem szerzi meg a Sky Masters részvényeseinek a remélt profitot.

- Nos, mivel sikerült elriasztanom magamtól az Sz.R.H.-t és a nagyobb repülőgépgyártó cégeket - vont a vállát -, talán segíthetek nektek. Pontosan mennyi elköltendő pénzetek van, Hal?

Briggs és Wohl a monitort figyelte. Amikor végignézték a robbanásokat rámeredtek arra az emberre, aki alatt százötven font súlyú TNT felrobbant. Az arcuk merev volt a csodálkozó döbbenettől.

- Nevezd meg az összeget, doki - mondta Briggs az izgalomtól rekedt hangon. - Mutasd meg, hogy a fiaim hogy vehetnék hasznát a BERP-nek a terepen, aztán mondd meg, mennyit kérsz.

Jon Masters szélesen mosolyogott.

- Patrick és Wendy néhány érdekes részleten dolgozott - mondta. - Patrick "Tökéletes Katona Program"-nak nevezte a dolgot. Minden ezen alapul. - Kivett a zsebéből egy darabka BERP-anyagot, Briggs és Wohl elé tartotta.

- Ez lenne az? - kérdezte Wohl. - Ez a BERP?

- Igen - bólintott Masters. Megérintette Wohl fekete egyenruháját. Wohl mogorván ránézett. Masters olyan gyorsan húzta vissza a kezét, mintha forró kályhához ért volna. - Körülbelül olyan vastag, mint az egyenruhátok, őrmester.

- Túlságosan fénylő és síkos - mondta Wohl. - Ha ebből lenne a ruhánk, képtelenek volnánk csendben mozogni. És nem szellőzik úgy, mint a pamut. Sivatagban megfőnénk, hidegben megfagynánk benne.

Masters megnyomta a komputere egyik billentyűjét, leállította a filmet, és a felrobbantott repülőgép sértetlen részére mutatott.

- Gunny, ha az az igény, akkor mattozhatjuk, és beleépíthetünk egy környezetérzékelőt, hogy kényemesebb legyen a viselése. Mondd, a pamutpólód kibírta volna ezt?

Briggs és Wohl összenézett, a fejükben egymást kergették a gondolatok. Aztán az alezredes Mastersre pillantott.

- Doki, mutasd meg, mi van még, és megcsináljuk a karácsonyi bevásárlást. Mindent láthatunk?

- A programot Patrick irányítja. Egyébként itt van, Sacramentóban - közölte Masters. - Wendy éppen most szüli meg a gyereket.

- Affene! - kiáltott fel Briggs. - Úgy tudtam, van még pár hete.

- Nincs. Most, ebben a pillanatban történik a dolog, Hal... Vagy az is lehet, hogy már megtörtént - mondta Masters. - Felállítottunk egy sacramento-i irodát, odakint a Sacramento-Mather Jetport fejlesztési körzetében. Patrick majd ott fogja bemutatni nektek a ketyeréjét. Valami olyasmit fogtok látni, amit direkt nektek készített!

Paul McLanahan egy hatalmas virágcsokorral és tucatnyi léggömbbel felszerelve beszáguldott a kórterembe, és kis híján ledöntött a lábáról egy éppen kifelé igyekvő orvost. Patrick az ágy mellett ült, Wendy kezét fogta, és a nő izzadt homlokát simogatta. A szobát úgy rendezték be, hogy inkább egy polgári hálószobára hasonlítson, ne pedig egy steril kórházi helyiségre - az ágy normál hálószobai ágy volt, a dívány és a néhány szék kényelmes, a falon csinos dekorációk függtek, az öltözőködszekrényre is jó volt ránézni.

Az ágy mellett elhelyezett, műszerekkel telerakott kis szekrényke, meg az infúziós állvány a két, víztiszta folyadékot tartalmazó plasztiktasakkal, és a Wendy karjába vezető csövek azonban elrontották a békés, kellemes összhatót. Paul szíve összeszorult a látványtól.

- Patrick?

- Paul! - kiáltott fel Patrick. - Mit keresel itt? Úgy tudtam, ma éjjel lesz az első szolgálatod.

- Éppen a déli kapitányságra tartok, hogy bejelentkezzek, de előbb még ba akartam ugrani, hogy köszönjek a babátoknak... de amint látom, még nem érkezett meg. - Őaul egy kék-barna, GoreTex civil dzsekit viselt, de amikor levette Patrick látta, egyenruha van rajta. - Délután okításon voltam, egyenruhában kellett megjelennem - magyarázta Paul. - Hivatalosan nem vagyok szolgálatban, ezért vettem fel a dzsekit. - A gallérjára két fémszámot tűzött, a mellére egyszerű réz névtáblát. A zubbony alá vett sötétkék egyengarbón az aranycérnával hímzett SPD jelzés díszelgett. A zsarúövet nem csatolta fel, de a nadrágszíjára ráerősített egy kis félautomata pisztolyt. A öltözőködséi előírástól csak annyiban tért el, hogy a névtáblája fölé egy apró jelvényt, egy amerikai zászlót tűzött.

Ez a nem semmi, gondolta Patrick. Piszok jól áll neki az egyenruha. A sacramento-i rendőrség uiformisa - különösen a zöldfülűeké - mér nem is lehetett volna egyszerűbb, az öccse mégis olyan elegáns volt benne, mint más szmokingban. Vagy lehet, hogy csak azért látja így, mert Paul az öccse?

Patrick szeme a jelvényre, a jókora ezüstsínű, hétágú csillagra tévedt, aminek a közepére a "Sacramento Police" szavakat és a 109-es számot festették. A plecsni nem sokban különbözhetett attól, amit az aranyláz idején ténykedő rendfenntartók viseltek. Patrick ismerte a 109-es szám és a jelvény történetét. Az apjuké volt, azelőtt a nagyapjuké, azelőtt pedig a dédapjuké. Tényleg ezüsből készült, nem krómból, ahogy a mostani jelvények. Az első McLanahan zsarú, Shane nem hordott jelvényt, viszont mindenki tudta, hogy ő volt a kilencedik zsarú a város akkor összetoborzott testületében. Amikor aztán jóval később szokássá vált a jelvény viselése, a McLanahanok először a kilences számot örökölték tőle, aztán, amikor a testület terebélyesebbé váltaival bevezették a háromjegyű számok használatát, a 109-est. Paul is tisztában volt ezzel, és természetesen büszkén viselte. A tradíciók mindig is fontosak voltak a rendőrtisztek számára. Akik ezt a hivatást választják azokra bármelyik pillanatban lecsaphat a halál, ilyen helyzetben pedig az embert jó érzéssel tölti el, hogy része a történelemnek, egy bizonyos, vélhetőleg soha véget nem érő folyamatnak. Sokak számára mindezt a jelvény szimbolizálta; néhányan éppen ezért úgy viselték, mintha a plecsni sebezhetetlenné és legyőzhetetlenné változtatná őket.

- Gyere csak, Paul - szólalt meg Wendy. A hangja gyenge volt a fájdalomtól. Rettenetesen érezte magát, de elmosolyodott, és kinyújtotta a kezét. Paul helyet keresett a virágoknak és a léggömböknek, megcsókolta Wendyt, az ágy mellé húzott egy széket. - Remekül nézel ki, Paul - mondta a nő. - Készen állsz a szolgálatra? Ez lesz az első rendőrként eltöltött éjszakád... Milyen izgalmas!

- Azt hittem, az öltözőben ruhát cseréltek - jegyezte meg Patrick.

- Így is van, de MAT... vagyis mobil addaterminál órán voltam. Tudjátok, az a kommunikációs terminál, amit minden járőrökcsiba beszereltek. A belvárosban tartották az előadást, és egyenruhában kellett megjelennem - magyarázta Paul. - Az akadémián nem tanítottak MAT-ot, mert a különböző alosztályok más és más rendszert használnak, de én mindenesetre képbem akartam lenni mielőtt kimegyek az utcára. De ne rólam beszéljünk! Mi van veletek? Amikor reggel megkaptam az üzenetet, hogy a kórház felé tartotok, azt hittem, a gyerek már a kocsiban világra jön. Jézusom, Patrick, talán az lenne a legjobb, ha odakint várnál... Lehet, hogy a fiad azért nem születik meg, mert fél tőled. - A mosolya lehervadt amikor észrevette, hogy a bátyja és a sógornője nem nevet a tréfának szánt megjegyzésén. - Komplikációk léptek fel?

- Wendynél megindultak a szlési fájdalmak, száz százalékig felkészült, de a tágulás csak háromcentis - mondta Patrick felidézve azokat a szavakat, amelyeket pár órája a körülötte lévő orvosok és nővérek ismételtettek. - Hajnali három óta fájdalmai vannak. A magzatvaz ötkor elfolyt, de vér volt benne, ezért rögtön idejöttünk. A dokik vért és meconiumot... babakakát találak az amniotikus folyadékban, ezért fertőzéstől tartanak. Rácsatalkoztattak a kicsire egy gépet, vezetéket erősítettek a fejbőrére, és természetesen Wendyt is megfigyelik. Infúziót kap. Nem járkálhat, nem zuhanyozhat... Hiába készültünk a szülésre, hiába tervezgettünk. Most itt kell feküdnie, lehetőleg mozdulatlanul. Patrick a felesége elé tartott egy jégkásával teli poharat. Wendy visszautasította, de Patrick addig erősködött, míg végül megadta magát és belekortyolt.

Patrick az egyik monitorra mutatott.

- Ezek itt a babából érkező életjelek. Ez meg Wendy méhének állapotát mutatja...

- Az egyik rajztű megugrott, a görbe emelkedővé változott. - Megint egy összehúzódás. Nyugalom, drágám. Lélegezz mélyeket!

Wendy engedelmesen mély lélegzetet vett, lassan kifújta a levegőt.

Homlokráncolva megpróbálta függetleníteni magát a fájdalomtól, ahogy a terhesoktatáson tanulta.

- Jól van - mondta Patrick. - Harminc másodperc a csúcsig. Ne tartsd vissza a lélegzetedet, drágám. Ereszd ki a levegőt a fogad között, de ne tartsd vissza... Jól van. Öt másodperc... Ez a csúcs, drágám, jól csinálod... Már közel vagyunk, kábé harminc másodperc és vége... ügyes vagy, kicsim, jól csináltad Na most még egy mély lélegzet! Lazítsd el a kezed, édesem, a lábujjaidat is. Görcsös vagy, pedig most lazítanod kellene. Megmasszírozzam a lábad? - Patrick nyomkodni kezdte Wendy bal lábszárát.

Paul a monitor alatt összegyűlt papírkupacra nézett. Wendy a jelek szerint már régóta szenvedett. A sógornője úgy nézett ki, mintha szaunában feküdne. A párnáját átáztatta az izzadság, az arcát eltorzította és a hamuszürkére változtatta a fájdalom.

- Mennyi ideig tart még, Patrick? - kérdezte Paul.

- Nem tudom. Remélem, hamarosan történni fog valami. A baba hatalmasakat rúg. A dokik nem akarnak fájdalomcsillapítót adni míg a tágulás nem lesz legalább ötcentis.

- Biztos nem megkönnyebbülés lesz... Nekem mindenképpen az lenne - mondta Paul, és eltűnődött, vajon ő tudna-e ilyen erős lenni, mint Patrick és főleg Wendy. - Azt hiszem, szimpatetikus hasi fájdalmaim vannak. - Habozott, aztán megkérdezte:

- Mit gondoltok, ha nem következik be a tágulás megcsinálják a császármetszést?

- Arról szó sem lehet - mondta Patrick. - Wendynek ugyanis... vannak bizonyos sérülései. Az ő esetében nagyon kockázatos lenne a császármetszés. Normál, vaginális szülésnek kell lennie. Szükség esetén esetleg kaphat valamit, ami meggyorsítja a folyamatot.

- Sérülései vannak? Hol sérült meg? Mi történt? - kérdezte Paul. Ahogy Patrick tanácstalan arcára nézett felemelte a kezét, és nem hagyta szóhoz jutni a bátyját. - Tudom, tudom. Nem beszélhettek róla. Istenem, remélem minden rendben lesz! - Egy cédulára ráírt egy számot. - Ez a csipogóm száma. Ha bekövetkezik a nagy esemény hívjátok fel a központot, majd rámszólnak. - Megcsókolta Wendy homlokát. A nő arca eltorzult, újabb fájdalomhullám támadt rá. - Mélyeket lélegezz - mondta Paul biztatóan. - Hamarosan látjuk egymást.

Wendy mosolya elgyötört grimasz volt, de hálásan megszorította Paul kezét.

Joseph E. Rooney rendőrségi létesítmény, Franklin Boulevard, Sacramento, California

Valamivel később

Paul nyolc előtt nem sokkal, a déli szektor alkapitányságának eligazítótermében találkozott LaFortier-val.

- Hadd lássalak, zöldfülű! - mondta a tizedes. Paul megállt. - Vi-gyázz!

Vizsgálat következik. - Paul vigyázzba vágta magát, LaFortier pedig alaposan végigmérte. - Hol a jelvénye, újonc?

- Az esőkabátomon, uram. - A jelvényt mindig a legkülső ruhadarabra, a zubbonyra vagy az esőkabátra kellett feltűzni.

- Hadd lássam!

McLanahan átadta az esőkabátját és a sapkáját. Mindkét darab előírás szerű volt, a jelvényét, a régi ezüstjelvényt valóban feltűzte a megfelelő helyre. A majdnem hetvenöt éves jelvényt, aminek egy múzeumban lett volna helye. Ám nem vált kiállítási tárggyá, egy újonc zсарu fogja viselni Sacramento utcáin, és ez így volt rendjén. LaFortier tisztelettel végighúzta az ujját a nehéz ezüstcsillagon, de vigyázott rá, nehogy összmaszatozja a csillogó felületet. Viasszadta McLanahan az esőkabátot és a sapkát.

- Ez a jelvény maga a történelem, fiú. Légy méltó hozzá.

- Ez a szándékom, uram.

- Helyes. Ami pedig ezt az uramzást illeti, szolgálaton kívül semmi szükség rá, szolgálatban is csak akkor szólíts így, ha a főnökség a közelben van. Craignek vagy Meláknak hívj. Az összes többi tisztet uramnak vagy asszonyomnak szólítsd, egészen addig, amíg az illető nem ad utasítást az ellenkezőjére, vagy amíg meg nem hív vacsorázni. Erre azonban várhatsz, szóval marad az udvarias megszólítás. McLanahan bólintott.

- Fegyver!

McLanahan elővette a SIG Sauer P226-os félautomata szolgálati pisztolyát, a csövét óvatosan a padló felé fordította, az ujját a ravaszvédőn kívül tartotta. Átment a helyiség egyik sarkában lévő ürítőghordóhoz (ötvengallonos acélhordó volt, félig megtöltve homokkal), és olyan szögben tartva a fegyvert, hogy a csőből esetlegesen kirobbanó lövedék a homokba fúródjon kiejtette a tárat majd a csőben lévő golyót. Ellenőrizte a pisztolyt, és amikor meggyőződött arról, hogy valóban üres átadta LaFortier-nek, aki alaposan megvizsgálta. Paul tudta, LaFortier nem találhat kritizálnivalót a fegyveren, az akadémián keményen az új zсарuk fejébe verték a fegyvápolás és karbantartás szabályait. LaFortier ellenőrizte McLanahan 9mm-es löszerekkel töltött tartaléktárait, majd bólintott.

- Tölts és biztosítsd - adta vissza a pisztolyt a zöldfülűnek. McLanahan újra a hordóhoz lépett, a fegyverbe dugta a tizenhat löszert tartalmazó tárat, csőre töltött, kivette a tárat és benyomott egy másikat, amiben szintén tizenhat golyó volt. Bebiztosította a pisztolyt, eltette.

Jézusom, gondolta LaFortier, fel kell kötnöm a gatyát, ha valami hibát akarok találni a srácon! McLanahan nem volt sem szentelen sem pökhendi, nem látszott hányavetinek, de LaFortier tapasztalatból tudta: az ilyen újoncok az első napokban azt hiszik, ők szарják a spanyolviaszt.

- Bilincs!

McLanahan átadta LaFortier-nek a bilincset.

- Csak egy van nálad? Azt hiszed, csupán egyetlen fickót fogunk letartóztatni?

- A szabályzat szerint egyetlen bilincset vihetünk magunkkal.

- Tudom, de nem érdekel. Szerezz magadnak egy duplatokot és mostantól kezdve kettő legyen nálad. Holnap menj át a raktárba és mondd azt, hogy parancsot adtam egy második bilincs felvételezésére. - LaFortier megérintette a bilincs belső peremét, összezecsentintotta. A szerkezet olajozottan kattan. LaFortier visszaadta McLanahanak. - Van tartalékkulcsod?

McLanahan a háta mögé nyúlt, és az övéből elővette az apró kulcsocskát. Minden zсарunak fel kellett készülnie rá, hogy ki tudjon szabadulni ha esetleg az ő csuklóján kattan a saját bilincse.

Az őrmester mindenre megtanította a fiát, gondolta LaFortier.

- Jól van. Ha megkapod a fizetésed vegyél magadnak egy jó zseblámpát. Amit a várostól kapunk szart se ér. Kulcsok?

McLanahan kinyitott műbőr kulcstartóját, és elővette a készletet. A zсарuknak maguknál kellett tartaniuk a különböző szobákat, szekrényeket, telefonládákat meg hasonlókat nyitó kulcsokat. Paul egy széles gumiszalagot csavart a kulcsok köré, hogy ne csörögjenek, a járőrököcsi kulcsát külön vette a többitől, hogy könnyen és hamar megtalálja.

A kölyök tényleg felkészült, gondolta LaFortier. Okos, nagyon okos! Az őrmester annak idején biztos gumiszalagot tekert a srácai játékkulcsaira, hogy szokásukká váljon a trükk.

- Nagyon jó! Na, ha a következő húsz-harminc évben minden szolgálat előtt így felkészülsz, nem lesz semmi bajod. - LaFortier egy pillanatra elkomorodott. - Azt hallottam, délután MAT oktatáson voltál...

- Igen, uram, tényleg ott voltam - felelte McLanahan. - Az akadémián nem sokat hallottunk erről a dologról, és...

- Tudom - szakította félbe LaFortier. - Majd gyakorlatban megismered a

használatát. De nem szeretném, ha a jövőben hasonló esetről hallanék. Az újoncok kizárólag a főnökük engedélyével túlórázhatnak, és egy ilyen tanfolyam túlórának számít.

- Nem akarom túlóráként elszámoltatni a dolgot... Szabadidőmben mentem el az előadásra.

- Egy zöldfülűnek nincs "szabadideje" - mondta LaFortier. - A munkaidőd nyolc óra, és nem több. Este hattól reggl ötig. Nekem is külön engedélyt kellett kérnem arra, hogy egyetlen órával hamarabb iderendeljek. A városnak és nekem sincs szükségem holtfáradt újoncokra az utcákon. Az éjszakai műszak kemény dolog, McLanahan. A lehető legjobban ki kell pihened magad előtte, nem vesztegetheted az idődet mindenféle tanfolyamokra. De még ennél is fontosabb, hogy a főnökömtől kellett megtudnom, mivel töltötted a délutánodat! Ez pedig kellemetlen a számomra.

LaFortier előrehajolt, és olyan mereven nézett a partnere szemébe, hogy McLanahan akkor sem kaphatta volna félre a tekintetét ha akarja.

- Ha mást nem is tanítok meg neked a következő hat hónap során, egyetlen dolgot mindenképpen a fejedbe verek: kommunikálnunk kell egymással, és meg is fogjuk teni. Odakint, az utcákon úgy kell cselekednünk, mintha egyek lennénk. Vannak olyan gyakorlati kiképző tiszték, akik közlik az újoncokkal, hogy tartsák a pofájukat, figyeljenek, és csak akkor csináljanak bármit, ha már nagyon muszáj. Én nem tartozom közéjük. Egymás fülei, egymás szemei leszünk. Amikor egyikünk éppen dolgozik, a másik figyel, fülel, és őrködik. Sosem dolgozunk egyedül. Ha akarsz valamit, bármilyen triviális vagy személyes dolgot, szólj nekem. Beszélj. Megszólasz, elmondod ami a fejedben van. Nem magadra gondolsz, hanem ránk. Megértetted?

- Megértettem, Craig - felelte Paul. - Ami a ma délutáni dolgot illeti... csak egy kicsit fel akartam készülni, hogy minél használhatóbb legyek a szolgálat során, és...

- Tudom, hogy megszállott vagy McLanahan - mondta LaFortier. - Szorgalmas, meg minden. A McLanahanok arról híresek, hogy olyanok, akár a bulldogok. De az ilyen örökölt hírnév szart sem ér, minden embernek magának kell megmutatnia mire képes. Semmi szabadúszás. Ha van valami ötleted, ha akarsz valamit, akkor először velem beszéled meg. Én vagyok a főnököd, a kiképződ, és közben a partnered is. Csapatban dolgozunk. Olyan csapatban, amit mi ketten alkotunk. Ezt soha ne felejtse el.

- Értettem, uram!

- Notesz! - mondta LaFortier. Kinyújtotta a kezét, és elvette McLanahan fémlapos noteszét.

Okos a fiú és használható, gondolta LaFortier miközben átvizsgálta McLanahan noteszének tartalmát. Az újoncoknak nem volt szokásuk ilyen jellegű önképzésen részt venni, a bonyolult MAT-ról általában a kapitányság által szervezett gyors tanfolyamokon hallottak, ahol vagy megtanultak valamit, vagy sem. Jó érzés volt egy olyan zöldfülűvel útnak indulni, akiben a jelek szerint van kezdeményezőkézség, aki tisztában van azzal, hogy mit nem tud, és képes az önálló cslekvésre.

McLanahan a noteszt is megfelelően rakta össze, de LaFortier úgy érezte, az első napon mindenképpen kell valami hibát találnia a fiúban, mert a végén még elbízta magát.

- Megfeledkeztél néhány formanyomtatványról, McLanahan - mondta. - Majd megmutatom, mit kell magaddal hoznod. Az űrlapokat nulla-ötös, B-s ceruzával kell kitölteni. Nem tollal, nem HB-s ceruzával. És az lesz a legjobb, ha beszerzel egy dobozra való írószert. Nagyon valószínű, hogy minden éjszaka elvesztesz majd vagy hármat. Na akkor... Kövess!

Könyörületes San Juan Kórház, Citrus Heights, California
Néhány órával később

A szülész-nőgyógyász befejezte a vizsgálatot.

- Még mindig csak három, legfeljebb négy centi - mondta.

Wendy McLanahan túlságosan fáradt volt ahhoz, hogy reagáljon a kijelentésre. Lehunyta a szemét és összeszorította a fogát - újból rátámadtak a fájdalomhullámok.

Patrick megdöbbsent.

- Doki, nyolc órával ezelőtt is azt mondta, hogy háromcentis a tágulás! Wendynek hajnali három óta három-négyperces fájásai vannak. Mi történik itt?

- Nehéz szülés elé nézünk, Mr. McLanahan. Ennyi az egész - mondta az orvos. - Egy kicsit felgyorsítjuk a dolgokat. Wendy kap egy kevés oxytocint... Ez segíteni fog.

- Nézze, doktor úr, nem kell alkalmazkodnunk semmiféle menetrendhez, de... Wendy már nem bírja sokáig. Kimerült. Reszket. Izzad, mint a futárló és sápadt akár a lisztesmolnár szelleme, de egyfolytában arról panaszkodik, hogy fázik. Mit tegyünk?

A szülész végigtanulmányozta a műszerek kijelzőit.

- Én a maga helyében nem aggódnék ennyire. Mr. McLanahan - mondta. - Wendy erős, és a baba is az. A legfontosabb, hogy az anyuka ne nyomjon...

- Túlságosan fáradt már ahhoz, hogy nyomjon, doki! - vágott közbe Patrick. - Nem kaphatna valami fájdalomcsillapítót? Mondjuk epidurálisan...

- Epidurálist csak akkor szoktunk alkalmazni, amikor a tágulás legalább ötcentis - felelte az orvos. - Adhatunk neki valami enyhe fájdalomcsillapítót, de ilyen helyzetben az epidurális csak bonyodalmakat okozna. Lehet, hogy nem tudna nyomni amikor kell. Elkezdjük az oxytocin adagolását... Ettől felgyorsulnak a dolgok. Én bekeverünk az infúziójába egy kevéske fájdalomcsillapítót. Amint a tágulás legalább ötcentis... ez egy, maximum két órán belül bekövetkezik... megpróbálhatjuk a...

- Egy vagy két óra? - kiáltott fel Patrick. - Már így is majdnem húsz órája tart a dolog!

- Amikor bejöttek, Mr. McLanahan, még nem indult meg az aktív vajúdás - mondta az orvos. - De bárhogya is van, semmit sem szabad siettetnünk. Szeretnénk elkerülni a túlzott beavatkozást. A szülés felgyorsítása is elég komoly lépés. Nem igazán szeretnénk császármetszést végrehajtani, bár lehet, hogy mégis ezt kell tennünk.

- Császármetszésről szó sem lehet, doktor úr! - jelentette ki Patrick. - Wendy a lehető legtermészetesebb módon akarja világra hozni a kicsit. A gyógyszerek mennyiségét minimális szinten kell tartani, és lehetőség szerint el kell kerülni a művi beavatkozásokat...

- Értem, Mr. McLanahan. Pontosan tudom, a felesége mit akar - mondta az orvos. - De a jelek szerint a dolgok nem a megszokott módon alakulnak. Elképzelhető, hogy nem lesz más választásunk...

- Olvassa végig a leleteket, doktor úr! - kérte Patrick. - Wendyn nem szabad végrehajtani a császármetszést!

- Már minden leletet láttam, Mr. McLanahan. Dr. Linus átfaxolta a felesége anyagát. Tudok Wendy belső sérüléseiről és az anyagcsere-rendszerében jelentkező zavarokról. Dr. Linus szerint meg kellene szakítani a terhességet, mert komplikációk esetén Wendy életét komoly veszélyt fenyegetné. - Az orvos látta, hogy Patricik arcát eltorzítja a félelem és a büntudat. Sajnálta a férfit, és megértette, a McLanahan házaspár annyira vágyik erre a gyermekre, hogy akár az asszony életét is hajlandóak kockára tenni. - Bizonyos részleteket nem látok tisztán, Mr. McLanahan - mondta. - Láttam a felesége sebhelyeit, az égésnyomokat. Tudom, hogy megsérült a tüdeje, a mellkasa és a szíve. Végigolvastam az anyagát, de sehol sem találtam utalást arra, hogy szerezte ezeket a sérüléseket. Elárulná, Mr. McLanahan, hogy mi történt a feleségével? Talán autóbalesete volt?

Patrick kiszáradó torokkal nyelt egyet, látszott rajta a bizonytalanság.

- Ezt... nem mondhatom el - felelte.

- Ööö... Tessék?

- Nem mondhatom el a részleteket, doktor úr - mondta Patrick. - Azt hittem, Dr. Linus a tudomására hozza a feleséggel történetekre vonatkozó publikus információkat és a magyarázatokat...

- Igen, kaptam egy feljegyzést, amelyben valami kényes és titkos kormányzati tevékenységet emlegetnek - mondta a szülész. - De ahhoz, hogy kezelni tudjam Wendyt meg a gyermeküket, ismernem kell a részleteket is. Ön azt várja tőlem, hogy csukott szemmel dolgozzam, Mr. McLanahan, és ez igen veszélyes. Ugye nem szeretné, ha valami baj történne a feleségével és a babával? Mi a fontosabb az ön számára? A nemzetbiztonság, vagy a felesége és a gyermekük élete?

- Természetesen ők - felelte Patrick lehajtott fejjel. - Mindent elmondok amit feltétlenül tudnia kell. Mi lesz ezzel az oxytoconnal és a szülés

felgyorsításával?

- A szer csökkenti a görcsök és az összehúzódások intenzitását. Ha beadjuk jobban tudjuk kontrollálni a helyzetet. Az események gyorsabban fognak bekövetkezni. Ha viszont Wendy nem kapja meg, át kell gondolnunk, milyen más lehetőségeink vannak...

- Császármetszésről szó sem lehet! - mondta Patrick határozottan.

- Ebben az esetben kockára tesszük a baba egészségét, talán az életét is.

- Nem lesz császármetszés! - Patrick hangja és tekintete sziklakemény volt. - Nem akarom, hogy Wendy élete veszélybe kerüljön.

Az orvos bólintott. Láta Patrick arcán a fájdalmat.

- Jól van. Értem. Később fogunk dönteni... Még várhatunk néhány órát, most viszont beszélünk kell. Kérem, üljön le...

A 7. és a K. Street sarka, Sacramento
Ugyanabban az időpontban

A szórakoztató komplexum a Sacramento Live! nevet viselte, a belvárosi körzetben ez volt a legmodernebb és legnagyobb ilyen jellegű épület. Egyebek mellett tíz night club és ugyanannyi mozi működött benne, ezek mindegyike a K Streetre nyílt. Elegáns, nyugodt éttermek, ahol remek steaket, finom borokat és szivarokat lehetett kapni, pizzázók, amelyekben játékokat helyeztek el a gyerekek számára, sport bárók, jazz, rock and roll, funky, country és techno klubok, és a többi, és persze a rengeteg üzlet meg butik. Az emberek megérkeztek, leparkoltak a kocsijukkal, vagy már elsem hozták és gyorsvasúton jöttek, hogy megnézzenek egy filmet aztán az egyik vagy a másik bárban, étteremben töltsék az estét, esetleg sorra járják a vendéglátó helyeket, változatosságot keresve, de az épületegyüttesből soha ki nem mozdulva. A komplexumnak az év minden szakában rengeteg látogatója volt, a munkaszüneti napokon zsúfolásig megtelt. Az üzeltjárásban megfáradt vásárlók és bábáriumok a mozikban kerestek pihenőhelyet, megebédeltek vagy megvacsoráztak, esetleg csak ittak valamit mielőtt hazaindultak.

A kapukat éjjélkor zárták be. A takarítók seregének normális esetben alig egy órára volt szüksége ahhoz, hogy minden rendbetegyen, de hétféteken kiegészítőket is alkalmaztak, nyáron pedig szezonális munkásokat vettek fel, mert csak így lehetett tisztán tartani a gigászi komplexumot. A klubok éjszakai menedzserei általában hajnali egyre befejezték a bevétel összeszámolását, így a takarítók még javában dolgoztak amikor a bárosok betették a pénzt az acélládákba, amit fegyveres biztonsági őrral átkísértettek a komplexum központjába, az elsőn dolgozó könyvelőhöz, aki gyors ellenőrzés után a közös pánccsaszékbe tette a dobozokat.

A Sacramento Live! biztonsági őrsége erős volt, abban az órában, amikor a pénzesládák elindultak a pánccsaszék irányába a fiúk különös éberséggel figyeltek. A komplexumban a nyitvatartási idő alatt a sacramento-i rendőrség szabadnapos tisztjei teljesítettek szolgálatot, de ők éjjél körül mindig hazamentek, így a készpénz őrzése a magáncégek biztonsági csapataira maradt. A földszinten lévő a privát liftet fegyveres őr vigyázta; ezen a liften vitték fel az acélládákat az elsőre. Tucatnyi őr a biztonsági kamerák által közvetített képeket figyelte, a liftet és környékét minden más szektornál jobban szemmel tartották. Az épület belsejében és a falakon kívül is elemlámpával és rádióval felszerelt, fegyvertelen őrök cirkáltak amíg a létesítményből távoztak az alkalmazottak, és a pénz bekerült a pánccsaszékbe. Az elsőn egy szolgálaton kívüli rendőr és a biztonságiak vezetője várta a járőrök bejelentkezését. A rendőrtiszt közvetlen rádiókapcsolatban állt a kapitányság diszpécserével. A magáncégek alkalmazásában álló fegyveres őrök is rádióval tartották a kapcsolatot egymással és a főnökükkel.

A liftbe egyszerre csak három acélláda, és az ezeket kísérő személyzet fért be, így amíg az első tanszport feljutott az emeletre a földszinten öt láda maradt. Három másik láda még nem érkezett meg a klubokból. A lift éppen feljutott az elsőre amikor a világítás gyengébbé vált. Néhány másodperccel később kialudtak a fények, de azonnal működésbe lépett a telepről üzemeltetett vészvilágítás. - Áramszüneti helyzet! Áramszüneti helyzet! - szólt bele a biztonságiak főnöke a rádiójába. Az egyik őr a sípjába fújta, a földszinten dolgozó takarítók azonnal

abbahagyták a munkát és egy fegyveres őr kíséretében a bejárati kapuhoz siettek. Az őrnek könnyű dolga volt. A társai bosszúsan morogtak, mert az áramszünet azt jelentette, hogy egyelőre nem használhatják a liftet, és a lépcsőn kell felcipelniük a dögnehéz ládákat az emeletre.

- Földszint! Minden rendben? - kérdezte a biztonságiak főnöke a rádión keresztül.

- Rendben - érkezett a válasz. Ez azt jelentette, hogy a takarítókat kiterelték az épületből, a kapukat lezárták és őrzik. A biztonságiak főnöke az emeleten kinyitotta a lépcsőház fémajtóját. Az ajtó becsapódott mögötte. A férfi elindult lefelé. A földszinten csak a másik oldalról lehetett kinyitni, így az emeleten lévők a lépcsőt csak menekülésre használhatták valamilyen vészhelyzetben. A főnöknek meg kellett vérvnia, hogy valaki kinyissa neki. Háromszor kopogott. Válaszképpen két koppanást kapott. Aztán még egy koppanás - a főnök meglökte az ajtót, és kilépett a földszinti csarnokba.

- Oké, fiúk, minél hamarabb felhordjuk a ládákat, annál előbb...

Egy fekete ruhás alak, egy katonasisakos fej, egy sötét maszkkal eltakart arca jelent meg előtte. A biztonságiak főnökének csak annyi ideje volt, hogy megrémüljön. A behatoló felemelte a hangtompítós fegyvert, célba vette a főnök homlokát.

A biztonságiak főnöke egy villámszerű lobbanást látott, aztán... semmi.

***

- Biztonsági egyes-hetes.

Az emeleti asztal mellett ülő, szolgálaton kívüli rendőrtiszt a szájához emelte a rádió mikrofonját, megnyomta a gombot.

- Itt egyes-hetes biztonsági!

- Már megvan a kilenc-nulla-nyolc?

- Negatív - felelte a tiszt. A szolgálaton kívüli rendőrök sokszor megfeledkeztek arról, hogy jelentsék a diszpécsernek a feladat elvégzését. A diszpécsernek viszont harminc percen belül lejárt a szolgálata, és tisztán akart látni, mi a helyzet a komplexumban. - Van itt egy kis áramszünetünk. Még harminc perc a melő végéig.

- Vettem. Kaptál egy magánhívást. A bébicsősztől. Semmi gáz, csak bejelentkezett. Szólj ha megvan a kilenc-nulla-nyolc.

- Vettem.

- KMA kilenc-nulla-hét tiszta.

A fáradt rendőrtiszt az asztalra dobta a rádiót. Az utóbbi pár napban felborult az élete. Mintha már nem lett volna amúgy is elég baja, mintha nem készült volna ki eléggé a szolgálatban, a szabadnapjain is melót kellett vállalnia ha meg akart élni. Kimerült volt, plusz az asszony is úgy gondolta, többé nem akar zsarufeleség lenni, sem anya, sem háziasszony, és lelépett L.A.-be egy új farokkal. Magára hagyta őt az öt éves kislányukkal, meg egy kazalnyi számlával. A férfi nem tehetett mást, bébicsőszt kellett fogadnia, aki elvitte a különmunkákkal keresett pénzt javát. Még több melót vállalt, még jobban kiakadt. Érezte, ha ez így megy tovább kipurcan mielőtt a szülei átjönnek Montanából, hogy segítsenek. Az asszony, mielőtt lelépett lenullázta a közös bankszámlájukat, annyi pénzt sem hagyott rajta, amennyi karácsonyra elég lett volna. A fáradt rendőrtiszt tudta, ha nem történik valami istenadta csoda, akkor a kislánya azt kapja majd ajándékként, amit a nagyszülei hoznak, meg amit esetleg ő össze tud szedni neki a város által a hajléktalanok gyermekeinek összegyűjtött játékok közül. Elcseszett egy karácsony...

A bezárt lépcsőházi ajtó másik oldaláról három koppanás hallatszott. A zsarú felállt, megkerülte az asztalt, kétszer kopogott válaszképpen. Megint három koppanás - a jel. A kimerült zsarú kinyitotta az ajtót, és...

... halott volt mielőtt a padlóra zuhant.

Sacramento Megyei Börtön, 651 I Street, Sacramento, California
Ugyanabban az időpontban

Paul McLanahan hosszú évek óta élt Sacramentóban, de nem tudta pontosan, hogy az új megyei börtön a belváros melyik részén van. Most, a szolgálat első éjszakáján

már kétszer is járt benne. Az a hír járta, hogy az új börtön úgy néz ki, mint egy luxushotel, a Hyatt Regency meg olyan, akár egy fegyház, ám Paulnak nem ez volt a véleménye. Ő, amikor végignézett a megyei börtönön, egy kopár, steril és kétségbeejtő épületet látott.

LaFortier-vel keresztülhajtottak a hatalmas, felhúzható acélkapun, legurultak a börtön földalatti parkolójába. Miután a kocsi csomagtartójában biztonságba helyezték fegyverüket, átvezették foglyukat a vastag acél-üveg ajtón, amelynél a sheriff helyettese őrködött egy golyóálló üveggel körülvelt kis kalitkában. Mivel a fogoly vélhetőleg kábítószert tartott magánál a két rendőr gumikesztyűt húzott, átvitték a férfit a zuhanyzóba, és végrehajtottak rajta egy alapos motozást. Kényszerítették a hevesen tiltakozó foglyot, hogy vesse le a nadrágját, tolja le az alsónadrágját, hajoljon előre, húzza szét a farát és köhögjön - csakis így deríthették ki, nem dugott-e drogot a végbelébe. Paul egyetlen pillantást vetett a fickó farára, és szinte leküzdhetetlen vágyat érzett egy jó forró zuhany után. Arra gondolt, gyorsan felhúz még egy gumikesztyűt, mert a pasas esetleg verekedni kezd, és akkor neki hozzá kell érnie. Szerencsére a hosszú futás (LaFortier és Paul tíz háztömbnyit futott, míg sikerült elfogniuk a zsaruk megjelenésére azonnal menekülni kezdő férfit) kiszívta az erőt a fogolyból, nem próbálkozott ostobaságokkal.

- A törvények előírják az alapos vizsgálatot, igaz, újonc? - kérdezte LaFortier vigyorogva. Paul megcsóválta a fejét, de engedelmesen kézbe vette a fogoly ruháit és büzlő edzőcipőjét, hogy mindent tüzetesen átnézzen.

Craig LaFortier számára egy gyanúsított őrizetbe vétele és bekísérése jó alkalmat szolgáltatott arra, hogy találkozzon a haverjaival és elmeséljen nekik pár viccet. Amíg ő remekül elszórakozott Paulnak meg kellett birkóznia a papírmunkával, ki kellett töltenie a megfelelő űrlapokat. A helyiségben rajtuk kívül három sacramento-i rendőr tartózkodott, plusz nyolc sheriffhelyettes, két állami zsarú a közlekedésiektől, és még néhány tiszt, akiről Paul képtelen volt megállapítani, hogy a rendőrség melyik szervezetéhez tartoznak. A cellák megteltek, ezért a foglyokat hozzábilincseltek a terem falai mellett álló padokhoz, így kellett várakozniuk míg a letartóztatásukat végrehajtó zsaruk kérdéseket tettek fel nekik, elvégezték a papírmunkát és elbeszélgettek egymással egy kicsit. Mivel ezen az éjszakán Paul már másodszor jár a börtönben, rutinszerűen csinálta azt, amit elvártak tőle. Olyan volt, mint a zöldfülűeknek lenniük kellett: megfigyelte a dolgokat, másodszorra már képes volt egyedül végrehajtani a feladatot, és közben felkészült rá, hogy esetleg megtanítsa valaki másnak. Egy zsarunak hozzá kell szoknia ahhoz, hogy nincs ideje a részletek hosszas tanulmányozására, sokszor rutinból kell cselekednie még akkor is, ha alig-alig vannak tapasztalatai.

Paulnak már a letartóztatási helyszínen meg a kocsiban sikerült megírnia a papírok nagy részét, így néhány perc alatt végzett a közeli padhoz bilincselte fogoly kihallgatásával. LaFortier ellenőrizte a munkáját.

- Elég jónak látszik - mondta. - De csak négy adag vacak minőségű speed volt nála, az egész nem ér többet száz dolcsinál... Amilyen túlszűfolttság van itt, egy órán belül szabadlábba helyezik a madarat.

- Az nem lehet, Melák - mondta McLanahan, és meglobogtatta az idősebb zsarú előtt a számítógépes nyomtatott, a fogoly korábbi bűncselekményeinek listáját. - Egyszer már behozták dorgbirtoklás és eladási szándék gyanúja miatt...

- De most nem volt nála olyan mennyiség, hogy megint rá lehessen húzni az üzérkedés gyanúját - felelte LaFortier. - Négy adag. Nem volt nála pénz, nem az ismert drogbazárok környékén csíptük el... Oké, olyan helyen tartózkodott, aminek a múltkori ítélete értelmében a közelébe se mehetett volna. Mármint akkor tartózkodott ott, amikor menekült előlünk, de ez a mi hibánk. Miért kergettük éppen oda? A nyakába varrnak majd egy ötezerdolcsis büntetést, előkerül a barátnője vagy a felesége aki leteszi az ötszáz dollár óvadékot, és máris szabad. Tapasztalt szakértőként kijelenthetném, hogy eladási szándékkal volt nála a drog, de ha jó ügyvédet kap el sem jut a bíróságig az ügy, mindent kimagyarázna. A legjobb esetben kapna egy-két hónap javítómunkát vagy börtönt, de ezt is csak azért, mert az előző ítélete felfüggesztési ideje alatt keveredett szarba...

- Szóval nem sok értelme volt behozni - mondta Paul.

- Máris elfáradtál, zöldfülű? - kérdezte LaFortier vigyorogva. - Még csak pár órát töltöttél az utcán, mágis besokalltál? Szevasz, ez a valóság! Ilyen a világ. De te ne az ítélettel foglalkozz, hanem a letartóztatással és a

bizonyítékokkal. A zsaruk állítólag sokkal szigorúbban ítélik meg a helyzeteket mint kellene, a legtöbb eset olyan, hogy nem lehet bírósági ügyet csinálni belőle. Legalábbis ezt próbálják bemagyarázni nekünk. Az ügyészség a fej, mi csak az aljamunkát végezzük. Ez a dolgunk. Adjuk át a fickót, aztán nyomás vissza az utcára! - LaFortier és McLanahan a kitöltött űrlapokkal a kezükben végrehajtották a fogoly felvételeztetését. Rengeteg zsarunak volt fogása, ezért a dolog elég lassan ment.

Először egy ápolónő végrehajtotta a gyors, kissé felületes orvosi vizsgálatot. A pasas karján régi tűnyomokat talált, ezért meg kellett csinálni nála egy AIDS gyorstesztet. Húszperces várakozás után a két rendőrt a nyilvántartó ablaka elé állította a madarat, ahol a szolgálatos írnok-örmesternek előadták a letartóztatás okét és körülményeit. A börtön felvette a fogolyot. A seriffhelyettesek megmotozták, aztán bezárták egy speciális izolációs cellába. Közben elkészültek a fényképek, meglettek az ujjlenyomatok, megjött az AIDS teszt eredménye. Csak ezután lehetett eldönteni, hogy a pasas az elkülönítőbe kerüljön, vagy mehet a többiek közé. Ezt követően LaFortier és McLanahan visszasietett a garázsba.

- Legközelebb legfeljebb egy órát szánunk a bekasztizásra, fiú - mondta LaFortier. Megreccsent a rádiója. Figyelt. Egy ismerős hang a Sacramento Live! komplexumban bekövetkezett áramkimaradásról beszélt. Lehalkította a készüléket, hogy odaszólhasson a partnerének: - Rád nem sajnálom az időt, mert meg kell tanulnod ezt az egészséget, és nem árt, ha véreddé válik a szakma, meg minden. De nekünk az utcán van a helyünk, nem a kaptárban, ezért mostantól kezdve minimális időt fogunk rászanni a bebörtönzésre. - Feltűnt neki McLanahan furcsa arckifejezése. - Jól vagy, kölyök?

- Azt hiszem, egy kicsit nyomaszt a börtön - felelte McLanahan. - Úgy visszük be oda az embereket, mintha szeméttel teli zsákok lennének. Levetkőztetjük őket, belenézünk a seggükbe, kitöltünk pár űrlapot, és bedobjuk őket a darálóba, mintha kiirtandó patkányok volnának... Az egész olyan... embertelen.

- Még sosem láttál börtönt, igaz? - Paul megrázta a fejét. - Pedig jó lenne, ha mindenkinek megmutatnák aki jelentkezik az akadémiára. Mindenkire nyomasztólag hat, zöldfülű. De csak egyetlen módon lehetne elkerülni, hogy oda vigyük a foglyainkat: letartóztatás után vagy helyett fejbőlönénk őket. Ezt pedig egyikünk sem akarja, igaz, kölyök?

- Igaz.

A nagydarab rendőr látta, hogy Paul arcáról nem tűnik el a szomorúsággal vegyes csüggedtség kifejezése.

- Miért léptél be a szervhez, McLanahan? - kérdezte. - Végülis ügyvéd vagy, nem? Letetted a vizsgákat, doktoráltál. A zsaruk közül sokan a Lincoln Law Schoolt végzik, persze estin, és vannak már páran akik be is fejezték, de az ismerőseim közül te vagy az egyetlen rendőr aki ténylegesen ledoktorált. Te megcsináltad, méghozzá elsőre. Azóta már segédügyvéd lehetnél, ügyész vagy védő, többet keresnél, finom öltönyben flangálnál, egy pompás irodában ücsörögnél naphosszat, és sosem kellene lepusztult koszfészkek közelébe benned, mint most. Az öreged miatt csináltad? Ez amolyan családi izé? Mert ha igen, akkor még egy estét nem fogsz kibírni az utcán...

- Nem erről van szó - mondta McLanahan lehajtott fejjel.

- Akkor meg miről? Presztízs? Az egyenruha miatt? A híres jelvény miatt amit hordasz? A fegyver miatt? Az tuti, hogy nem a pénz vonzott. Köze van az öregedhez, talán úgy érzed, a McLanahanok minden nemzedékében kell lennie egy zsarunak, és most neked kellett meglépned a dolgot, ha a bátyád már nem vette magára a kék ruhát...

- Azért csináltam, Craig, mert segíteni akarok...

- Ez most úgy hangzik, mint az az agymosó akadémiai propaganda.

- Ez nem propaganda-szöveg, uram - mondta McLanahan kemény, határozott hangon. - Ez az én városom. Az én otthonom...

- Ezt az a pasas is elmondhatja magáról, akit bevittünk - szólt közbe LaFortier.

- Ez a város az otthona azoknak is, akik a börtönben csücsülnek. Még az illegális bevándorlók és az ideiglenes letelepedők is otthonuknak vallják. És mindegyiküknek vannak bizonyos jogai. Például joguk van azt csinálni, amit akarnak...

- De nincs joguk megszegni a törvényt az én városomban! - mondta McLanahan indulatosan. - Mi odahaza a törvény szerint élünk. A család betartja a törvényt. A szomszédaim is betartják. Valamennyiünk számára fontos a törvény, mert ez

biztosítja, hogy békében éljünk. Személyes sértésnek veszem és bepörgök valahányszor azt hallom, hogy valaki megszegte a törvényt az én városomban!... - Jól van, jól van, nyugi, kölyök! - LaFortier úgy emelte fel a kezét, mintha megadná magát. - a főpapnak prédikálsz. Szerintem egyetlen oka van annak, hogy az ember zsarunak szegődik. Így jogod és kötelességed megvédeni a városodat és a szomszédaidat a bűnözőktől. Jól feleltél a keresztkérdésre, kölyök. Most már biztos vagyok benne, hogy rendőr lesz belőled. Ha az akarsz lenni, akkor csak egyet kell tenned: soha ne felejtse el azt, amit az előbb mondtál. Felejtse el a lepratelepeket, a ketrecbe zárt patkányokat, a mocsokban tengődőket. Ma este azért vagy itt, hogy megvédd a városodat. Ezt mindig tartsd szem előtt. Értesz, zöldfülű?

- Vettem az adást - mondta Paul. Kezdett visszatérni belé az életkedv. A börtön a munkához feltétlenül szükséges rossz volt, és neki ki kellett bírnia. Az utcán lenni, segíteni a rászorulókon, lekapcsolni a ragadozókat - ez a munkája. A hivatása!

A kocsit bal oldalához ment, beszállt, bekötötte a biztonsági övet.

- Fekészültél, újonc? - kérdezte LaFortier.

- Igen, uram! - mondta Paul őszinte lelkesedéssel.

- Felkészültél rá, hogy kimenj az utcára? Hogy levadássz pár rosszfiút?

Felkészültél rá, hogy betartsd ennek a metropolisznak a törvényeit?

Paul észrevette a tiszt hangjában egyre erősödő szarkazmust. Oldalra nézett.

LaFortier még mindig a járőr mellett állt. Aztán egyszeriben mindent megértett.

Kicsatolta az övet, kiszállt, szégyenkezve hátrament a csomagtartóhoz. LaFortier a kezébe dobta a kulcsot.

McLanahan elővette a fegyvereiket.

- Legközelebb, zöldfülű, fizetsz egy vacsorát ha ezt elfelejtet - mondta LaFortier miközben felcsatolta a pisztolyát. - Ha megfeledezel a stukkeredről, tuti, hogy valami zűrös helyzetbe keveredsz. Vigyázz, oké? Most már tényleg felkészültünk.

Kihajtottak a garázból, a rámpán megvárták, hogy a fémkapu leereszkedjen mögöttük.

- Bedobunk egy kávé... Mondjuk a Starbucksban. Azt a lóhugyot, amit a börtönben vagy a kapitányságon adnak le sem bírom nyelni. Aztán elmegyünk a Sacramento Live! mellé, utána visszaautóznak a déli körzetbe - mondta LaFortier ahogy elindultak az utcán.

- Sacramento Live? Miért?

- Az egyik haverom ott vállalt plusz melót, és beszólt a diszpécsernek, hogy valami nem stimmel az áramellátással. Csak beugrunk hozzá egy-két percre.

- Kért segítséget? - kérdezte McLanahan. - Nem hallottam a hívását.

- Nem, zöldfülű, nem kért segítséget - mondta LaFortier. - De mondok valamit, amire mérget vehetsz. Semmi sincs, ami jobban esne... persze egy nagycsöcsű szőke ejtőernyős asszonyon kívül, aki az ágyékodon landul... semmi sincs ami jobban esne egy zsarunak, mint az, hogy meglát egy járőrökocsit azon a területen ahol dolgozik. Ez még akkor is így van, ha az illető szabadnapos és másodállást vállalt, ha nem kért segítséget és tökéletesen ura a helyzetnek. Akkor is átkozottul jó neki, ha meglát egy másik zsarut. Különböző ugyanez érvényes a börtönőrökre... izé... a sheriffhelyettesekre, a biztonsági őrekre, a mentősökre, az utcaseprőkre, a pincéernőkre, a boltosokra, meg mindenki másra, aki az éjszakában dolgozik...

- De hogyan lehet ezt megcsinálni? Nem lehetsz ott mindenütt!

- Figyelsz, megfigyelsz, és minden rajta tartod a szemed - mondta LaFortier. - Különösen arra figyelsz oda, amit rádión keresztül hallasz. Manapság főként a MAT-on keresztül kommunikálunk. Az a srác, aki a rádióját használja, távol került a kocsijától, és csak akkor brekeg bele a mikrofonba ha valami gyanúsat észlel vagy érez. Ilyenkor, ha teheted, átugrasz hozzá és megnézed mi a helyzet. A zsarú hangjából, hangsúlyából sokmindent megtudhatsz. Figyelj oda a háttérzajokra, esetleg kiáltozást vagy sikoltozást hallasz. Lehet, hogy a zsarú ezerszeres túlerővel került szembe, és izgalmában eszébe sem jut, hogy erősítést kérjen. Esetleg fél, hogy a tömeg rosszul reagál ha megteszi. Amikor látod, hogy az utcán egy zsarú fellép valakivel szemben, még akkor is, ha a gyanúsított egyedül van, megnézed mi a pálya. Ha a srácnak nincs szüksége segítségre, akkor ügyis elküldt. Ez a tiszta sor.

- De minderre hamar ráfogni jönni, ha majd vége lesz a próbaidődnek és egyedül mész ki az utcára - folytatta LaFortier. - Ez a kis városka időnként

iszonyatosan nagynak tűnik éjszakánként. Az ember egyedül érzi magát benne. Még a legtökösebb veterán zsaruk is. Rusty valószínűleg le fog cseszni minket, hogy az ő leellenőrzésével töltjük az időnkét, de fejemet rá, hogy titkon örülni fog a dolognak.

***

A szülész gyors léptekkel bevonult a szobába, Wendy mellé sietett, ellenőrizte a műszerek kijelzőit, és megkezdte a vizsgálatot. Wendy mintha észre sem vette volna. A fejét oldalra fordította, az ajka kicserepesedett, a száját nem csukta be. Két takarót terítettek rá, de még így is reszketett.

Patrick nem mutatta ugyan, de iszonyatos lelkiállapotban volt. A magzatmonitoron hol megszólalt, hol elhallgatott a vészjelző csipogás. Amikor megszólalt a hang bejött a nővér, megnyomott egy gombot, elnémította a készüléket. Patricknak fogalma sem volt arról, hogy a nő komolyan veszi-e a jelzéseket; talán már ráunt az örökös riasztgatásra.

Semmit sem tehetett Wendyért. Egy órával korábban egy aneszteziológus bevezette az epidurális csövet Wendy gerincébe - ez volt az egyetlen beavatkozás, amelynek során Patrick kisietett a szobából -, így az asszonyt már nem kínozta az az agyzsibbasztó fájdalom, ami órák óta szenvedéssé változtatta az életét. Sajnos az oxytocin nem fejtett ki rá olyan erős hatást, mint várható lett volna; a szer beadagolása nem indította meg a szülést, viszont a görcsök már két-három percenként megismétlődtek. Annyi csövet és drótot erősítettek hozzá meg a babához, hogy úgy nézett ki, mintha valami hátborzongató tudományos kísérlet alánya lenne.

Patrick már csak abban volt biztos, hogy nem ilyenek képzeltek el a gyermek születését.

- Mi folyik itt, doktor? - kérdezte amikor az orvos befejezte a vizsgálatot.

- Elérkezett a cselekvés ideje. A baba pulzusa most magas, vérének oxigénszintje alacsony, és úgy néz ki, a feje nekifeszül a méhnyaknak... Wendy tágulása azonban még mindig csak ötcentis. Attól tartok, nincs más választásunk... végre kell hajtánunk a császármetszést.

- Azt hiszem, ezt már megbeszéltük - mondta Patrick ingerülten. - Wendynek a sérülései miatt nem lehet császármetszése..

- Nincs más választásunk, Mr. McLanahan - mondta az orvos. - Ha nem avatkozunk közbe elvesztik a gyermeket. Az oxycin adagot nem növelhetjük tovább. A magzatvíz már majdnem huszonnégy órája elfolyt, ezért egyre növekszik a fertőzés veszélye. A további késlekedés a mindekettejük életébe kerülhet.

- Akkor... - Patricknak minden erejét össze kellett szednie ahhoz, hogy kimondja a kimondhatatlant. - ...mivel a műtét túlságosan kockázatos, nincs más választásunk... Meg kell szakítanunk a terhességet!

- Amióta engedélyt adott arra, hogy megszerezsem a Wendy sérüléseire vonatkozó részletes feljegyzést, beszéltem Dr. Linusszal - mondta a szülész. - Szerintem a felesége elég erős ahhoz, hogy kibírja a császármetszést. Dr. Linus ugyan más véleményen van, de...

- Akkor azt fogjuk tenni amit Dr. Linus mond!

- Én vagyok a szülést levezető orvos. Én itt vagyok, Dr. Linus pedig nincs jelen - mondta a szülész határozottan. - Minden felelősség engem terhel. Nem tudom,

hogy Wendy sérülései pontosan milyen mértékűek, de szerintem erre Dr. Linusnak sincsenek pontos adatai. A jelek szerint vele is eljátszotta ezt a titkolózást, amit velem. - Patrick nem nézett az orvos szemébe, a szülész azonban érezte, a férfi rettenetes lelki megpróbáltatáson megy keresztül. Ez érthető volt, hiszen el kellett döntenie, hogy hű marad-e a titoktartási esküjéhez, megőrzi az általa ismert kormányzati titkokat, vagy inkább a családját helyezi előtérbe. Eddig az esküjét tartotta fontosabbnak, és most kezdett ráébredni, hogy rosszul választott. Ezek az emberek, gondolta az orvos, időnként túlságosan komolyan veszik a hűséges ólomkatona szerepet és megfelelnek arról, hogy ezzel sokszor valódi emberek életét sodorják veszélybe.

Őszintén szólva - folytatta az orvos - maguk ketten óriási kockázatot vállaltak amikor Wendy állapotának és kórtörténetének ismeretében úgy döntöttek, vállalják a gyermeket. Annak esélye, hogy a mama és a baba is épen megússza a szülést a terhesség egyetlen fázisában sem volt nagyobb, mint ötven százalék. Az orvosuknak figyelmeztetnie kellett volna önöket erre, és...

- Figyelmeztettek minket - vallotta be Patrick. - De már az is csoda volt, hogy

Wendy teherbe esett, ezért úgy döntöttünk, mindent vállalunk.

Az orvos halványan elmosolyodott.

- Nos, uram, most szembe kell néznünk ennek a döntésnek a következményeivel. Már az is nagy csoda, hogy Wendy a terhesség első szakaszában egészséges maradt.

Nagyon erős a szervezete, de most... nagy bajban vagyunk. Bekövetkezett az, amitől tartani lehetett. El kell határoznia magát, Patrick. Döntsön!

- Jól van - mondta Patrick. Előrenyúlt, megfogta Wendy kezét. A nő megmozdult ugyan, de nem szorította meg a férje ujjait. - Milyen lehetőségeim vannak?

- A gyermek csak akkor jöhet egészségesen világra, ha végrehajtjuk a császármetszést, mégpedig haladéktalanul - mondta a szülész. - Wendy egészségét viszont csak abban az esetben garantálhatom, ha azonnal megszakítjuk a terhességet. Esetleg várhatunk és reménykedhetünk, hogy bekövetkezik a tágulás, de ebben az esetben a gyermek megsérülhet, esetleg meghalhat, mert a feje újra és újra nekiütődik a méhnyaknak. A baba állapota már így is aggasztó. Ha várunk akkor vállalunk kell a kockázatot, hogy a mama és a baba is fertőzés áldozatává válik. Végrehajthatjuk a császármetszést, de akkor Wendy egészségét kockáztatjuk... Habár, véleményem szerint elég erős, és nem lesz semmi baja. Megszakíthatjuk a terhességet, és akkor megmentjük Wendyt, de lemondunk a gyerekekről. Ennyi...

Patrick a feleségére nézett, de Wendy nem volt olyan állapotban, hogy képes lett volna dönteni, vagy legalább tanácsot adni. Segíts, kérlelte a férfi némán, ebben most tényleg segítened kell! Egyedül képtelen vagyok határozni!

Wendy, mintha válaszképpen tenné, kinyitotta a szemét és bágyadtan elmosolyodott. Nyelt egyet, mély, szaggatott lélegzetet vett, és halkán megszólalt:

- Remek apa lesz belőled, szerelmem.

- Wendy, hallgass végig! Meg kell kérdeznem valamit... A baba bajban van. Te is bajban vagy. Azt hiszem, csak úgy oldhatjuk meg a helyzetet, de... megszakítjuk a terhességet... drágám!

Wendy arc kifejezése nem változott meg, de határozottan felszegte az állát.

- Ezt nem fogjuk megtenni, Patrick - mondta.

- Nem kockáztathatom az életedet, Wendy...

- Én már éltem, Patrick - mondta a nő. - Nem mondhatunk le egy új életről. Ezt nem tehetjük meg, nincs hozzá jogunk!

- Lesz még lehetőségünk arra, hogy gyermekünk legyen - mondta Patrick könnyörgő hangon. - Mondjuk örökbefogadhatunk egyet. Nem akarom vállalni a kockázatot, hogy esetleg elveszítelek...

- Patrick, drágám, itt most egy ember életéről van szó. Nem dönthetünk élet és halál kérdésében - mondta Wendy. - Nincs más választásunk. Mi már hárman vagyunk. Tudod, mit kell tenned!

Wendy arcáról nem fakult le a mosoly. Patrick szeme megtelt könnyel. Lehajolt, megcsókolta a felesége homlokát, megszorította a kezét és bólintott. Wendy is biccentett, lehunyta a szemét, és átadta magát a minden korábbinál erősebb, az epidurálist semlegesítő fájdalomhullámnak.

Patrick a szülészre nézett.

- Császármetszés.

- Jól van, lássunk hozzá - mondta az orvos. Nővérek siettek be a szobába, hogy felkészítsék Wendyt a műtetre.

- Ott akarok lenni - jelentette ki Patrick szenvedélyesen. - Wendy mellett akarok maradni. Nem hagyom magára.

- Ott lesz - mondta az orvos.

Valaki Patrick kezébe nyomott egy kis csomagot, amiben egy vékony plasztikköntös, egy sapka, és egy pár műanyag kalucsni volt.

- Vegye fel ezeket - mondta az orvos. - A feleségét felkészítik a műtetre. Addig az előtérben fogunk várakozni. Nyugodjon meg, bejöhet, és végig mellette lehet. Ne aggódjon!

Ahogy elnézte a szélsebesen és határozottan dolgozó orvost, az ápolónőket, Patrick úgy érezte, hamarosan elkezdődik életük legnagyobb csatája.

***

LaFortier elhajtott a Sacramento Live! főbejárata előtt, és fél háztömbnyivel arrébb, az utca másik oldalán a járda mellé kanyarodott. Nem állította le a motort. Némán ült, gondolkozott.

- Nem az lenne a legegyszerűbb, ha odaszólnánk rádión a srácnak, hogy eresszen be minket? - kérdezte Paul McLanahan.
- Sötét van odabent - mondta LaFortier.
- Mivel áramszünet van...
- De a vészvilágítás sem működik, pedig az külön akkuról megy - mondta LaFortier. - Egy-két izzó talán kiegészített, ez oké, de... Olyan nincs, hogy a vészvilágítás összes lámpatestre egyszerre megy tönkre!
- Mi jár a fejedben?
- Az hogy Rusty esetleg marha nagy szarban van - felelte LaFortier. Bekapcsolta a rádióját. - Biztonsági egyes-hetes. Egyes-John-huszzonegyes. - Semmi válasz. LaFortier újra próbálkozott. Sikertelenül. - Odaszólok a diszpécsernek, hogy csipogjon rá. Lehet, hogy a budin van, vagy ilyesmi. - LaFortier maga elé húzta a MAT-ot, és beírt egy rövid szöveget: 1JN21 POP3-nak KRM CSIPOGJ BIZT17-RE, ami azt jelentette, hogy kéri a diszpécseret, küldjön egy jelet a szolgálaton kívüli zsarú csipogójára. Biztosra vette, hogy az éles hang nem fogja elkerülni Rusty figyelmét, bármivel is legyen éppen elfoglalva.
- Ne hívjunk erősítést? - kérdezte McLanahan.
- Még ne... Először várjuk meg, hogy Rusty bejelentkez-e - válaszolta LaFortier. Elindította a kocsi, lejjebb gurult a háztömb mentén, úgy, hogy az épületből ne láthassák.

***

- Er bewegt sich in nördlicher Richtung auf der Seventh Street - jelentette az őrszem.
Minden bejáratnál golyóálló mellényes, sisakos, fegyveresek helyezkedtek el - némelyiküknél egészen komoly automata nehézfegyver volt -, éjbenlátó szemüveggel ellátott emberek, akik azt a feladatot kapták, hogy figyeljék az épület környékét.
- Verstanden - felelte a lépcsőházban álló férfi. Rajta kívül még hárman helyezkedtek el a lépcsőházban, megbújva a félig nyitott fémajtó mögött. Egy ötödik ember éppen ekkor húzta el a lelőtt zsarú hulláját az asztaltól, nehogy észrevegyék azok, akik a szemközti páncélterem ablakos ajtaján kinéznek. A páncélterem ajtaján lévő lőrést nem nyitották ki - ebből arra lehetett következtetni, hogy az odabent tartózkodók semmit sem hallottak a kinti eseményeket kísérő zajokból.
- Mi az eljárás amikor kinyitják az ajtót, Mullins? - kérdezte az egyik fegyveres. Erős akcentussal beszélt az angolt.
- Először telefonon szólnak ki, őrnagy - mondta a biztonsági őrök kezeslábasát viselő férfi. - Aztán kinéznek a lőrésen. A biztonsági őrök parancsnokának szem előtt kell lennie, különben nem nyílik ki az ajtó. Aztán... - Ebben a pillanatban éles csipogás hallatszott az asztal irányából.
- Ez a hívás? - kérdezte az őrnagynak nevezett fegyveres, aki a jelek szerint a csapat vezére volt. A feje kivételével az egész testét vastag, hármaskozatos, golyóálló Kevlar páncél fedte. Szuper Kevlársisakjába beépítették a kommunikátor hangszóróit és mikrofonját, valamint egy védőszemüveget és egy infralencsét. A kezében gázmaszkot tartott. A derekára csatolt övön és a vállán átvett hevedereken muníciót, gránátokat hordott magával, az oldalára egy nagy kaliberű automata pisztyoly akasztott. Már a külsejével ráhozta a szívbajt a biztonsági őrre.
- Nem... ez a zsarú rádiója - felelte az őr. - A diszpécser rá szokott szólni, hogy jelentkezzen be.
- Tudja, hogyan szokták csinálni? - kérdezte az őrnagy. - Tudna felelni a rendőr helyett?
Mullins, a biztonsági őrök Júdása habozott. Már több, mint két éve kirúgták az oaklandi rendőrségtől, mert rajtakapták amikor drogot és fegyvereket akart kilopni a raktárból. Az Öböl környékén sehol sem talált normális munkát, pedig a kapitányság nem hivatalosan nem emelt ellene vádat - az akkori főnöke szerette volna eltusolni a dolgot. Végül egy sacramento-i privát őrző-védő cégnél sikerült elhelyezkednie. A stukkerek őrök komoly pénzeket leszállítottak, ő azonban nem tudott fegyverviselési engedélyt szerezni, ezért meg kellett elégednie azzal a minimálbérrel amit a Sacramento Live! és a többi hasonló létesítmény körül szolgálatot teljesítők kaptak. Egy mocskos kis hotelban, a belvárosi körzetben, a Greyhound buszállomás közelében lakott, hetente ötven dolcsit kellett

legombolnia a szállásért, és átkozta az életét meg a csóróságot. Egy ideje lehetősége nyílt rá, hogy komolyabb pénzre tegyen szert. Mindig is imádta a motorbicikliket, és amikor kirúgták az oaklandi zsaruktól ez a szenvedély rossz irányba terelődött: a Sátáni Testvériség rekrutájává vált. A Testvériség elég nagy összegeket csorrantott neki azért, hogy elfordítsa a fejét amikor a band el akart lopni egy kevés üzemanyagot a finomítóból, vegyszert valamelyik raktárból, vagy gyógyszert a patikák központjából. Most azonban nem a Sátáni Testvériségnek dolgozott. Két héttel korábban néhány németes akcentussal beszélő, paramilitáris fickó jelent meg nála, akik egyetlen éjszakai munkáért annyi pénzt kínáltak, amennyit őrzéssel és védéssel legfeljebb fél év alatt tudott volna összeszedni. Természetesen elfogadta az ajánlatot. Csak annyit kellett tennie, hogy elmondja a csapat vezérének a pénzszállítással kapcsolatos részleteket, mikor szokták felhozni a ládákat az emeletre, milyen jelre nyitják ki az ajtókat, satöbbi. Ezért a csekélységért ötezer dolcsit ígértek neki, amit a helyszínen, az akció végrehajtása után kellett megkapnia. Arra azonban nem számított, hogy a fickók ennyire vérszomjasak lesznek. Valamennyi biztonsági őrt kinyírták, még a fegyverteleneket is, most pedig ahelyett, hogy a kezébe nyomná az öt lepedőt és eleresztenék, az egyik német ki akarja szedni belőle a pánclerem ajtajának nyitására vonatkozó utasításokat. Mullins habozott.

- Gyerünk, Mullins! Válaszoljon nekik. Rajta!
- De nem tudom a kódjait, nem ismerem a szokásait...
- Gyerünk! Erre a hívásra muszáj válaszolni. Mondja meg nekik, hogy minden rendben van.

Mullins az asztalhoz ment, felvette a csipogó rendőrrádiót. Tétován megnyomta a mikrofon gombját.

- Itt egyes-hetes. Mi történt?
- Egyes-hetes, vétel, egyes-John-huszzonegyes 940-et kér a 925-ödn.
Ó, a szentségit, gondolta Mullins. A sacramento-i zsaruk kilences kódrendszert használnak, és nem tizest, mint az oaklandiak. Megcsóválta a fejét. Nagyon hosszú ideje semmiféle rádiós kódrendszert nem használt. Arra rájött, hogy a 925-ös a "helyszínt" jelenti, de fogalma sem volt róla, mi lehet a 940-es. Talán valami találkozó, vagy ilyesmi?
- Ah... vettem. Mondd meg egyes-John-huszzonegyesnek, hogy harminc percen belül végzek, és találkozom vele a... - Eszébe jutott, hogy a megyei börtön alig három saroknyira van. - ...börtönnél. Vége!
- Vettem, egyes-hetes. KMA ki.

***

- Ez nem Rusty Caruthers volt - mondta LaFortier komoran. Paul a partnere arcára nézett. Láta LaFortier-t, hogy a gondolatok sebesen kergetik egymást a fejében, sorra veszi a lehetőségeket és a magyarázatokat, megvizsgálja valamennyi logikus következtetést.

LaFortier sokáig gondolkozott, aztán kijelentette:

- A picsába!
- Talán valamelyik biztonsági őr használta Caruthers rádióját - mondta Paul McLanahan.
- És miért? Ha ez történt, akkor a pasas miért nem mondta azt, hogy: "A zsaru a budin ül, majd szólok neki, hogy sürgősen jelentkezzen be." - LaFortier megrázta a fejét. - Nem. Ez a fickó úgy válaszolt, mintha ő lenne Rusty. Valami történt.
- Sebességbe tette a kocsi, kifordult az utcára. - Körbeautózzuk a komplexumot, és körülnézünk.

***

- Ein Polizeiwagen kommt durch die Seventh Street - jelentette az egyik őrszem a rádión keresztül. - Der gleiche Wagen wie vorher.
- Bevették - mondta Mullins idegesen.
- Nein - morogta az őrnagy.

A következő pillanatban halk, fémes csattanást hallottak. A pánclerem ajtaján kinyílt egy apró, rácsos ablak, aztán gyorsan becsukódott. Retesz kattant. Az őrnagy intett az embereinek, álljanak az ajtó kétoldalára, majd Mullinsszal együtt lehúzódt az asztal mögé.

- Figyelem a pánccélteremben! - kiáltotta az őrnagy. - Körbe vannak véve. Az embereim lefoglalták a biztonsági őrköt és a rendőrtisztet. A nyolc másik pénzesládát már megszereztük. Azonnal jöjjenek ki és adják meg magukat! Ha most kijönnek, nem esik bántódásuk.

- Értésítettük a rendőrséget! - hallatszott bentről egy hang. - Már elindultak!

- A komplexum egész területén elvágtuk a telefonkábeleket, a riasztók vezetőit, és mindent áramtalanítottunk - mondta az őrnagy. - A rendőrség már járt itt, de meggyőztük őket arról, hogy nincs gond. Elmentek. Ne számítsanak segítségre, nem fog érkezni. Az lesz a legokosabb, ha megadják magukat és kijönnek onnan. Ha esetleg türelmetlenné válunk, más választásunk nem lévén talán kivégezzük a túszainkat. Döntsenek! - Mullins felé fordult, és halkán megkérdezte: - Most hol van a pénz?

- A megszámlolatlan pénzt valószínűleg visszatették a ládába, amiket behelyeznek a széfbe - felelte Mullins.

- Az igazgató ki tudja nyitni a lezárt széfet? Van rajta időkapcsoló?

- Nem tudom - mondta Mullins. Az őrnagy dühös arcot vágott, ezért jobbnak látta, ha tippel, mintha nem válaszol. - De azt hiszem... igen, van rajta.

- Akkor azonnal ki kell robbantanunk az ajtót, mielőtt beteszik a széfbe a pénzt! - mondta az őrnagy. - A gránátvetőt! Gyerünk!

***

A plasztikköntösbe öltözött, plasztiksapkás Patrick McLanahan még mindig a műtő előtti folyosón várt. Már több, mint húsz perc telt el azóta, hogy a szülész, az aneszteziológus, néhány ápolónő és egy másik orvos, akit Patrick nem ismert, befejezték a bemosakodást és beviharzottak a műtőbe. Egy ápolónő jelent meg a folyosón, egy köteg papírt tartott a kezében. Patrick felemelte a kezét, hogy magára vonja a nő figyelmét.

- Én vagyok az apa - mondta. - Mi történik odabent? Azt mondták, a feleségem mellett maradhatok...

- Amint lehet a doktor úr mindenről felvilágosítást ad - felelte az ápolónő. Az ápolónő beviharzott az ajtón, amit Patrick elkapott és nyitva tartott. Belesett. Jobbra a bemosakodáshoz szükséges eszközöket látta, ezt az előteret egy függöny választotta el a műtőtől. Az egyik állványon, a műtőasztal közvetlen közelében egy defibrillátort fedezett fel. Köpenyes, maszkos medikai személyzet vette körül az asztalt.

- Mi történik itt? - kiáltott fel Patrick.

Néhány fej feléje fordult.

- Csukja be azt az ajtót! - hallotta a szülész hangját.

- A rohadt életbe, mondják már el, mi az isten történik itt! - üvöltötte Patrick.

- Mr. McLanahan, hagyja, hogy elvégezzük a munkánkat! - mondta a szülész orvos.

- Nővér... - A műtő ajtaja becsukódott. Egy másodperccel később egy ápolónő lépett ki, megfogta Patrick karját, és megkérte, maradjon kint a folyosón.

- Mi történik itt? - kérdezte Patrick ismét. - Wendy... Jól van?

- Elérkeztünk a kritikus pillanathoz ennyi az egész - mondta az ápolónő.

- Ez meg mi az istent jelent? - fakadt ki Patrick. - Jól van, vagy nincs jól?

- A doktor úr a lehető leghamarabb tájékoztatja önt a helyzetről - felelte az ápolónő. - Kérem itt várjon. - Visszasietett a műtőbe.

Ez egy rémálom, gondolta Patrick. Egy tökéletes, iszonyatos, lidércnyomásos álom...

***

Ahogy várták, Caruthers kocsiját a Sacramento Live! déli oldala mellett, a K Street Mallen találták meg. A szolgálaton kívüli rendőröknek a kapitányság engedélyezte, hogy a szolgálati kocsijukat szükség esetén a plusz munkák végzése során is használhassák. A K Street Mall teljes egészében sétálóutca volt ugyan, egyetlen jármű sem hajthatott be ide, de az itt lévő boltok tulajdonosai és a polgárok is örömmel vették, ha zsarukocsik parkoltak a járdán.

A Sacramento Live! majdnem egészében elfoglalta a Sixth Street, a Seventh Street, a K Street és a J Street által határolt háztömböt. A Seventh Streettől a J Streetig egy hosszú, "L" alakú utca vezetett, amely levágta a tömb északkeleti sarkát. A Seventhen megállva LaFortier felkapcsolta a kocsik reflektorát és

vigigvilágított a keskeny utcán. Szemétkonténereken kívül semmit sem láttak.

- Szerintem minden rendben - mondta McLanahan.

- Az utca elkanyarodik... nem láthatunk el a végéig - felelte LaFortier.

Behajtott az utcába, végigvilágított a komplexum falán sötétl ajtókon. A jelek szerint mindegyik zárva volt. Amior befordultak az "L" alakú utca rövidebbik szárába megpillantották az épület keleti oldala mellett, a rakodórampa közelében parkoló teherautót.

McLanahan kicsatolta a biztonsági övét.

- Szétnézek...

- Maradj ahol vagy! - parancsolt rá LaFortier. Megállás vagy lassítás nélkül elhajtott a teherautó mellett, majd kigurult a J Streetre. Jobbra fordult az egyirányú utcában.

- Nem ellenőrizzük a teherautót? - kérdezte McLanahan.

LaFortier nem válaszolt, a MAT billentyűzetén zongorázott, gyorsan beütötte a teherautó rendszámát. Mire visszafordultak a Seventh Streetre megérkezett a 913-as válasza:

- Szállítójármű - olvasta McLanahan a monitorról. - Kéttonás kisteherautó, egy építési vállalkozásé, aminek székhelye a Rancho Cordova...

LaFortier is a monitorra nézett.

- Nem stimmel - mondta. - A rendszám más típusú teherautóé. Kisebbé. A márka sem stimmel... Lopott rendszám. - Az "L" alakú utca bejárata előtt megállította a kocsit, maga elé húzta a MAT billentyűzetét, és gyorsan beírta: 1JN21 POP3-NAK 927-ES HELYZET SAC LIVE TALÁN 211. Az üzenetet a "sürgős" feliratú gombbal küldte el, aminek hatására a többi járőr MAT-ja éles hangjelzést adott. A monitoron pár másodperccel később adatok jelentek meg, nevek és jelvéyszámok, rádiókódok, a belvárosi járőrök azonosítói. Pillanatok múlva több egység JÖVÖK jelzéssel válaszolt - a belvárosi körzet őrmestere is közöttük volt.

Paul érezte, felgyorsul a pulzusa és egyre vadabbul ver a szíve. LaFortier elmerülten leste a monitort. Paul sejtette, hogy valami történt, valami olyasmi, amiről az idősebb tiszt a komputer segítségével már tudomást szerzett.

- Szólalj már meg, Melák!

- Oké, elmondom mit csináltam - mondta LaFortier. - Szétküldtem egy 927-est, ami azt jelenti, hogy "gyanús helyzet", és egy vélhető 211-est, ami "rablás folyamatban"-t jelent. Sürgős címkével nyomtam el az üzenetet, mert van odabent egy szolgálaton kívüli zsarú, aki esetleg bajba jutott. A sürgős jelzés hatására automatikusan bejelentkeztek a szektor járőreinek MAT-jai. Aki jönni tud az manuálisan is megerősítette, hogy vette az adást és elindult. Nézd csak! Ez a jel itt az mutatja, hogy a szektor őrmestere is errefelé tart. Tudja, hogy van odabent egy zsarú, és tisztában van vele, hogy a Sacramento Live! potenciális célpont. A jelzésemből megtudta, hogy nem belvárosi tizedes vagyok, ezért neki kell átvennie a parancsnokságot amint megérkezik. Egy 211-es hívás minden zsarú figyelmét felkelti.

- De mivel én adtam le a hívást, és a helyszínen én vagyok a rangidős rendőr, az én dolgom informálni az errefelé tartó egységeket, hogy egyáltalán fogalmuk legyen arról, mit csináljanak. Most megmondom az őrmesternek, hogy szerintem Rustyt túszul ejtették. Beszámolok neki a teherautóról. Átküldöm neki az áramszünetet megemlítő jelentést, és ajánlani fogom, hogy rádiók nélkül dolgozzunk, vagy kapcsoljunk át valamelyik taktikai csatornára, mert Rusty készüléke veszi a beszélgetésünket. - LaFortier bebillentyűzte: 1JN21 VÉLHETŐ 207 ÓR17 971 JÁRMŰ RENDSZ:1734BD21 VÉLHETŐ 503 N UTCA K STREET MELLETT UTOLSÓ JEL: ÁRAMKIMARADÁS SAC LIVE SEMMI RÁDIÓ VAGY TAKT. CSAT. 6 211 GYAN. VÉLHETŐLEG FIGYELI A FREKV.

- És most mit csinálunk? - kérdezte LaFortier. Paul zavarodottan, értetlenül nézett rá. - Rajta, zöldfülű! Most mit csinálunk?

- Bemegyünk és megnézzük mi van Caruthersszel - felelte végül McLanahan. - A rendőr biztonsága a legfontosabb.

- Helyes! Most... - Ebben a pillanatban egy másik járőrkocsi (a rendszáma melletti "P" betű elárulta, ez a parancsnok, vagyis a szolgálatos őrmester autója) fékezett le mellettük. Mindkét kocsin leereszkedett az ablak. LaFortier átnézett, azonnal felismerte a belvárosi őrmestert, Matt Lamont-t.

- Szevasz, Matt. Ez itt a zöldfülűm, McLanahan. Paul, ez itt Matt Lamont őrmester, belvárosi járőr.

- Mi történt, Melák? - kérdezte Lamont. Ránézett McLanahanra, de nem húzta az időt azzal, hogy köszöntse. - Mit keresel a belvárosban?

- A sitkóról jöttünk amikor meghallottam, hogy Rusty másodban a Sacramento Live!-ban örökös - felelte LaFortier. - Be akartam ugrani hozzá, de nem értem a rádióján. Körbenéztünk, és találtunk egy teherautót a sikátorban. A rnedszám nem passzol a kocsihoz. Valaki beledumált Rusty rádiójába, de nem ő...

- Igen, én is hallottam - mondta Lamont. A belvárosi járőrökön kívül a szolgálaton kívül munkát vállaló rendőröknek is ő volt a parancsnoka. Kézbe vette a rádióját, bekapcsolta a mikrofont. - Egyes-hetes! Edward tizes. - Többször próbálkozott, nem kapott feleletet. Visszanézett LaFortier-re. - Hol van Rusty kocsija? A sétálóutcában? - LaFortier bólintott. - Oké, Melák. A zöldfömlüt küldd fedező pozícióba Rusty kocsija mellé. Melák, te menj a sikátor J Street-i kijáratához. Én itt maradok és ezt a végét figyelem. Egyelőre ennyi. Amint felálltunk és megjöttek a többiek benézünk. Indulás! LaFortier elrehajtott a K Street Mallig.

- Oké, Paul, ide hallgass - mondta. - Most az lesz a munkád, hogy figyeled a K Street Mall kijáratát, és jelented ha látsz valamit. Ami a legfontosabb: megvéded magad. Fedezékbe húzódsz Caruther kocsija mögött... ne felejtse el, a motorblokk mögött, mert az több védelmet nyújt... A sétálóutcában három kijárat van, lehetőleg mindegyiket figyeld. Ne mutatkozz. Senkit se engedj ki az épületből ha nem tartja fel a kezét. Mielőtt bármit teszel hívj erősítést. Őrizd meg a nyugalmadat, és gondolkodj mielőtt cselekszel. Megértetted?

- Meg, Craig.

- Helyes. Kifelé!

McLanahan megmarkolta az elemlempáját, kiszállt a kocsiból, átfutott a Seventh Streeten, végigrohant a K Street Mallen az üres zsarukocsiig. Letérdelt a jobb első kerék mellé; észre sem vette, hogy közben eleredt az eső.

A szíve majd kiugrott a helyéről, gyorsan, kapkodva lélegzett. A homloka és a nyaka úgy izzadt, mintha sprintelve tette volna meg a száz lépés távolságot. Guggolva hátrébb húzódott, a jobb első kerék és a jobb első ajtó között helyezkedett el, hogy az autó motorblokkja közé és a K Street túloldalán lévő ajtók közé kerüljön. Az esőben rosszabbodtak a látási viszonyok, de így is tisztán látta a Sacramento Live! három, a K Street Mallre nyíló ajtaját. Felhangosította a rádióját, de semmit sem hallott. Működik ez egyáltalán? Nem merült le az eleme? Lehet, hogy használhatatlan rádióval indult szolgálatba? Kétszer is ellenőrizte, hogy a megfelelő csatornán van-e, aztán újra felhangosította a készüléket. Sztatikus recsegés. A francba! A hang éppen elég erős volt ahhoz, hogy riassza a rosszfiúkat, akik talán ott ácsorognak a sarkon túl... Lehalkította a rádiót, és addig csavargatta a hullámhossz-keresőt, míg megszűnt a recsegés. Hagyd már ezt az elcseszett rádiót!, ripakodott magára. Most mi legyen? Vegye elő a fegyverét? Miért? Nem fenyegette veszély. Mi van akkor, ha betéved a sétálóutca egy piás vagy egy drogos? Lépjen elő a fedezékéből és menjen oda hozzá, vagy maradjon ahol van és várja meg míg az illető odábbáll? Mi van akkor, ha a rosszfiúk éppen abban a pillanatban törnek ki az épületből, amikor ő a részeggel alkudozik, vagy amíg a piás a helyszínen tántorog? És mi van akkor, ha az ál-piás a rosszfiúk közé tartozik...?

Ne agyalj már annyit, Paul, mondta magának. Ne törd ilyeneken a fejed, mert még jobban összezavarodsz. Csak figyelj és maradj éber.

Megpróbálta kinyitni a zsarukocsi ajtaját. Zárva volt - annak is kellett lennie. Meglátta a 12-es Remington puskát (rendőrségi modell) az első ülésnél lévő állványon. Elraktározta a részinformációt - esetleg szüksége lesz erre a fegyverre. A kulcskészletében volt néhány kocsikulcs; a kapitányság valamennyi autóját ugyanolyan zárral látták el. Szükség esetén kinyithatta az ajtót, esetleg a csomagtartót... Körülnézett, a menekülési útvonalakat kereste, felmérte a terepet, megállapította, hol húzódnak fedezékbe, hol rejtőzhetnek el. A helyzet nem volt valami rózsás: néhány betonból készült úttorlaszon és betonszemeten kívül csak pár hirdetőoszlopot látott. A sétálóutcában nem sok helyen lehetett megbújni.

Az erősítés perceként belül megérkezik. Helyes. Valaminek hamarosan történnie kell!

***

- Jól van, odakint! - kiáltott ki a pénztárteremből a Sacramento Live! általános igazgatója. - Kimegyünk! Kinyitjuk az ajtót, aztán az örök kidobják a fegyvereiket. Hallják? Fegyvertelenek leszünk! Megadjuk magunkat. Kimegyünk...

A repeszgránát becsapódott az acélajtóba, letépte a zsanérjairól, és olyan könnyedén vágta be a pénztárterembe, ahogy a tornádó a száraz falevelet. Csakhogy ez a "falevél" kétszáz font súlyú volt... A bent tartózkodó biztonsági őrök egyike azonnal szörnyethalt, a repülő ajtó zúzta szét a testét. A második őr is ekkor lelte halálát, az acéldarab egyszerűen kettészelte. A harmadik őr még idejében hasra vetette magát. Amikor az ajtó elzúgott fölötte felugrott, támadói felé fordította fegyverét, de a géppisztoly-sorozatok hamar végeztek vele.

Az őrnagy, a sisakjával a fején, a gránátvetőt a vállára vetve, egy AK-74-es lézercélzós géppisztollyal felfegyverkezve nyomult be a pénztárterembe. Az emberei követték, és Mullins, a renegát biztonsági őr is utána ment.

Az igazgató és három klub vezetője a padlón hasalt. Az arcuk és a kezük felsebződött, vér folyt fülükre szorított kezük ujjai között - a légnyomás szétrepesztette a dobhártyájukat. Az őrnagy körülnézett. Nem látta a pénzesládákat. Rögtön megértette a helyzetet: a zsákmányt még idejében betették a széfbe. Felemelte a fegyverét, és célba vette a középen fekvő férfit.

- Ki az igazgató? - üvöltötte.

Mullins a bal oldalon, az egyik halott őr teste mellett kuporgó emberre bökött. - Ő az - mondta, és közben azért imádkozott, hogy az őrnagy legalább ezeket a szerencsétleneket hagyja életben.

- Sie! - mondta az őrnagy olyan hangosan, hogy a szó keresztüljusson gázmaszkján, és a vérző fülű igazgató is meghallja. - Nyissa ki a széfet, vagy mind meghalnak!

- Nem tudom kinyitni - nyögte az igazgató. - Időzár. Legközelebb holnap kilenckor nyílik ki. Ha megpróbálnák erőszakkal felnyitni az ajtót, azonnal aktiválódik a riasztó, és...

- Hazugság! Idióta! - A terrorista meghúzta a ravaszt. Az egyik klub vezetőjének feje túlérétt dinnyeként repedt szét. Az igazgató, véresen, agyvelődarabkákkal teleszórtak visított, iszonyodva bámult a szétroncsolt koponyára.

- Nyissa ki a széfet, vagy a többiek halálát is végig kell néznie!

Az igazgató feltápászkodott, elővette a kulcsait. Az egyiket beleillesztette a zárba, remegő ujjakkal beállította a számkódot, elfordított egy kart, és kinyitotta a széf ajtaját.

- Schweinehund! Egy ember az életével fizetett azért, mert maga meg akarta védeni a bevételt! - bömbölte az őrnagy, és egy rövid sorozatot eresztett az igazgató ágyékába. A fegyver csövéből kicsapó láng legalább egy láb hosszú volt, a hangot fülsiketítővé erősítették a szűk terem falai. Ám a lövések halk suttogásnak tüntek a szétlőtt nemi szervű férfi visításához képest.

- Schnell! - kiáltotta az őrnagy. Három embere melléje ugrott; náluk is legalább annyi fegyver volt, mint a vezérnél. - Ládákat a kocsira! - A rablók kirángatták az acélládákat a széfből, kis kocsikra tették és kitolták a pénztárteremből. Az őrnagy ügyet sem vetett az életben maradt két klubvezetőre. Kiadott néhány rádióparancsot, majd Mullins felé fordult. - Hogy fog fellépni a rendőrség? Bevetnek nehéz fegyvereket?

- Nem hiszem... Nem, nem fognak - felelte Mullins, aki nem akarta bevallani, hogy fogalma sincs róla, mit csinálnak majd a zsaruk. Egy ilyen ember, mint az őrnagy, aki hidegvérrel meggyilkolt öt embert, a nemtudást biztos golyóval jutalmazza... - A rádióbeszélgetésükben nem említették a kommandósokat. De ha megtették volna az sem lenne gond, mert a város kommandósainál éjszaka negyedórás a riasztási idő, és legalább harminc percre van szükségük ahhoz, hogy eljussanak ide. Az éjszakai zsarufőnöknek talán van egy M-16-os félautomatája, de ezzel nem szoktak lőpályára járni, így...

- Ein einziges Gewehr? Egyetlen puska? Miféle rendőrsége van ennek a városnak? - Az őrnagy felnevetett. - Egy Kalasnyikovval felfegyverzett kölyök elbána az egész zsarubandával! Kinderpolizei!

- A kommandósok is csak pár hónapja kaptak M-16-osokat... A város politikusainak fele fegyvertelenül szeretné látni őket - mondta Mullins. Örült, hogy végre olyasmiről fecseghet, amit tényleg tud. - Ami a többi zsarut illeti, náluk legfeljebb pisztoly lehet, meg esetleg pár kétlövetű puska. Van viszont egy kis probléma. A megyei börtön alig háromsaroknyira van innen, a rendőrkapitányság pedig hat háztömbnyire. Ha szétmegy a riasztás rengeteg zsarú fog ideözönlenni, mégpedig piszok hamar.

- Mire megjönnek már nem leszünk itt - mondta az őrnagy magabiztosan. - Minden rendőrt kinyírni! - parancsolt rá az embereire, akik a lépcsőn elindultak a

hátsó kijárat, és a sikátorban várakozó teherautó felé. - Semmi tűzpárbaj. Keményen csapunk le rájuk, és mi lövünk először!

***

A robbanás ereje megrázta az ablakokat és kitörte a Sacramento Live! üveg kapuit. Paul McLanahan összerezett. Elejtette a rádióját, a sötétben keresgélni kezdte, felkaparta a nedves járdáról, megnyomta a mikrofon gombját.

- Robbanásokat hallottam! Robbanások zaja jött az épületből!

- Tűnés erről a csatornáról! - csattant fel egy hang, valószínűleg Lamonté.-

KMA, Edward tíz, 211 és 994 valószínűsíthető a helyszínen, minden belvárosi egység válaszoljon a hármaskódra, álljatok fel a Capitolon, az Eighth, a Fifth és az I Streeten, bombarobbanások a Sacramento Live! komplexumban, ismétlem, bombarobbanások a Sacramento Live! komplexumban... maradatok vonalon... KMA, tedd hozzá a 246-ost a helyszínhez, lövéseket hallunk... Jézusom, újabb lövések... SWAT kommandósokat és a Star-egységet kérem a Sacramento Live!-ban történő 994-eshez és 246-oshoz, és kérek egy 940-Samet ide hozzám, a Seventh Streetre!

- Edward tíz, egyes Lincoln tizes vette az adást - érkezett egy másik rádióüzenet, amit a belvárosi hadnagy küldött, aki a jelek szerint figyelte a rádióforgalmazást. Ő volt az a tiszt, akinek megérkezése után át kellett vennie Lamonttól az akció irányítását.

***

A felpörgött Paul McLanahan számára a komplexum belsejéből hallatszós fegyverropogás még hangosabb volt, mint a robbanás. Előkapta SIG Sauer P226-osát, és mielőtt végiggondolta volna mit csinál, a Sacramento Live! elülső kapujára szegezte. A lövések átkozottul közelről érkeztek, piszok hangosak voltak - olyan hangosan, hogy Paul lehajolt és azt várta, golyók fognak a falhoz csapódni körülötte. A fegyver remegett a kezében, minden apró nesz, minden szélfuvallat hatására összerezett. Sebezhetőnek érezte magát, védtelennek és kiszolgáltatottnak.

Gondolatban újra végigpörgette a lehetséges verziókat. Mi van akkor, ha meglátom, hogy valaki kifelé igyekszik az épületből? Megállítsam? Ha megteszem akkor elárulom hol vagyok, és célponttá válhatok. Ha a pasának fegyvere van... akkor nekem kell leadnom az első lövést? És mi van akkor, ha bombát tart magánál, esetleg gránátot?

Az inge alatt viselt golyóálló mellény már közel sem tűnt olyan vastagnak és védelmezőnek, mint fél órával korábban.

***

Craig LaFortier pontosan arra a hátsó kapura irányozta a járőrökcsi fényoszlopját, ami a lövések elcsattanása után nem sokkal kivágódott a sikátorban parkoló teherautó mögött. A fénykörben három feketeruhás, fegyveres férfi jelent meg. A fickók kirohantak az épületből, azokat a nagy, kerekesek fémládákat tolták maguk előtt, amelyekben - LaFortier ezt már régen tudta - a komplexum klubjai szokták leadni az aznapi bevételüket. Látta, ahogy a teherautó hátuljára szerelt hidraulikus plató felemelkedik a rámpa széléhez. A raktérben két fegyveres fekete alak állt, készen arra, hogy behúzzák magukhoz a pénzesládákat.

- Öt fő 211-es gyanúsított a sikátorban, a teherautónál! - kiáltotta LaFortier a rádiójába. - Valamennyien 417 gyanúsak. Azonnali erősítést kérek! - Eltette a rádiót, keményen, két kézzel megmarkolta a szolgálati fegyverét, lekuporodott a járőrökcsi jobb első kereke mellett és felkiáltott:

- Rendőrség! Megállni! Dobják el a fegyvereket! Gyerünk!

Nem számított rá, hogy a feketeruhások megadják magukat. Nem is tették meg.

Amikor látta, hogy a férfiak egyike lekapja a válláról a fegyverét és a csípőjéhez szorítja azonnal tüzet nyitott. Három-három célzott lövést adott le az utca túloldalán megjelent öt fegyveres mindegyikére.

Látta, hogy a fegyveresek összerándulnak amikor a golyók eltalálják őket, ám...

Nem rogytak össze. Kettőn hatalmas, banánszerű tárakkal ellátott sorozatlövőket fordítottak az irányába. Kétrét görnyedve végigrohant a J Streeten, beugrott egy parkoló kocsi mögé, lekuporodott a bal hátsó kerék mellé - megint úgy

helyezkedett, hogy a motorblokk a lehető legnagyobb védelmet nyújtsa a számára. Alig, hogy megérkezett a fegyveresek tüzet nyitottak, megsorozták a járőrököt. A nagy kaliberű lövedékek bezúrták a szélvédőt, kilyukasztották a két baloldali gumit, óriási lékeket ütöttek az ajtókra. A feketeruhások csak akkor hagyták abba a lövöldözést amikor sikerült kilőniük a fényszórókat.

- Lövöldözés! Tűz alá vettek! - ordította LaFortier a rádiójába. - Automata nehézfegyverek a sikátorban, két gyanúsítottnál puska, vélhetőleg mind az ötnek van automata lőfegyvere! Testpáncélt viselnek. Fejre célozzatok! Ismétlem: fejre célozzatok!

- Gyere ki onnan, Melák! - reccsent elő Lamont hangja a rádióból. - Húzz el keletre a Seventhen, vagy csatlakozz a Sixthén lévő egységhez. John tizenkettő és John tizennégy... John huszonegy már felétek tart. Fiúk! Fedezétek Craiget! LaFortier tudta, hogy a Seventh Streeten gyűlt össze több rendőr, ezért úgy döntött, a Sixth felé veszi az irányt.

- Itt John huszonegy! Nyugat felé indulok, végig a J Streeten! - Kiejtette a tárat a SIG-jéből, és automatikus mozdulattal benyomott egy másikat. Ideje eltűnni ebből a pokolból...

A következő másodpercben megjelent előtte minden zsaruk rémálma. Egy magányos fegyveres - egész testét fekete páncél védte - masírozott ki a sikátorból a J Streetre. AK-74-esét lövésre készen tartotta. Amikor harminc lábnyira volt a szétlőtt zsarukocsitól felkiáltott.

- Tod allen Polizisten! - Tüzet nyitott, fegyvere csövét jobbra és balra mozgatva végigkaszálta a terepet. Levette az ujját a ravaszról, továbbvonult, és közben a vállához emelte a géppisztolyt, hogy célzott lövéseket adjon le mindenre, ami a járőrök másik oldalán megmoccan. Határozottan, minden sietség nélkül lépkedett, nem próbált fedezéket keresni, úgy viselkedett, mintha egyszerű járőrelő volna, aki az esti sétáját végzi.

LaFortier elejtette a rádióját, célzott, és ötször rálőtt a pasas fejére. Tisztában volt azzal, hogy a golyók a Seventh és Lamont irányába száguldanak, meg a többi rendőr felé, de nem szalaszthatta el annak lehetőségét, hogy leszedi a fickót. Muszáj volt megtenni a dolgot. Az egyik lövése célba találhatott, mert a férfi a földre roskadt és felkiáltott.

- Achtung! Ich bin angeschossen! Ich bin Angeschossen! - A nyakát szorongatta, és hason kúszva megpróbált visszavergődni a sikátorba.

Amikor LaFortier észrevette a második férfit már túl késő volt. A fegyveres kilesett a Sacramento Live! sarka mögül, a vállára emelt egy antitank rakétavetőt, célba vette a rendőrt és lőtt. A kocsi, amely mögött Craig LaFortier meghúzódott húsz láb magasan a levegőbe emelkedett, és tűzgömbbé, olvadt fémmasszává válva zuhant vissza az úttestre.

Matt Lamont, aki az M-16-osát szorongatva nyugat felé futott a J Streeten, a sikátor irányába, már túl későn érkezett, nem segíthetett LaFortier-nek. Már csak annyit tehetett, hogy megpróbálja leszedni a zsarugyilkost, és ezt akár az élete árán is végre akarta hajtani. A vállához emelte az M-16-ost, háromszor rálőtt a rakétavető sarka fejére. Egyik lövése sem talált. Előrehajolva továbbfutott, a sikátor szélén álló épület sarkához ért, és azzal a szándékkal nézett körül, hogy minden fejre rálő ami a szeme elé kerül.

Az épület sarkát egy hosszú géppisztolysorozat verte végig. Matt Lamont a félautomatájával nem szállhatott szembe a sikátorból sorozó minimum három lövéssel. Visszaszáguldott a Seventh Streetre, és egy fa mögött keresett fedezéket.

- Egy rendőr halott! Ismétlem: egy rendőr halott! - ordított bele a rádiójába. - 900-as kód! 900-as kód! Sacramento Live! komplexum, komoly fegyverekkel rendelkező elkövetők a J és a K Street közötti sikátorban!

Ahogy kiadta a 900-as kódot, ami azt jelentette, hogy az akcióban résztvevő rendőrök komoly életveszélybe kerültek (a 900-as garantálta, hogy a város összes zsaruja megindul a helyszín felé), Lamont óvatosan kilesett a fa mögül.

Megpróbálta megtalálni a lövéseket, de csak a J Street túloldalán égő kocsironcsot látta - annak az autónak a maradványait, amely mögött barátja és rendőrtársa, Craig LaFortier rejtőzött. A Melák legalább leszedett egy vadbarmot mielőtt meghalt, gondolta komoran.

***

- Mi az isten történet? - kérdezte Mullins idegesen. A kintről behallatszó

robbanás és fegyverropogás visszhangot vert a komplexumban, a hangok alapján ítélve valószínűnek tűnt, hogy a környéket megszállták a rosszfiúk vérére szomjazó zsaruk.

Az őrnagy a sisakjába épített rádión keresztül végighallgatta az emberei jelentését.

- Az egyik katonám meghalt a siktárobán - mondta.

Mullins kezében csipogni kezdett a rádió.

- Leadták a 900-as kódot - mondta. - Perceken belül idecsődül a megye összes zsaruja.

- Akkor ideje elindulnunk - mondta az őrnagy nyugodtan. Bekapcsolta a rádióját és kiosztott néhány parancsot.

- Velem mi lesz? - kárált Mullins. - Nekem nincs páncélom! Három másodperc alatt péppé lőnek!

- Ha akarja, már most átküldhetem a másvilágra - mondta az őrnagy, és az áruló felé fordította a fegyverét.

- Ne!

- Akkor menjen innen, tűnjön a szemem elől. Gondoskodjon magáról. Meghagyom az életét mert jó szolgálatot tett nekünk, de figyelmeztetem: ha elfogják és megfordul a fejében, hogy elmond a rendőröknek valamit rólam vagy a szervezetmeről... Akkor utána azt fogja kívánni, bárcsak a a zsaruk végeztek volna magával, mert én gondoskodom róla, hogy napokig eltartson a haldoklása! Gyerünk, verschwinde! Menjen. Nekem és a katonáimnak még dolgunk van.

***

Az akadémián megtanították Paul McLanahannak, hogy mit jelent a 900-as kód. Figyelmesen végighallgatta az előadókat és a valós helyzetekről készült felvételeket, és jól az agyába véste, hogy ő soha, soha nem adhatja ki ezt a kódot - ez azoknak a feladata, aki sokkal több stráfot viselnek, mint az újoncok. Megtanulta, hogy szükség esetén "erősítést", "fedezetet", vagy "segédkezet" kérhet, esetleg közölheti, hogy "szorult helyzetben" van, sőt, segítségért is kiálthat, de a 900-ast még véletlenül sem szabad kimondania. Az oktatók szigorúan és határozottan közölték, egy rendőr csak akkor mondja ki ezt a számot, ha megnyílik a föld, és a lyukból előzőnlik a pokol valamennyi polgára.

Paul tudta, pontosan ez történik körülötte. A komplexum másik oldaláról, a J Streetről hallotta és látta a rakétarobbanást, látta a tüzeket, hallotta a lövéseket és a géppisztolyok kereplését. Jézusom, Melák, szólj már bele a rádióba! Mondj már valamit! Akármit...

Aztán, amikor meghallotta a halott rendőrről szóló jelentést azonnal tudta, a partnere az, aki ottmaradt a harcmezőn. Amikor a szektor őrmestere beleüvöltötte az éterbe a 900-ast, azt is felfogta, a csata még csak most kezdődött el.

A Seventh Streeten emberek üvöltöztek, a szirénák vijjogása egy-két sarok távolságból érkezett. A hangok valahogy megnyugtatták a fiatal újoncot, aki egyedül, fegyverét az épületre szegezve várakozott a sötétben. Ebben a pillanatban azt szerette volna a legjobban, ha a partnere mellett lehet, fedezhetné, megvédhetné, biztonságba vihetné. De ha ezt megtenné akkor megszegné a kapott parancsot, hiszen el kellene hagynia az őrhelyét. Boldog volt, amikor a rádióból elreccsenő bejelentkezések alapján egyértelművé vált, hogy rendőrök közelednek a helyszín felé, és sokan elindultak már, hogy segítsenek Melákon. Mások teszik meg azt, ami az ő dolga volna, neki maradni kell, és...

Dobhártyaszaggató robbanás zökkentette ki a töprengésből. A Sacramento Live! K Street Mallre nyíló főkapuja semmivé vált, a vastag üvegfal szilánkokká tört és egy tűzgomolyba olvadva jó harminc láb távolságra szóródott. Paul kemény ütést érezett a fején, aztán megcsapta a rettenetes forráság. A füle úgy csengett, hogy azt hitte megsüketül. Rádöbrent, a mutatójja ráfeszül a SIG ravaszára. Megijedt, hogy véletlenül leadott egy lövést.

Azán egy újabb robbanás rázta meg az éjszakát. Lamont járőrökcsija lánggömbbé vált a Seventh Streeten - a sikátorból kilőtt rakéta szévágta az autót, és fedezékbe kényszerítette a rendőröket.

Aztán... megjelentek. Két oszlopban jöttek, sisakban és gázmaszkban. A menet élén haladó, fekete testpáncélt viselő férfi egy AK-74-esből kilőtt egy sorozatot az utcára, miközben az oszlop kivonult a Sacramento Live! komplexum betört kapuján. A mögötte lépkedő ember egy kisebb, de brutális kinézetű H&K MP-5-ös

géppisztollyal kaszálta végig az utca mindkét oldalát. Ahogy az oszlop végigvonult a Seventh Streeten, a teherautó kiszáguldott a sikátorból, ráfordult a Seventhre, és olyan pozícióba helyezkedett, hogy felvehesse a fekete alakokat. A menet egyre távolabb került Paultól, nem terroristák nem látták meg őt. A fiatal rendőr célba vette a hozzá legközelebb lévő fegyverest, és három golyó eresztett a fejébe. A menetoszlop sereghajtója megbotlott, megállt, Paul felé fordult, felemelte sisakja vizorját, és meglátta a parkoló járőrökcsit. Géppisztolyából megeresztett egy jó kétmásodperces sorozatot. Ahogy ott állt, az utcai lámpák fénykörében, ideális célpontot nyújtott. Paul célzott és az arca közepébe lőtt. A férfi felsikoltott, leroskadtt, az arcát markolászva vonaglott a betonon.

Paul éppen nekikészült, hogy leadjon egy újabb lövést, amikor az oszlop jobb oldalán lévő két férfi hátrapördült és tüzet nyitott rá, mégpedig MP-5-ösökkel. Paul viszonzta a tüzet, olyan gyorsan húzogatta a ravaszt ahogy az ujja bírta. Nem célzott, inkább abban reménykedett, hogy támadói megijednek és hasra vetik magukat vagy fedezéket keresnek. A két fickó azonban csak állt és lőtt.

Megeresztettek még egy sorozatot, kezdték befogni a célt.

Paul látta, a két férfi őt akarja leszedni. Két halálos, géppisztolyos ellenfél. Ideje elhúzni a francba, gondolta.

Elindult a járőrökcsi jobb oldala mellett, felkészült rá, hogy visszavonul az előre kiszemelt helyre, a tőle néhány lépésnyi távolságban lévő zömök információs kioszk mögé, amikor hirtelen fájdalmat érzett a jobb lábában.

Lenézett. A lábszára, közvetlenül a bakancsa fölött... széthasadt.

A tévékorszak gyermeke volt, a képernyőn már rengeteg lelőtt vagy meglőtt embert látott. Mind rosszul csinálták, döbbsent rá. A lába nem repült ki alóla, még azt sem érezte, hogy a golyó belecsapódik a húsába. A lábszára nem robbant szét, a vérfröccsenés is elmaradt. Csak enyhe, elhanyagolható fájdalmat érzett - az egészben ez volt a legfurcsább. Nem sokat látott a sebből, csak annyit tudott megállapítani, hogy nagy és ronda. Talán egy gellert kapott golyó csapott belé, és olyan lövedék, ami megpattant valamelyik falon vagy a betonon. Nem közvetlen találat, ez biztos...

Futni próbált, de a seb miatt képtelen volt rá. Ekkor már érezte a fájdalmat, az iszonyatos kínt. Leroskadtt a jobb térdére. A fegyveresek kivették a géppisztolyokból a hatalmas banántárákat, megfordították és a hozzájuk szigetelőszalagozott másik tárat illesztették a helyükre. Paul célzott és újra lőtt. Ezúttal sem talált. A fickók nem viszonzták a tüzet, elégedettek voltak azzal, hogy ideiglenesen harcképtelenné tették a zsarut. Paul látta, visszamenni a Seventh északi végébe, hogy csatlakozzanak a társaikhoz, akik még mindig megállás nélkül géppisztolyoztak az utcán, fedezték a teherautót, aminek végül sikerült melléjük húzódnia.

Az istenit! Paul McLanahan felnyögött. Nem mentek el innen... Megöltétek a partnerem, és le akartok lépni? Soha! De csupán egy 9 mm-es pisztolya volt - ez nem sokat ért a géppisztolyok ellen.

Ez nem, de valami mással talán igen.

Paul előrántotta a kulcsait, örült, hogy egy kivételével a többi összegumizta, mert így nem kellett keresgélnie a kocsikulcsot. Kinyitotta Caruthers járőrökcsijának jobb első ajtaját, behajolt, beindította a motort sebességbe tette az autót. Ezután keresztbefeküdt az első ülésen, a jobb kezével lenyomta a gázpedált, felpörgette a motort és kilőtt.

A két fegyveres, azok a fickók akik azt hitték, hogy sikerült kikészíteniük a magányos zsarut, hirtelen megfordultak, céloztak és lőttek, de már elkéstek.

Paul mind a kettőt elnyírta a járőrökcsival, a testek úgy röppentek fel a levegőbe, ahogy a kukoricacsutkák szoktak kivágódni az aratógépből. Golyók csapódtak a kocsiába. A szélvődő betört. Paul nem eresztette fel a gázpedált. Hátramenetbe kapcsolt. A gumik felsikítottak. Paul magatehetetlenül

előrelendült, a keze lecsúszott a kormánykerékről. A jobb első gumit kilőtték; a kocsit jobbra fordult, és nekiütközött a K Street sarkán álló épületnek. A motor leállt. Paul csapdába került.

Felnézett. Alig tíz láb távolságban egy férfit látott. A pasas felemelte géppisztolyát, egyenesen rá célzott, és közben előrébb húzódott, hogy biztosabb lövéseket adhasson le.

Paul rácsapott a rádiókonzolon lévő kis kapcsolóra. Az elektromos zárszerkezet eleresztette a műszefalra felszerelt jókora Remington 12-est. Paul háton feküdt az első ülésen. A közeledő terroristát figyelte. Felemelte a fegyvert, a férfi

arcára és nyakára célzott, majd meghúzta a ravaszt.

Semmi.

Semmi, csak egy tompa kattanás! Jézus, ez nincs megtöltve! Caruthers amikor elindult a másodállásába, valószínűleg nem is gondolt arra, hogy szüksége lehet a Remingtonra. Paul kétségbeesetten támadója felé hajította a puskát. A cső vége a fickó gázmaszkjának jobb oldali lencséjébe csapódott, öszezúzta az üveget.

- Ich bin verletzt! Helft mir! - kiáltotta a terrorista valami idegen nyelven. Talán németül beszél? Paulnak fogalma sem volt róla.

A fegyveres letépte az arcáról a sérült gázmaszkot, és fele együtt levetette a sisakját is. Paul a meglepően fiatal arcra, a szögletes állkapocsra, a fekete kefefrizurára, a sötét, bozontos szemöldökre, és a kissé jobbra görbülő, valószínűleg törött orra nézett. A férfi megállt, mintha megdermesztette volna a félelem - mintha attól rettent volna meg, hogy Paul ezután már könnyedén felismeri. Paul a SIG Sauer P226-os pisztoly után nyúlt...

...de nem húzhatta elő a tokjából. Az első fickót félrelökte egy gázmaszkos.

- Zeit zu schlafen, Schweinehund!

A gázmaszkos tüzet nyitott, MP-5-ös géppisztollyal, tizenöt láb távolságból lőtt, három másodperc hosszú sorozatot eresztett a zöldfülű zsarura.

***

- Mr. McLanahan! - kiáltotta a műtő ajtajában álló ápolónő. - Jöjjön velem, kérem! Siessen!

Patrick úgy érezte, a szíve kiugrik a mellkasából.

- Hogy van Wendy?

- Tegye fel a maszkját és kövessen - parancsolt rá az ápolónő.

Szent isten, gondolta Patrick, mit műveltünk? Nem hallott gyereksírást. Isten szent nevére... mi történt odabent?

A műtőasztal körül köpenyes, maszkos alakok álltak. Patrick az asztalra nézett, csak Wendy fejét látta. A nő lehunytt szemmel feküdt, a testét válltól lefelé fehér lepedő takarta. A haját plasztikháló fogta le. Patrick észrevette, hogy Wendy kezét kétoldalt széles gumipántokkal lekötözték. Az asztal végében egy aneszteziológus állt, figyelmesen nézte a monitorokat és a műszerek kijelzőit. Két IV-állványon üres vér- és plazmatasakok lógtak. Az állványok mellett egy orvos várakozott. Intett Patricknak, álljon Wendy fejéhez.

- Mr. McLanahan - kezdte a szülész, fel sem nézve a munkájáról. - Ez itt Dr. Jemal, a fősebészünk. Megkértem, hogy asszisztáljon ennél a szülésnél.

- Fősebész? - kérdezte Patrick - Hogy van Wendy, doktor úr?

- A procedúra elején - felelte az IV-állványok mellett álló férfi - a feleségénél méh-repedés következett be, amit komoly belső vérzés követett. A hasán lévő sebhely meglehetősen nagy kiterjedésű, a gyógyulása még nem tökéletes. A terhesség során végig bizonyos fokú fájdalmat kellett elviselnie, mert a korábbi sérülések hegei a gyermek növekedésével egyidőben kénytelenek voltak megnyúlni.

- De rendbe fog jönni, ugye?

Az aneszteziológus Patrickra nézett.

- Talán kérdezze meg tőle...

Patrick megfordult, Wendyre pillantott. A nő őt nézte, a tekintetében nem lehetett mást felfedezni csak szeretetet.

- Szia, drágám - mondta rekedten. A szeme tiszte volt, a tekintete élénk, az ajkán megjelenő mosolyt Patrick ragyogóbbnak látta mint a műtőasztal fölött világító reflektorokat.

- Wendy... Ó, istenem! Wendy, hogy vagy? - kérdezte Patrcik. A szemébe toluló könnyektől félvakon előrehajolt és megcsókolta a feleségét. Oldalra nézett, a szülészre meredt. - A fenébe, doki, elmondaná végre, hogy mi történt?

- Most... éppen... nem érek rá... apuka... - mondta az orvos.

Patrick meglepetten felegyenesedett és Jemalra nézett, aki egy alacsony, sámliszerű dobogón állva teljes erejéből az asztalhoz préselte Wendy vállát. Patrick megsédült...

- Mi...?

A műtő steril csendjét hirtelen éles, visításszerű hang törte meg. Egy újszülött diadalmas sírása.

- Fia van, Mr. McLanahan. Szép, egészséges kisfia. - A szülész felemelte a pici testet, odanyújtotta az ápolónőknek. - Remek kölyök. Azért van rossz hírem is...

Attól tartok, Wendy, a méhes súlyos sérülést szenvedett. El kell távolítanunk. De megcsinálta! Megszülte a kisfiát. Gratulálok! Patrick döbbenet figyelte az ápolónőket, akik elcsipeszelték majd elvágták a köldökzsinórt, gyorsan letisztogatták a babát, kitisztították az orrát és a száját, és befektették az egyik asztalon előkészített, kellő hőfokra felmelegített dobozkába. Megmérték a kicsi súlyát, megvizsgálták a lábfejét és a kezét, ezüstnitrátot csöpögtettek a szemébe, hogy megvédjék a fertőzésektől, azután bebugyolálták egy takaróba pici kék-fehér csíkos sapkát tettek a fejére. Az egyik ápolónő ezután felemelte a kis csomagot, és átadta Patricknak. Patrick Shane McLanahan, aki könnyedén elvezette a négyszázezer font súlyú harci repülőgépeket, aki elboldogult a nukleáris fegyverekkel és a többmillió dollár értékű hadeszközökkel, tanácstalanul és esetlenül, kábultan tartotta a karjaiban azt a hét font súlyú kis csomagot, ami... a fia volt. Felemelte a babát, hogy Wendy is láthassa. A kisfiú kinyitotta csillogó kék szemét, először az anyjára nézett, aztán az apjára, majd bömbölni kezdett. Patrick és Wendy a boldogság könnyeit nyeldesve meredtek a kicsire. Patrick ringatni kezdte a csomagot. A kisfiú abbaagyta a sírást. Patrick lehajolt, megcsókolta a feleségét.

- Megcsináltad, drágám! Sikerült! - mondta büszkén. - Szép volt!

- Megcsináltuk, Patric. - Wendy a férje keze után nyúlt. - Ahogy visszajutunk a szobámba értesítjük az öcsédet. Már alig várom, hogy meghallja a jó hírt!

***

A fegyveresekkel megrakott teherautó kilőtt a Seventh Streetről, először a Capitol Avenue-n haladt déli irányba, majd nyugatnak fordult a Tower Bridge felé. A híd harmadánál megállt, két férfi ugrott ki belőle. A fickók négy csomagot tettek az útra, majd visszarahantak a kocsihoz. Néhány másodperccel azután, hogy a teherautó lehajtott a hídról a csomagok felrobbantak, a Tower Bridge keleti harmada a levegőbe emelkedett majd belecsobbant a Sacramento Riverbe. Az üldözők elől eltűnt az út...

A teherautó rátért az SR-275-ösre, majd a 80-as országútra, onnan pedig a nyugat felé tartó autópályára. Az üldözők, a californiai autópálya rendőrség és a sacramento-i zsaruk egységei arra gondoltak, ez volt a terroristák első komoly hibája. A Davisből és a Sacramentoból érkező egységek lassan bekerítették a menekülőket. Davis közelében úttorlaszokat állítottak fel, lezárták a 80-as keletre és nyugatra tartó szakaszát, több tucatnyi egység nyugati irányba száguldott az autópályán, és már biztosnak látszott, hogy utoléri a teherautót. A rádiójelentések szerint a teherautó hirtelen megállt a yoloi felüljárón, amely két mérföld hosszan vezetett át a Sacramento Rivertől nyugatra eső, a San Joaquin deltáig tartó síkság szántóföldjei fölött. A rendőrségi egységek percek alatt odaértek. Mindenki arra gondolt, a terroristák esetleg gyalog próbálnak menekülni, lemásznak a felüljáróról. Mindenki biztosra vette, ha ezt megteszik, a sík, rizs- és árpaföldeken semmi perc alatt le lehet vadászni őket.

Az autópálya rendőrség járőrei által vezetett egységek közeledtek a teherautóhoz. A terroristák közben rájöhettek, hogy csapdába kerültek, mert elhajtottak a felüljáró nyugati végéig, de ott rükvercbe kapcsoltak és visszaszáguldottak kelet felé. Túl későn. Már nem menekülhettek...

Félelemtes robbanások rázták meg a felüljárót. A terroristák ezúttal a híd elején és közepén is elhelyezték csomagjaikat, és így sikerült mindkét irányból lezárniuk az utat. A zsaruk nem juthattak közelebb a teherautóhoz, a rosszfiúk sem mehettek sehová.

Néhány perccel később mindenki számára nyilvánvalóvá vált, hogy a terroristák milyen menekülési tervet dolgoztak ki. Az éjszakai sötét égből egy UH-1 Huey katonai helikopter ereszkedett alá. A rendőrök tehetetlenül, egy mérföld távolságból nézték, ahogy a terroristák kiszedik a bankjegykötegeket a ládákából, zsákokba tömik, amelyeket gyorsan feldobálnak a helikopterre. Ekkor megjelent a Sacramento megyei seriffség helikoptere is; a leszállótalpakba kétoldalt egy-egy kommandós kapaszkodott. A gép megpróbált közel kerülni a rosszfiúkhoz, ám a terroristák ez a fordulat sem érte készületlenül. A Stringer légeleharító lövegből kiszáguldó sárga csík telibe találta a rendőrségi helikopter hajtóművét. A gép irányíthatatlanná vált, pörögni és hanykolódni kezdett, majd az autópályától délre elterülő rizsföldre zuhant. Az egyik kommandós már a találat pillanatában meghalt, a másikat a társainak még sikerült visszahúzniuk a

zuhanó helikopter fedélzetére. A lezuhanást három rendőr élte túl, egy súlyos, kettő életveszélyes sérüléseket szerzett.

Tíz perccel később a Huey felemelkedett a levegőbe. Kelet felé fordult, körülbelül száz láb magasan repült - így nem jelent meg a radarok monitorain -, és addig tartotta ezt a szintet míg elérte a Sierra Nevada Mountains lábait. Ezután egyszerűen nyoma veszett.

A Sacramentótól negyven mérföldre délre lévő Placerville repülőtéren teherautók várták a leszálló Hueyt. Elsőként Bruno Reingruber őrnagy szállt ki. Gyorsan, feszesen tisztelgett Gregory Townsend ezredesnek.

- Willkommen zuhause, Major - mondta Townsend, amikor a terroristák nekiláttak leszedni a pénzzel megtömött zsákokat a gépről. Megszámolta a kiszálló embereket, homlokráncolva vette tudomásul, hogy négy hiányzik. - Úgy veszem észre, nem volt sima ügy.

- Mind oroszlánokként harcoltak, Herr Oberst - mondta Reingruber zordan. - A rendőrség elkeseredetten küzdött, és szerencsénk volt. Ígérem, tíz rendőrt fogok megölni minden elvesztett katonánkért!

- Lesz alkalma rá, őrnagy - mondta Townsend. - Sacramento még csak el sem kezdett vérezni. Ez a kis csetapeté semmi ahhoz a képest, amivel büntetni fogjuk a várost míg befejezzük a munkánkat. Sacramento megtanul félni tőlünk. Vagy megadják magukat, vagy súlyos, halálos következményei lesznek dacosságuknak. Nekünk mindegy, úgy is befejezhetjük a játékot, hogy széttépjük a várost!

MÁSODIK FEJEZET

Sacramento, California

1997. december 23., kedd, 11:00

Az Egyesült Államok különböző részeiről és szerveitől érkezett, kétezernél is több rendőr egyszerre vágta vigyázzba magát, egyszerre tisztelgett amikor a két sacramento-i rendőr és az egy Sacramento megyei sheriffhelyettes koporsóját bevitték a Sacramento belvárosában lévő Áldott Szentség Katedrálisba. Körülbelül ezer néző jött ki a csípős hidegbe, hogy a rendőrökhöz csatlakozva végignézzék a szomorú felvonulást. Legelől két egyenruhás, skótdudás rendőr haladt, akiket ezer gyászoló követett. A gyászolók között ott volt California állam kormányzója, két szövetségi szenátor, ott voltak az állami és a helyi szervek és hivatalok képviselői, az állami szenátus tagjai, Sacramento polgármestere és rendőrfőnöke. A koporsókat követve bevonultak a katedrálisba és helyet foglaltak miután a halottakat elhelyezték az oltár előtt. A koporsókra amerikai zászlót terítettek, a zászlókra rendőrsapkákat, jelvényeket és gumibotokat helyeztek. A katedrális és a város karácsonyi dekorációi különös, mégis emelkedett kontrasztot alkottak a szomorú eseménnyel.

Alig, hogy elkezdődött a szertartás meglepett hangok hallatszott a templom hátuljából. Sokan hátrafordultak és a kötéseket viselő fiatalemberre néztek, aki tolózzékével végiggurult a padosorok között. A mögötte lépkedő, a széket toló férfi a bal oldali koporsó mellé állt, a fiatalember a zászlóra tette a jobb kezét. Némán ült, tekintetét az oltárra függesztette.

A katedrálisban hallatszó, egyre erősödő mormogás hallatán a város rendőrfőnöke felállt a helyéről, az első sorból, és átment a tolószékhez. Arthur Barona uniformisa helyett szokásához híven sötét öltönyt viselt, és a jelenlévő magasrangú személyiségekhez hasonlóan ő is golyóálló mellényt vett a zakója alá. - Mi történik itt? - kérdezte halkán.

A tolószékes fiatalember dagadt szemmel felnézett a rendőrfőnökre. A fejét, a nyakát, a törzsét, a bal karját és vállát, a jobb lábát kötések borították, de a vállára ráterítették egyenruhája zakóját, amiről a válljelvény kivételével minden jelzést és táblácskát eltávolítottak. Ezüst jelvényét egy fekete szalagra erősítve akasztotta a nyakába. Tisztelgett a rendőrfőnöknek, felnézett a tolószéket mozgató férfira, és a tekintetével arra kérte, beszéljen helyette.

- Uram, Paul McLanahan rendőr engedélyt kér, hogy a partnere mellett maradhasson - mondta Patrick McLanahan szinte suttogó hangon.

- A partnere? Ki az? Ki maga?

- A nevem Patrick McLanahan. Paul bátyja vagyok, uram - felelte Patrick. - LeFortier tizedes Paul partnere és kiképzőtisztje volt.

- Ez itt McLanahan? - köpte a szót a rendőrfőnök. Eszébe jutott valami. - McLanahant meglőtték, nem igaz? - Elbizonytalanodott és zavarban volt. Az esetnek rengeteg sebesültje volt, számtalan sajtókonferencián kellett már részt vennie, annyi mindent kellett tennie a gyanúsítottak kézrekerítése érdekében, hogy még képtelen volt időt szakítani arra, hogy ellátogasson a kórházba a sérült rendőrökhöz. - McLanahan, magának a kórházban kellene lennie - mondta. A mormogás felerősödött. Barona felnézett, a tömegben minden szempár őt figyelte. Az első padsorban ülő VIP vendégek arcán a tolószékes rendőr iránti szimpátiát, a hátrébb álló sacramento-i zsaruk arcán a nyílt ellenségességet lehetett felfedezni.

-- Uram, kérem... - kezdte Patrick.

Barona atyáskodóan Paul McLanahan jobb vállára tette a kezét, és lehajolt, hogy váltson vele pár szót.

- Jól van, McLanahan - mondta együttérző hangon. - A társa már Isten kezében van. Mostantól nem kell mellette maradnia.

Patricket meglepte Barona válasza. Vajon miért mond nemet Paul kérésére? Itt valami nem stimmel.

- Uram - mondta Patrick. Megemelte a hangját, hogy többen hallhassák. - Paul McLanahan rendőr tisztelettel engedélyt kér arra, hogy a társa mellett maradhasson.

- Sajnálom, de ezt nem engedhetem..

- Barona rendőrfőnök úr, kérem engedje meg Paulnak, hogy maradjon! - szólalt meg Craig LaFortier özvegye, aki közvetlenül a férje koporsója mögött ült. Felállt, lehajolt, óvatosan megölelte Pault, megcsókolta az arcá majd visszaült a helyére, és megfogta a beközötött kart, mintha arra számítana, hogy a rendőrfőnök megpróbálja félrehúzni a fiatalembert. Mindenki Baronát nézte, aki tudta, a zsaruk arra kíváncsiak, erre mit fog lépni.

A gyászszertartás, ami egyfajta grandiózus demonstrációnak indult pillanatok alatt lélekfacsaróan megható eseménnyé változott, a történetek minden jelenlévőre mély hatást gyakoroltak, és a dolog úgy festett, mintha Barona rendőrfőnök megpróbálná megakadályozni ezt. Patrick - aki először megpróbálta lebeszélni az öccsét a kórház elhagyásáról, majd amikor ez hiábavalónak bizonyult ragaszkodott hozzá, hogy legalább elkísérje a szertartásra - először dühöt látott Barona arcán, majd bizonytalanságot, végül zavart és riadalmat. A rendőrfőnök kiszolgáltatottnak érezte magát, érezte, mindenki ellene fordul és rájött, hogy a lehető leggyorsabban, a lehető legbüszkébben vissza kell vonulnia. Az arcára erőltette legatyáskodóbb maszkját, bólintással megadta a kért engedélyt, még egyszer Paul vállára tette a kezét és visszasietett a helyére.

Hát, gondolta Patrick, a jelek szerint nem használ az ember népszerűségének, ha történetesen California fővárosának, egy majdnem félmillió településnek a rendőrfőnöke. Barona ráadásul még tett is azért, hogy ne szeressék: nem ismerte fel az egyik rendőrt, egy olyan rendőrt, aki szolgálat közben komoly sérüléseket szenvedett, és nem akarta engedélyezni azt, hogy Paul leróhassa kegyeletét a társának.

A ceremóniát úgy tervezték meg, hogy megindítsa a jelenlévőket. A sacramento-i egyházközség püspökének hangszórókkal felerősített hangon zengte el az ismerős imákat. Az orgonamuzsika belengte a termet, a legtávolabbi sarokba is tisztán eljutottak a dallamok. A szónokok elmondták, hogy LaFortier a halála előtt megölte egyik támadóját, majd előadták annak a hősiességét, de végül eredménytelen akciónak a történetét, amelynek során a törvény emberei megpróbálták megfékezni a komoly fegyverekkel rendelkező rablókat. Néhányan kiálltak amellett, hogy California államot tegyék fegyvermentes övezetté; voltak, akik új börtönöket követeltek, több kivégzést, és több pénzt a rendőrségi képzésre, a rendőrök helyzetének javítására. Az egyik szónok odáig ment, hogy a belvárosi szórakoztató komplexum bezárását javasolta, mert mint mondta a Sacramento Live! könnyen újabb bűncselekmények helyszínévé válhat. Patrick nem sokat törődött a szócsépléssel. Nem foglalkozott sem az imákkal, sem az orgonaszóval - rá a skót dudások muzsikája tette a legnagyobb hatást.

Amikor a két egyenruhás férfi - az egyik a sacramento-i rendőrség, a másik a Sacramento Megyei sheriffhivatal uniformisát viselte - játszani kezdett, a fájdalmas dudahang valahogy felülemelkedett a katedrálisra rátelepedett mély, sűrű csenden. Van valami a dudák hangjában, gondolta Patrick, ami megérinti az ember lelkét. A kísérteties vijjogások szomorúak, mégis erőt adók voltak. Buzdítók. Igen, gondolta Patrick, ez a legmegfelelőbb szó. A dallamok delejző

hatást gyakoroltak rá. Tudta, hogy a katonák Skóciában, Angliában, sőt, még Amerikában is évszázadokon át skót dudák szavára masíroztak, erre az inspiráló, ugyanakkor iszonyató hangra.

Ahogy a koporsókra nézett majd tolószékes öccsére pillantott érezte, a mellkasában összesűrűsödik és felforrósodik a düh. A dudák szava megérintette ezt a dühöt, felébresztettek benne valami gonoszat, valami őrzőngőt. Hosszú éveikig távol volt Sacramentotól, de mégis ezt a helyet vallotta otthonának. Az Egyesült Államok légierijének tisztje, Patrcik McLanahan számára a dudák hangja nem a halott rendőrtisztek eltti tiszteletadást fejezte ki; ő háborúba szólító, harca buzdító üzenetet vélt kihallani belőle. A hazát támadás érte. Ideje volt kézbe venni a fegyvert és megvédeni.

Patricket meglepte a rendőröket ért támadás hevessége. Nem hallott arról, hogy az Egyesült Államok területén korábban is történt hasonlóan drasztikus esemény. Amikor az Egyesült Államok Határvédelmének Hammerheads gépein repült harcolt ex-katona drogcsempészekkel, de Salazarnak és egykori kubai "Cuchillo" pilótáinak sosem volt annyi vér a pucájában, hogy bemerészkedjenek az Amerikai városokba. Henri Cazaux volt az egyetlen aki ezt megtette, de ő a támadásait egyszerű, kamikázyszerű bombázásokká degradálta, és főként a nagyobb repülőterek ellen intézett légi bombatámadásokat. Ténykedésének a szövetségi szervek és a hadsereg hamar véget vetettek. A nemrég Hollywoodban lezajlott fegyveres rablás, amelynek során állig felfegyverzett emberek majdnem harminc percen keresztül sakkban tartották a rendőröket, alig volt több, mint egy "öngyilkosság zsarukéztől" incidens - a rablók szét akarták verni a várost, és azt szerették volna elérni, hogy a rendőrök végezzenek velük. Amit akartak meg is kapták...

Ha hinni lehetett a lapértésüléseknél, akkor azok a fickók, akik kirabolták a Sacramento Live! komplexumot katonák voltak. Nem szintiszta katonai taktikát alkalmaztak - olyasmi, hogy a harcosok nyíltan, alakzatba rendeződve kivonulnak az ellenséges tűzvonalba nem fordult el azóta, hogy a vöröskabátosokat kirúgdosták a Gyarmatokról. Viszont a fegyverek, a testpáncéljaik és az eltökéltségük arra vallott, hogy alaposan megtervezték az akciót, minden lehetőségre felkészültek, és az első perctől kezdve az utolsóig kézben tartották az eseményeket.

Hogyan tudnák a rendőrök megfékezni az ilyen agyament fickókat, mint ezek voltak? Talán az lenne a megoldás, hogy a jövőben minden zsarú automata fegyverrel, sorozatlövővel teljesít szolgálatot? Esetleg páncélozni kellene a járőrökocsikat, hogy az antitank rakéták ne tehessenek kárt bennük? És mi van akkor, ha a rablók egyszer csak úgy döntenek, még a korábbiaknál is komolyabb fegyvereket fognak használni? Lehet, hogy Sacramento utcái előbb-utóbb hadszínterré változnának? Egy ilyen helyzetben csak az jelenten megoldást, hogy a Nemzeti Gárda vagy a reguláris hadsereg átvénné a rendőrség szerepét.

Patrick McLanahan jól ismerte a katonai harci stratégiákat. Tudta, hogyan kellene analizálni az ellenség terveit és offenzíváját, viszont nem ennek elvégzéséhez nem állt elég információ a rendelkezésére. Nyomoznia kellett, kutakodnia, kérdezősködni. Többet kellett megtudnia. Elhatározta, a lehető legtöbb adatot kipróbálni a zsarukból és a támadás ügyében nyomozó szövetségi szervektől, majd elkészíti saját ellenstratégiáját.

Patrick, ahogy kimerültségtől sápadt öccsére nézett megértette, hogy Paul komoly árat fog fizetni azért, mert elhagyta a kórházat és eljött a temetési szertartásra. A ceremónia után megengedte neki, hogy végigkísérje Craig LaFortier koporsóját (amely természetesen üres volt, mert a terroristák brutális támadása után semmi sem maradt az áldozatból) a padosorok között, a templom külső kapujához, ám amikor a koporsók felkerültek a fekete autókra szó nélkül megfordította a tolószéket és az egyik oldalajtón át kitolta öccsét a közelben várakozó rendőrségi mentőkocsikhoz. A mentő szirénázva vitte vissza Pault a California-Davis Egyetem belvárosi kórházába. Paul ekkor már alig volt magánál, az erőfeszítéstől féláljultan feküdt. Amint megérkezett azonnal visszavitték a szobájába.

Patrick az öccse mellett maradt míg az orvos befejezte a vizsgálatot. Az orvos huszonnégyórás szigorú pihenést írt elő, és megtiltotta, hogy Paul látogatókat fogadjon. Az ajtó előtt strázsálós rendőr parancsba kapta, hogy a medikai személyzetet kívül senkit se erresszen be a beteghez.

Patrick átment a váróterembe, az automatából vett egy pohár kávé és fáradtan leroskadt az egyik fotelba. A helyiségben elhelyezett tévében éppen az egyik helyi adó híradója ment, légifelvételeket mutattak a temetési menetről, a

majdnem mérföld hosszú sorról, amely Sacramento belvárosán végigvonulva a városi temető felé tartott. Megmutatták a Del Paso Heightsen álló Béketiszt Emlékművet, amelynél kegyeleti szertartást rendeztek a három meggyilkolt rendőrtiszt tiszteletére. Az Emlékművek jón oszlopok vették körül, az oszlopgyűrű közepén egy magas obeliszk állt, a gyűrűn kívül helyezték el azokat a réztáblákat, amelyekre Sacramento megölt rendőreinek, szolgálat során hősi halált halt tűzoltóinak nevét vésték fel. Ahogy a nap lassan keresztülhaladt az égbolton az obeliszk árnyéka sorra rámutatott a táblákra - mindegyikre pontosan abban az időpontban amikor a név tulajdonosa meghalt. Éjszaka az oszlopokon elhelyezett spotlámpákkal érték el ugyanezt a hatást.

Patrick már sok - túlságosan sok! - katonai temetésen vett részt. A legutolsó, egy titkos szertartás, amire néhány hónappal korábban Nevada közepén került sor; akkor a barátját és közvetlen előljáróját, Bradley James Elliott alezredes temették. Elliott akkor halt meg amikor az EB-52-es Megafortress, a kísérleti bombázó egy szupertitkos csapásmérő akció során lezuhant a Kínai Népköztársaságban. Az Egyesült Államok elnöke és a függetlenné vált Taiwani-Kínai Köztársaság elnöke is részt vett a szertartáson. Brad Elliott maradványait a nevadai sivatagban, egy kis temetőben helyezték örök nyugalomra, annak a titkos bázisnak a közelében, ami azóta az ő nevét viseli. A temetőt azok számára tartották fenn, akik Amerika legújabb és legtitkosabb hadi repülőgépeinek tesztelése során vesztették életüket.

A zsarutemetések mások voltak, mint a katonáké. A rendőrség általában kerüli a nyilvánosságot, csendben végzi a napi munkát, de amikor egy zsarú meghal a társai minden esetben kimutatják együttérzésüket, ilyenkor kilépnek a háttérből, megmutatják magukat. Lehet, hogy ennek a megmutatkozásnak közvetett haszna is van: a rendőrök bebizonyítják, hogy csapást lehet mérni rájuk, de senki sem törheti meg őket; egy-egy csatát elveszthetnek, de a háborút mindig ők nyerik meg. Vagy lehet, hogy önmaguknak akarják megmutatni, milyen erősek? Hogy nincsenek egyedül, magukra hagyatva? Azt akarják elhitetni magukkal, hogy közösen még a halált is legyőzhetik? Vagy lehet, hogy ezekkel a megnyilvánulásokkal akarják megfélemlíteni a rosszfiúkat? Patrick nem tudta eldönteni.

A folyosón történt valami. Patrick felállt és az öccse szobájába felé indult. Meglepetten látta, hogy a folyosó túlsó vége felől Arthur Barona közeledik, akit néhány szárnysegéd, zsarú, mikrofonokkal és kamerákkal felfegyverzett riporterek hada követ. A Paul szobája előtt álló szolgálatos rendőr, aki néhány perccel korábban parancsba kapta, hogy senki ne eresszen be a beteghez, egyetlen szó nélkül, engedelmesen félreállt. Barona és egy kapitányi egyenruhát viselő rendőr - Patrick felismerte, Thomas Chandler volt az - habozás nélkül belépett Paulhoz. - Hé! - kiáltotta Patrick. - Oda nem mehetnek be! - Senki sem figyelt rá. Dühösen futni kezdett, eltolta maga elől a szolgálatos rendőrt, beviharzott a kórterembe. Barona már Paul ágyának szélén ült, a fiatalember bal kezét fogta. Paul ébren volt de a szemén látszott: nincs egészen magánál. Patrick, amikor meglátta öccse elkínzott tekintetét felkiáltott: - Hé, az istenit magának! Húzzon innen a francba! Az orvos megtiltotta az öcsém látogatását.

Kamerák és mikrofonok lendültek Patrick irányába, néhány riportert kérdéseket zúdított rá, de egyik sem lépett közel hozzá, biztonságos távolságban maradtak. A szolgálatos rendőr hátulról lefogta Patrick karját, megcsavarta a csuklóját, és közben az álla alá nyomta a hüvelykujját. Patrick fájdalmasan felkiáltott. A zsarú mozdulata ügyes volt - Patrick a padlón találta magát, a kamerák és a riporterek szeme láttára roskadt össze.

- Abbahagyni! - szólt rá Barona a rendőrré. - Eressze el. Ez McLanahan rendőr bátyja. - Patrick a legszívesebben ráugrott volna a támadójára, de uralkodott magán. A kamerák és a mikrofonok mind feléje irányultak. - Nagyon sajnálom, Mr. McLanahan - mondta Barona -, de a rendőreink különleges készenlétben vannak, és már a legcsekélyebb gyanú esetén is intézkednek. Ööö... Mit is mondott az imént? - Az orvos utasítása szerint Paulnak pihennie kell, és a következő huszonnégy órában nem fogadhat látogatókat. A parancs éppúgy vonatkozik a családtagokra és a barátokra, mint a rendőrség vezetőire és a riporterekre. Nézzen rá! Totál kikészült. Beszélnie kellett volna a kezelőorvosával mielőtt így ráront. A kamerák Barona felé fordultak, aki végignézett Paulon. Megszorította a sebesült kezét, megsimogatta a fejét és bólintott.

- Hagyjuk pihenni ezt a bátor embert, fiúk. Mindenki kifelé! - Kivezette a helyiségből a riportereket, aztán megállt az ajtó előtt, mintha ő lenne az őr. -

Ez egy kőkemény újonc zсарu, emberek - mondta a köréje gyűlő riportereknek, akik csak az ő válla fölött, az ajtó üvegrészén keresztül vethettek egy-egy pillantást az ágyon fekvő emberre. - Három terroristák sikerült megsebesítenie a Sacramento Live! mellett mielőtt ő maga is találatot kapott. Komoly sérülései vannak, de annyira kemény a teste és a lelke, hogy képes volt felkelni az ágyból, elhagyni a kórházat, hogy részt vehessen a partnere temetésén. A sacramento-i zсарuk már csak ilyenek. A legjobbak között is a legjobbak. - Az ajtó felé fordult, felfelé tartotta a hüvelykujját, benézett Paulra. - Gyógyuljon meg hamar, McLanahan! Pontosan ilyen kék egyenruhás katonákra van szükségünk ahhoz, hogy megőrizzük az utcák rendjét. - Úgy hajtotta le a fejét, mintha a könnyeit próbálná elrejtteni. A segédei kihasználták az alkalmat, leállították a fotózást és a kamerázást, a liftek felé terelték a riportereket. Amikor a riporterek hallótávolságon kívül kerültek Barona odaszólt Patricknek: - Az embereimnek tájékozódniuk kellett volna a helyzetről. - Szemrehányóan Tom Chandlerre nézett. Chandler kelleetlenül kinyújtotta a kezét, amit Patrick vonakodva megfogott.

- Elnézést az afférért, Mr. McLanahan - mondta Chandler. - Sajnálom a történeteket. Ígérem, megtaláljuk a felelősöket.

Patrickot a bocsánatkérésért éppen olyan nevetségesnek tartotta, mint a Paul szobájában leajlot színjátékot, de nem adott hangot a véleményének.

- Semmi gond - mondta. Barona felé fordult. - Paul rendbe fog jönni. Kemény fiú. - Barona azonban már nem figyelt rá, a segédeivel beszélgetett. Patrick közelelt lépett hozzá. A segédek ránéztek. - Elnézést Barona rendőrfőnök úr... Válthatnánk néhány szót?

Barona bosszúsan pillantott rá, de aztán barátságossá változtatta az arcát - nem akart türelmetlennek látszani egy zсарu egyik családtagja előtt.

- Természetesen, Mr. McLanahan - felelte. Arrébb húzódtak, elég messze ahhoz, hogy úgy érezzék, magánbeszélgetést folytatnak, de így is segédek hallótávolságán belül maradtak. Chandler gondolkozott egy sort, aztán melléjük lépett. - Miben segíthetek? - kérdezte Barona.

- Szeretném megismerni annak az incidensnek a részleteit, amelynek során Paul megsebesült - mondta Patrick. - Szeretnék megtudni bizonyos részleteket a rablókkal kapcsolatban. Például azt, honnan jöttek, hová mentek, kik voltak... Mindent, ami magyarázatot adhat arra, hogyan fordulhatott elő ilyesmi Sacramento városában.

- Itt most nem csupán Sacramentoról van szó, Mr. McLanahan - válaszolta Barona.

- Ez a probléma az egész nemzetet érinti. Növekszik a bűznöve, szaporodnak a bűnbandák által elkövetett cselekmények, egyre többször kerül sor komoly fegyverek alkalmazására, a bűnöző elemek kegyetlenül elbánnak az útjukba kerülőkkel... Az egész országban ez a helyzet.

Jézusom, ez még ilyen helyzetben sem képes megfélemedezni a politikai szólamokról! Paul érezte, újra felgerjed a dühe.

- Ebben egyetértünk, rendőrfőnök úr. Tehát... ami a rablókat illeti... Ezek szerint egy banda tagjai voltak? Olyan bandáé, mint például a Crips vagy a Bloods? Vagy miféle bandáról van szó? Tudják már, hogy ki, kik állnak az eset hátterében?

- Ez az információ egyelőre nem áll a rendelkezésünkre, Mr. McLanahan - mondta Barona kissé türelmetlenül. - A szóvivő nyilvánosságra fogja hozni a részleteket... mihelyst szolgálhatunk ilyenekkel. Most, ha megbocsát, vissza kell mennem az irodámba, hogy megszervezzem a hajtóvadást a mocskok ellen, akik megtámadták a fiúkat...

- Az én öcsémet! - javította ki Patrick hideg udvariassággal. - Kérem, uram, hallgasson meg. Segíteni szeretnék a nyomozásban. A sajtóból és a gyászszertartáson elhangzott beszédekből kiderült, hogy ezek a fickók valóban komoly fegyverekkel rendelkeztek. Segíthetek megtalálni őket. Segíthetek az ellenük való harcban. Szeretném résztesen elmondani önnek vagy a nyomozóinak, mit tehet az ügyben...

Barona úgy nézett Chandlerre, mintha az kérdezné: Mi az istenért enged a közelemben ilyen agyamenteket?

- Mit tehet az ügyben, Mr. McLanahan? - kérdezte Patrickre pillantva.

- San Diegoban a hadsereg egyik beszállítójának dolgozom. Kommunikációs és megfigyelő rendszereket, ürtechnikát gyártunk az Egyesült Államok kormánya és hadserege számára.

- Szatellitekre gondol? Nem értem, hogy egy szatellit hogyan segíthetné a

munkánkat. Ha megbocsát...

- Mással is foglalkozunk, rendőrfőnök úr - mondta Patrick. - Fegyverekkel. Szenzorokkal. A földgolyó bármely pontjáról gyűjthetünk információkat. Ha elmondja mire van szükségük, és milyen különleges akciókra készülnek, tervezhetünk és megépíthetünk egy olyan rendszert, ami segíti a munkájukat. Ebben egészen biztos vagyok.

Barona megvetően nézett Patrickre.

- Mr. McLanahan, ön most kommunikációs rendszereket próbál eladni nekem? Mi maga, talán ügynök? Ha igen, akkor ez az időpont nem a legmegfelelőbb a...

- Nem akarok eladni magának semmit, rendőrfőnök úr - felelte Patrick. - Adni szeretnék valamit. Bármilyen különleges fegyvert, szenzort, elektronikus rendszert megkaphat tőlem, amire szüksége van ahhoz, hogy kézre keríték ezeket a szemétládákat, akik megöltek három rendőrt... akik miatt az öcsém kórházba került! Fel tudnám szerelni a rendőreit olyan eszközökkel, amilyenek birtokában nem kellene úgy behatolniuk egy épületbe, hogy ne tudnák hány ember tartózkodik odabent, és ne tudnák, melyik hol van. Adhatok nekik olyan eszközt, aminek a segítségével egyetlen lövés leadása után megbéníthatnak mindenkit, aki egy adott helyiségben tartózkodik. Lehetővé tudom tenni, hogy a rendőreinek többé ne kelljen félniük a golyóktól. Minden zsarut Supermanné változtathatunk, és...

- Mr. McLanahan, kérem! - szolt közbe Barona. Fáradtan megdörzsölte a szemét. - Ez mind csodálatosan hangzik, de nincs időm arra, hogy...

- Barona rendőrfőnök úr, ezt az egészet nem most találom ki, ez nem csupán képzelgés... Mindent meg tudok csinálni amit mondtam - felelte Patrick. - De sokkal könnyebben segíthetnék ha valami fogalmam lenne arról, hogy mire készülnek, mi ellen kell harcolnunk...

- Mi ellen kell harcolnunk? Mármint nekünk? - Barona elhúzta a száját. Lehunyta a szemét, ellépett Patrick mellett, indulni készült, de visszafordult. - Ide hallgasson, Mr. McLanahan - mondta. - Hadd figyelmeztessem valamire. Ebben a nyomozásban részt vesz az Egyesült Államok hadseregének néhány ügynöke, az ATF, az FBI, az állami rendőrség, és a nyugati partvidék minden olyan ügynöksége, amely be akar kapcsolódni a munkába. Aki ebben az országban megöl egy zsarut, akkor számíthat rá, hogy a rendőrség valamennyi testvérszervezete ellene fordul és keresni kezdi. Civilek azonban nem vehetnek részt a munkában. Szükségtelen, hogy veszélybe sodorja magát és a környezetét. Nem kapott megfelelő kiképzést, nincsenek megfelelő tapasztalatai, és...

- De igen. Kaptam kiképzést. És rendelkezésemre áll minden segéderő és eszköz ennek a munkának az elvégzéséhez - mondta Patrick. - Szeretném, ha alkalmat adna, hogy részletesen elmondjam a terveimet. Olyan technikákat mutathatok önnek, amiktől eláll a lélegzete.

- Nem. Köszönöm, Mr. McLanahan, de nem - felelte Barona. - Akkor most még egyszer... Figyelmeztetem, maradjon távol a nyomozástól. Nem szeretnék büntetést kiszabni egy hős rendőr bátyjára, de megteszem ha csak így védhetem meg a többi zsarú életét. Vigyázzon a családjára, az öccsére, uram, a nyomozást pedig bízza ránk. - Barona felhajtotta a kabárja gallérját, ezzel jelezve, hogy befejezettnek tekinti a beszélgetést. Elsietett. Chandler odabólintott Patricknek. Látszott rajta, kissé zavarja a főnöke hangvétele, de nem szolt, nem kért elnézését, Barona után ügetett.

Patrick semmit sem tehetett. Még egyszer Paul ajtajához lépett, benézett az ablakon. Az öccse aludt. Az ágy melletti műszerek tanúsága szerint a szívverése egyenletes volt. A kórteremben kinyílt az egyik belső ajtó, egy ápolónő lépett be rajta, Paulhoz ment, egy kórlapra feljegyezte a gépek által szolgáltatott adatokat. A rendőr a folyosóra nyíló ajtó előtt állt, szigorú tekintettel nézett Patrickre. Most komolyan veszi a munkáját, gondolta Patrick keserűen.

Odabólintott a zsarunak és elment.

Az autópályán húsz perc alatt odaért a másik kórházhoz, ahol Wendy és a baba volt. Az elmúlt három napban annyiszor megtette már ezt az utat, hogy csukott szemmel is odatalált volna. Vezetés közben belemerülhetett a gondolataiba. Baronát a jelek szerint teljesen összezavarta az incidens. A médiákat nyugalmat és magabiztosságot sejtető, de ugyanakkor semmitmondó nyilatkozatokkal traktálta, és a jelek szerint sokkal inkább érdekelte az, hogy mindenki őt tartsa a dolgokat kézben tartó, a helyzetet uraló főrendőrnek, mint az, hogy tényleg elcsípje a rendőrgyilkosokat. Nem vele kell beszélmem, gondolta Patrick. Azt az embert kellett megtalálnia, aki ténylegesen irányít és szervez. A nyomozás valódi vezetőjét. Talán ő szívesen elfogadja majd a nem várt, titkos

forrásból származó segítséget.

Amikor Patrick néhány perccel később belépett Wtedy szobájába a nő éppen aludt. Az ágy melletti széken Jon Masters ült, aki ámuldozó arccal figyelte a karjában tartott csecsemőt.

- Jon! - kiáltott fel Patrick. - Ez aztán a meglepetés!

- Hé, Patrick, nézd meg ezt a kis fickót! - mondta Jon halkán, széles vigyorral.
- Mukikám, remek kiskölyök. Szuper! Wendy megengedte, hogy ölbe vegyem. Aztán elaludt, én meg itt maradtam szárazdajkának. Nem baj, hogy fogom? Vagy inkább odaadjam?

- Amíg nem fordul meg a fejedben, hogy megtartod magadnak, addig maradhat nálad
- mondta Patrick mosolyogva. Kedvesen megcsókolta Wendy homlokát, aztán leült Jon mellé arra a fotelágyra, amin az elmúlt néhány éjszakát töltötte.

Mindketten úgy nézték a csecsemőt, mintha valami angyali lény lenne. Az is volt - legalábbis az apja számára. Sűrű, hullámos, szőke hajába vöröses tincsek keveredtek, amelyek olyan hosszúra nőttek, hogy kilógtak a kis kötött sapka alól. Parányi fülek, kis kerek vállak, aprócska, de máris erős kezek, kedves arcoska és olyan gödrös kis áll, mint az anyjéé. Megérezhette, hogy az apja a közelében van, mert kinyitotta a szemét. A két férfi ugyanarra gondolt: még egyikük sem látott ilyen tiszta, vízkék, csodálatos szempárt. A baba becsukta a szemét, összepréselte az ajkait, csücsörített és újra elaludt.

- Hogy fogjátok hívni? - kérdezte Jon. - Szerintem a Jon remek név...

- Bradley - szólalt meg Wendy. A két férfi feléje fordult. Wendy erőlködve felült az ágyban. Nem sok hasznát vette a császármetszés során átvágott hasizmainak, de fokozatosan egyre többet mozgott. Hosszú haját lófarkba fogta össze; szebb és sugárzóbb volt, mint valaha. Patrick odaült mellé az ágyra. - Ezt már hónapokkal ezelőtt elhatároztuk - mondta Jonnak. Megfogta a férje kezét.

- És mivel az apámat Jamesnek hívták...

- Bradley James McLanahan? - kiáltott fel Jon színlelt döbbenettel. - Ez az ártatlan, gyönyörű babát ugyanúgy fogják hívni, mint az Egyesült Államok Légierejének hőst? Hát, én a helyetekben más nevet választanék... - Elvigyorodott, aztán megkérdezte: - Hogy van az öcséd, Patrick? Egyáltalán mi történt vele?

- Azt mondják javul az állapota - felelte Patrick -, de ez még azelőtt volt, hogy meglógott a kórházból. Ott akart lenni a temetésen. Mire visszavittük félájult volt. A doki pihenést rendelt el. A következő huszonnégy órában nem fogadhat látogatókat, még családtagokat sem.

- Ennyire komoly a sérülése?

Patrick megvonta a vállát.

- Hála istennek életben maradt. Közelről lőttek rá egy kilenc milliméteres géppisztollyal. Egy sorozatot kapott. A golyóálló mellény megmentette az életét, de tényleg súlyos az állapota. Megrepedt a mellcsontja, megsérült a nyelőcsőve, a bal tüdőlebenyében belső vérzések voltak... Emiatt még további műtéteket kell végrehajtani rajta. Egy golyó szétzúzta a bal kulcscsontját és a gégefőben állt meg, ezért ezt el kellett távolítani...

Jon Masters megvonta a vállát.

- Nem nagy ügy. Tudjuk pótolni.

Patrick pislogott.

- Tessék?

- A gégefőt. Be tudunk tenni neki egy elektronikusát. Ez sokkal jobb, mint azok a recsegők, amiket manapság használnak. Belső hangképző egység. Emberi hangokat fog kiadni, nem olyan rekedt robotkrakogást. Mi van még?

Patrick meglepve nézett Wendyre és folytatta:

- Pár törött borda, a ball vállcsontjának annyi, a bal karja is megsérült, a jobb lába komolyan megsebesült...

- Ezeket is mind helyre tudjuk hozni, Patrick - mondta Jon magabiztosan. - Mellcsont, borda, lapocka, kulcscsont... Semmiség. Szuperkönnyű rostacél csont, erősebb mint az acél, de könnyebb mint a természetes csont. És nem fogja megbolondítani a biztonsági berendezéseket, mint Brad cucca.

- A Sky Masters protézisekkel is foglalkozik, Jon? - kérdezte Wendy.

- Ugratsz? Hé, Brad Elliott is a csapathoz tartozott! Ez volt a legkedvesebb projektje - felelte Jon. - Brad Elliott a maga egyéni stílusában sarokba szorította a pénzek elosztóit, és rábírta őket, hogy nyissák meg a bukszájukat. Kapott egy jelentős összeget meg pár munkatársat. A csapata jól haladt a protézisek fejlesztésével. A kar és a láb lesz a legizgalmasabb. A mostani

protézisekhez képest Brad Elliotté csupán ócska kalózláb volt...

- Reméljük, Paulnak nem lesz szüksége protézisekre - mondta Patrick. - Az orvosok még semmi biztosat nem tudnak mondani, de reménykednek. A lábával nem túl rossz a helyzet... a Hetvenöt százaléka mindenképpen megmarad. Ami azonban a karját és a vállát illeti... Nos, még korai lenne bármit kijelenteni.

- Csak annyit szerettem volna mondani, hogy ne aggódjatok Paul miatt - mondta Jon. - Neki csak annyit kell tennie, hogy ragaszkodik az élethez, nem adja fel. Amikor meghallottam, hogy rábírt téged, hogy tedd tolószékbe és vidd el a templomba, mert el akart búcsúzni a partnerétől... Na, ekkor arra gondoltam, hogy a srác élni akar. És ez így van rendjén. Egy szót se akarok hallani erről a hetvenöt százalékos dologról. Engedjétek meg, hogy segítek neki, és jobb lesz, mint új korában. Hogy is szokták mondani abban a tévésorozatban? "Újjá tudjuk építeni. Megvan hozzá a technikánk."

- Csakhogy ez nem tévésorozat, Jon. És nem is kísérlet. Az öcsémről beszélünk. Az életéről - mondta Patrick komoly arccal.

- Tudom, Patrick - felelte Masters. - Hagyjuk, hogy a dokik rendbehozzák. Megműtik, rehabilitálják. Adjunk neki időt. De ha ennél többre lesz szüksége... Nos, csak szerettem volna ha tudjátok, a cég mindenben a rendelkezésére áll. Nem akarom, hogy aggódjatok miatta.

Patrick bólintott, és lecsendesítette a lelke mélyén fortyogó dühöt.

- Köszönöm, Jon - mormolta.

Hallgattak, némán nézték az alvó csecsemőt. Végül Wendy törte meg a csendet.

- Hogy ment a BERP-demonstráció?

Masters lesütötte a szemét, a padlóra meredt, aztán megvonta a vállát.

- Még semmi válasz. De azt hiszem, elég jól mentek a dolgok. Pompásan. A technológia bevált.

- Még mindig gondok vannak az anyag energiátöltésével? - kérdezte Patrick.

- Ööö... igen. Ez a probléma még létezik - vallotta be Jon hosszúra nyúló szünet után. - De van egy jó hírem. Meglátogattak a barátaitok. Hal Briggs, meg az a nagydarab, félelmetes tengerészgyalogos.

- Igazán? Hol vannak?

- Odakint a McClellanon. Azt mondták, az egyik gépüket szervizelik...

- Hoppá! - mondta Patrick. - A McClellanon általában a titkos és szuperdrága légi cuccokat szokták szervizelni. A lopakodókat, a cirkáló rakétákat, meg a hasonlókat. Hal Briggs Vadóc Varázsló egysége C-130-as lopakodó szállítókat használ, ezekkel közelítik meg az akciók helyszíneit. A lopakodó bőrét csak a McClellanon tudják rendbehozni.

- A jelek szerint a szerveztük érdeklődik a BERP-en végrehajtott változtatásaid iránt.

- Remek - mondta Patrick. - De ettől függetlenül egyetértek veled. Ezt a technológiát elsődlegesen a világ utasszállító gépeinél kell alkalmazni. Később még mindig eladhatjuk a kormánynak vagy a hadseregnek. - Jon feszengeni kezdett, de nem szólalt meg.

- Hol van Helen? - kérdezte Wendy. - Még mindig a légitársaságok képviselőivel tárgyal? Vagy más visszament San Diegoba?

Jon habozott. Patrick és Wendy értetlenül nézett össze.

- Jon...?

- Helen... kilépett - mondta Masters félénken.

- Hogy mit csinált?

- Kilépett. Viszi a részvényeit és megint csinál magának egy saját céget.

- Mi történt? Összevesztetek?

- Nem!

- Akkor meg miről van szó, az isten szerelmére?

- Ó... Egy kicsit felkapta a vizet, mert hülyéskedtem az SZ.R.H.-val, és nem voltam velük elég tisztelettudó - mondta Masters egy kis gyermeki félszeggel a hangjában. Látta, Patrick és Wendy tudja, ennél sokkal komolyabb dolog történt, ezért szinte suttogó hangon hozzátette: - Helen azért lett ideges, mert a gép fedélzetén maradtam a BERP bemutatója alatt. A robbanások idején is..

- Mit csináltál? - kiáltott fel Wendy. A férjére nézett. Meglepődve látta, hogy Patrick nem dühös, inkább csodálkozó, kíváncsi arcot vág.

A gyermek megérezhette az anyja idegességét, mert sírni kezdett. Wendy a karjába vette.

- Nem hiszem el! - mondta. - Jon, könnyen ott maradhattál volna! Nem csoda, hogy Helen bepörgött. Ott voltál a tesztgépen, az adást közvetítetted Washingtonba...

Szent isten, tudod te egyáltalán, mit műveltél? Ha valami rosszul sült el a megfigyelők kényelenek lettek volna végignézni a pusztulásodat! Ezek után nem csoda, hogy az SZ.R.H. hallgat, hogy a légitársaságok sem kerestek meg. Most biztos azt hiszik, a Sky Masters örült, eszelős tudósok, ócska ripacsok gyülekezete!

Wendy ismét a férjére nézett. Patrick arca merev volt; Wendy tudta, akkor szokott így nézni amikor valahol másutt jár az esze.

- Patrick?

- Beszélek Helennel, megkérem, hogy maradjon - mondta Patrick, miután megrázta a fejét és kizökkentette magát a gondolatai világából. - Jon, meg kell keresned az igazgatótanács tagjait. El kell mondanod nekik mi történt, és rá kell vened őket, tartsák vissza Helent. Ha elmegy, akkor nem csak a legértékesebb tervező mérnökünket veszítjük el, de a cégnek milliárdokat érhet az az információtömeg, amit magával vinne.

Wendy csalódottan vette tudomásul, hogy Patrick nem dühöngött, de úgy döntött, ezt most nem teszi szóvá - a férjének éppen elég gondja volt egy házastársi vita nélkül is. Jon amúgy is szomorúnak látszott, lerítt róla, már bánja a történeteket, és rettenetesen sajnálja, hogy Helen Kaddiri el akarja hagyni a céget. Wendy mindig úgy látta, Jon élvezi ha kínozhatja Helent, de sosem volt biztos ebben.

Bradley nyugtalan volt, elérkezett a szoptatás ideje. Wendy lehúzta a válláról a kórházi hálóinget. Jon elképedve, tátott szájjal figyelte, ahogy a gyermek az anyja mellére tapasztja a száját és mohón cumizni kezd. Wendy nem is próbálta eltakarni meztelenségét.

- Húha! - mondta Jon. Felpattan a székről, zavartan körülnézett. - Azt hiszem, ideje lelépnem.

- Maradj csak, Jon... - Ám Masters mögött már becsapódott az ajtó.

Wendy elmosolyodott. Magához szorította a kisfiát és felnézett a férjére.

- Talán beszélned kellene vele, Patrick - mondta. - Egy kicsit zavarodottnak látszik.

- Jó ötlet. Az igazgatótanács előtt kellene bocsánatot kérnie Helentől, de mindketten tudjuk, hogy erre képtelen. Azért megpróbálom...

- Köszönöm - mondta Wendy.

Jon Masters a folyosó végén, az ablak előtt állt, és látszott rajta, fogalma sincs mit tegyen. Patrick az arcán széles mosollyal odament hozzá.

- Tényleg nem kellett volna kirohannod, Jon - mondta. - Wendy csak a babát eteti.

- Tudom.

Patrick vigyora még szélesebb lett.

- Ez nem striptease, Jon.

- Tudom, Patrick - mondta Jon. - Én csak... izé... még sosem...

- Micsoda? Még nem láttál szoptató anyát? Pedig manapság a nők sokszor nyilvánosan etetik meg a gyerekeket.

- Én még nem találkoztam ilyen nővel.

- Nincs ebben semmi, amit szégyellni kellene, ami miatt zavarba kellene jönnöd.

Hú, Jon, most úgy viselkedsz, mintha prűd vagy szűz, vagy tudom is én mi lennél!

- Ahogy ezt kimondta Patrick rögtön megbánta, hogy kicsúsztak a szavak a száján.

Jon arca céklavörössé változott. - Ó, a francba... Ne haragudj, Jon! Nem akartam gúnyt űzni belőled... - Patrick szerette volna visszaszívni a szavakat.

Jon arca még vörösebb lett.

- Izé... sosem értem rá az ilyesmikre - mondta.

- Jon, nem tartozol magyarázattal sem nekem, sem másnak - mondta Patrick. - Ha neked így jó, akkor így kell csinálnod.

- Arra mérget vehetsz, hogy így jó! - mondta Masters szenvedélyesen. - Ha nekem így jó, akkor így lesz, és kész. Egyszer majd ennek is eljön az ideje. Majd ha úgy akarom, hogy eljőjön. És nem érdekel mások véleménye! - Még magát sem sikerült meggyőznie. - A franc az egészbe, kit akarok átvágni? Pipogya pasas vagyok, ez az igazság. És ugyan ki akarna ágyba bújni egy pipogya, tapasztalatlan férfival?

- Jon, nem vagy pipogya... Sikeres üzletember vagy. Tudós - mondta Patrick. - Jóképű, humoros, abszolút nem mesterkélt, könnyed fickó... Nem is beszélve arról, hogy pizsok gazdag vagy. Eddig túlságosan elfoglalt voltál... túlságosan megszállott ahhoz, hogy a nőkre gondold. De amikor készen állsz majd rá, hogy kapcsolatot létesíts valakivel, amikor úgy érezed, hogy meg akarod osztani

valakivel az életedet és mindent amid van, csapatostul jönnek majd a nők. Nekem elhíheted!

- Csapatostul?

- Igen.

- És honnan fogják tudni, hogy felkészültem a párkapcsolatra?

- Nem fogják tudni - mondta Patrick. - Te leszel más, nem ők. Ők most is észrevesznek, de te nem foglalkozol velük. Olyan ez, mint amikor gyereke születik az embernek... Hirtelen észreveszed a környezetben lévő gyerekeket. Azokat is, akiket addig meg sem láttál. Korábban is körülötted voltak, de nem vetted észre őket, mert nem voltál felkészülve rájuk. Ugyanez a helyzet a párválasztásnál. amikor készen állsz egyszeriben észre fogod venni a nőket.

- És aztán?

- Aztán szépen nekilátsz megkeresni az igazit.

- És ezt hogy a francba csináljam? Honnan tudjam, melyik az igazi?

- Bízz az ösztöneidben, és légy önmagad, Jon - mondta Patrick rövid tünődés után. - Minden dolog a hozzá hasonlót vonzza. Ha hú maradsz önmagadhoz, akkor azok fognak a közeledbe kerülni, akik a legjobban hasonlítanak rád. Miután közel kerültek nekiláthatsz a felfedezésnek. Idővel egyre többet tudsz meg róluk. Azon kapod magad, hogy rajtuk jár az eszed. Megszokod a jelenlétüket. Minden másnál fontosabbá válnak a számodra... Fontosabbá, mint a munka, az alvás, az evés... mint bármi más.

- Nem értem - mondta Jon. - Hogyan? Kell lennie valami konkrét módszernek, amivel...

- Nincsenek konkrét módszerek, Jon. Azt kell figyelned, hogy a szíved és az agyad mit súg.

- Most a szexre gondolsz? - kérdezte Masters idegesen.

- Itt nem csak szexről van szó, Jon - mondta Patrick. Képtelenségnek tartotta, hogy ilyen beszélgetést folytat Jon Mastersszel, a főnökével, és éppen egy kórház szülészeti osztályán. Az elmúlt három nap eseményei után éppen erre számított a legkevésbé. Úgy érezte magát, mintha egy tinédzsernek magyarázná az élet titkait. Először kellemetlen volt a dolog, de aztán arra gondolt, hogy szüksége van erre, mert pár év múlva már Bradleynek kell erről beszélnie. - A szex remek dolog, természetesen, és ez alkotja a kép jelentős részét, de nem minden. A legtöbb férfi társat keres a nőkben. Valakit, akivel megoszthat dolgokat. Érted, mire gondolok?

- Nem.

- Szerintem pedig nagyon is érted, Jon. Sokmindened van, és titkon te is arra vágysz a legjobban, hogy mindezt megoszd valakivel. Ezt teszed a munkád során is. Felfedezed az olyan anyagokat, mint a BERP, vagy mint ezek a protézisek, aztán át akarod adni valakinek. Na, ugyanígy van ez az étellel is. Az ember meg akarja osztani az életét valakivel. Nem azért, mert bárki ezt kéri tőle, vagy mert a másíknak szüksége van erre, hanem azért, mert így akarod. És mert annak a bizonyos másíknak is van valamije amit szeretsz, amire esetleg szükséged van. A játék kétoldalú.

Jon bólintott. Patrick úgy érezte, hogy abból, amit elmondott legalább egy kevés eljutott Masters agyáig.

- Helenről van szó, igaz, Jon?

- Helenről? Mi van vele?

- Szereted, igaz, Jon? Tetszik neked?

- Helen... ő olyan... talán nyolc-tíz évvel idősebb nálam! - válaszolt Masters.

- Miből gondolod, hogy tetszik neked?

- A kor nem számít, és ezzel te is tisztában vagy - mondta Patrick. - Helen intelligens, független, dinamikus és átkozottul csinos. Látom, hogyan viselkedsz a közelében...

- Tessék? Miről beszélsz?

- Ne csináld már, Jon! - mondta Patrick biztató mosollyal. - Megpróbálsz eljátszani a főnököt, a nagymenő első embert... Nincs ezzel semmi baj, de ha Helen jelenlétében csinálsz ezt akkor olyan az egész, mintha azzal akarnál hatást gyakorolni rá, hogy mekkora nagy vezető vagy. Velem, Wendyvel vagy az igazgatónács tagjaival egészen másképp viselkedsz. Te nem ismered a középutat, te valakinek vagy nagyon jó barátja vagy, vagy tudomást sem veszel az illetőről. Helen a kivétel. Úgy fest a dolog, mintha magadra akarnád vonni a figyelmét, be akarnád bizonyítani neki, hogy ura vagy az éppen aktuális helyzetnek, nem félsz semmitől, magabiztos, sőt, hetyke és vakmerő vagy. Ha nem ismernélek azt

mondanom, pontosan úgy viselkedsz mint az iskolás kölykök, akik meg akarják hódítani a kiscsajt akiért bolondulnak.

- Na most már fogd be, oké? - mondta Masters. Elfordult, összeráncolta a homlokát, de a szája hirtelen mosolyra húzódott. - Neked hogy tetszik Helen? Csinos, mi?

- Az - mondta Patrick. - Olyan... titkos.

- Igen. Egzotikus. Tiltott gyümölcs. Rejtélyes és sötét, mint azok a spinkók a Káma-szútra rajzain - mondta Masters. Úgy nézett ki az ablakon, mintha Helen fényképét látná mögötte. - Tudtad, hogy már volt egy férje?

- Azt hiszem, már hallottam erről valakitől.

- Volt neki. Egy angol pasas, Angliából. Azután házasodtak össze, hogy Helen megszerezte az oxfordi diplomáját. Azután váltak el, hogy átjöttek az Államokba. Nem született gyerekük.

- Nos, szerintem elég nagy bajban vagy, mert a jelek szerint miattad lépett ki a cégtől, és eléggé felhúzta magát - állapította meg Patrick. - Ha esetleg el akarod mondani neki mit érzel, az lenne a legjobb, ha...

- Elmondani neki mit érzek? Úgy érted... mondjam meg neki, hogy szeretem? - kérdezte Jon álmétkodva. - Eszednél vagy?

- Most mit akarsz, Jon? - kérdezte Patrick. - Érzel valamit Helen iránt, mégis szó nélkül hagynád, hogy elmenjen?

- És mit kellene mondanom neki? Ezek után hogyan mondhatnék neki bármit? Kiütne ha megszólítanám. Kiszorítaná belőlem a szuszt...

- Jon, a legrosszabb vereség az, ha az ember nem is próbál meg győzni - mondta Patrick komoly arccal. - Meg kell mondanod Helennek. Talán tényleg kiüt. Talán szó nélkül odébáll. De az is lehet, hogy meglep téged, mert marad, sőt, esetleg viszonzza az érzéseidet. Ezt senki sem tudhatja előre, mindenesetre meg kell próbálnod a dolgot.

Jon először elborzadva gondolt arra, hogy beszélni kell Helen Kaddirivel, meg kell nyílnia előtte, de pillanatok alatt átértékelhette magában a dolgot, mert az arc kifejezése jelentősen megváltozott.

- Talán igazad van. Meg kell próbálnom. Ennyit mindenképpen meg kell tennem. Köszönöm.

- Semmiség - mondta Patrick kedvesen, és megveregette Jon vállát.

- Hé, mukikám, te aztán értesz az ilyesmihez. Paullal sosem beszélgettél így? Patrick ekkor döbönt rá, hogy egy bizonyos, hosszúnak tűnő ideje egyszer sem gondolt Paulra. Hirtelen eszébe jutott a rettenetes szituáció, felidézte az iszonyú eseményeket. Az arcáról eltűnt a mosoly. Elfordult, kinézett az ablakon.

- Nem - mondta komoran. - Kicsi volt még amikor egyetemre jártam. A saját dolgainkkal voltunk elfoglalva mind a ketten. Amikor középiskolás lett én már a Légierő fiatal tisztje voltam, és bolond módjára hajtottam, hogy a legjobb legyek. Amikor egyetemista volt én már az Álomországban dolgoztam. Egyébként mindig elfoglalt ember volt: osztályelnök, sport, bulik. Sosem állt meg. Furcsa... Alig beszélgettünk, mégis jól ismerjük egymást. Olyan az egész, mintha valami szál kötne össze minket.

- Szuper lehet ha az embernek van testvére - jegyezte meg Jon.

- Ha valaha szükséged lesz egy testvére, én szívesen vállalom a dolgot - mondta Patrick. - Paulnak sosem voltam jó bátyja, de most már minden tőlem telhetőt megtennék.

- Kösz, mukikám. Te, mint a bátyám... Patrick S. McLanahan alezredes, mint a bátyám. Remek! Akkor én lennék a kis Brad nagybátyja, igaz?

- Igen.

- Szuper! - Jon a másik férfi vállára tette a kezét. Egy darabig egyikük sem mozdult, csak álltak, mintha így próbálnák törölni életük negatív eseményeit, mintha egymásban keresnének menedéket a körülöttük lévő káosz elől. Végül Jon a lift felé fordult. - Mennem kell, de előbb még beköszönök Wendynek meg a kis Bradleynek...

- Várj egy kicsit, Jon - szólt utána Patrick. - Szeretnék megkérdezni tőled valamit.

- Halljuk!

- A BERP-demonstrációról lenne szó. Tényleg ott ülték a tesztgépben amikor a robbanások bekövetkeztek?

Jon a szemét forgatta.

- Már te is kezded, mukikám? Már te is rám akarsz mászni? Te is örültnek tartasz?

- Nem, nem, nem erről van szó - tiltakozott Patrick. Jon meglepetten nézett rá. Patrick elfordult, szemmel láthatólag nehezebbre esett feltenni a kérdését. - Csak annyit szeretnék tudni, hogy...

- Mennyit, Patrick?

Patrick egy hosszú percig habozott, aztán elszánta magát.

- Féltél, Jon? Amikor bekövetkeztek a robbanások. Féltél?

Masters meglepődött. Nem a kérdést találta furcsának, hanem azt, hogy éppen Patrick McLanahan tette fel, az az ember, aki a legbátrabb, leghősiesebb volt valamennyi ismerőse közül.

- Hmmm... Tulajdonképpen, Patrick, az igazat megvallva nem. Legalábbis először nem. Azt hiszem, eszembe se jutott, hogy félnem kellene. Tudtam, hogy a BERP működni fog, és tisztában voltam vele, hogy nagy hatást gyakorlok a megfigyelőkre ha a kritikus pillanatban a gépen vagyok. Ezzel azt akartam kifejezni, mennyire bízom a BERP-ben. Arra gondoltam, ez lesz a legutolsó kísérlet, amibe kudarc esetén belepusztulok, siker esetén pedig bebizonyítom a BERP használhatóságát.

Megrázta a fejét, a szeme nagyra nyílt ahogy felidézta a robbanás pillanatát.

- De én mondom, mukikám, amikor az első töltet szétdurrant... hű, majdnem tele lett a gatyám. A második robbanás, amit a BERP idézett elő még az elsőnél is rosszabb volt. Ami a harmadikat illeti... Na, akkor arra gondoltam, nekem annyi. Arra, hogy meghalok. A feldélzet úgy mozgott alattam, mintha egy óriási, szőnyeggel letakart léggömb lenne. Most már van némi fogalmam arról, mit jelent rongybabaként hanykolódni.

- De nem féltél? Ott ültél százötven fontnyi TNT tetején... ekkora mennyiséggel egy nagyobb épületet romba lehet dönteni... Ott ültél és nem féltél?

- Tudom, ez most eléggé hihetetlenül hangzik, pajtás, de nem. Nem félttem - mondta Jon. - Minden különösebb tépelődés nélkül nyomtam meg azt a gombot. És tudod mit mondok ezek után?

- Újra megtennéd - válaszolt Patrick. - Akár százszor is. Ráülnél egy TNT-vel telepakolt ládára, hogy bebizonyísd a technológiád működőképességét. Annyira bíztál magadban és a találmányodban, hogy feltetted az életed a sikerére.

- Hát ez az! Te legalább megértesz. Micsoda megkönnyebbülés! Barátom, már kezdtem azt hinni, hogy tényleg hülye vagyok. Nagyon összetörtem volna ha most azt mondogod, hogy szerinted is örülség volt amit tettem.

- Jon, ez tényleg örülség volt - mondta Patrick. - De időnként muszáj beleugranunk valami veszélyes dologba annak érdekében, hogy bebizonyítsuk az álláspontunkat. Amit ilyenkor teszünk csak mások számára tűnik hülyeségnek. Masters bólintott, örült, hogy ezt hallja Patricktól, de érezte, ez még nem minden.

- Mi van még, mukikám? - kérdezte. - Miért kérded? Miért hoztad szóba ezt a dolgot?

Patrick habozott, aztán megrázta a fejét.

- Ó... csak nekem is van egy örült ötletem - felelte. - Egy hülyeség...

- Hülyeség? Hogy te hülyeséget csinálj? Kötve hiszem. Te vagy a legjózanabb, legintelligensebb, legszámítóbb, legpragmatikusabb, hülyeségeket legnagyobb ívben elkerülő pasas akit valaha ismertem. Mit forgatsz a fejedben?

- Semmit. Felejtsd el.

Jon érezte, most az egyszer jobban teszi ha tényleg leszáll a témáról.

- A bemutató után elbeszélgettem Hal Briggsszel és Chris "Gunny" Wohllal - mondta. - Azt mondták, az ISA érdeklődik a BERP bizonyos alkalmazásai iránt. Pontosán azok a dolgok lennének fontosak a számukra, amelyekkel te foglalkoztál. Tudod, a Tökéletes Katona elképzelések. A lehető leghamarabb szeretnék végignézni egy demonstrációt. Már beszéltem az igazgatótanáccsal. Jóváhagytak egy bizonyos összeget a tervezet alaposabb kidolgozására. Zöld utat kaptál.

- Hát ez remek! - kiáltott fel Patrick. - De tudod, hogy így eltemetjük a BERP-et? Jon, ezt az anyagot valami egészen más felhasználási területre szántuk. Nem emlékszel? Nem akartuk, hogy eltemetődjön az egyenruhásoknál...

- Hal meggyőzött, tényleg rengeteg időnk van arra, hogy bevezessük a BERP-et a civil piacra - mondta Jon. - Tényleg másképpen terveztük a dolgot, de az összeget, amiről beszélt, képtelenség figyelmen kívül hagyni.

- Iszonyatos felfordulás támad, ha a nyilvános bemutató után mégis titkossá minősítik a BERP-et - mondta Patrick. - A légitársaságok nagy balhét rendeznek majd, és...

- Hal megígérte, hogy ebben is segít - mondta Jon. - A csapatának meg kell

húznia magát azok után, amit akkor tettek amikor kihozták Guamból az EB-52-es Megafortresst. Azoknak a tengerész biztonságiaknak a lepofozása felborzolta a kedélyeket. Hal szerint a Vadóc Varázsló egy ideig képes lenne ellátni a védelmünket. Ilyen biztonsági intézkedések mellett összerakhatnánk a Tökéletes Katona prototípusát. Teljes titoktartás venné körül a projektet, és Halék csak amolyan isten háta mögötti helyeken használnák a cuccot, hogy ne derüljön ki idejekorán a létezése.

- Jól van - mondta Patrick. Napok óta először érzett valami lelkesedésfélét. - A legszívesebben azonnal hozzálátnék a munkához, de... most itt van Wendy, mellette kell maradnom, és Paulnak is jólesne, ha nem hagynám magára míg felépül. Szükségem van egy kis időre, hogy rendbe tegyem a dolgaimat. Az az igazság, hogy szabadságot, esetleg fizetés nélkülöt akartam kérni, de gondolom, erre most nincs lehetőség...

- Annyi idő van, Patrick, amennyit akarsz. A pokolba, azok után, ami az utóbbi napokban történt... Figyelj csak, ha akarod, tőlem akár egy évre elmehetsz.

- Egy év? Az túl sok. Csak addig akarok távol maradni a munkától, míg Wendynek, Paulnak és Bradleynek szüksége van rám - mondta Patrick. - De azért köszönöm. Tényleg rendes tőled... Fontolóra kéne vennünk, hogy átesszük a program központját a McClellan légibázisra, esetleg a cég matheri...

- Úgy csinálod és ott, ahogy és ahol akarod, Paul - mondta Masters. - Mindent jóváhagyattam az igazgatótanáccsal, és szóltam, hogy ezen a héten készítsék elő a matheri telepet. Szerintem ott kellene felállítani a Tökéletes Katona program központját. Teljes titoktartás, és szigorú biztonsági intézkedések mellett. - Tétován elhallgatott. Látta Patricken, hogy van még valami amiről beszélni akar, hogy valamit forgat a fejében, egy tervet, amit még nem dolgozott ki, nem gondolt át egészen. - Mondani akarsz valamit, Patrick, igaz? Bele akarsz vágni valamibe? Szét akarsz rúgni pár segget, hm?

Patrick hideg, acélkék szemmel nézett Jonra.

- Meg akarom ölni azokat a mocskokat akik kinyírták a zsarukat és kárt tettek Paulban! Nem letartóztatni, nem legyőzni, és nem megbüntetni akarom őket, hanem megsemmisíteni. Tudom, hogy a cég fegyvereinek és technikájának birtokában meg lehet csinálni a dolgot, és meg akarom tenni! Holnap. Most rögtön! Jonnak olyan érzése támadt, mintha Patrick üvöltve ejtette volna ki a szavakat, pedig halkán beszélt, félelmet gerjesztően suttogott.

- Jézusom! Mukikám, te nem szoktál ilyen lenni! Általában éppen te vagy az, aki visszafogja, józanságra inti a forrófejűeket, aki áttekinti a helyzetet, kidolgozza a stratégiát, és... Tudod, miről beszélek. "Készíts repülési tervet és repülj terv szerint". Mindig ezt szoktad mondani, nem?

- Most nem ezt mondom - felelte Patrick. - Meg akarom találni azokat az embereket, akik ezt tették az öcsémmel, a rendőrségemmel, a városommal... az otthonommal... és meg akarom ölni őket! El akarom taposni őket, ahogy a férgeket szokás! Minden technikát, minden fegyvert bevetek ellenük amit meg tudok szerezni. Megteszem akkor is, ha sem a rendőrséggel, sem az FBI-jal, sem a várossal, sem mással nem tudok együttműködni.

Jon meghökkenve nézett a barátjára. Még sosem látta Patricket ennyire dühösnek, ennyire eltökéltnek, ennyire... vérszomjasnak. Látta, hogy milyen a tragédiával végződő krízishelyzetek után, de ilyennek még soha. Most ő viselkedik megszállott módjára, gondolta.

- És tőlem mit vársz? - kérdezte. - Mit akarsz tőlem?

- Mindent - mondta Patrick. - Mindenhez hozzá akarok férni. A cég valamennyi technikájához, a megfigyelő cuccokhoz, a fegyverekhez, a komputerekhez, a hálózatokhoz, a kommunikációs rendszerekhez, a repülőgépekhez, a szatellitekhez. A szenzorokhoz, a prototípusokhoz, a gyártó kapacitáshoz. És ami a legfontosabb: rád is szükségem van. Azok a szemetek, akik megtámadták várost... ezek nem közönséges rablók. Ezek katonák! Minden modern technikára és fegyverre szükségem van ahhoz, hogy legyőzzem őket!

Jon kiszáradt torokkal nyelt egyet.

- Semmi sem kaphatsz meg... - mondta Patricknek fejcsóválva.

Patrick bólíntott. A tekintete sértődött volt, de az arca kemény, eltökélt maradt.

- Megértelek, Jon...

- Hadd fejezzem be a mondatot! - kiáltott rá Masters. - Semmit sem kaphatsz meg, ha nem segíthetek neked.

- Tessék?

- Segíteni akarok neked - mondta Masters. - Amikor elkezdődött a harc, amikor Washington vagy a Pentagon, vagy az éppen aktuális vezérség beindította a menetet mindig félreállítottak. Ezúttal nem akarok kimaradni. Ha harcolunk, akkor együtt tesszük. Megmondod mire van szükséged, és én megszerzem... de ott akarok lenni veled amikor elkezdődik a piff-puff. Egy kis kaland... csak ennyit akarok.

Patrick habozott. Olyan komoly dolgot forgatott a fejében, hogy még abban sem volt biztos, ő képes lesz-e végrehajtani, nem hogy Jon Masters. Jonnak fogalma sem lehetett arról, milyen veszélyesek az ilyen akciók... Az igazat megvallva én sem tudom pontosan, vallotta be magának.

De a fülében még ott zengett a harcra buzdító hang; még mindig hallotta a hármas zsarutemetésen szóló skót dudákat. Nem tudta, hogy Jon Masterst mi hajtja, azt sem hogy milyen veszélyek várnak majd rájuk, de egyben biztos volt: semmi sem állíthatja meg őket.

- Jól van - mondta kezét nyújtva. - Együtt fogunk dolgozni. Nem kezdek arról papolni, hogy milyen veszélyes lesz... Bármí történik közösen fogjuk csinálni. Jon nem fogta meg Patrick kezét, inkább átölelte újdonsült testvérét.

- Szuper, szuper! Mikor kezdünk hozzá?

- Azonnal - felelte Patrick. - Azzal kezdjük, hogy begyűjtünk pár információt az ellenségről.

Különleges Nyomozati Osztály központja, Bercut Drive, Sacramento, California
1997. december 26., péntek, 18:32

Az egyemeletes, raktárszerű épületcsoport kapuja fölött a Sacramentoi városfenntartó központ, autópálya osztály feliratú tábla díszelgett, de Patrick tudta, a komplexumban nem ez a szervezet lakik. Este fél hétkor az övéken kívül csak egyetlen kocsi állt az épület előtti parkolóban, az is távolabb, az északi oldal mellett, egy Fenntartott - parkolni tilos tábla előtt.

Ahogy a férfi kilépett az épületből Patrick kiszállt a kocsijából.

- Chandler kapitány? - kiáltott néhány lépés távolságból. A férfi észrevette Patricket, de nem tartotta veszélyesnek. A jobb kezét hanyagul a nadrágja zsebébe dugva sétált a kocsija felé. Amikor azonban Patrick közelebb ért hozzá Chandler hátrébb tolta a zakója szárnyát, hogy könnyebben hozzáférhessen az övére csatolt pisztolyhoz. Akkor ért a kocsi jobb oldalára amikor Patrick a balra - csak az autó választotta el őket egymástól. Chandler kinyitotta a jobb oldali ajtót, bedobta az ülésre a táskáját. Lazán, de óvatosan mozgott. Sacramento városában felbolydult az élet. A város valamennyi zsaruja úgy viselkedett, mintha tisztában lenne azzal, hogy potenciális célponttá vált, mintha mindnek vörös céltáblát festettek volna a homlokára.

Tom Chandler csinos, barna öltönyt viselt és kényelmes, elegáns papucscipőt. Simára borotvált arcú, profinak látszó fickó volt, nem hasonlított az átlag zsarukra, inkább egy nagy hatalommal rendelkező tisztviselőnek tűnt.

- Miben segíthetek, uram? - Aztán felismerte Patricket. - McLanahan, igaz? Paul bátyja? A lövöldözés előtt láttam magát az őrmester kocsmájában. A kórházban is ott volt... rámászott a főnökömre.

- Igen - mondta Patrick. - Beszélni akarok magával.

- Miről?

- Az öcsémet ért támadásról. Arról, hogy ki a felelős a történetekért.

Információkat akarok. Tudni szeretném, hol tart a nyomozás. Lehetőleg azonnal...

- Maga információkat követel? - Kinek hiszi magát ez az örült? Chandler megpróbált uralkodni egyre fokozódó dühén. - Attól tartok, tőlem nem kaphatja meg, Mr. McLanahan.

- Ön a Különleges Nyomozati Osztály vezetője - mondta Patrick. - Úgy tudom, a KNYO irányítja a munkát.

Chandler aggodalmas arcot vágott - látszott rajta, nem örül neki, hogy Patrick tudja, ő a KNYO vezetője. A sacramento-i rendőrség Különleges Nyomozati Osztálya volt a szerv legtöbbre becsült, legprofibbnak tartott, legtitkosabban működő egysége, fontosságban csak a Járőrszolgálat múlta felül. A KNYO-nak három alosztálya volt - hírszerzés, narkotikum, bűnüldözés -, és ahogy a szükség megkívánta, meg ahogy a költségvetés lehetővé tette egyszerre több akciócsoportot működtetett, amelyek a vagyontárgyak lefoglalásával, felkelések

leverésével, antiterrorizmussal, a bűnbandákkal és a letartóztatások végrehajtásával foglalkoztak. Chandler elméletileg a nyomozati osztály helyettes vezetője alá tartozott, de mivel gyakran találkozott a rendőrfőnökkel, a városi tanács tagjaival és a polgármesterrel, óriási hatalommal bírt és gyakorlatilag mindenről szerezhetett információt. A poszt, amit hivatalosan betöltött, a KNYO parancsnoki tiszte tulajdonképpen az utolsó állomás volt a rendőrfőnökség megszerzése felé vezető úton.

Chandlernek eszébe jutott valami. Az őrmester kocsmája! Hát persze! McLanahan biztos ott hallotta, hogy ő a főnök. Elhatározta, szívélyesen fog viselkedni a pasassal - így talán hamarabb és könnyebben megszabadulhat tőle.

- Ó, igen, az őrmester kocsmájában hallotta! - mondta. - Amikor még én is csak őrmester voltam gyakran megfordultam ott. Eldumálgattunk a többiekkel az aktuális nyomozásokról, eliszogattunk és remekül éreztük magunkat. Szerintem ebben a pillanatban is rengeteg olyan rendőr tartózkodik ott, aki szíves örömet elmondan pár részletet a lövöldözésről. - Ebben nem tévedett. Néhány órával korábban Patrick még a kocsmában volt, találkozott néhány rendőrrel, akik éppen akkor tették le a szolgálatot. A zsaruk vidáman gratuláltak neki azért, mert neki mert ugrani a rendőrfőnöknek (a tévéállomások leadták a kórházban lezajlott kínos jelenetről készült felvételeket), és tényleg szívesen elmondták amit a Sacramento Live! komplexumban történt szörnyűségről tudtak. - Sajnos én nem szolgálhatok információkkal, és felhívom a figyelmét, a bárban esetleg olyasmit is hallhat, aminek nem sok köze van a valósághoz.

- Aha. Mindenki felhívja a figyelmemet, mindenki óva int, de senki sem mond semmit - felelte Patrick. - Az öcsém kritikus állapotban fekszik a kórházban, mert valaki beleeresztett egy sorozatot egy MP-5-ösből. Valaki meggyilkolt három zsarut, de a családoknak senki sem árulta el a részleteket. Talán ebben a városban így szokás elintézni az ilyen ügyeket? Mi lenne, ha esetleg felkeresném valamelyik tévéállomást, és elmondanám, hogy a város nem tájékoztatja az áldozatok családait a nyomozás helyzetéről, hogy a rendőrség vezetői mindenkit tudatlanságban tartanak?

Chandler becsapta a kocsi ajtaját, átment a másik oldalra, Patrick elé állt és a szemébe nézett.

- Rendben van, Mr. McLanahan, megfelelő módon fogok reagálni a fenyegetésére, de biztosíthatom, hogy nem nekem lesz kellemetlen a dolog. Az igazat megvallva kezd elegendő lenni magából. Elárulná végre, hogy mi az ördögöt akar csinálni?

Chandler látta, McLanahan összeszorítja a fogát és előrébb dől. Lehet, hogy meg kell verekednie a fickóval? Az agyában előre lepörgette a lehetséges mozdulatok sorát, aztán... meglepetten látta, hogy McLanahan megroggyan. A válla lejjebb ereszkedett, a karján puhává váltak az addig megfeszített izmok, a feje előrebecsaklott, a térde berogyant. Lehet, hogy valami trükkös támadásra készül? Ez valami sosem látott támadóállás lenne? Chandler felkészült rá, hogy megvédje magát, de aztán furcsa hang ütötte meg a fülét. McLanahan zokogott! Chandler elcsodálkozott. Itt van ez az ember, alacsony, százhetven-valahány centi lehet, a súlya talán kétszáz font, de kemény kötésű és izmos, akár egy pankrátor vagy egy rögbijátékos... kemény pasasnak látszik, de tessék! Egyszerűen elsírja magát. Paul McLanahan rövid idő alatt híressé vált arról, hogy minden szituációt nyugodtan és higgadtan tud megoldani, a Sacramento Live! komplexumban lezajlott tűzharc során tigrisként küzdött, de a bátorság a jelek szerint nem családi vonás.

- Jézusom... Ejnye, Mr. McLanahan, jól van! - mondta Chandler vigasztalóan, de nem lépett közelebb Patrickhez. Lehet, hogy tényleg valami szivatós támadásra készül? Nem, ez az ember tényleg összeroppant.

- Elnézést - mondta McLanahan rekedten, a könnyeivel küszködve. - Még sosem fordult elő velem ilyesmi. Apám halála után rettegni kezdtem, hogy Paul lesz a következő. Anyánkat be kellett nyugtatózni, annyira felzaklatták a történetek. Lehet, hogy Paul elveszti a karját. Istenem, fogalmam sincs, mit tegyek! Fogalmam sincs, mit fogok mondani az anyáknak... - Összevissza beszélt, hirtelen előmlött belőle minden felgyülemlett fájdalom és feszültség. Chandler már arra gondolt, a fickó össze fog esni, ráájul a kocsijára.

- Szedje össze magát, ember! - Chandler látta, nem hagyhatja a parkolóban a gyerekként síró pasast. - Jöjjön velem, Mr. McLanahan - mondta. Odavezette McLanahant az egyik oldalsó kapuhoz, ami fölött a Tilos a bejárási tábla. Kapu lezárva. Használja a főbejáratot feliratú tábla virított. Kulcsot vett elő, kinyitotta a kaput, megtámasztotta a lábával, és a belső falon elhelyezett billentyűzet

segítségével kikapcsolta a riasztót. A kapu mögött egy kisebb terem volt néhány íróasztallal, iratszekrénnel és rengeteg műszerrel, komputerrel, rádióval, a járőrök hordozható rádiójához szükséges akku-padokkal. A két sorban elhelyezkedő gépek láttán Patrick arra gondolt, valami kommunikáció központba jutott. McLanahan követte Chandlert, aki átment a termen és elindult egy folyosón. Elhaladtak egy üres tanácsterem mellett - Tanácskozás! Belépni tilos! -, néhány bezárt ajtó előtt, egy büfé és egy konditerem mellett. Chandler végül a Kapitány feliratú ajtó előtt állt meg. A CypherLock billentyűzeten beütötte a nyitókódot, behívta McLanahant, hellyel kínálta. Patrick leült, előredőlt, a könyökét a térdére támasztotta és lehajtotta a fejét. Chandler az íróasztala mögött telepedett le.

- Elnézést, hogy feltartom...

- Semmi baj - mondta Chandler. - Kér valamit? Szódát? Jeges teát? - A szagokból ítélve arra következtett, hogy McLanahan bedobott pár whiskeyt mielőtt eljött ide. Nem csoda, valamiből bátorságot kellett merítenie ahhoz, hogy így letámadjon egy zsarut. Mintha nem is az őrmester lenne az apja... De így van ez; a fiúk gyakran okosabbak és sikeresebbek az apjuknál, viszont puhábbak is. A McLanahan család esete a jelek szerint jól példázza a fehér faj elkorcsosulásának folyamatát.

- Úgy tudtam, a zsaruk valami erőset is tartanak az íróasztalukban - mondta McLanahan erőltetetten vidám, reménykedő hangon.

- Attól tartok, a dugipia már Philip Marlowe-val és Kojakkal kiment a divatból - felelte Chandler. Minden pillanatban egyre jobban undorodott McLanahan rendőr bátyjától.

- Akkor egy szódát kérek - mondta McLanahan.

Chandler kiment a büfébe. Amikor fél perccel később visszatért McLanahan az íróasztalra könyökölt. Egyik kezével a szemét törölgette, a másikat úgy szorította a hasára, mintha hányni készülne.

Chandler visszaült az íróasztal mögé.

- Sajnálom, Mr. McLanahan, de nem sokat mondhatok a lövöldözést illetően. -

Magában azért imádkozott nehogy McLanahan teleokádja az irodáját, nehogy megint sírni kezdjen. - Én lennék a legboldogabb, ha beszámolhatnék valamilyen előrelépésről.

- Letartóztattak már valakit?

- Nem, még nem - felelte Chandler. - De találtunk bizonyos szálakat. A helikoptert, amellyel a banda elmenekült, nem sokkal az incidens után a Placerville reptéren látták, ezért arra a területre koncentráltuk a nyomozó erőinket. De ez, Mr. McLanahan, bizalmasan kezelendő információ. Kérem ne adja tovább, még az anyjának se mondja el.

- Jól van - mondta McLanahan. A hangja olyan volt, mintha újabb sírásroham kerülgetné. - Azt hiszem, nincs elég pénzünk arra, hogy gondoskodjunk Paulról. Az orvosok azt mondták, el fogja veszteni a bal karját, és soha többé nem tud majd beszélni...

- Ha ez megnyugtatta önt és a családot, megígérhetem, hogy Paul a lehető legjobb kezelésben fog részesülni - mondta Chandler. - Ha nem képes folytatni a munkáját természetesen rokkantsági nyugdíjat kap majd. Ez az alapfizetésének összegével azonos és adómentes. Életé végéig folyósítani fogják neki.

- Rokkantsági? - McLanahan levegő után kapkodott. Chandler látta, a fickó arca elsápad, aztán megzöldül. - Úgy érti, hogy rokkantnak fogják nyilvánítani?

- Ilyet én nem mondtam, Mr. McLanahan...

McLanahan felpattant a székről.

- Én... azt hiszem hányni fogok - nyögte.

Ó, az istenit!, átkozódott Chandler. Ez nem ember, ez egy féreg!

- Menjen ki, forduljon balra. A jobb oldalon a harmadik ajtó a férfimosdó.

McLanahan bólintott, és a karját a hasára szorítva, meggörnyedve kiviharzott az irodából. Chandler elszívott egy cigarettát, aztán felállt, hogy megnézze minden rendben van-e. Az ajtónál volt amikor McLanahan visszaérkezett.

- Jól érzi magát, Mr. McLanahan?

- Elnézést... Jézusom, annyira szegyellem magam! - mondta McLanahan. - Ez az egész... tragédia... az idegeim...

- Talán nem ártana, ha kevesebbet inna - mondta Chandler szigorúan. - A családjának szüksége lenne önre, de ilyen állapotban hiába számítanak a támogatására. Menjen haza. Megígérem, folyamatosan tájékoztatni fogjuk a nyomozás menetéről.

- Eljöhettek még magához? Csak azért, hogy friss adatokat szerezzek... Hogy elsőkézből kapjam a híreket...

Jaj, csak ezt ne!, gondolta Chandler. Semmi szüksége sem volt arra, hogy McLanahan a KNYO körül ógyelegjen. A központ helye nem volt titok - a két saroknyira lévő rádióállomás műsorvezetői poénból gyakran az éterbe üvöltötték a figyelmeztetést, amikor látták, hogy a dorgellenesek razzizálni indulnak - de az itt dolgozók közül senki sem szeretne volna, ha civilek lábatlankodnak körülöttük. Különösen nem olyan szeszakázók, mint ez a McLanahan.

- Nézze, Mr. McLanahan - mondta Chandler türelmesen. - Ön a rendőrség egyik alkalmazottjának testvére. Nem szívesen tenném, de akár erőszakkal is eltávolíttatnám ha gyakran felbukkanna itt, és olyan kérdéseket tenne fel az embereimnek, amelyekre, rajtam kívül senkinek sincs joga és módja válaszolni.

- De... miért? - szűkölte McLanahan.

- Azért, mert óriási pánik törne ki a városban, ha esetleg kiszivárogná valami rémhír vagy álhír azokról a gyilkosokról - magyarázta Chandler. - Ha idetelefonál, megígérem, alkalmat adok önnek arra, hogy meglátogasson. Ígérem, tájékoztatni fogom a helyzetről, és megosztom önrel a rendelkezésemre álló információkat... Már amelyiket megoszthatom, mert tekintettel az ügy kényes voltára bizonyos dolgokat titokban kell majd tartanom. Érti amit mondok?

- Igen - mondta McLanahan halkán.

- Egyébként a sajtóból éppen elég hírhez juthat - mondta Chandler.

- De nagyon jó lenne, ha esetleg mégis...

- Azt hiszem jobban teszi, ha Paul mellett, a családjával tölti az idejét, és nem itt pazarolja - mondta Chandler komoly tekintettel. Bizott benne, hogy McLanahan érteni fog a szóból, de azért a biztonság kedvéért még megpróbált ráhatni az érzelmeire. - De jól van, hogy lássa, valóban együttérzek önrel és az édesanyjukkal... Hívjon fel bármikor. Megbeszélünk egy időpontot, és akkor eljöhét ide. Meglátogat, és elbeszélgetünk. Áll az alku?

- Igen - mondta McLanahan. Kézfogásra nyújtotta reszkető kezét. Chandler megfogta; McLanahan tenyere hideg és nyirkos volt. - Köszönöm. Most már eltűnök, ígérem. És azt is megígérem, nem fogom háborgatni csak ha nagyon muszáj.

- Remek. Jó éjszakát. - Chandler már alig várta, hogy a pasas az ajtón kívül kerüljön. Végignézte, hogy McLanahan bemászik a kocsijába és elhajt. Talán nem kellett volna hagynom, hogy ilyen állapotban vezessen, gondolta. Remélte, nem történik baleset.

***

Paul McLanahan a Shamrock fölötti tágas, három szobás lakásban lakott, abban, amelyikben néhány hónapja, mielőtt San Diegoba költöztek Patrick és Wendy élt. Patrick úgy döntött, amíg Paul kórházban van ismét elgfoglalják a lakást. Az egyik helyiséget már átalakította gyerekszobává, betett egy kiságyat, egy pelenkázóasztalt, egy fiókos szekrényt, tele mindenféle babaholmival. A legnagyobb szobát Wendynek és magának rendezte be. Azt akarta, hogy a lakás a lehető legjobban hasonlítson coronadoi otthonukra, hogy Wendy a lehető legkellemesebben érezze magát benne. Úgy tervezte, ha Pault végre kieresztik mindannyian átköltöznek egy nagyobb házba, és csak az öccse felépülése után térnek vissza San Diegoba.

A harmadik helyiségből, Paul dolgozószobájából irányítóközpont lett. Amikor Patrick a Chandlerrel való találkozás után hazaért ebben a szobában talált rá Jon Mastersre.

- Milyen, Jon? - kérdezte.

- Tiszta és hangos - felelte Masters. - Szép munka volt. Hová titted őket?

- A kapitány irodájába, a büfébe, a mosdóba és a tanácsterembe - mondta Patrick.

- Helyes. Figyelj csak!

Jon megnyomott egy gombot az egyik magnón. A hangszóróból kisvártatva előreccsent Tom Chandler hangja - a felvétel egy kicsit zajos volt, de érthető. Chandler a feleségvel beszélt telefonon.

- Már hazafelé tartok, drágám. Húsz perce elindultam, de idejött annak az újonc zsarunak a bátyja... Tudod, azé a srácé, akit meglőtttek. Egyszerűen elémállt a parkolóban... Igen, az a pasas, aki benne volt a tévében. Annak a nagydarab, fiatal rendőrnek a testvére. Láttad?... Információkat akart, aztán amikor megmondtam neki, hogy hová menjen egyszerűen sírva fakadt. Mint egy kölyök. Szerintem túl sokat ivott. Behoztam, leültettem pár percre, hogy összekaparja

magát. Aztán képzeld, majdnem telehányta az irodámat. A végén hazaküldtem, hogy kialudja magát. Szóval máris indulok... oké... remek... persze, útközben veszek. Nemsokára találkozunk, drágám. Szia! - Kattanás; Chandler letette a kagylót.

- Felvettem még egy rövid beszélgetést. Chandler felhívott egy bukit, fogadást kötött egy kosármeccsre meg a Super Bowlra. Talán még hasznát vehetjük ennek az információnak - mondta Jon. - Elég lökött, hogy a hivatali telefonján köt fogadásokat, amit vélhetőleg lehallgatnak, de azt hiszem, nem csak zsenikből lehet főrendőr. - Kikapcsolta a magnót, előrecsévélte a szalagot, automatára állította a készüléket, amely így maguktól rögzítették az elektronikus poloskák közelében lezajló beszélgetéseket. - Színésznek kellett volna menned, mukikám - jegyezte meg mosolyogva.

- Miután lenyeltem azt az adag whiskeyt tényleg azt hittem, hogy hányni fogok - mondta Patrick. - Mekkora a rendszer hatótávolsága?

- Csak pár mérföld - felelte Masters. - Már a peremén vagyunk. Jó lenne feltenni egy relét valamelyik közeli épületre... A szomszédos lenne a legjobb, de bármelyik megteszi a poloskáktól számított fél mérföld sugarú körön belül. A relé úgy felerősíti a jelet, hogy tíz mérföldre is tisztán eljut. Akkor aztán tényleg mindent hallhatunk. Talán fellőhetünk egy NIRTsat konstellációt... akkor bárhol vagyunk a kontinensen, mindenhol foghatjuk a jeleket.

- Nem hiszem, hogy erre szükség lesz - mondta Patrick száraz mosollyal. Tudta, Jon Masters imádja, ha az általa létrehozott rendszerek tökéletesen működnek és minden kívánalomnak megfelelnek, de ebben az esetben tényleg felesleges lett volna a műholdak alkalmazása. - Meg tudják találni a poloskákat?

- Lehetséges - vallotta be Jon. - Ezek hangra aktiválódó ketyerék. Ez azt jelenti, hogy csendben nem működnek. A helyiségeket átvizsgáló poloskairtók általában nesztelenül mozognak, tehát ezeket nem vehetik észre. Egészen más a helyzet, ha erős detektort használnak. A poloskáink készenléti állapotban nagyon kevés energiát használnak, de azért talán ki lehet szűrni őket. Az információkból csomagokat csinálnak, amelyeket szabálytalan időközönként továbbítanak a vevőhöz, így totálisan összezavarják a passzív detektáló rendszereket.

- Ez most mit jelent?

- Azt, hogy akár működnek akár nem, piszok nehéz felfedezni őket. - Masters kis szünetet tartott, aztán hozzátette: - De a legtöbb esetben, Patrick, nem detektorokkal csípi el a poloskákat. Általában a régi, jól bevált elhárítócseleket alkalmazzák. Valaki véletlenül rájön, hogy kijutnak bizonyos információk. A helyi zsaruknak valószínűleg nincs megfelelő detektoruk, de nincs is rá szükségük. Elég, ha hamis információt juttatnak a rendszerbe, aztán lesben állnak. Amikor a szaglászást végző illető használni kezdi a hamis adatot, már el is vesztette a menetet. Akkor már tuti, hogy le fogják vadászni. Talán órák, talán napok alatt, de megtalálják. Patricket ez nem érdekelte.

- Köszönöm, Jon - mondta. - Majd rendszeresen végighallgatom a felvételeket, és ha érdekes információhoz jutok értesítelek. Amint megtudjuk ki az ellenség hozzálátunk a következő lépés megtervezéséhez.

Masters bólintott. Patrick McLanahan mindita tudta mit csinál.

- Wendy felhívott amíg odavoltál - mondta. - A biztonság kedvéért pár napig még bent tartják őket a kórházban. Harmincadikán jöhetnek ki.

- Helyes - mondta Patrick.

Jon meghökkent.

- Helyes?

- Így lesz időnk kidolgozni a tervet - mondta Patrick. - A rendőrség előtt akarok járni. Én akarok elsőként rálőni azokra a szarzsákokra.

- Wendy előtt titokban akarod tartani? - kérdezte Jon hitetlenkedve. - Nem mondod el neki mivel foglalkozol?

- Most nem. Ki akarom alakítani a tervemet mielőtt beszámolok neki. Lehet, hogy a zsaruk mégis előbb csípi el a terroristákat mint én. Ha pedig ezt történik, nem akarom, hogy Wendy feleslegesen izguljon. - Jon megrázta a fejét a furcsa érvelés hallatán, de úgy döntött nem száll vitába vele. - Elmegyek a Könyörületes San Juanba. Nem maradok sokáig.

Ő tudja mit csinál, gondolta Jon Masters azon az estén már vagy negyedszer. Ez itt Patrick McLanahan, akinek mindig van valami terve. Aki mindig tudja mit csinál. Mindig...

Különleges Nyomozati Osztály központja, Bercut Drive, Sacramento, California
1997. december 29., hétfő, 09:25

- Eddig a következő információk állnak rendelkezésünkre, Főnök - kezdte Tom Chandler kapitány, és előbb Arthur Barona rendőrfőnökre, majd a nyomozati főnökre és az operációs főnökre, Barona két helyettesére nézett. - Nem túl sok... A Sacramento Live! komplexumot őrző biztonsági cég jelentése szerint eltűnt az incidens éjszakáján szolgálatban lévő egyik emberük, egy bizonyos Joshua Mullins. Hivatalosan mint szemtanút keressük, de gyanítjuk, hogy bűnrészesként közreműködött a rablásban. Mullins exzsaru, Oaklandben dolgozott, de felfüggesztették. A belvárosban lakott. Átkutattuk a helyet. Semmi. Voltak bizonyos kapcsolatai a helyi motoros bandákhoz. Felkerestük és kihallgattuk néhány ismerősét. Senki sem látta.

- Kapják el! - mondta Barona. - Valamennyi állami ügynökségnek küldjük meg a személyleírását. Lehet, hogy már visszament az öbölvidékre.

- A személyleírást már szétküldtük - mondta Chandler. - Megfigyelés alá vesszük a motorosok kocsmáit... a Bobby John Clubot, a Sutter Walkot, a Postiest és még néhányat... amennyit a létszámunk lehetővé tesz. A megyével együttműködve figyelni fogjuk a városon kívüli motorosbárokot is, és felvettük a kapcsolatot Yoloval, Sutterrel, Alamedával, San Franciscoval és Placer megye nyomozó hatóságaival, ők is segítenek információkat gyűjteni a körzetükben lévő hasonló létesítményekről.

- Az informátoraink jelentése szerint ez a bizonyos Mullins kapcsolatba került egy magát őrnagynak nevező illetővel. Egyelőre nem tudjuk, hogy ki a fickó, honnan érkezett, miben utazik, és miért volt szüksége Mullinsra. A Sacramento Live! komplexumnál jelenlévő egyik őrmesterünk úgy emlékszik, az egyik fegyveres rabló németül, vagy valamilyen némethez hasonló nyelven kiáltozott miután találatot kapott, ezért ellenőrizni fogjuk a külföldi terrorista bandákat. Kapcsolatba léptem az FBI-jal és az Interpollal, de nem sok adattal szolgálhatunk, tulajdonképpen csak az öltözetüket, a fegyvereiket és a viselkedésüket illetően vannak információink.

Chandler elhallgatott. Barona meglepetten nézett rá.

- Ez minden, Chandler? Nincs más mondanivalója?

- Attól tartok, uram, hogy nincs.

- Tom, ez teljességgel elfogadhatatlan! - mondta Barona ingerülten. - Már több, mint egy hét eltel az esemény óta, és még fogalmunk sincs kit kellene letartóztatnunk. Valamit tennünk kell, muszáj eredményeket produkálnunk, különben a város vezetése kiveszi a szánkából még az ételt is, mondván, hogy nem érdemeljük meg. Gyerünk, vegyenek őrizetbe pár embert! - A rendőrfőnök kiviharzott a tanácssteremből.

Chandler idegesen beletúrt a hajába.

- Van még valami, amivel esetleg tovább tudják fokozni a jókedvemet? - kérdezte.

- Tisztában vagyunk vele, Tom, hogy már így is erején felül teljesít - mondta Barona egyik helyettese. - Minden használható és máshonnan nélkülözhető emberét állítsa rá erre a Mullinsra. Majd szétnézünk, hátha tudunk szerezni magának pár egyenruhást. Van valami terve?

- Máris elköltöttem a következő két hónapra betervezett túlórákeretet - mondta Chandler. - Még pár hét, és kimerítem a jövő évi költségvetést. Annyi emberem van, hogy csak két helyet tudok napi huszonnégy órán keresztül figyeltetni. A Posties és a Sutter Walk privát klub. A Bobby John nyilvános hely. Az a legvalószínűbb, hogy Mullins valamelyik privátban fog felbukkanni.

- Akkor küldje oda a megfigyelőket - mondta Barona másik helyettese. - Aztán amilyen hamar lehet állítson rá pár embert a Bobby John Clubra is. Értesítjük a járőröket, köröztetni kezdjük Mullinst. De ha a pasasnak van egy kis esze, akkor már régen elhagyta a várost. Megpróbálunk kizsonglörkődni egy kis pénzt a túlórákra, de nem biztos, hogy sikerül. Tegyen meg mindent, Tom, amit csak lehet.

***

- Tegyen meg mindent amit csak lehet. Ezt mondta - mormogta Patrick McLanahan amikor a magnó elhallgatott. - Hogyan? Mit csinálhatna? A város rendőrei már így

is tizenkét órás szolgálatot látnak el.

- Így van. Különböen már hallottam egy párbeszédet erről az őrnagy nevezetű akárkiról. Szerintem egyre biztosabb, hogy ő a rablás kiagyalója és levezénylője.

- Lehetséges - bólintott Patrick. Elhallgatott, aztán hozzátette: - Be kell poloskálnunk a Bobby John Clubot. A fene se tudja, hogy a KNYO mikor tudja elkezdni a figyeltetését.

- Tőlem mehet a balhé - mondta Masters. - Tudsz valamit a helyről?

- Csak annyit, hogy jobb elkerülni - felelte Patrick. - Amikor főiskolás voltam menőnek számított aki a motorosokkal biliárdozott vagy sörözgetett a Bobby John Clubban, de én sosem jártam ott. Az biztos, hogy az apám kocsmájának sosem jelentett konkurenciát.

- Chandler azt mondta, nyilvános hely - mondta Jon. - Szerintem neked éppen annyi jogod van elmenni oda, mint bárki másnak. Persze ha ott parkol előtte párezer bringa, akkor esetleg más időpontot kell választanod..

Bobby John Club, Del Paso Boulevard, Észak-Sacramento, California
1997. december 30., kedd, 01:27

A Bobby John Club a város szélén, a Del Paso Heights szomszédságában állt. Tucatnyi behemót Harley parkolt előtte. A szél felerősödött, csipőssé és kellemetlenné vált, valahogy sűrűbbé változtatta azt a feszültséget és félelemérzetet ami akkor uralkodott el Patricken amikor kinyitotta az ajtót és belépett, készen arra, hogy elhelyezze a négy poloskát.

Patrick - annak ellenére, hogy a családja éveken át kocsmát működtetett - gyűlölte az ilyen helyeket, különösen az idegen bárokat, a városszéli helyeket, főként éjszaka, legfőképpen egyedül. Odakint is sötét volt, de mégis eltartott pár másodpercig míg a szeme hozzászokott a benti félhomályhoz. Sebezhetőnek érezte magát, őt mindenki láthatta, de ő senkit, az esetleg feléje közeledő veszélyt sem vehette észre. Az asztalok és az emberek árnyak voltak csupán. Mintha kirakatban lett volna, meztelenül, közszemlére kitéve; idegen, hivatlan látogató mások felségterületén - mintha egy olyan barlangba sétált volna be, amelyről tudta, vérengző medve lakja. Még az is előfordulhatott, hogy összeütközik azzal a fickóval akit keresett, anélkül, hogy felismerte volna. Eltökélten tűrte, hogy a szempárok rámeredjenek, a bárban tartózkodók halk megjegyzéseket tegyenek rá. Csak akkor mozdult el az ajtóból amikor már látott valamit. Így, ha a célszemély szökni akarna, legalább lenne rá némi esélye, hogy elkapja. Ahogy ott állt érezte, az ellenséges tekintetű, őt bámuló emberek számára olyan lehet, mint az ócska westernekben a városba véletlenül betévedő idegen cowboy. Utálta a helyzetet, de nem volt más választása, vállalnia kellett a dolgot.

Amint a szeme hozzászokott a félhomályhoz egyre tisztábbá váltak előtte a helyiség részletei. A terem keskeny és rövid volt. A bárpult a jobb oldali fal mellett húzódott. Abal oldali részt majdnem teljes egészében elfoglalta a két biliárdasztal. Néhány asztal, székek... Szemben egy sötét folyosó, ez vezethetett az épület hátuljába. Patrick hangokat hallott abból az irányból. A folyosó bejáratánál egy motoros támaszkodott a falhoz, a jelek szerint ő őrizte a privát helyiségek bejáratát. A sötétben fény villant - talán egy ajtó mögül szűrődött ki. Hová nyílhat az az ajtó? Egy másik szobára? Esetleg a sikátorra? A falakat meztelen benzintyúkokat, motorkerékpárokat ábrázoló poszterek, a neonomád művészet darabjai díszítették, de látni lehetett néhány extrém és tipikus darabot is, a Konföderációs Államok zászlaját, A Harmadik Birodalom lobogóit, a neonáci, a White Power, a Ku Klux Klan zászlóit és plakátjait. Patrick felismert néhány nemzeti lobogót is, köztük Oroszországot, Dél-Afrika afrikánereinek zászlaját, az egykori Német Demokratikus Köztársaságét, Ukrajnáét és Belorussziáét. Aki körülnézett annak kétsége sem lehetett afelől hová tévedt. Helyezd el a poloskákat és tűnj innen, mondta Patrick magában. Egyet a pulthoz - a férfihangokat tíz-húsz láb távolságból képes lesz érzékelni -, egyet az egyik biliárdasztalhoz, egyet a mellékhelyiségbe és egyet a hátulsó szobában, ha egyáltalán be lehet jutni oda.

A pultnál nem volt szabad ülőhely, ezért Patrick a pincérnők számára fenntartott sarokhoz állt. A pultos ügyet sem vetett rá, néhányan nyílt ellenségességgel

bámulták. Meglepetten nyugtázta, hogy páran ijedten pislognak feléje, mintha zсарu lenne, aki letartóztatni jött, vagy valami pénzbehajtó aki kiegyenlítettlen adósságokat kíván rendezni. A legtöbben észre sem vették. A helyiségben elég sötét volt ahhoz, hogy ne bukjon le miközben elhelyezi az első poloskát a bárpult pereme alatt.

A szerencséje nem tartott sokáig. A hozzá legközelebbi bárszéken ülő magas, kövér, szakállas motoros felpislantott a söréről.

- Hé, cukipofa, a buzibár odébb van - morogta részegen. Patrick úgy tett, mintha semmit sem hallott volna. A motoros ettől bedühödött. Kinyújtotta a kezét, és meglökte Patricket, aki néhány lépésnyit hátratántorodott. - Azt mondtam, a buzibár odébb van, szarjankó! Kopj le, kispajtás! - Patrick úgy döntött, az lesz a leghelyesebb ha átmegy a biliárasztalok mögötti asztalhoz, ám a motoros nem úgy nézett ki, mint aki le akar szállni róla.

- Hé, Rod, hagyjad má' - szólt rá a pultos. Letett egy sört a szakállas elé, aki azon nyomban megfélemezett McLanahanról. A pultos ráhunyorgott Patrickre. - Ez nem túristapresszó, ember - mondta. - Mit akar?

- Használhatom a mosdót?

- Itt csak a fizetővendégek huzozhatnak.

- Akkor kérek egy sört.

- Öt dollár.

- Öt?

- Éppen most hívta meg Rodot egyre.

Patrick a pultra tett egy ötöst.

- Hol a mellékhelyiség?

- Két saroknyira innen a kávézóban - förmedt rá a pultos. - Na húzz a picsába! Patrick megpróbálta megőrizni a nyugalmát, megpróbált halkán, higgadtan beszélni. A Shamrockban már volt dolga pár bajkeverő keményfiúval, főként azokkal az egyetemista srácokkal, akik túl sokat ittak és ettől erősnek képzeltek magukat, meg azokkal a lökött brahisokkal akik a fejükbe vették, hogy zсарuval fognak bunyózni. Úgy érezte, képes lesz kezelni a problémát amit a pultos jelent, mégis kényelmetlen volt számára a helyzet. Alig pár perce érkezett, és már nem sok hatása volt az események alakulására.

- Oké, megiszom a sörömet, aztán lelépek.

A pultos lenyúlt a hűtőládába, elővett egy üveg sört, és Patrick elé tette. Mielőtt azonban Patrick megfoghatta volna egy kesztyűs kéz jelent meg mellette, ami megszorította a palack nyakát. Patrick megfordult. A pasas nem sokkal volt magasabb nála. Világosbarna haj, szakáll, bőrdzseki, fekete, fenyegető pillantású szem. Közvetlenül mellette állt. Egy másik motoros - kopaszra borotvált fejű, kecskeszakállas fazon - lépett elő a bőrdzsekis mögül, Patrick jobb oldalán helyezkedett el.

- Ki a franc vagy, seggfejkém? - kérdezte az első pasas, miután beleivott Patrick sörébe.

- Senki - felelte Patrick. - Csak bejöttem. Huzozni meg inni egy sört.

A fickó bólintott - Patrick úgy érezte, a világ belerobbant az arcába. Egy csizmás láb spiccre kapta a bal térdét. A fájdalom éles és megdöbbenően erős volt. A pult oldalához dőlt, félig a padlóra roskadt. Üvegcsörömpölést hallott. Egy másodperccel később érezte, hogy a törött sörösüveg éles pereme a nyakához ér, megkarcolja a bőrét. a sebből előbuggyant a vér. Egy acélkéz megmarkolta a tarkóját, felemelte és a pulthoz szorította. Oldalra lesett. Néhány motoros közeledett. Az ellenség bekerítette.

- Nagy marha vagy, hogy csak így besétálsz ide - mondta a sörösüveg tartó fickó.

- Azt hitted, csak úgy elmehetsz? Mi? Azt hitted, bevesszük a dumádat? Ki a lófasz vagy, szépfiú?

- Senki - ismételte Patrick. - Csak egy rohadt sörre jöttem be!

- Hazudsz, te mocsok! - üvöltötte a motoros. Patrick már a menekülési útvonalat kereste, az ajtó irányába nézett, de az acélkéz egyre nagyobb erővel szorította a nyakát, moccanni sem bírt. Felnyögött a fájdalomtól. - Beszélj!

- Annak a zсарunak vagyok a bátyja, aki a lövöldözésnél megsebesült - nyögte Patrick. A fejét iszonyatos fájdalom hasogatta.

- És mi a francot akarsz?

Patrick nem válaszolt. Az acélkéz szorítása még erősebb lett, Patrick úgy érezte, rögtön elveszti az eszméletét.

- Jobb, ha beszélsz, marcipánseggű, különben kettéroppantom a nyakad!

- Mullins - morogta Patrick kínlódva, félve. - Az a Mullins, aki részt vett a

rablásban. Őt akarom..

A szorítás nem egynehült, de Patrick megkönnyebbült - a háta mögül nevetést hallott.

- És miért akard ezt a Mullinst? - kérdezte egy másik hang.

- Meg akard tőle kérdezni mit tud az őrnagyról... arról az emberről, aki az egészet kitervelte és levezényelte - nyögte Patrick. Megpróbálta kiszabadítani magát. - Aztán szét akarom rúgni a kibaszott seggét!

Újabb röhögs.

- Hé, szépfiú, ez remek! - mondta a törött sörös üveget szorongató fickó. - De ez a nap nem a szerencsenapod. Mert éppen Mullins az, aki a nyakadat fogja. Ő az, aki mindjárt hátravisz. Ha esetleg mégis szerencséd lesz, akkor csak a fehér marcinpánseggedet fogja szétkúrní, és csak a monogramját vési bele a pofádba. De ha tényleg komolyan gondolod, hogy elszámolnivalód van vele, akkor lehet, hogy darabokban kerülsz a szemétkonténerbe.

Patrick kínlódva hátranézett a válla fölött. A nyakát a kopasz, kecskeszakállas férfi szorította. Nem hasonlított a rendőrségi személyleírásra, más volt a szemöldöke, más formájú és színű. De a szemöldök ívét át lehet alakítani. És be is lehet festeni. És szakállt lehet növeszteni, amit szintén könnyű színezní.

- Hé, zsarugyilkos - mondta Patrick. - Állj ki velem, egy az egy ellen! Lássuk mit érsz a hadsereged nélkül!

Mullins az arcába röhögött, aztán beleverte a fejét a pultba. Patrick éppen időben fordította oldalra a fejét, ha egy másodpercet késik szétreped az orrcsontja.

- A zsaruk kinyírása üzleti dolog volt, seggfejkém - mondta Mullins. - De a te fejed szétverése élvezet lesz!

- A rendőrök figyelik a klubot - mondta Patrick fogcsikorgatva, remegő hangon. Nem is gondolta volna, hogy a félelem ennyire képes hatalmába keríteni. - Mindenkit lefotóztak aki bejött ide, aki kiment azon az ajtón. Ha meghalok valamennyien bűnrészesek lesztek... gyilkosságban!

- Lehetséges, seggfejkém - mondta a palackos fickó- Patrick érezte, kezek nyúlnak a zsebébe. Elővették a tárcáját, egy köteg pénzt, de az apró, a negyed dollároshnál nem nagyobb poloskákat nem találták meg. - De te akkor már halott leszel. Most szépen elmondod nekünk, hogyan jutottál el Mullinshoz és az őrnagyhöz... Jobban teszed ha beszélsz, különben...

- Hé! Ezt nézzétek meg! - Az egyik motoros kicsavart valamit Patrick ökolbe szorított kezéből. Felemelte a parányi tárgyat, fehér gumitetejű apró hengert.

- Ez olyan, mint valami gumigolyó, vagy valami puskalőszer. Beszélj, seggfej, vagy Mullins lerántja a helyéről a fejed!

- Eresszetek! - ordította Patrick. A pici henger volt az utolsó reménye, már csak ennek a segítségével kerülhetett ki a csávából. Habozott, nem használta rögtön, és ez a tétovázás most végzetes lett. - Elmegyek innen. Soha a közelébe se jövök ennek a helynek, csak eresszetek!

A palackos fickó visszakézből pofon vágta Patricket, akinek azonnal felrepedt az ajka.

- Azt hiszem, most kiverem belőled a szart, seggfejkém... csak úgy, sportból.

- Az egy ideggáz-gránát - mondta valaki hangosan. A motorosok a hátravezető folyosó torkában álló alakra néztek. Jon Masters feltartotta a kis henger pontos mását. - És ez is az. Huszonöt milliméteres hüvely. Fél milliliter Novichok van benne, ami V-osztályú anticholinesztráz ágens. Ez a szer körülbelül nyolc másodperc alatt megbénítja az embert. Nitrogén hajtógáz, szóval könnyen szétterjed az egész teremben... és lazán megbénít mindenkit, aki itt van. Nézzétek csak! - Teljes erejéből a bárpult oldalához vágta a kis hengert.

A gránát hangos pukkanással szétrobbant, sűrű fehér gázfelhővé változott, ami megdöbbsentő sebességgel szétterjed a helyiségben. Úgy nézett ki, mintha instant köd lenne. Csípős volt, kénzagú, égette a szemet és torkot.

A motorosok szétrebbentek. Patrick a padlóra vetette magát, de nem a gáz miatt. A fehér köd égetett, furcsa íze volt, de nem bénította meg az embert.

Kiszabadult!

- Jon!

- Itt vagyok, mukikám, itt...!

Ahogy Patrick felnézett látta, hogy a szakállas motoros nekirohant Mastersnek. A ködös levegőben megvillant a törött sörös üveg. Patrick felordított.

- Jon! - Feltápászkodott, megpróbálta elkapni a motoros karját, de nem érhetette el. - Jon! - üvöltött újra.

Masters mellén felhasadt a dzseki, a sebből vér buggyant elő. Jon a mellkasára szorította a kezét; a vér sötéten szivárgott át az ujjai között.

- Patrick? - kérdezte erőtlen hangon.

- Gyere, Jon, tűnjünk el innen! - mondta Patrick, de Masters képtelen volt megmozdulni. Patrick átölelte a derekát, és kivonszolta a helyiségből. Közben érezte, hátulról megfogja valaki. Jobb kézzel dühödten visszacsapott. Az ökle valami könnyen törő csonthoz csapódott - hallotta támadójának éles, fájdalmas rikoltását. A fickó nem próbálkozott újra.

Patrick elindult a Del Paso Boulevardon, elcipelte Jont a Safeway szupermarket parkolójába, ahol a kölcsönzött Dodge Durango dzsip várt rájuk.

- Oké, most már lassíthatunk - mondta Patrick. Megállt és hátralesett. Fél tucatnyi motorkerékpár dübörgött végig a Del Paso Boulevardon, az utcán emberek rohantak.

- Húzzunk már el innen, Patrick!

- Nyugi - mondta Patrick. Letörölte a vért Jon dzsekijéről. - Ha most menekülni kezdenénk csak magunkra vonnánk a figyelmet. Próbálj egyenesen járni, Jon. Már csak pár lépés. Tarts ki, testvér!

- Egyedül... nem bírok menni... Patrick...

- Gyere, segítek. Minden rendben lesz. - Erőltetett közömbösséggel a kocsihoz sétáltak. Patrick kifulladt, Jon cipelése fizikailag, az átélt félelem lelkileg fárasztotta ki. Amikor elhúztak mellettük a rendőrkocsik megálltak, és megpróbáltak úgy viselkedni, mintha csupán kíváncsi járókelők lennének.

Patrick besegítette Jont a kocsiába, és az ajtó fölötti kis lámpa fényénél megvizsgálta a sebé. A vágás mély volt, de a vér nem bugyborékol és nem fröcskölt, ez pedig azt jelentette, hogy az üvegdarab nem sértette meg sem a tüdőt sem fő verőereket. Lehúzta Jonról a dzsekit, összehajtogatta és a biztonsági öv segítségével a sebre szorította. Beült a kormány mögé, beindította a motort. Kifordultak az útra. Újabb rendőrautók száguldottak a Bobby Johnhoz, megjelent néhány tűzoltókocsi is, de a jelek szerint a zsaruk senkit sem vettek üldözőbe. Óvatosan elhajtottak a helyszínről. Rátértek a belvárost keresztüljelző ötös autópályára, aztán ráfordultak a városból keleti irányban kivezető 50-es országútra.

Hosszú ideig mindketten hallgattak, a történetek után nem találták a megfelelő szavakat. Végül Patrick törte meg a csendet.

- Köszönöm, hogy kimentettél.

- Szívesen, mukikám - felelte Jon. - De tulajdonképpen magadnak köszönheted. Az óvatosságodnak. Ha nem viszed magaddal azt kis minimikforont... akkor semmit sem hallok a műsorból, nem tudok közbelépni, és annyi. Mit szólsz, hogy begyulladtak azoktól a gyakorló jelzőbombáktól?

Patrick oldalra nyúlt, megfogta Jon kezét és a sebre szorította, hogy csillapdjon a vérzés. Megcsóválta a fejét. Valóban körültekintően járt el, de erre azért nem számított.

- Barátom, ez kemény menet volt - mondta. - Jézusom, teljesen begyulladtam! Azt hittem, ott alok meg. Csak Wendyre tudtam gondolni meg Bradleyre, és arra, hogy ott fogunk megdöglenni abban a mocskos kocsmában! Istenem, Jon, rettenetesen sajnálom...

- Nem a te hibád, mukikám - mondta Masters. - A terv jó volt.

- De arra nem gondoltam, hogy bajod eshet, és...

- Hé, Patrick! Hagyd már abba, jó? Nem ártatlan járókelő vagyok, és nem is a vak, hűséges csicskásod. Ha nem bíztam volna abban, hogy megúsztatom a dolgot be sem megyek.

- Meg is ölhettek volna...

- Azt már nem! Csak ránk akartak ijeszteni. De minket nem olyan könnyű ám betojetni, mi, tábornokon? - Jon hangja vidám volt, de Patrick látta az arcán, hogy rettenetesen megviselték a történetek. Amikor meglátta a vért, ahogy előcsorog Jon mellkasából... Már látott embereket meghalni, ölt is embert, de nem közlőről, és a dolog sosem volt ennyire személyes jellegű.

Nem engedhetem meg, hogy újra ilyen veszélynek tegye ki magát, határozta el Patrick. Jonathan Colin Masters több volt, mint Amerika tudós géniuszainak egyike, mint egy mérnökzseni. Jon a barátja volt. A testvére. Nem hagyhatta, hogy kockára tegye az életét az ő személyes vendettája miatt.

Amikor biztossá vált, hogy Patrick és Wendy McLanahan egy ideig a városban marad a Sky Masters Inc. kibérelt egy hangárt a Sacramento-Mathers Jetporton. Úgy tervezték, a poloskák elhelyezése után ide fognak menni. Néhány perces autózást

követően a Mather Field Road melletti kijáratnál lehajtottak az ötvenesről, keleti irányba tartva megkerülték a Jetport tizenegyezer láb hosszú felszállópályáját, és eljutottak a Stratégiai Légiparancsnokság egykori központjához, amelyet néhány éve kutató és fejlesztő bázissá alakítottak át. Az épületet tizenkét láb magas, szögesdrótos kerítés vette körül, amelynek mentén biztonsági kamerákat és behatolásjelzőket helyeztek el. A kapu mögött előírászerű barikádok voltak, itt végezték el az érkező járművek átvizsgálását. Az épület jellegtelen volt, a tulajdonképpeni munka a földalatti két szinten folyt, itt alakították ki az irodákat, a tanácstermeket és a konyhát is. A déli és a nyugati oldalában egy-egy óriási hangár emelkedett, valamikor ezekben várták a bevetést az állandó készenlétben lévő gépek. A keleti oldalon egy kiürített fegyverraktár volt, emellett építették ki a készenléti személyzet számára a sportpályákat és a pihenőhelyeket. A "piknikzóna" mögött volt az a komplexum amelyben évekkel korábban a B-52-es bombázók és a KC-135-ös tankerek sorakoztak, azok a gépek, amelyek a nap huszonnégy órájában készen álltak arra, hogy megvívják az esetlegesen kirobbanó III. Világháborút.

A kapunál a Sky Masters saját biztonsági emberei fogadták az érkezőket. Egyikük, Ed Montague bekukkantott a dzsipbe.

- Jó estét, Dr. Masters! McLanahan ezredes... Hogy van Dr. McLanahan és a kis... - Elharapta a szót, meglátta Jon véráztatta dzsekijét. - Szent ég! - Masters holsápadt arcára nézett. - Mi történt, uram? - intett a bódében álló őrnök. A sorompó felemelkedett, a Durango beljebb gurulhatott.

- Ed, szükségünk lesz egy elsősegély-készletre - mondta Patrick miután leállította a kocsit. Montague visszafutott a bódéjához. Egy jókora plasztikdobozzal tért vissza. Közben a társai az előírásoknak megfelelően átvizsgálták a kocsit és Patricket, Ed áttámogatta Masterst a biztonságiak pihenőhelyiségébe, ahol húsz perc alatt nagyjából kitisztította és bekötözte az arasznyi hosszú sebet amit a motoros vadbarom hasított Jon mellkasára.

- Felhívjam a sheriffet, ezredes úr? - kérdezte Montague.

- Nem szükséges, Ed - felelte Patrick miközben inget cserélt. - Viszont szükségünk lesz arra az orvosra, akit a kutatómunkához felfogadtunk. Azt hiszem, Dr. Heinrich a neve. Nem ártana ha megnézné Jont. Hívja fel, hozzák ide. Szóljon neki, ne felejtse otthon az orvosi táskáját és a műtőszerszámait.

- Erre semmi szükség, mukikám! - tiltakozott Jon. - Már jól vagyok.

- Tényleg nem látszik komolynak a sebed, de azért nyugodtabb lennék, ha egy orvos is látná - mondta Patrick.

- Az orvos elindult - jelentette pár perccel később Montague.

- Helyes - bólintott Patrick. - Ha a doki megengedi, Jon, akkor Ed a biztonságiak egyik kocsiján elvisz minket Paul lakásába. Ed, szeretném, ha utána kipucolnák a Durangot és visszaküldenék a kölcsönzőcéghez. Holnap reggel ez legyen az első dolguk. Szeretném, ha személyesen intézkedne. - A biztonsági tiszt bólintással jelezte, megértette a parancsot

Húsz perccel később megérkezett az orvos. Szükség volt rá. Heinrich, akit a cég azért vett fel, hogy az ideiglenes telepen ellenőrizze a munkakörülményeket és szükség esetén ellássa a betegeket összesen negyven öltéssel varrta össze Jon Masters mellkasán a sebet, ebből tizenöt belső, bőr alatti volt. Rengeteg helyi érzéstelenítőt alkalmazott, de Jon a művelet során így is háromszor elájult - először akkor, amikor az orvos a bőrébe szúrta a tűt. Úgy viselkedett, akár egy kisgyerek, a legártatlanabb érintésre is összerándult, és elfojtott hangon felkiáltott valahányszor a tű belébökött.

Nem mintha nem lett volna oka rá. Az üveg a behatolási pontnál körülbelül negyedhüvelyk mély sebet ejtett rajta, átvágott két hüvelyknyi széles izmot, aztán négy hüvelyknyi bőrt a váll felé kanyarodva. A vágás mentén apró üvegszilánkok maradtak. Az orvos kénytelen volt szétnyitni a sebet, mert csak így tudta alaposan kitisztítani. Patrick végig jelent volt és időnként segédkezett Heinrichnek. Ő istentelenül mélynek és vörösnek találta a sebet, és megesküdött volna, hogy látja Jon tüdejét. Heinrich felírt néhány antibiotikumot, egy enyhe fájdalomcsillapítót, és háromnapos pihenést rendelt el.

Patrick rettenetesen érezte magát. Már maga a seb is szörnyű volt, sajnálta Jont, ráadásul mindenért magát hibáztatta.

Montague beült a kocsiba és elindult a főnökével meg az ezredessel Paul lakása felé. Patrick úgy gondolta, Jon itt jobb helyen lesz, nyugodtabban lábadozhat mintha visszamenne a szállodájába. Amikor harminc perccel később beértek a

belvárosba annyi renőrkocsi cirkált az utcán, hogy az embert azt hihette statáriumot léptettek érvénybe. A I. és a Second Street sarkán megállították őket. A kihelyezett tábla szerint minden a rendőrség csupán rutinellenőrzést tartott, de a helyzet ennél sokkal komolyabbnak látszott. Két sacramentoi zsarú lépett a kocsihoz.

- Jó estét. Rutinellenőrzést tartunk, amelynek az érvényben lévő közlekedési szabályok és törvényerejű rendelkezések alapján minden járművezető köteles alávetni magát - mondta az egyik zsarú, mintha könyvből olvasná. A társa közben bevilágított a hátsó ülésre; az erős fénysugár könnyedén keresztülhatolt a sötét üvegen. - Csak annyi ideig tartjuk fel önöket, míg feltétlenül szükséges. Honnan jönnek?

Patrick észrevette, hogy a rendőr beszéd közben nem dugja közel a fejét Montgaue arcához, pedig a rutinellenőrzések során a zsaruk mindig ezt szokták tenni, hogy megállapítsák, a sofőr ivott-e szeszes italt vagy sem. A dolog Ed Montague-nak is feltűnt. Megérezte a levegőben vibráló feszültséget, ezért kérdés nélkül megmutatta a kártyáit, amelyek igazolták, hogy nyugdíjas rendőr, engedéllyel rendelkező magánnyomozó és biztonsági őr.

- A Mather Jetportról - mondta. - Dr. Masterst és McLanahan ezredet viszem haza.

Ahogy a zsarú meghallotta a "McLanahan" nevet előrébb hajolt, és szemgyre vette a hátul ülő két férfit. Azonnal felismerte Patricket.

- Elnézést a zavarásért, uram - mondta, és odabólintott a társának, fejezze be a lámpavillogtatást. - Jó éjszakát.

- Semmi gond - mondta Patrick. - Mi történt?

- Nem mondhatom el, uram. Hová igyekeznek?

- A Shamrockhoz.

- Az őrmester kocsmájához? - A zsarú hangsúlyából kiderült, ismeri a helyet. - Előreszólok a többieknek, ne állítsák meg önöket. Tudják, a város tele van ilyen ellenőrző pontokkal. Még egyszer jó éjszakát...

A következő ellenőrző állomásnál is megállították őket, nehogy valaki azt mondhassa rájuk, bizonyos személyekkel kivételeznek. A vizsgálat felületes és gyors volt.

Amikor megérkeztek a Shamrockhoz Ed feltámogatta Jont a lakásba, jó éjszakát kívánt és távozott. Jon viszonylag jól tudott mozogni, Patrick mégis segített neki levetkőzni és lefeküdni.

- Jon, sajnálom a történeteket - mondta Patrick már vagy századszor. - Ígérem, most fordult elő utoljára. Soha többé...

- Soha? Miért? Talán abba akarod hagyni amit elkezdted? - kérdezte Jon. Patrick lehajtotta a fejét, a padlót bámulta. Jon folytatta: - Patrick, tudod, hogy száz százalékig együttérzek veled. Átérezem a fájdalmadat és megértem, hogy bosszúra vágysz. És most már én is el akarom kapni azokat a motoros fickókat. Különösen azt, amelyik miatt kihímezték a mellemet.

Patrick rámosolyogott a főnökére, akit most már valóban a testvérének érzett.

- De ettől függetlenül örülségnek tartom a dolgot - mondta Jon. - Ha el akarod kapni a fickókat, ha le akarod győzni őket akkor nincs más választásod, neked is olyan mocskosnak, aljanak és pszichotikusnak kell lenned mint ők. Tényleg ezt akarod?

- Én csak egy dolgot akarok. Ki akarom nyírni azokat a mocskokat akik megölték azt a három rendőrt. Akik megpróbálták megölni az öcsémet! - mondta Patrick.

- De hogyan, Patrick? Ma csak pár hamis ideggáz-kapszulát vittünk magunkkal, mert azt hittük, ennyivel is sikerül majd megijesztenünk őket. De ezekre a fickókra nem olyan könnyű ráhozni a szívbajt, a jó istenüket! - mondta Jon. A hangja elárulta Patricknek mennyire ideges. - És legközelebb mit vigyünk? Fegyvert? Pisztolyt? Lefogadom, abban a kocsmában mindenkinél volt stukker. Vigyünk nagyobb fegyvereket mint az övék? Géppisztolyokat? Páncélöklöket? Mit? Mennyire másszunk bele a trágyába? Mi lesz ennek a vége?

Patrick úgy döntött, inkább nem válaszol.

- Ha nem gondoltad meg magad és továbbra is segíteni akarsz, akkor olyan tervet készítek, hogy többé ne kerülhess veszélyes helyzetbe - mondta. - Mostantól kezdve a háttérben maradsz. Nem eresztelek ki a tűzvonalba.

Jon arca kimerültségről és félelelről tanúskodott, de bólintott.

- Segítek, mukikám. Hát persze, hogy segítek! - mondta. - Megígértem, és meg is teszem.

Patrick leroskadt a hálószoba sarkában álló székbe, megdörzsölte a szemét,

megtapogatta az orrát, az arccsontját, az állkapcsát. Csak zúzódásokat talált.

- Jon, nem várom el tőled, hogy betartsd az ígéretedet - mondta. - Azt hiszem, nem vagyok ura önmagamnak. Mintha egy körhintán ülnék... Sodornak az események. Képtelen vagyok kontrollálni az érzéseimet. Szeretném kinyuvasztani azokat az embereket. Érzem, képes vagyok rá. Elég erőm van hozzá. Nem akarok tétlenül ülni és nézni ahogy mások megvívják helyettem az én harcomat. Különösen akkor nem, ha ezek a bizonyos "mások" olyan zsaruk, akiknek megkötik a kezüket, akik a politikusok és az ostoba humanisták miatt nem tehetik azt, amit tenniük kell.

- De én megcsinálom, a franc essen az egészbe! Én bármit megtehetek. Nem félttem magam. Nekem senki sem parancsol. Ez most olyan nekem, mint neked volt a tesztgép felrobbantása... Tudom, hogy veszélyes, de meg akarom tenni. Aztán egyszerűen csak Wendyre gondolok... meg Bradleyre. És arra, hogy a fiam esetleg apa nélkül fog felnőni. Apa nélkül, mert engem kinyírnak egy mocskos kocsmában, miközben megpróbálok megfékezni egy olyan rohadék bűnözőt, akit talán senki sem tud leállítani. - Elhallgatott, a tenyerébe temette az arcát. - Ó, istenem, nem tudom mi a francot csináljak...

Megszólalt az ajtócsengő. Patrick összeresztette. Szereznie kellett volna egy fegyvert, gondolta. Az ajtóhoz ment.

- Ki az? - kérdezte.

- Mr. McLanahan? Chandler kapitány vagyok a sacramento-i rendőrségtől. Szeretnék beszélni önnel.

Patrick kinézett a kémlelőlyukon. Tom Chandlert látta aki a lencse elé tartotta aranyozott jelvényét. Patrick megrémült. Máris lelepleződött? Ilyen hamar? Kinyotta az ajtót, beeresztette Chandlert. A kapitány egyedül érkezett.

- Sokáig fennmaradt - mondta Chandler.

- Sokáig dolgoztunk. Kint a Matheren.

- Ön és egy másik úriember, igaz? Átlagos magasságú, vékony testalkatú, rövid hajú, tinédzser kinézetű személy...

- Mi folyik itt, kapitány?

- Ön, Mr. McLanahan, pontosan tudja a választ a kérdésére - felelte Chandler dühösen. - Maguk ma éjjel a Bobby John Clubban jártak. Maga, meg az a másik férfi. Itt van? - Patrick hallgatott. - Jobban teszi ha válaszol, Mr. McLanahan, mert körülbelül három másodperc múlva magára zúdítom az isten haragját!

- Igen - felelte Patrick. - Itt van.

- Megsebesült?

- Igen, de rendbe fog jönni. Már látta orvos.

Chandler megkönnyebbülten felsóhajtott.

- Van fogalma arról, mekkora ostobaságot csináltak, McLanahan? Van? Mit kerestek abban a bárban?

- Válaszokat próbáltunk kapni bizonyos kérdésekre - mondta Patrick. Elhatározta, ismét megpróbálja előadni a "sérült rendőr kiegészítő, csalódott, kiborult bátyja" című számát. - Én csak megpróbálok megtalálni azokat akik bántották az öcsémet. Odamentem, hogy szétnézzek, figyeljek, megtudjak valamit. Bármit...

- Gázgránáttal?

Patrick megvonta a vállát. Kerülte Chandler pillantását.

- Nem pisztolyokkal és nem is szájsprayvel foglalkozom. Ez állt a rendelkezésemre. Muszáj volt tennem valamit.

Chandler közelebb lépett, Patrick arca elé tartotta az ujját.

- Ha tudomásomra jut, hogy mást is csinál, Mr. McLanahan, aminek köze van a rabláshoz, a rendőrségi nyomozás akadályozásáért bevarrom a börtönbe! - mondta.

- Soha, soha többé ne csináljon ilyesmit. Megértette?

- Igen. Megértettem.

- Jól teszi. - Chandler hallgatott egy sort, majd hozzátette: - Ide hallgasson. Most mondom magának valamit, de csak azért, mert az öccse zsaru. Senkinek sem adhatja tovább az információt, különben lecsukatom. Szeretném ha tudná, hogy letartóztattunk két személyt, akiknek vélhetőleg köze van a Sacramento Live!d komplexum elleni támadáshoz. Egy harmadikat holtan találtunk.

- Ez... pompás, kapitány! - mondta Patrick. - Köszönöm, hogy elmondta. Remélem, további letartóztatások következnek.

- Igen. Vélhetőleg - mondta Chandler. - Tájékoztatni fogjuk önt a fejleményekről. Még egyszer figyelmeztetem: ez bizalmas jellegű információ. Azért mondtam el, mert együttérzek magával. Ne okozzon csalódást.

- Rendben, kapitány.

Chandler biccentette és kiment az ajtón.

Patrick visszasietett a hálósobába. Jon már aludt, a fájdalomcsillapító megtette a hatását. Patrick átment a nappaliba, bekapcsolta a magnót. Kíváncsi volt, hogy az elmúlt néhány órában mi történt a KNYO központjában. A hír csodálatos volt. A két férfit akkor tartóztatták le, amikor bementek a város északi szektorának egyik klinikájára. Törött lábak, belső sérülések - állítólag autóbalesetben sérültek meg. Mindkettő német állampolgár volt, érvényes kanadai munkavállalási engedéllyel rendelkeztek. A sérüléseik nem voltak frissek, a kórházi személyzet elég hihetetlennek találta a meséjüket. Értesítették a rendőrséget. A sérülések alapos vizsgálata után arra lehetett következtetni, hogy akár ők is lehetettek azok, akiket Paul elütött a szolgálaton kívüli rendőr kocsiával a Sacramento Live! mögött. Letartóztatták őket. A másik hír meghökkentő volt: Joshua Mullinst holtan fogták ki a Sacramento-folyóból. Fejbelőtték, szabályosan kivégezték. Patrick visszament a hálósobába, felébresztette Masterst.

- Nos, a jelek szerint Mullins már nem él - mondta -, és a rablók közül is sikerült letartóztatni kettőt. Ostobák voltak, orvosi ellátásra jelentkeztek egy klinikán.

- Mullins? Az a pasas, aki ma éjjel majdnem kicsinált téged... halott? - Jon elégedett arcot vágott. - Ez jó hír, testvér. Azt hiszem, a zsaruk végre kiásták a csatabárdot.

Patrick bólintott.

- És most? - kérdezte Jon reménykedve. - Ettől megváltoznak a terveid? Mit fogsz csinálni?

- Azt hiszem, testvér - mondta Patrick elégedett mosollyal -, hogy hazahozom a feleségemet és a fiamat a kórházból, aztán elmegyek az öcsémhez és megnézem, nincs-e szüksége valamire. Aztán élem tovább a saját életemet, és a zsarukra bízom a rendőrmelót. Éppen eleget láttam ahhoz, hogy felfogjam, az ellenség túlerőben van, képzetebb nálam, és minden nyomot eltüntetett. - Felállt, nyújtózott, elégedetten lazított. - Jó éjszakát, Jon. Ne haragudj, hogy ilyesmibe kevertelek.

- Semmi gond, Patrick. Rendbe fogok jönni.

- Vigyázok rád, aztán tovább dolgozunk - mondta Patrick. - Visszahódítjuk Helent, rádumáljuk a légitársaságokat, hogy foglalkozzanak a BERP-pel, aztán odadobjuk Hal Briggs meg Gunny Wohl elé a Tökéletes Katona rendszert. Már alig várom, hogy hozzákezdjünk!

Kiment a nappaliba, lefeküdt a szófára. A sérülései ellenére napok óta nem aludt ennyire mélyen, ilyen jól.

Wilton, Sacramento megye déli része, California
Ugyanaznap reggel, valamivel később

- Nem igazán értem ezt az egészet - mondta Bennie Reynolds, a Főnök. - Először kórházba küldi az őrnagy két emberét, aztán... kivégzi a harmadikat? Hogy is van ez?

Townsend elmosolyodott, de nem felelt. Bennie, Gregory Townsend, az egykori német katona, Brune reingruber és az őrnagy néhány embere az Árja Brigád egyik rejtekhelyén, Sacramento megye egyik vad vidékén, a város déli határától harminc mérföldnyire tartózkodott. A farmház egy húszhektáros földdarab közepén állt, többsoros léckerítés vette körül, elektronikus figyelőrendszer védte; a rendőrök képtelenek lettek volna negyedmérföldös távolságon belül kerülni úgy, hogy észrevétlenek maradjanak. Az épület tipikus, a forró és száraz Sacramento-völgyben mindennapnak számító stukkóháznak látszott, de valóságos kis erődítmény volt. Az ajtókat, a zsanérokat és az ajtókereteket acéllemezekkel erősítették meg, így legfeljebb gépjárműre épített faltörő kossal lehetett volna túljutni rajtuk. A farm különböző részein csapdákat helyeztek el, hogy a hivatlan látogatók elriadjanak; a jól védett helyiségekben annyi fegyvert, felszerelést tartottak fel, amennyinek birtokában egy hosszú ostromot át lehetett vészelni, vagy fel lehetett szerelni egy ütőképes támadócsapatot. Az épületet úgy rendezték be, hogy sokkal jobban hasonlított egy hadsereg vezérőrközpontjára, mint egy normál farmházra. A konyhát kommunikációs centrummá alakították, az ebédlőből tanácsstermet csináltak.

- Pedig egyszerű, Mr. Reynolds - mondta Townsend. - Reingruber emberei bátran és

ügyesen küzdöttek, és harc közben sebesültek meg. Nem szeretem civilek kezére adni a katonáimat, de el kell ismernem, a klinikákon jobb ellátást lehet kapni, mint a mi tábori kórházunkban. Az a két ember pedig kiérdemelte, hogy a lehető legmagasabb színvonalú ápolásban legyen része.

- Mullins viszont megszegett egy világos és határozott parancsot, mely szerint kerülnie kellett volna az általam tiltottnak minősített létesítményeket és zónákat. Arra külön felhívtam a figyelmét, hogy ne lépjen kapcsolatba a Sátáni Testvériség tagjaival, ne látogassa a banda klubjait. Megszegte a parancsot. Fogságba kerülése esetén az egész operációt veszélyeztette volna. Csak egyetlen olyan büntetés létezik, ami komolyság tekintetében összhangban van az általa elkövetett vétséggel: a halál.

Ja, gondolta Bennie, legalábbis ennél a társaságnál. Townsend és Reingruber könnyörtelennek bizonyult amikor meg kellett büntetniük az embereiket. Reingruber őrmesterei remekül értettek a fájdalomkóhoz. Bennie úgy látta, a német katonák engedelmes robotok módjára fogadják a büntetéseket, merev vigyázzban állva tűrik, hogy gyomorszájon vágják vagy megkorbácsolják őket. Ha valamelyik nem állt előírászerűen, vagy esetleg kimutatta a fájdalmát, újabb büntetést kapott. Reingruber, néha pedig maga Townsend vezényelte le a büntetés végrehajtását, mindketten világosan ismertették, hogy a katona milyen vétséget követett el, aminek csakis ez lehet a jutalma. Az emberek okulhattak egymás hibájából. Viszont az is igaz, hogy nem csak büntetni, de jutalmazni is tudta. Ha valamelyik katona jól csinált valamit, legyen az nagy dolog vagy egy kis apróság, gratulációkat, dicséretet és kiváltságokat kapott. Bennie kelleetlenül bár, de elismerte, nagyon kifizetődő volt a két vezér szolgálatában állni. Az emberek sok pénzt és rengeteg ételt kaptak, keményen gyakorlatoztak és dolgoztak...

...csak éppen gyilkos rohadékok voltak, akik szükség esetén bárkit gondolkozás nélkül kinyírtak.

Néhány perccel később az egyik őr jelentette, hogy dzsipek közelednek a ház felé. A bejelentés után befutott az elektronikus figyelőrendszer jelzése. Bennie tudta, hogy igencsak fájdalmas élményben lesz részük azoknak az öröknek, akik a riasztók megszólalása előtt nem riasztották Townsendet vagy Reingrubert.

- Dzsipek. Testvériség - jelentette az egyik őrmester. - Összesen öt. - Townsend és Reingruber bólintott. Pár perccel később a Sátáni testvériség öt tagja jelent meg a farmház kapujában. A katonák elektronikus eszközökkel és manuálisan is megmotozták őket, elszedtek tőlük egy ládára való fegyvert.

Ilyenek ezek a motorosok, gondolta Bennie. Vagy abban bíztak, hogy Townsend nem ellenőriztette, van-e náluk fegyver, vagy azt hitték, ha találnak náluk egyet-kettőt akkor abbahagyják a további kutakodást.

A Testvériség vezére, Donald Lancett nem jött el. Bennie előre megmondta Townsendnek, hogy így lesz. Lancett az egyik albanda vezetőjét, a Rancho Cordova elnökét, Joey "Sandman" Harrisont küldte el maga helyett. Éppen azt az embert, aki a legkevésbé volt alkalmas egy ilyen tanácskozáson való részvételre. Sandman eredetileg egy másik törvényen kívüli oaklandi motorosbanda vezére volt, de kirúgták mert túl kemény, túl könnyörtelen volt, túlságosan szeretett gyilkolni, és rengeteg időt töltött a sitten. Utálta eljátszani a képviselő, a küldöttség, a küldöncfiú szerepét. Gyűlölte a külföldieket és általában véve mindenkit aki megpróbált bepofátlankodni az általa uralt kelet-sacramento-i drogzónába. Lancett minden bizonnyal azért őt választott, mert azt akarta, hogy valaki belemásson Townsend képébe, betojassa a britet, aki ezt követően esetleg elhúzza a francba. Harrison halszeme végigpásztázta a helyiséget. Meglátta a sarokasztalon álló Jack Daniel's üveget, szó nélkül odement, ivott belőle egy jókora kortyot. Townsend ironikus mosollyal figyelte.

- Szolgálja ki magát, Mr. Harrison - mondta. Harrison bőfögött, Townsend elé ment, rátette a kezét a brit jobb csípőjére. A zakó alá felcsatolt pisztolytáska üres volt. - Kértem, hogy ne hozzanak fegyvert - mondta Townsend. - Én a magam részéről betartottam a megállapodást.

- Az jól tette, nagyokos - morogta Harrison. Még egyet ivott az üvegből, ami mintha hozzánőtt volna a kezéhez. - Szóval te vagy az a Townsend, mi? Most biztos nagymenőnek hiszed magad, mi? - Oldalra fordult, Bruno Reingruberre nézett. - Ez az az elbaszott német?

- Bruno Reingruber őrnagy, a helyettesem, a rangidős tiszt. - Reingruber feszes vigyázzban, szögletes állat felszegve, a mellét kidüllesztve állt Townsend mögött. Amikor meghallotta a nevét még jobban kihúzta magát és náci tisztelgésre

lendítette a jobb karját.

- Heil elbaszott Hitler - mondta Harrison. A hangja tele volt gyűlölettel és undorral. - Na, fiúk, ti aztán tényleg szépek vagytok. Meg az is biztos, hogy marha nagy seggfejek. - Reynoldsra nézett. - Hé, Bennie, mondd meg a haverjaidnak ha elkapom a segged az utcáimon, neked harangoztak.

- Szerintem hallgasd végig ezeket az embereket, Sandman - mondta Bennie. - Üzletet ajánlanak.

- Aha. Persze, hogy azt - mondta Harrison. Bennie-hez beszélt, de közben Townsendet nézte. - Az is tuti, hogy az Angelsek, a Ridersek, a bénák meg a faszfejúek is üzletet ajánlottak. De most már hiába próbálnának pofázni, ezen a környéken nem játszanak többet. Ez az állam a Testvériségé! - Megrázta a fejét.

- Nagy barmok vagytok ti, náci-kám. Először kinyírjátok két testvérünket és ellopjátok a speedszakácsunkat, aztán kivégzitek az egyik haverunkat, aztán összehozzátok ezt a randevút, és kijelentitek, hogy ti akartok lenni a főgórék. Aha. Hát nekünk itt nincs szükségünk idegenekre. Főleg nem olyanokra, akik a mi tányérunkról akarnak zabálni.

- Egyetlen hónap alatt több methamphetamint fognak előállítani, Mr. Harrison, mint korábban egy egész év alatt - mondta Townsend. - Könnyen, biztonságosan. Garantált, hogy mindannyian meggazdagszunk, még hozzá nagyon rövid idő alatt.

- És a zsarukat ki fogja leállítani, Townsend? - kérdezte Harrison dühösen. - Nagyon sokba kerül nekünk a ti kis rablásotok, tudod?

- Ezek szerint Mr. Mullins elmondott néhány dolgot a ténykedésünkről - mondta Townsend. Magabiztos mosolya elhalványult. - Ez a tény is azt bizonyítja, hogy helyesen döntöttünk amikor úgy ítéltük, Mr. Mullinsnak be kell fejeznie szánalmas életét.

- Mullis a Testvériség regrutája volt, seggfej! - mondta Harrison. - Közénk tartozott, és ti tudtátok ezt. Rentege tippet adott. Üzleti információkat boltokról, raktárházakról, eseményekről. Azzal, hogy megöltétek, magatokra haragítottátok a Sátáni Testvériség minden tagját. Tartoztok nekünk!

- Mullins ócska kis görény volt, aki az anyját is eladta volna egy dollárért - mondta Townsend indulatosan. - A Sacramento Live! komplexumban végzett munkájáért ötezer mocskos dollárt kapott. Ebből mennyit kellett volna leadnia a Testvériségnek?

Harrisonnak egyetlen arcizma sem rándult. Townsend hozzátette:

- Vagy talán nem is tudták, hogy Mullins elvállalta ezt a munkát? Gyanítom, így történt. Tehát Mullins megrövidítette a Testvériséget, nem adta le a sápot. Hazug, álnok, csaló gazember volt. Már rég meg kellett volna ölniük.

- Lehetséges, Townsend. De hoztam nektek egy üzenetet, szarjankók! Tűnés a városból, maradjatok távol, különben szétkúrunk benneteket! Capish?

- Nem is érdeklis az ajánlatom? - kérdezte Townsend.

- Ebben a ti verziótokban ti is gyártotok vagy árultok speedet?

- Természetesen nem - mondta Townsend szárazon. - A drogok gyártását, különösen a methamphetamine előállítását, mivel veszélyes dolog, magukra és a mexikóiakra hagyjuk.

- Ha megtudom, hogy azokkal a kibaszott mexikóiakkal sefteltek, seggfej - mondta Harrison -, én magam foglak kinyírni benneteket. Szép egymásután mindet. A keményseggű német haverjaid semmit sem tudnak majd tenni.

- Reingruber őrnagy semmire sem vágyik jobban mint arra, hogy háborúzhasson önök ellen, a mexikói kartellek, a rendőrség és mindenki más ellen, aki szembeszáll velünk - mondta Townsend határozottan. Ép szemével Harrisonra meredt. - De én jobban kedvelem az együttműködést mint a háborút. Mivel bizonyos tekintetben egyeznek a politikai és a kulturális nézeteink, önökkel szeretnénk együtt dolgozni. Mondjuk.

- De elcsaklítottátok Bennie-t! - vitatkozott Harrison. - Ez azt jelenti, hogy főztök. Ha speedet csináltok a Testvériség felségterületén, nektek annyi.

- Mr. Reynolds a technikusunk és a tanácsadóm a methamphetamin tömeggyártás kidolgozásában - mondta Townsend. - Kifejlesztettünk egy rendszert, amellyel óriási mennyiségben, biztonságosan és kifizetődően tudunk methamphetamint előállítani, de mi magunk nem szeretnénk ezzel foglalkozni. Ezt a munkát önökre hagyjuk. Kíváncsi a tervünkre?

Harrisont legyőzte a kíváncsisága. Bólintott. Townsend kivezett a ház mögötti istállóba, amely előtt négy állig felfegyverzett katona őrködött. Az istállóban húsz kis teherautó sorakozott, mindegyiken egy fekete acélhordó állt.

- Ez meg mi az isten, Townsend? - kérdezte Harrison. - Most csak marhulsz?

- Ez az új tervem magja, Mr. Harrison - felelte Townsend. - Ezek itt speed hidrogenátorok.

- Hogy mik?

- Hidrogenátorok - ismételte Townsend. - Mindegyik harminc gallonos, beépített agitátorral, nyomásszabályzóval, szivárgázérzékelővel, légkeringetővel, termékfinomító egységgel. A teherautóban van az energiaegység és a vákuumoló szerkezet.

Harrison arcán látszott, még mindig nem érti dolgot. Bennie megpróbálta világossá tenni a számára.

- Rengeteg pénz, Sandman. Itt most napi kétszáz... nem. Háromszázezer dollárról beszélünk. Ennyi cuccot tud előállítani egy ilyen gép. Hordozható, gyakorlatilag önjáró... Akár a hússütőd mellett is felállíthatod a kerteden, senki sem fogja tudni mit kotyvasztasz. Olyan könnyű használni, mint egy francos Suzy gáztűzhelyt.

Harrison ezt már fel bírta fogni. Az egyik géphez ment, végighúzta a kezét a fekete acélfelületen.

- Szuper! Elviszem őket. Mennyi?

- Nem eladók, Mr. Harrison - mondta Townsend. - De akár valamennyit megkaphatja, ha ezt akarja.

Bennie döbbenetesen nézett. Harrison szakállas arcán széles mosoly jelent meg.

- Akkor csomagoljátok be őket, faszikám.

- Mindössze annyit kérek, hogy fizessen a szervezetemnek egy csekélyebb összeget. Ezer dollárt minden fontnyi előállított termék után - folytatta Townsend. Harrison vigyora eltűnt, az agyát erőltetve megpróbált kiszámolni valamit. Townsend kiegészítette. - Az annyi, mint a nagykereskedelmi ár hús százaléka, vagy a fogyasztói ár nyolc százaléka. A vegyszereket tőlünk is beszerezhetik, de nem kötöm ki hol vásároljanak. Minden egységhez tudunk biztosítani egy fő kezelőszemélyzetet, az ő honoráriumukat az Árja Brigád fizeti.

- Szóval ingyen kapom a szakácsokat? - kérdezte Harrison hitetlenkedve.

- A legteljesebb mértékig - felelte Townsend. - Minden kezelő jelentést tesz nekem az egyes hidrogenációs ciklusuk komplettírozásáról.

- Te Bennie, ez a seggfej nem tud normálisan beszélni, csak így? - kérdezte Harrison panaszosan.

- Azt akarta mondani, Sandman, hogy a szakácsok szólnak neki ha kész van egy löket - mondta Bennie, aki még mindig nem tért egészen magához az ajánlat okozta sokkból. - Az ezredes megkapja a maga részesedését. Hogy senki ne nyúlhassa le a lóvét a szakácsok megmondják nekünk, mennyit főzöttél.

- Pontosan - mondta Townsend. - A kezelők tájékoztatnak arról, milyen mennyiségű anyag és mikor készült el. A teljes adag elkészítése esetén önök átadnak nekünk harmincezer dollárt. Amit keresnek az a maguké. Az egységekhez én biztosítom a szervízt, ha valamelyik meghibásodik ingyen elvégezzük a javítást. Majd meglátja, mi leszünk a methamphetamine piac Microsoftja.

- A micsodája? - mordult fel Harrison, aki még mindig a fekete fémhordót simogatta.

- Nem érdekes - mondta Townsend. - Nos? Áll az alku?

Harrisonon látszott, tetszik neki az ötlet.

- Elmodom a dolgot a főnöknek - felelte. - Szerintem tetszeni fog neki.

- Helyes - bólintott Townsend. - Távozhat. - Harrison ismét úgy nézett a britre, mintha valami idegen nyelven beszélni, de amikor Townsend az ajtó felé indult megértette, hogy vége a dumának, mehet amerre lát.

Bennie Reynolds szóhoz sem jutott. Amikor az öt motoros elment odaállt Townsend elé és megkérdezte:

- Mi az ördögöt csinál? Képes lenni odaajándékozni harminc ilyen gépet? Negyedmillió dollárt költöttünk rájuk! Havonta több milliót kereshetnénk velük! Townsend megvonta a vállát.

- Az egyezés a mi számunkra éppen olyan előnyös, mint a Testvériségnek - mondta. - Természetesen néhányat adok majd a mexikói bandáknak és a többi motoros társaságnak is. Végülis a Sátáni Testvériség nem az egyetlen ilyen jellegű csoportosulás itt, nyugaton.

- A többi bandával is meg akar egyezni? Ez kész öngyilkosság! Ha a Testvériség rájön a dologra kitör a háború!

- Nem hiszem, hogy háború lesz, Bennie - mondta Townsend magabiztos mosollyal. - Itt most túlságosan sok pénzről van szó. Még meg kell építenünk tíz

hidrogenátort, aztán nekiláthatunk a gyártócsapatok kiképzésének. Úgy tervezem, egyetlen éjszaka alatt fogom elintézni a dolgot a Testvériségnél és a mexikói bandáknál egész Californiában, Nevadában és Oregonban. A terv tehát készen van... Most munkára!

Mariott-Intercontinental Marina, San Diego, California
1998. február 14., szombat, 19:15

Helen Kaddiri futó pillantást vetett a jóképű férfira aki kinyitotta előtte a szálloda ajtaján, majd elindult a dokkok irányába. San Diegoban született, itt is nőtt fel, de már évek óta nem járt a parton. Zsúfoltabb volt, mint annak idején, de még mindig gyönyörűnek találta. Az idő tökéletes volt, száraz és enyhe, a szél elég erős ahhoz, hogy besodorja a partra a sós levegőt, de nem harapott annyira, hogy kabátot kényszerítsen az emberekre.

Helen egy hosszú percig átadta magát a táj szépségének, aztán az aktuális szituációra összpontosította a gondolatait. Tulajdonképpen mit akarhat tőle Jon Masters? Két napja telefonált; a BERP bemutatója óta most hallott felőle először. Az igazgatótanács tagjai, a menedzserek és a magasabb beosztású alkalmazottak mindegyike megkereste már, mindenki arra akarta rábeszélni, azért könyörögött neki, hogy térjen vissza a céghez. Mindenki - kivéve Jon Masters, aki nem hazudtolta meg önmagát, szokás szerint makacs, bunkó módon viselkedett. Helen a szó átvitt értelmében bombát robbantott a Sky Mastersnél: az ügyvédje benyújtott egy keresetet amiben hárommillió dollár végkielégítést követelt. Ez az összeg magában foglalta a különleges, csak az igazgatótanács tagjai által birtokolható részvények, valamint a normál részvények értékét, és néhány, a Sky Masters által alkalmazott szabadalom és technológia jogdíját. Helen nem akarta kizsigerelni a céget - a Sky Mastersnek egy ekkora összeg kifizetése nem jelentett különösebb gondot -, viszont meg szeretne volna kapni azt, ami érzése szerint és jog szerint is neki járt.

- Helen? - A nő megfordult. Meglepetten látta, hogy az a fiatal, csinosan öltözött férfi, aki korábban kinyitotta előtte a szálloda kapuját nem más, mint Jon Masters. Ez volt az első alkalom, hogy a férfit nem farmerben és teniszcipőben látta. Jon rendesen megnyíratkozott, megfésülködött, és - ez szinte hihetetlen! - nyakkendőt kötött. Helen még álmában sem gondolta volna, hogy Jonnak van nyakkendője, és hajlandó viselni.

- Ööö... elnézést, Jon - mondta a nő. A meglepődéstől összezavarodott. - Nem ismertelek meg. A külsőd olyan... olyan...

- Normális?

Helen elmosolyodott.

- Igen, valami ilyesmit akartam mondani. - Ez is szokatlan volt, Jon sosem űzött tréfát magából. Eppen ellenkezőleg, mindig is úgy viselkedett, mintha isten ajándéka volna, amit az Úr jókedvében adott a nyugati világnak. Helen végignézett magán. Nadrágkosztümöt, egyszerű blúzt és rövid, vékony kabátot viselt. - Szakadtnak érzem magam melletted, Jon. Sosem hittem volna, hogy egyszer ilyet fogok mondani. Furcsa...

- Örülök, hogy eljöttél, Helen - mondta Jon. Maga elé tartott egy rózsacsokrot.

- Boldog Valentine-napot! - Mélyen a nő szemébe nézett.

Helen Kaddiri a meglepetéstől úgy elerőtlenedett, hogy egy erősebb szélroham képes lett volna ledönteni a lábáról. Meghökken arccal elfogadta a virágot. Ez volt az első alkalom, hogy kapott valamit Jontól - leszámítva a rengeteg idegeskedést.

- Köszönöm - mondta halkán. - Ez igazán... meglepő. De most áruld el végre, ki a fene vagy, és mit csináltál az igazi Dr. Jonathan Colin Mastersszel?

- Tényleg én vagyok az - mondta Jon. - Erre menjünk - mutatott a tengerparti sétány felé.

- Nem a szállodában fogunk beszélgetni? - kérdezte Helen. - Megkértem az ügyvédemet, hogy jöjjön el. Perceken belül megérkezik. - Jon zavarodott arcot vágott. - Azt hittem, Jon, a végkielégítéséről lesz szó. Hogy vitatkozni fogunk róla.

- Nem. Nekem eszembe se jutott, hogy ügyvédet hozzak - felelte Jon. - Ha akarsz, akkor a tiéd részt vehet a beszélgetésen, bár szerintem elrontaná a...

- A kicsodát?

- A... hangulatot - mondta a férfi szégyellősen.

- A hangulatot? - ismételte Helen. Először meglepődött Jon furcsa viselkedésén, de most ingerültté vált. Az egész úgy hangzott, mint egy újabb Masters-féle csel. Valójában nem is az bosszantotta fel, hogy Jon esetleg csapdába akarja csalni, hanem az, hogy érezte, most az egyszer szó sincs semmiféle cselről. - Jon, mi ez az egész? Ha valami tréfa, én leütöm a fejed!

- Nem, Helen. Nem tréfa - mondta Jon. - Gyere!

- Hová megyünk?

- Meglepetés - felelte Jon. Levezette a nőt a szállodához tartozó sétány lépcsőin. Az épület oldalában egy fehér pincérruhába öltözött, mosolygós férfi mélyen meghajolva kinyitott előttük egy ajtót. - Szeretném ha becsukná a szemed... de inkább ne tedd. Ha arra gondolok, hogy csukott szemmel jársz, szédülni kezdek.

- Hová megyünk, Jon? - kérdezte Helen bosszankodva. - Ez örület! Ha nem tudjuk normális, épeszű emberek módjára megbeszélni az ügyünket, akkor inkább...

- Megérkeztünk. - mondta Jon. Miután átléptek az ajtón végighaladtak egy hosszú, tengerbe nyúló mólón. Masters egy gyönyörű jacht előtt állt meg. Helen még sosem látott ilyen csodálatos hajót. A hossza hatvanöt láb lehetett, akkora volt, mint valami ház. Egy vakítóan fehér ruhába öltözött pincér állt a korlát mögött, készen arra, hogy a fedélzetre segítse az érkezőket. Valamivel távolabb egy hegedűs várakozott. A hátulsó fedélzeten kétszemélyre terített asztal állt. A jacht motorja járt, a dokk személyzete a köteleket tartotta; a hajó bármelyik pillanatban elindulhatott.

- Jon, mi az ördögre készülsz? - kérdezte Helen.

- A fedélzeten fogunk beszélgetni - mondta Jon. - Gyere!

- Hová megyünk?

- Ó, arra gondoltam, esetleg elugorhatnánk Catalniába a hétvégére - felelte Jon.

- Persze minden az időjárástól függ. Esetleg lemehetünk Dana Pointhoz vagy Mexikóba...

- Mexikóba? - csodálkozott Helen. - Jon, mi ez az egész?

- Helen, majd a fedélzeten beszélgetünk - mondta Jon. Végignézett a hajón. A hegedűs játszani kezdett, a halk muzsika a közelbe csalt néhány bémészködőt. Jont zavarta az érdeklődésük. - A hintó előállt, madame!

- Nem megyünk sehová amíg nem válaszolt! - jelentette ki Helen határozottan. - Mi folyik itt? Ez is valami csel? Átverés? Így akarsz rávenni valamire? Ha igen, akkor köszönöm, de inkább maradok.

- Szó sincs semmiféle átverésről, Helen - mondta Jon. Bizonytalansága fokozódott, az arcán látszott, kezd ráébredni arra, hogy a terve esetleg mégsem fog működni. - Kiruccanunk egy kicsit. Együtt leszünk, beszélgetünk, szépen megvacsorázunk, és gyönyörködünk a part esti fényeiben.

- Csak mi ketten?

- Csak mi ketten.

- Miből gondolod, hogy le tudsz venni a lábamról, Jon? - kérdezte Helen.

- Levenni a lábadról? Szó sincs ilyesmiről, Helen! Sokminden van, amiről el kellene beszélgetnünk. Annyi mindent el szeretnék modani...

- Ugye nem a végkielégítésről és a jogdíjakról van szó?

- Nem. Ennek semmi köze sincs az üzlethez - felelte Jon.

- Akkor mihez van köze?

- Ööö.. Hozzád, Helen, meg hozzám. Hozzánk.

- Hozzánk? Olyasmi, hogy "hozzánk", Jon, egyszerűen nem létezik.

- Pedig én nagyon szeretném, Helen - mondta Jon őszintén. - Felmehetnénk?

- Inkább beszéljünk itt, Jon. Itt és most. Hallgatlak.

A bémészok szerencsére továbbsétáltak. A hegedűs behúzódott a jacht szalonjába, de nem hagyta abba a játékot.

- Helen... Sacramentóban, a BERP bemutatóján megéreztem valamit - mondta Jon. - Nem tudom, igazam van-e vagy nincs, de tudom, hogy mi éreztem. És amikor elgondolkodtam rajta, amikor eszembe jutottál... nagyon kellemes volt.

- Úgy érted... úgy, hogy kedvelsz engem? - kérdezte Helen. A hangja jóval nagyobb hitetlenkedést árult el mint amennyit érzett. - Engem? Kedvelsz, a szó romantikus értelmében?

Jon megfogta a nő kezét.

- Igen, Helen. A szó romantikus értelmében. És ki szeretném deríteni, mi lehet még ebből.

Helen a férfi szemébe nézett. Ez így egyszerre túlságosan sok volt ahhoz, hogy

be tudja fogadni, képes legyen elhinni. Mi lehet ez az egész? Rádöbbsent, Jon a kezét szorongatja. Visszarántotta.

- Jon... Jon, ez nagyon szép - mondta bátortalanul. - Még sosem volt részem ilyesmiben, de...

- De?

- Egy több millió dolláros alku közepén tartunk, Jon - mondta Helen. - Naponta háromezer dollárodba kerülnek azok az ügyvédek, akiknek meg kell oldaniuk a köztünk lévő vitás kérdéseket.

- Nos, ennek vége - mondta Jon. - Bármit kérsz megkapod. A szabadalmak jogdíját, a nem szabadalmaztatott terveid felhasználási jogát, a részvényeid teljes piaci értékét, a cég rádeső részének értékét készpénzben, de ha úgy akarod, megtarthatod a részedet, és a jövőben mindig megkapod az osztalékodat. Megédemelted, tehát a tiéd.

Helen Kaddiri meghökkent.

- Két hónapig tartó jogvita után... ilyen egyszerűen befejezed az egészet? - kérdezte. - Mi ebben a trükk, Jon?

- Nincs semmiféle trükk - felelte a férfi.

- És ahhoz, hogy mindezt megkapjam nem muszáj elmennem veled ezen a hajón? Nem kell veled vacsoráznom? Nem kell lefeküdnöm veled?

Jon elvigyorodott és megvonta a vállát.

- Nem, de ami azt illeti...

- Nagy piszok vagy te, Jon! - mondta Helen dühösen. - Az ügyvédeid kudarcot vallottak, ezért most megpróbálok kihízelegni belőlem, hogy elfogadjam a feltételeidet.

- Nem! Erről szó sincs! - tiltakozott Jon. - Az alkut már megkötöttük. Négy órával ezelőtt aláírtam a szükséges papírokat.

- Igazán?

- Igen. - Jon ismét megfogta a nő kezét. - Nos, esetleg megünnepelhetnénk a dolgot. Vagy nevezzük inkább "békekötési túrának" ezt a kis kirándulást?

Helen a férfira nézett, a jachtra, aztán ismét Jon szemébe.

- Most komolyan beszélsz, Jon? - kérdezte. - Te most egyszerűen csak... együtt akarsz lenni velem?

- Igen - mondta Jon. - És esetleg, valamikor a jövőben, ha te is szeretnéd... többről is szó lehetne. De ahhoz meg kellene tennünk az első lépést, nem igaz? Annyi minden van amit szeretnék elmondani neked, amit szeretnék megosztani veled!

- Ó, Jon! - mondta Helen rosszállóan. Eleresztette a férfi kezét. A mozdulat nem volt olyan elutasító mint korábban, de nem lehetett félreérteni a jelentését. - Azt hiszem, nem vagyok amolyan "jachtos vacsorázó nőcske".

Jon a felső fedélzet oldalára erősített fémakrokon himbálózó mentőcsónakra mutatott.

- Ha akarod, akkor esetleg azzal is mehetünk...

Helen kurtán felnevetett - a hangtól Jonnak boldogan megdobbant a szíve.

- Nem erről van szó - mondta a nő. - Jon, azok után, ami köztünk történt, nem hittem volna, hogy valaha sor kerülhet ilyesmire. Nem számítottam... udvarlásra. Mert azt hiszem, ez most az. És arra sem számítottam, hogy valaki megpróbál majd levenni a lábamról. Különösen nem arra, hogy ez a bizonyos valaki éppen Jonathan Colin Masters.

- Hát, ezt elhiszem - mondta Jon. - Ejnye, Helen, ismersz engem. Férfitestbe zárt gyerek vagyok. Fogalmam sincs, hogy bizonyos dolgokat hogyan szokás elintézni, bizonyos dolgok hogyan működnek. Vannak öteleteim, és megpróbálok valóra váltani ezeket, de... Csak az eszemre, és néha a szívemre tudok hallgatni, mert nem ismerek más tanácsadókat. Egy hajókázás Catalinába... nos, szerintem éppen ezzel lehetne pontot tenni a köztünk történetek végére.

- Ez nálam nem jön be, Jon - mondta Helen. - Köszönöm, de nem mehetek. Képtelen vagyok megtenni. Te és én... túlságosan sok sebet okoztunk egymásnak. Nehezen tudnám elhinni, hogy ez a kirándulás nem csupán előjátéka valaminek... A fenébe, nem tudom minek. Mondjuk annak, hogy átdobj a korlát fölött.

- Helen, legalább adj egy esélyt! - kérte Jon. - Rájöttem, veled boldogabb vagyok, és igenis érdekel mit gondolsz rólam, mit érzel irántam. És veled akarok lenni. Nem tudom, van-e valaki az életedben, de az biztos, hogy én benne akarok lenni. Én...

Helen megrázta a fejét. Jon elhallgatott.

- Sajnálom, Jon. Most olyasmit tettél, amin el kell gondolkoznom egy kicsit. Jó

lenne elmenni veled, de nem tehetem. Sajnálom. Viszlát!
Ahogy a megforduló és elsiető nő után nézett Jon körül némává vált a világ. Nem hallotta a jacht motorjainak dörömbölését, a hegedű hangját, a közelben kikötött csónakok és hajók halk reccsenéseit, a víz csobogását. Az egyetlen zaj ami eljutott a tudatáig Helen gyorsan távolodó lépteinek koppanása volt, a neszek, amelyek arra utaltak, hogy a nő talán örökre kísétál az életéből.

Sacramento-Mather Jetport, Cordova-ranch, California
1998. február 25., szerda, 07:17

Jon Masters kilépett a régi katonai létesítmény legnagyobb hangárjának közepére. A csarnokban csak néhány ember állt: Hal Briggs alezredes, Chris "Gunny" Wohl őrmester, és Dr. Carlson Heinrich, a Sky Masters Inc. medikai tanácsadója. Briggs és Wohl a tőlük megszokott módon fekete kommandósruhát viselt, mindkettejük magával hozta a kézfegyverét. A többiek normál öltönyben voltak. Masters és Heinrich fején és szája előtt minikommunikátor volt, hogy tartani tudják a kapcsolatot a tesztalannal
Briggs kissé bosszús arcot vágott.

- Még mindig a tesztelgetés folyik, fiúk? - kérdezte. - Az ISA tegnap akarja a jelentést. Hol van Patrick? Ez az ő műsora, nem?

- Készen vagyunk, Hal - mondta Jon. - Patrick is készen áll. - Keresztbe tette maga előtt a karját. Hirtelen úgy nézett ki akár egy iskolásfiú aki arra készül, hogy a osztálytársai előtt beszámoljon nyári élményeiről.

- A történészek állítása szerint - kezdte az előadását - a puskaort a Krisztus előtti 7. században a kínaiak találták fel. Amikor a 14. században átkerült Európába rövid idő alatt megváltoztatta a kontinens és a társadalom képét. Az első hordozható lőfegyvert a 14. században az arabok használták Észak-Afrikában. Ez is megváltoztatta bolygónkat... Az első lövést úgy emlegetik, amit "az egész világon hallani lehetett". Persze csak átvitt értelemben...

- Az elmúlt kétszáz év során elért technológiai fejlesztések ellenére kijelenthetjük, hogy a lőfegyverek és a hozzájuk tartozó lőszer folyamatos átalakulásával újra és újra jelentős hatást gyakorol az emberiségre. Az alaptechnológia több évszázados, de még mindig halálos. Ha jobban belegondolunk a dologba, eléggé csüggesztő képet látunk. Cégünk modern fegyvereket gyárt, de a legjobban felszerelt katonáinkat általában majdnem olyan lőfegyverekkel ölik meg, amilyeneket már az évszázadokkal ezelőtt élt nomád sivatagi harcosok, az ősgerrillák is használtak.

- A 20. század katonája természetesen jobb kiképzést kap, többet tud és jobb felszereléssel rendelkezik mint az elődei, de alapjában véve semmi sem változott rajta. Biztosra veszem, hogy 14. századi gyalogos katona azonnal felismerné modern kollégáját - folytatta Masters. - A taktika, az észjárás, a támadási metódusok, a védekezés, a fedezékbe vonulás, a mozgás és sok egyéb részlet ugyanaz maradt. Legalábbis eddig, mert most éppen ezek a dolgok fognak megváltozni. Alezredes, őrmester, bemutatom nektek a 21. század katonáját! Halk szisszenést hallottak - az üres hangár belsejében egy szelepből előtört valami gáz -, aztán, mintha a semmiből bukkana elő, mintha a felső sarkokban sötétlő árnyékok közül lépne ki hirtelen egy alakot láttak. A fickó valahonnan fentről érkezhetett, mert amikor a talpa a padlóhoz ért beroggyantotta a térdét. Pár másodpercig így állt, aztán lassan kihúzta magát és a katonák elé lépett. Egyszerű, sötétszürke kezeslábast viselt, ami sokban hasonlított a bűvárruhára. A sisakja nagy és vastag volt, a kesztyűje és a csizmája is vastag anyagból készült. Széles hátizsákot akasztott a vállára. A sisak az egész arcot és koponyát befedte, a pereme a vállig ereszkedett. A vizor széles volt, a homlokrészen vizuális szenzorokat helyeztek el, amelyeket könnyen a szem elé lehetett csúsztatni. A sisak a jelek szerint légmentesen záródott, viselőjének légzőkészülékre volt szüksége.

Egy hosszú percre mindenki csak állt és bámulta a sötétruhás alakot, senki sem törte meg az izgatott csendet. Az alak megfordult, oldalról is megmutatta magát, aztán csendesen várakozott.

- Olyan, mint az a pasas a Tengeri vadászatból - jegyezte meg végül Hal Briggs. - Csak alacsonyabb meg zömökebb. Gondolom, McLanahan alezredest tisztelhetjük benne.

Patrick merev nyakkal bólintott.

- Én vagyok, Hal - hallatszott egy elektronikusan felerősített hang.

- Olyan a hangod, mint az autós büfék előtt álló reklámbohócoké - vigyorgott Hal.

Egy másik kommunikációs csatornán, amelyet Briggs és Wohl nem hallhatott Patrick halkán kijelentette:

- Jon, amikor landoltam megint éreztem az energiaszivárgást.

- Akkor javasolnom kell a teszt azonnali felfüggesztését - válaszolt Dr. Heinrich. - A problémát még nem sikerült kiküszöbölni.

- Patrick? - kérdezte Masters. - Ez a te projected, rajtad van a cucc. Mit mondasz?

Patrick McLanahan habozott, de csak egy pillanatig tartott a bizonytalansága.

- Folytassuk - mondta. - Nem volt komoly a dolog, szerintem minden rendben lesz.

- Én ellene vagyok - mondta Heinrich.

- Késésben vagyunk, és nem léphetjük túl a költségvetési keretet - mondta Patrick türelmetlenül. - Minden halogatás sokba kerül. Folytatjuk.

- És hogy vizelsz, meg hogy eszel ebben a maskarában, Patrick? - kérdezte Briggs.

- Enni és vizelni otthon kell. Az ember gyorsan befejezi az akciót, aztán nyomás haza - felelte Patrick.

- Remek, remek - mondta Hal. - Oké, nem akarok okoskodni, de ez nem pontosan az, amire számítottunk. Hogy repültél ide?

- Sűrített levegő, körülbelül háromliter pszi nyomás - magyarázta Jon büszkén. -

A jövő katonája nem fut és nem menetel, ha harcba indul, hanem repül. Vagyis inkább ugrik. Vertikálisan húsz-harminc láb, horizontálisan százötven láb távolságba. A szerkezet energiaegységét tizenöt másodperc alatt újra lehet tölteni, nagyjából úgy, mint a gázgenerátorokat szokás.

- Nagy muri lenne végignézni, ahogy egy szakasznyi ilyen madárijesztő beleveti magát a csatába - jegyezte meg Briggs. - Mennyi ideig bírja az energiaegység?

- A töltetek kapott specifikációban az szerepelt hogy a hordozható ketyere legalább hat órára elegendő energiát termeljen. Nos, a miénk nyolc órányit csinál - felelte Jon Masters. - Bármilyen energiaforrásból fel lehet tölteni.

Tizenkétvolttal teleppel, háztartási árammal, kettőhuszas váltóárammal, a repülőgépeken használatos akkumulátorokkal, sőt, még pár fotovoltaiikus cellát is elhelyeztünk a hátrészen, tehát a napenergia is hasznosítható. Ha semmilyen energiaforrás nem áll rendelkezésre az ember egyszerűen ledobja magáról a hátizsákját. A ruha és a sisak ebben az esetben olyan, mint a jelenlegi szabványoknak megfelelő hadiöltözék.

Patrick, hogy demonstrálja Jon szavait, felnyúlt a válla magasságában elrejtett kapcsolókhoz, leoldotta magáról a hátiegyeséget, és átadta Briggsnek meg Wohlnek. A hátizsák egy ovális teknősbéka-páncélra emlékeztetett, a belső homorulatait úgy alakították ki, hogy jól illeszkedjen viselője testéhez. Körülbelül egy hüvelyk vastag, és húsz font súlyú volt. A sisak oxigénnyílása az energiaegység levétele után automatikusan kinyílt. Patrick a sisak bal pereme alatt megnyomott egy gombot. A sisak szétnyílt. Patrick levette, ezt is odaadta a két katonának. Briggs és Wohl megvizsgálta.

Briggset a sisak felépítése és részletei érdekelték, Chris Wohl érdeklődését azonban inkább Patrick keltette fel. Alaposan végigmérte, aztán megkérdezte tőle:

- Meleg van odabent, uram?

- Egy kicsit. - Patrick izzadt, az arca kissé kivörösödött, olyan volt, mint azé a baseball játékosé aki éppen befejezett egy kemény hazafutást. Heinrich átadott neki egy palacknyi jéghideg ásványvizet, és közben feltűnés nélkül megpróbálta megvizsgálni. Wohl bizonytalan arcot vágott, de ha voltak is kétségei nem adott hangot nekik. Patrick, miután visszakapta a sisakot és a hátizsákot, mindkettőt magára vette, és a megfelelő helyeken rögzítette. A két szerkezet automatikusan a helyére kattant, rögzítette magát, és energizálódott...

...aztán Patrick felnyögött. Briggs és Wohl semmit sem hallott, Patrick hangja csak a kommunikációs csatornán haladt keresztül.

- Patrick? Ez maga volt? Jól van? - kérdezte Dr. Heinrich a kommunikátor segítségével.

- Én... izé... mintha megint éreztem volna azt az energiaütést.... akkor, amikor felvettem ezt a francos hátizsákot - felelte Patrick. A hangja elárulta: komoly fájdalmai vannak.

- Szakítsa félbe a tesztet és vegye le magáról az energiaegységet! Rajta! - rádiózta Dr. Heinrich.

- Nem! - üvöltött vissza Patrick.

Ezúttal már mindenki hallotta. Hal arcán megfakult az ámuldozó mosoly. Chris Wohl, a veterán gyalogoskatonára és kommandósra, aggodalmasan ráncolta a homlokát.

- Jól van, uram? - kérdezte. - A hangjából ítélve valami problémája lehet...

Masters úgy látta, el kell terelnie a katonák figyelmét a problémáról.

- A rendszer különböző hőviszonyokhoz képes alkalmazkodni - magyarázta gyorsan.

- Patrick háromszáz fokos forróságot is képes elviselni, a hideget mínusz húszig bírja. Maximum egy órán keresztül képes jéghideg vízben maradni. A szkafander egy pozitív nyomásrendszerű légzőrendszerrel működik, így vegyi- vagy biológiai fegyverekkel támadott területen is használható.

Wohl előrébb lépett, közelebb húzódott Patrickhoz, és gondosan megvizsgálta a szkafandert. A sisak színezett vizorján átnézve látta Patrick szemét. A sisakon több, különböző irányba mutató szenzort fedezett fel, alaposan megnézte a szem elé csúsztatható többi vizorlapot is. Látta, az oxigénmaszk a sisak alatt Patrick arcára tapad. A maszkba mikrofont építettek, a felső részén kicsi szenzorokat helyeztek el, amelyek Patrick szemgolyóira irányoztak.

- Infravörös szenzor, mikrofon... Mi van még benne, uraim?

- Komplet kommunikációs rendszer... biztonsági csatornán működő FM, VHF és UHF, valamint egy abszolút biztonságos mobiltelefon - felelte Patrick. - Van néhány külső mikrofonom, ezekkel háromszáz láb sugarú körben akár a suttogást is meghallhatom. A vizor belső felülete virtuális lézermunkaként működhet, erre kérhetem rá a rendszer különböző funkcióihoz kapcsolódó menüket. A menüpontok közül a szemgolyóval működtetett pointerrendszer segítségével választhatok. A sisakba épített miniatűr infravörös jelzőegységek figyelmeztetnek a különböző irányokból érkező támadásokra.

- Valóban? - kérdezte Wohl. Hátrébb lépett. - És milyen érzés viselni? Jól tud mozogni benne, uram?

- Egy kicsit merev - vallotta be Patrick miután behajlította a térdét és előregörnyesztette a vállát. - De azért jól megy..

Wohl hirtelen előrenyúlt, és a jelenlévők legnagyobb meglepetésére erősen megtaszította Patricket. Patrick elvesztette az egyensúlyát és kemény csattanással hanyatt vágódott a hangár betonpadlóján.

- Úgy néz ki, uram, már megbocsásson, mint egy túlsütött, túlméretezett cipő! - mondta Wohl dühösen. - Nevetséges! Nem tud mozogni, nem tud futni, alig bír megállni a lábán, és a jelek szerint halálra izzadja magát odabent! Tényleg azt várják tőlünk, hogy arra költsük ezt a kibaszott sok pénzt, hogy olyan katonákat kapjunk, akiket a nagyanyám hanyatt tud dönteni? És hol vannak a francos fegyverei?

Patrick kínlódva feltápáskodott, valahogy úgy nézett ki mint a partra kecmergő bűvár. Először egy kicsit bizonytalanul állt a lábán, mintha az esés kiszorította volna belőle a szuszt, de hamar összeszedte magát.

- Nincsenek fegyverei, Gunny - felelte Masters.

- Tessék? Nincsenek fegyverei? Azt akarják mondani, hogy a 21. század katonájának nincsenek fegyverei? Velem ne szarakodjanak, oké?

- Nem, szó sincs semmiféle szarakodásról - mondta Patrick. Az elektronikus berendezés eléggé eltorzította a hangját, de még így is kiértelt belőle a düh. Szétvetett lábbal állt, a karját távol tartotta a testétől, kihívó testtartásba helyezkedve nézett Wohltra. - Azt hitte, hogy kifejlesztünk egy új gyalogsági rendszert, aztán hagyjuk, hogy a katonáink továbbra is golyókat lődözzenek? Vegye már ki a fejét a lába közül, Wohl!

Patrick pimasz szavai tovább fokozták Wohl mérgét.

- Ez az egész egy nagy marhaság - mondta. - A projekt leírásában az szerepelt, hogy vadonatúj támad fegyverekkel látták el a rendszert. Én semmi ilyesmit nem látok. Mi ez az egész? Én már tartottam kiképzés mínusz tizenöt fokban, szkafander és mindenféle energiacsomag nélkül. Évek óta használjuk a sisakba épített szenzorokat és a miniatürizált kommunikációs egységeket. Mi az újdonság ebben a rendszerben? Talán az, hogy sűrített levegő van a csizmában?

Patrick kinyújtotta a bal kezét. Jon Masters elővett egy négy láb hosszú, egy hüvelyk átmérőjű galvanizált acélcsövet. Patrick elvette tőle, majd Wohl felé dobta. Wohl könnyedén, fél kézzel kapta el.

- Üssön meg, Gunny. Ahogy csak bír - mondta Patrick.

- Tessék? Hogy üssem meg?

- Igen, Gunny. Teljes erejéből.

- Hé, nem fogok részt venni a tesztjükben - mondta Wohl. - Azért jöttem ide, hogy lássam a demonstrációt, nem azért, hogy kárt tegyek magában és Dr. Mastersnek módja legyen feljegyzéseket készíteni. Keressen valaki mást, ha... A következő pillanatban Patrick felugrott a padlóról. A sűrített levegő élesen sziszegett. Patrick rávetődött Wohlra, ledöntötte a lábáról és továbbcsúszott. Négykézlábra érkezett. Gyorsan felegyenesedett és visszafordult. Wohl elterülve feküdt a betonpadlón; olyan volt, mint a rögbihátvéd akit letaroltak az ellenfél csatárai.

- Azt mondatm, üssön meg, az istenit magának! - üvöltötte Patrick elektronikus hangja. - Tegye amit mondtam!

Chris Wohl úgy állt fel, akár egy felbőszített grizzly medve. Felkapta az acélcsövet és minden erejét beleadva a mozdulatba rácsapott Patrick bal vállára. Éles csattanás hallatszott. Patrick megtántorodott, jobbra dőlt, de nem roskadt össze. Wohl újra lecsapott. A cső Patrick bal oldalán, a bordáin csattant. Hatástalanul. Patrick az alkarjával háritott két újabb ütést. Wohl már kezdett kifulladásra. Patrick fejére, a jobb halántékára sújtott. Patrick feje balra lódult. Talpon maradt, aztán mély és fenyegető, félelmetes, már-már állati hangon felüvöltött, és úgy kapta a kezét a fejéhez, mintha iszonyatos fájdalmat érezne.

- Patrick! Jól vagy? - kiáltott fel Masters. Doki, segítsen neki!

Carlson Heinrich a szakfanderes férfihoz rohant, készen arra, hogy levegye róla a sisakot és elsősegélyben részesítse. Patrick azonban oldalra csapott a bal kezével, elsöpörte maga elől Heinrichet. Az orvos egyik bordája éleset recsent. Wohl döbbsen figyelte. Patrick odalépett hozzá és ballal a mellkasába öklözött. Az ütés akkora volt, akár egy pörölycsapás. Wohl tüdejéből kipréselődött a levegő. Térdre roskadt, kínlódva kapkodott levegő után. Patrick lenyúlt, felemelte a betonról az acélcsövet, lendületet vett és iszonyatos erővel lecsapott Wohl fejére. Az őrmester feje, vércsíkot húzva maga után, jobbra lendült. Wohl elterült, az arca a betonpadlóhoz csapódott. Mozdulatlanul feküdt, a füléből, a szájából és a szeméből vastag, sötét vércsík szivárgott. Patrick üvöltve a földön fekvő emberhez ugrott, a feje fölé emelte a csövet, és az egyik végével célba vette Wohl koponyáját...

- Megállj, az istenedet! - kiáltotta Hal Briggs döbbsen. Patrick McLanahan, a barátjuk, a kollegájuk... meg akarja ölni Chris Wohlt! Előreugrott, és félresodorta Patricket. Mindketten a betonpadlóra zuhantak, Briggs került felülre. - Patrick, mi az istent csinálsz? - Le akarta fogni Patricket, le akarta csillapítani, ám a szakfanderes férfi mindkét karját felemelte, és az állkapcsába öklözött. Briggs úgy érezte, mintha egy acéldarabbal vágták volna szájon; az ütés ereje nagyjából akkora volt, amekkorát egy ember ki tud fejteni, ám Patrick ökle sokkal, sokkal keményebbnek tűnt egy normál öklönlél. Mintha vasból lett volna a keze... Briggs feje hátrabíccent, törött orrából és megharapott nyelvéből vér fröccsent, néhány fog kifordult az ínyéből. Patrick eszelős módjára ordítva feltápázkodott és ismét a sisakjára szorította a kezét. Felkapta az acélcsövet, körbenézett, és elindult az első ember felé akit meglátott. Ez az első ember a mozdulatlanul heverő Chris Wohl volt. Úgy emelte a levegőbe az acélcsövet, mint a favágó a fejszét amikor arra készül, hogy széthasít egy tönköt...

- Ne! - üvöltötte Briggs. Előrántotta .45-ös Coltját, kilőtt három golyót. Kétszer Patrick hátát találta el, egyszer a sisakját. Patrick felsikoltott, az elektronikus szerkezet eltorzította, a mozdonyok sínfékéhez hasonlatossá változtatta a hangját, mintha valami fém csikordult volna nagy erővel egy másik fémdarabhoz. Elejtette az acélcsövet, ismét a fejéhez kapott, vonaglott a fájdalomtól - de talpon maradt. Briggs felé fordította a fejét, újra felrikoltott, aztán támadott.

- Patrick! Állj meg! - Briggs kilőtt öt golyót, kiürítette a Colt tárát. Patrick az utolsó találatot követően térdre roskadt. A levegőben kékes füst terjengett, a hangár fala között visszhanggá válva keringtek a fegyver dörrenései. A kép szürreálisra változott, a képzeletbeli színpad közepén egy veszett vadállatként üvöltő, a fájdalomtól vergődő szakfanderes alak térdelt összegörnyedve a betonpadlón.

De még mindig nem hagyta abba a tombolást. Felállt. Erősen zihált, az elektronikus szerkezetek süvítésévé változtatták minden lélegzetvételt. Briggs nem hitt a szemének. Nyolc golyót eresztett Patrickbe a .45-ös automatából, alig

húsz láb távolságból. Egyszer sem hibázta el a célt, de Patrick... még mindig élt. Vagy lehet, hogy mégsem? Lehet, hogy ez már nem Patrick, hanem valami bomlott agyú, gyilkos robot? Briggs kiejtette a fegyveréből az üres tárat, a helyére nyomott egy telit, és célzott...

- Várj! - kiáltott fel Masters. Heinrichel együtt Patrickhez futott, jobbról lerohanta, feldöntötte, visszakényszerítette a padlóra. Patrick oldalra lendítette az egyik karját, fájdalmas ütést mért Heinrichre. Az orvos felüvöltött, és törött karját tartva oldalra dőlt. Ez a közzjáték éppen elég időt biztosított Masters számára ahhoz, hogy Patrick sisakjának bal pereme alatt megérintsen egy rejtett kapcsolót. A sisak hirtelen szétnyílt, egy ddig láthatatlan vonal mentén kettévált és a hangár betonpadlójára csattant. A látvány megfagyasztotta a vért a férfiak ereiben. Patrick arcát szinte a felismerhetetlenségig eltorzította a fájdalom. A szeme kiguvadt, a szája kinyílt. A halántékán és a nyakán annyira kidagadtak az erek, hogy Masters arra gondolt, bármelyik pillanatban szétrobbanhatnak. A nyakán iszonyatosan megfeszültek, betonkeménnyé váltak az izmok. Eszelős tekintetű, düllelt szemét Briggsre meresztette. Kábultan feltápáskodott, készen állt rá, hogy újra lecsapjon, hogy kitepje Briggs szívét, kiontosa a vérét. Briggs a torz fejre célzott és lehunyta a szemét...

- Ne tedd meg, Hal! - mondta Jon Masters meglepően nyugodt hangon, mindkét kezét felemelve. - Mindjárt rendbejön. Deaktiváltam a szkafander energiaellátását. Csak maradj távol tőle. - Lehajolt, talpra segítette Heinrichet, aki sápadtan szorította sérült, törött, vérző karját.

Patrick felállt, és a következő pillanatban támadott, Briggs azonban könnyedén kitért előle, oldalra taszította, majd elugrott a két acélkar közeléből. Láttá, Patrick jobbra, majd balra néz, még jobban kdülled aszeme, aztán a fejére szorítja a kezét, forgatja a szemét, tántorogva megpróbál talpon maradni, de végül erőtlenül a padlóra térdel.

- Mit csinál ez? - kérdezte Briggs. - Miért ilyen a szeme?

- Megpróbálja aktiválni a szemgolyó-szenzorokat - magyarázta Masters. - A szkafander rendszerét akarja bekapcsolni. Azt hiszi, még mindig rajta van a sisak. Ne nyúlj hozzá, Hal. A hatás lassanként megszűnik, Patrick mindjárt megnyugszik, de... De lehet, hogy megint bekattan valamin. Nézd meg, mi van Chrisszel!

Briggs - anélkül, hogy levette volna a szemét Patrickról - Chris Wohlhoz ment. Az izmos tengerészgyalogos, a profi kommandós fájdalmasan nyöszörgött, erejét veszítve próbálta a fejéhez emelni a kezét. Szörnyen nézett ki.

- Azt hiszem, Patrick széztúzta a koponyáját - mondta Briggs. - De magánál van... Sürgős orvosi ellátásra van szüksége.

- Én... már kihívtam a mentőket - hallatszott Patrick hangja. A légzése már majdnem normális volt. Még mindig térdelt, a feje úgy billent oldalra, mintha valami miatt nem tudná egyenesen tartani. - Abban a pillanatban amikor megütöttem. A VHF rádión keresztül értesítettem a biztonságiakat, szóltam nekik, hogy hívjanak mentőt. Mindjárt megérkeznek.

- Mi az istent műveltél, Patrick? - fröcskölte Briggs. - Mi a franc ütött beléd?

- Én... Nem tudom, Hal - mondta Patrick erőtlenül. - Olyan volt, mintha... nem tudom. Mintha bevettem volna egy speedet vagy valamit. Amikor Chris meglökött úgy éreztem... muszáj megölnöm. Ellenség volt a számomra. Mindent tisztán láttam, mintha kívülről néztem volna magamat. Amikor eltaláltak a golyók... szét akartam tépni valamit. Bármit... Meg akartalak ölni téged, Christ, bárkit aki elég közel kerül hozzám. Tudtam mi történik. Tudtam kik vagytok, tudtam hol vagyok... és azt is tudtam, hogy végeznem kell veletek. Mindőtökkel.

- Jézusom! Szerintem ez a szkafander zavarta össze az agyad - mondta Briggs. - Jon, vidd innen Patricket mielőtt megérkeznek a mentők. A doki és én Chris mellett maradunk. - Masters felállította Patricket, átkísérte a hangár mellett irodába. Amikor a mentők megérkeztek visszament a hangárba, végignézte ahogy az orvosok ellátják és a kocsiba teszik Christ, adott néhány utasítást a biztonságiaknak, majd visszasietett Patrickhez.

Patrick meg sem mozdult míg egyedül volt, az egyik padon ült, a könyökét a térdére támasztotta és a padlót bámulta. A szkafander felső részét már korábban szétnyitotta, nehogy elájuljon a hőségtől. Jon lekapcsolta a hátáról az energiaiblokkot, aztán segített neki levetközni. Percekkel később Patrick már az egyik széken ült, és nem volt rajta más, mint egy átizzadt pamut alsóruha. Kifejezéstelen tekintettel meredt maga elé, az ajkai szétnyíltak, az

arc kifejezéséből arra lehetett következtetni, hogy gondolatban visszapörgeti az előző húsz perc eseményeit.

Jon leült elé. Patrick szemgolyóján véredek vöröslöttek, a nyakán, a vállán, a mellén és a karján a megszoktnál vastagabbnak és kontúrosabbnak látszottak az izmok – úgy nézett ki, mintha a konditeremből jönne, ahol most fejezett be egy komoly erőgyakorlatsort.

Patrick szemét elöntötték a könnyek.

– Ne aggódj – mondta Jon. – Azt hiszem, minden rendben lesz.

– Attól félttem, hogy megöltem Christ. Elvitték már a kórházba? Hogy van?

– Elég komoly a sérülése – felelte Jon –, de magánál volt amikor elvitték.

Carlnek a karja és az egyik bordája törött el. Halnak kitört pár foga, elharapta a nyelvét, de rendbe fog jönni. Chris mellett marad. – Egy hosszú percig némán ültek egymással szemben, mindkettejükre nehéz súlyként neheztedek rá az események. Jon végül megköszöri a torkát és megkérdezte: – Patrick... Patrick, milyen érzés volt?

– Micsoda?

– Ejnye, Patrick, el kell mondanod! Egy acélcsővel vágtad fejbe Christ. Istenem, téged fejbe lőttek, meg hátba! Egy bazi nagy negyvenötössel, közvetlen közletről! Az a stukker akkorát szól, hogy majdnem hanyatt vágódtam a hangjától!

– Nem... nem akarok beszélni róla.

– Muszáj, Patrick! Meg kell tenned! – mondta Masters. – Te is tudod, hogy a programnak annyi. Megbukott a légitársaságok előtt, és most az ISA előtt is. A történetek után egyetlen kormányügynökséget sem találsz, amelyik foglalkozni akarna a BERP-pel. Vége. De te átélted a dolgot, Patrick. Te tudod, milyen érzés túlélni egy ilyen... kalandot. Nekem sosem lett volna elég bátorságom ahhoz, hogy magamra vegyem azt az izét, és hogy lelövessem magam Hal Briggszel. Te vagy az egyetlen, aki el tudja mondani milyen érzés volt... – Elhallgatott, aztán folytatta: – Hogy milyen érzés sebezhetetlennek lenni. Olyannak lenni, mint Superman. Mert ilyen volt, igaz? Mit éreztél?

Patrick válaszolt valamit, de olyan halkán suttogott, hogy Masters egyetlen szavát sem értette. Sírva fakadt.

– Jól van – mondta Jon, és vigasztalóan Patrick vállára tette a kezét. – Vége. Megsemmisítjük a szkafandert. Megígérem, soha többé, senkiben sem fog kárt tenni.

– Jon... a francba, Jon, szuper volt! Csodálatos érzés! – kiáltott fel Patrick. A szemében nem a fájdalom, a büntudat könnyei csillogtak. – Amikor éreztem, hogy az energia szétárad a szkafanderben... előbb voltam és erősebb, mint hónapok óta bármikor. Hihetetlen, iszonyatos erő birtokosa lettem, Jon. Olyan, mint valami drog, mintha adrenalint injekcióztak volna a szívembe. De... az energiának volt egy másik hatása is. Egy kicsit... megőrültem. Mintha megvesztem volna. Minden lelassult, mintha egy lassított felvételt néztem volna. A lövések... akár az óceán hullámai... meglöktek, és éreztem a bennük lévő erőt, de aztán annyi, elmúlt az egész, és állva maradtam.

– Fájt? Mármint az, amikor az energia szétáradt benned.

Patrick felnevetett.

– Ó, igen! – mondta. Jon úgy nézett rá, mintha attól tartana, megőrült. – A fájdalom... rettenetes volt. Félelemtes. Nem találok rá jobb szót. Mindig is ilyennek képzeltem a lassú halált és azt az állapotot, amikor az ember beletörődik abba, hogy meg fog halni. Felszbadultnak éreztem magam, erősnek és... szabadnak. Mintha az egész testem tűzben égett volna. Minden idegszálam élt, mindegyik bizsergette az agyamat. A kimondhatatlan fájdalom hatására úgy éreztem... – Megcsóválta a fejét, megvonta a vállát. – ... mintha halhatatlan lennék. Haldokoltam, de közben halhatatlannak éreztem magam. Az egész olyan... csodálatos volt!

– Megsemmisítem ezt az átkozott szkafandert, Patrick – mondta Jon határozottan.

– Attól függetlenül, hogy mit éreztél benne. Nem érdekel, hogy megvédett Hal golyóitól. Azt hiszem, kevésen múlt, hogy a cucc nem nyírt ki téged. Túl nagy árat fizettünk volna a kísérletért. Nincs az a szerződés vagy tudományos áttörés, amiért érdemes lenne ennyit áldozni.

Patrick olyan arcot vágott, mintha nem hallaná Masters szavait.

– Wendy is felhívom, és elmondom neki, hogy... – kezdte Jon, de Patrick közbevágtott.

– Nem. Én mondom el neki.

Patrick, miután meglátogatta a kórházban Chris Wohlt és Carl Heinrichet

hazament, magához ölelte a feleségét és a kisfiát, de semmit sem mondott. Magához szorította őket, és hagyta, hogy a belőlük áradó melegség kimossa az agyából a délelőtti események rettenetes emlékeit.

California-Davis Egyetem Medikai Központja, a Stockton Boulevard és a 42. Street sarka, Sacramento, California
Másnap reggel

Amikor Patrick másnap reggel megérkezett az egyetemi kórházhoz, meglepetten látta a kapu előtt összegyűlt riportereket, a rengeteg tévés kamerát.

- Mr. McLanahan! - kiáltották az újságírók. - Kérem, Mr. McLanahan! Mi a véleménye a bíróság döntéséről?

Patrick mindig is távol próbált maradni a médiától, de az újságírók és a riporterek úgy eltorlaszolták a kaput, hogy képtelenség lett volna megkerülni őket. Őszinte meglepetéssel, értetlenül nézett a kérdezőkre.

- Mr. McLanahan, ugye már önnek is tudomására jutott, milyen ítéletet hozott a bíróság?

- Nem, még nem - felelte Patrick. Feltámadt benne a kíváncsiság.

- A bíró szerint - mondta az egyik riporter - a Sacramento Live! komplexumban lezajlott lövöldözés miatt letartóztatott két személy ellen nincs elég bizonyíték ahhoz, hogy gyilkosság vádjával továbbra is őrizetben lehessen tartani őket.

Patrick azt hitte, rosszul hall.

- Micsoda?! - kiáltotta. - Nem... ez nem lehet igaz! - A riporterek úgy vették körbe mint a cápák a sebesült nyársorrú halat. Tudta, nem lenne szabad nyíltan reagálnia a hallottakra, nem lenne szabad elárulni mit érez, de egyszerűen képtelen volt magában tartani az indulatait. Ez lehetetlen, gondolta. Ezzel az ítélettel elszalasztják a legjobb... az egyetlen lehetőségét annak, hogy valamit, bármit is kiderítsenek azokról, akik megsebesítették Pault és megöltek két sacramento-i rendőrt!

Patrick kábultan keresztülfurakodott a riporterek gyűrűjén, utat tört magának a bejárathoz. Az emeleten, Paul szobájának közelében is lesben állt pár kamerás-mikrofonos pasas, de a szolgálatos rendőr elterelte őket a közelből, így anélkül jutott be az öccséhez, hogy válaszolnia kellett volna a kérdéseikre.

Jon Masters már a szobában volt, és azt a szorgosan ténykedő technikust figyelte, aki korábban Carlson Heinrich mellett dolgozott. Paul az ágyában ült, az arca közömbös volt, az ölében tartotta azt a jegyzetfüzetet aminek a segítségével az utóbbi időben kommunikált. A nyakáról és a torkáról már lefejtették a kötéseket, lemeztelenítették a felsőtestét. A legkomolyabban a vállá és a bal karja sérült meg. Három műtétet hajtottak végre rajta, de a vállát, amelyet nem védett a golyóálló mellény, képtelenek voltak helyrehozni. A bal karján a bicepsz és a könyék teljesen szétroncsolódott. Egy hónappal korábban az orvosok végül meghozták döntésüket: amputálni kell a kart. Paul sztoikusán fogadta a hírt és az amputáció után sem látszott különösebben kétségbeesettnek, de az ápolónők titokban elárulták Patricknek, hogy éjszaka, amikor egyedül volt sokat sírt, és többször is becsengette magához az ügyeletest. Fájdalomcsillapítót követelt, a már nem létező karját fájlalta.

- Hallottál már a bírósági döntésről? - kérdezte Jon.

- Igen. Most, a riporterektől - felelte Patrick. Leült az ágy mellé, megsimogatta öccse jobb kezét. - De a részleteket nem ismerem. Mi az isten történt?

- A bíróság szerint nincs elég bizonyíték arra, hogy a két letartóztatott fickó részt vett a lövöldözésben. Azt mondják, a bizonyítékok nem igazolják, hogy bármilyen közük lenne a történetekhez.

- Ezek szerint kiderítették, hogy kik ezek - mondta Patrick. - Nyilvánosságra hozták a dolgot?

- Egykori német katonák - mondta Jon.

Patrick bólintott. Már az elején gyanította, hogy profi katonák hajtották végre az akciót.

- Kitalálom. Valamelyik zsoldoscsapatnak vagy drogbandának dolgoznak, illegálisan jöttek az országba, kifejezetten azért, hogy végrehajtsák a rablást, és...

Jon a fejét ingatta.

- Nem. Amit Chandler mondott azon az estén... rögzítettük a dolgot... igaznak bizonyult. A két fickónak érvényes kanadai vízumra és munkavállalási engedélye van. Kanadai lakcímmel rendelkeznek, a munkaadójuk is létező személy. Minden adatot ellenőriztek. Tiszták, legalábbis papírforma szerint. Azt mondták, azért jöttek Sacramentoba, mert meg akarták látogatni az egyik barátjukat, és fogalmuk sem volt arról, hogy akkor is szükségük van amerikai vízumra, ha Kanadából érkeznek.

- Ez hülyeség! Szemenszedett hazugság! - kiáltott fel Patrick. - A zsaruk nem ellenőrizték a sztorijukat? Hol szálltak meg? Mit csináltak? Hová tartottak?

- Azt mondták, sétálgattak az egyik utcán... azt hiszem a Garden Highwayen, a folyó irányából a szállásukra tartottak, amikor elütötte őket egy teherautó - felelte Jon. Patrick agyán keresztülfutott mindaz, amit a Garden Highwayről tudott. Az út párhuzamos a Sacramento-folyóval, nem túl forgalmas. A város Northgate kerületében, a Northgate Boulevard és a Garden Highway közötti részen olyan sok német származású amerikai él, hogy a környéket sokszor Kis Berlinként emlegették. A kerületben álló bérházakban rengeteg kelet-európai emigráns lakott, egy-egy lakásban sokszor több család húzta meg magát, ezért szinte lehetetlen volt pontos lakónyilvántartást vezetni.

- Azt mondták, valaki felszedte őket a baleset után. A rejtélyes valaki visszavitte őket a szállásukra - folytatta Jon. - Nem tettek feljelentést, mert attól féltek, hogy deportálni fogják őket vagy valamelyik barátjukat. Amikor azonban kiderült, hogy komoly sérüléseket szenvedtek egy névtelen irgalmas szamaritánus elvitte őket az egyik kórházba. Az illető nem akar kilépni a fénybe, mert ő is illegális bevándorló.

- De hiszen a letartóztatásukkor az összes média azt zengte, hogy a két mocsok a rablás során sérült meg! Mindenki biztos volt abban, hogy a rendőrököcsi nyírta el őket! - mondta Patrick hevesen. - A lábukon és a bordáikon bekövetkezett törések úgy helyezkednek el, hogy csakis egy olyan kocsi tehetett bennük kárt, amelyet Paul vezetett...

- Igen. Akkor még mindenki biztos volt ebben. Legalábbis az újságírók váltig állították a dolgot. - Jon elhúzta a száját. - De most kiderült, hogy a rendőrököcsi-verziót mégsem lehet bizonyítékokkal alátámasztani. A sérülések jellegéből csak az derül ki, hogy valamilyen járműtől származnak. Azt senki sem meri vállalni, hogy teljes bizonyossággal kijelentse: ez az jármű éppen a te öcséd rendőrautója volt.

- Így aztán a bíróság nem talált elegendő bizonyítékot, ezek hiányában pedig nem tarthatják őrizetben a két fickót. Legalábbis nem gyilkosság vádjával. Most már csak a bevándorlási törvények megsértéséért lehet felelősségre vonni őket. A legrosszabb esetben visszaküldik őket Kanadába, vagy ha az ottani hatóságok nem kérnek belőlük, akkor Németországba. Erre is csak akkor kerül sor, ha a város vagy a megye pénzügyi keretei lehetővé teszik a deportálásukat. Az érvényes ítélet megszületéséig egyébként Sacramento fizeti a kórházi számlájukat. Patrick megrázta a fejét.

- Örület! - mondta. A hangja remegett a dühtől és a kétségbeeséstől. - Akár egy rémálom! biztos voltam abban, hogy részt vettem a lövöldözésben. - Masters felfedezhetett valamit Patrick hangjában, ami egy pillanatra felidézte benne az előző napi eseményeket. Így kellett lennie, mert hirtelen aggodalmassá, sőt, ijedtté vált az arca. Patrick észrevette ezt a változást. Odabólintott Jonnak, és valamivel halkabban kijelentette: - Jól vagyok. Ne aggódj. Paulnak is feltűnt valami.

- Minden oké, bátyus? - hallatszott egy hang. - Az előbb olyan dühösen beszélte, mintha képes lennél embert ölni.

Patrick meghökkenve meredt az öccsére.

- Paul? Ez te voltál?

- Hát persze! - Paul büszkén mosolygott.

Patrick arca ámuldozva felragyogott.

- Működik az elektronikus gégefő? Megcsináltad, Jon! Sikerült! Hogy működik?

- A tracheában elhelyezett szenzorokat hozzákapszoltuk azokhoz az izmokhoz, amelyek normál esetben kontrollálják a hangszálakat. Ezek a szenzorok olyan lézereket aktiválnak, amelyek elvégzik a hangszálak feladatát - magyarázta Masters. - A lézer egy elektronikus hangdobozt aktivál, ami a lézervfény vibrációit hangokra fordítja, amelyeket kiköszvetít a torkon, a szájon és a nazális járatokon keresztül. Ezzel a módszerrel olyan hangot tudunk előállítani,

ami majdnem olyan, mint Paul régi hangja. Érthető, hiszen a hangok a szájából jönnek ki, éppúgy, mintha normálisan beszélne. A szerkentyűke elhelyezése nem volt nagy feladat. A kihívást a természetes hang minél élethűbb szimulálása okozta.

- Hihetetlen! - mondta Patrick. - Egyszerűen hihetetlen! Gratulálok!

- Bárcsak Dr. Heinrich is itt lehetne, hogy hallja a dicséretedet! - mondta Paul. Miközben beszélt a technikusként a torkához tartott egy készüléket, és elvégzett néhány finombeállítást. Az eredmény meglepő volt, Paul hangján érezni lehetett ugyan, hogy mesterséges, de meghökkentően életszerű volt, olyan, mint egy közepes minőségű magnófelvétel. - Dr. Masters azt mondta, tegnap baleseted volt...

Patrick nem nézett az öccsére.

- Egy kísérlet, ami nem egészen úgy sült el ahogy reméltem - mondta. Paul nem feszegette tovább a kérdést, látta a bátyján, nem szeretne beszélni a dologról. Amikor Patrick végül felnézett és az öccse szemébe pillantott megérezte, Paulnak a maga rejtélyes, telepatikus módján sikerült megtudnia azt, amire kíváncsi volt.

Miközben a technikusként tovább dolgozott az elektronikus gégefő beállításán, bejött egy ápolónő, és nagy köteg levelet tett Paul elé. A lövöldözést követő első hetekben zsákszámra érkeztek a levelek, azóta lecsökkent a számuk, de így is mindennap jött néhány tucatnyi. A legfelül lévőt az ápolónő elmondása szerint külön kézbesítő hozta. Paul átadta a bátyjának, megkérte, olvassa fel neki. Patrick szája tátva maradt a csodálkozástól. Minden tekintet rászzegeződött, még a technikusként is abbahagyta a munkáját.

- Patrick? Mi az, Patrick? - kérdezte Paul.

- A rendőrségtől jött - mondta Patrick sápadtan. - A személyzeti osztálytól. Nyugdíjaztak, Paul.

- Nyugdíjaztak?

- Az értesítés szerint először könnyített szolgálatba akarta helyezni, de miután konzultáltak az orvosokkal úgy látták, túlságosan komolyak a sérüléseid. A kórház elhagyása után két hónapon keresztül megkapod a teljes fizetésedet, aztán egészségügyi okok miatt nyugdíjaznak. Megmarad a betegbiztosításod, és életed végéig kapod az alapfizetésed felét, adómentesen. A személyes holmidat már elküldték a lakásodra.

Paul visszádólt a párnáira.

- Máris kipucolták a szekrényemet? - kiáltotta. - Hiszen csak egyszer használtam! - Elfordította a fejét, megpróbálta visszafojtani a könnyeit. - Istenem, ezt egyszerűen képtelen vagyok elhinni! Nem jött el senki, nem hívtak fel, hogy elmondják. Csak egy francos levelet küldtek. Egy értesítést, hogy kész, vége, többé nincs szükségük rám!

Hosszú, mély csend támadt, amit végül Masters tört meg.

- Ez így éppen jó lesz, Paul. Legalább lesz majd időnk a második fázis végrehajtására. A következő project során, ha készen állsz rá, helyrehozzuk a válladat és a karodat. Azt hiszem, itt nem sok mindent csinálhatunk. Szerintem az lenne a legjobb, ha átvinnénk San Diegoba, a SkyMasters központjába.

Paul nem válaszolt.

- Valami gond van, Paul? - kérdezte Masters.

- Nem tudom - mondta Paul. - Elhagyni Sacramentot, és egyszerűen nyugdíjba vonulni... - Megmozdította a jobb karját, és az amputált balra pillantott. - Félbénán...

- Tudom, tudom, egy kicsit kellemetlen a dolog - mondta Jon. - De ezt nézd meg!

- Belenyúlt a táskájába, elővett egy videokazettát, beledugta a falra felszerelt tévékészülék alatt lejátszóba, majd elhúzta az üveges ajtó előtti függönyt, hogy kintről senki ne láthassa a képernyőt. - Ha akarod, kapsz egy ilyet.

Amit láttak megdöbbenette, ugyanakkor ámulatba ejtette őket. A képernyőn egy emberi kar jelent meg - legalábbis valami, ami úgy nézett ki és úgy mozgott, mint egy emberi kar. De nem az volt, egy fémállványon helyezkedett el. A részletezettsége, a kidolgozása csodálatos volt, az alkaron és a kézfejen még sötét szőrszálakat is elhelyeztek, a körmök egészségesen rózsaszínűek voltak. A kar kinyúlt, a kéz a közelben álló asztalról felemelt egy ceruzát.

A gépkéz előírászerűen, a hüvelyk- és a mutatóujj közé csippentve a ceruzát "írni" kezdett a levegőbe.

- Döbbenetes! - mondta Paul. - Olyan... olyan... valódi!

- Három hónapig dolgoztunk azon, hogy képes legyen felvenni az asztalról azt a

nyomorult ceruzát - mondta Masters büszkén. - Az egészben két évnyi kutató- és fejlesztőmunka van. Több, mint háromszáz különálló mikrohidraulikus akutátort helyeztünk el enne. A legnagyobb huszonöt, a legkisebb kevesebb mint két milliméteres. Az ízületek és az illesztések, a mesterséges csontok rostacélból készültek. A kar, a kéz és az ujjak sokkal mozgékonyabbak, mint az emberi testrészek, de ahhoz, hogy "természetellenesen" mozogjanak viselőjüknek tudatos parancsot kell kiadnia. Ugyanez a helyzet a fizikai erővel. Az akukátorok hidraulikusak, így sokkal erősebbek az emberi izmoknál, de alapvetően nem arra terveztük a rendszert, hogy emberfeletti erővel lássuk el a kar tulajdonosát. Masters folytatta a kar specifikációjának ismertetést, de amikor észrevette, hogy Paul mereven bámul maga elé, elhallgatott és kikapcsolta tévét, előretekerte és kivette a videóból a kazettát, visszatette a táskájába.

- Azt hiszem, nem árt ha gondolkozol rajta egy kicsit - mondta. Odabólintott a technikusnak, fejezze be a műszerek állítgatását. - Hívj fel, ha majd úgy érzed, hogy beszélhetünk a dolgról. Szevasz!

Miután Masters és a technikus távozott a két testvér csendben ült. Patrick meglátta Paul szemében a könnyeket.

- Minden rendbe fog jönni, öcskös - mondta.

- Mi történik velem? - kérdezte Paul. Elektronikusan szintetizált hangjából meglepően kiértékelte a szívét szorongató szomorúság. - Már nem érzem magam embernek. - A bátyjára nézett és hozzátette: - Te pedig... Mintha már te sem lennél ember. Mi történik velünk?

- Paul, neked most csak azzal kell törődnöd, hogy minél hamarabb meggyógyulj - mondta Patrick. - Minden más...

- Hagyd már abba ezt a marhaságot, Patrick! - fakadt ki Paul. - Már unom, hogy úgy viselkedsz velem, ahogy egy jó bátyuska a kis öcsikéjével! Nem kell megvédened, és nem kell megkímélned semmitől. Amikor apa meghalt azt mondtad, minden rendbe fog jönni. Amikor elmentél Sacramentoból, és csak elvétve találkoztunk, akkor is azt mondtad, hogy minden rendben lesz. Szarrá lőtték a karomat és a torkomat, de te most is azt mondd, hogy minden rendben lesz. Tudod mit érzek, Patrick? Azt, hogy egy nagy rejtély vagy, legalábbis a számomra. Érzem a fájdalmadat, testvér, érzem, hogy kínlódsz, de nem akarsz közel eresztetni magadhoz. - Elsötétült az arca. - Azzá válok, amit a legjobban gyűlölök, Patrick. Gép leszek! Lérezek vannak a hangszálaim helyén, mikrochipek a gégém helyén, és Jon azt akarja, hogy acél meg hidraulikus szerekezetek legyenek a karom helyén! Azzé fogok válni, amit mindennél jobban utálok ezen a világon!

Az arcán a szomorúság és a sajnálkozás furcsa keverékével végigmérte Patricket, és folytatta:

- De a legrosszabb mégis az, bátyus, hogy úgy érzem, lassanként olyanná válok, mint te. Úgy érzem, a lelkem helyére betelepszik egy gép. És mit kapok tőled? Csak egy vigaszt, hogy ne aggódjak, fogadjam el a helyzetet, törődjek bele mindenbe. Csak annyit mondasz, hogy minden rendben lesz!

- Félek, az istenit! Félek, mert szép lassan egy átkozott ketyerehalmaz leszek, alkatrészek és mikrochipek fogják alkotni a testem, és amikor kinyújtom feléd a kezem, amikor segítséget kérek tőled és esetleg útmutatást, amikor szeretetet várok, vagy valami hasonlót, akkor csak egy másik gépet érzékelek, egy olyat, ami még annál is iszonyatosabb amivé én fogok válni. Egy francos gépet, ami egyszerűen magába nyel! - Elhallgatott, várta a bátyja válaszát, ám Patrick nem szólalt meg. - Szólalj már meg, az istenedet! Mondj valamit, vagy húzz innen a francba!

- Paul, erről nem beszélhetek - mondta végül Patrick. - Az egész...

- Most nehogy azt mondd, hogy "titkos", vagy "bizalmas"! Nehogy megint ezzel gyere! - vágott vissza Paul. - Valami szétválaszt minket. Együtt akarunk lenni, egymás mellett, egymást támogatva, de képtelenek vagyunk rá. Mindketten szenvedünk. Azt tudom, Patrick, hogy én mitől szenvedek, de... Neked mi fáj? Miért vagy ilyen? - Lehunyta a szemét, kétségbeesetten megpróbálta létrehozni azt a pszichikai kapcsolatot ami nem is oly rég még összekötötte őket; ami akkor is összekapcsolta a testvérével, amikor irdatlan távolságra voltak egymástól. Csüggedten feladta a próbálkozást, megcsóválta a fejét. - Nem érzek, Patrick. Csak egy szellem van itt a helyeden. Egy szürke szellem. Beszélj már, Patrick! Mi történt? Mibe keveredtél?

Semmi válasz.

Paul hátrahajította a fejét a párnára.

- Istenem! Először megsemmisül a valódi családom, aztán az új családom, a rendőrség... egyszerűen kitesz az utcára. Most pedig még a bátyám is eltaszít magától. Kibaszott boldog új évet!

Milyen jó lenne, gondolta Patrick, milyen átkozottul jó lenne mindent elmondani Paulnak! Nem csak arról, hogyan poloskálták tele a KNYO helyiségeit, vagy hogyan próbálták megtalálni Mullinst a Bobby John Clubban, vagy hogyan vallott kudarcot a Tökéletes Katona project, hanem mindent. Elkezdni Brad Elliottal és az Álomországgal, beszélni a titkos bombázásokról, a szupertitkos projektekről, és azokról a helyzetekről, amelyek során hajsza híján kitört egy újabb világháború; beszélni arról, hogy neki milyen szerepe volt a katasztrófa megakadályozásában.

De a legjobb mégis az lett volna, ha beszélhet Paulnak az emberekről, a jókról és a rosszakról, akikkel az elmúlt tizenegy év során találkozott. Annyi minden történt vele, annyi csatát megvívott, annyi emberrel került kapcsolatba, hogy aztán örökre elváljon tőlük... Annyian haltak meg mellette, de ő életben maradt. Mindent szeretett volna elmondani az öccsének.

Mindent...

- Sajnálom, Paul - hallotta a saját hangját. - Nem beszélhetek. Bárcsak megtehetném, de nem lehet. - Elfordult. - Hidd el, öcsökös, minden rendben lesz. A legfontosabb az, hogy meggyógyulj. most pihenj. Később még...

- Hagyd a dumát, bátyus! Rendbe fogok jönni. Menj, és tedd meg azt, amit tenned kell.

Patrick az öccséhez lépett, lélekben kinyúlt felé, de... a kapcsolat nem jött létre. A kórházi ágyban fekvő ember mintha idegen lett volna a számára. Megfordult és kisértett a szobából, keresztülfurakodott a riportereken, akik mindenáron megpróbálták kicsikarni tőle valamilyen nyilatkozatot. Elege volt ebből az átkozott városból. Úgy érezte, ideje, hogy fogja a családját és hazamenjen.

Wilton, California

Ugyabban az időpontban

A Gregory Townsend és Sandman Harrison, valamint a Testvériség motorosai között lezajlott második megbeszélés rövid volt és lényegretörő:

- A főnök igent mondott - közölte Sandman. - Harminc főzőgép, egy százas letét mindegyikért. Ennyit ránkterhelhettek. Ti tanítjátok be az embereinket, ti üzemeltetitek a cuccot, mi pedig az előállított áru után fontonként letejelünk nektek egy ezrest. Hogy lesz ez az egész?

- Bölcs döntés - mondta Townsend. - Jövő héten ha nem jön közbe valami előre nem látható akadály, leszállítjuk a hidrogenátorokat az önök által megjelölt helyre, az önök által megfelelőnek tartott útvonalon. Mindenképpen titokban kell tartanunk az eseményt. Az önök emberei átveszik a készülékeket, és ezzel párhuzamosan átadják Reingruber őrnagynak vagy személyesen nekem a százezer dolláros kauciót.

- Az embereik átviszik a hidrogenátorokat a klubházaikba - folytatta Townsend -, vagy oda, ahová akarják. Mindegyik gép mellett ott marad az egyik emberem. Miután megérkeznek a helyszínre az embereim megmutatják az önök embereinek, hogyan kell használni az egységeket. A betanítási időszakot követően önök átadják nekünk a letét második részét, vagyis gépenként kétszázezer dollárt. Az előleg természetesen levonásra kerül az előállított késztermék árának ráncos részéből. Így megfelel?

- És mi lesz a vegyszerekkel? - kérdezte Harrison.

Erre a kérdésre nem Townsend, hanem Bennie válaszolt.

- Mindegyik ketyeréhez annyi anyagot adunk, amennyivel meg tudjátok csinálni az első próbálöketet, vagyis valamivel több, mint huszonöt fontnyi kész cuccot. Az ezredes az első kanyarban csak annyi vegyszert ad, amennyi egy menethez kell. Ha többet akartok, majd jelentkeztok.

- Az egyáltalán nem biztos, hogy jelentkeztok - mondta Harrison. - Megvannak a saját kapcsolataink.

- Csak akkor tudjuk vállalni a felelősséget a késztermék tisztaságát és a hidrogenátorok működését illetően, ha a mi vegyszereinket használják - mondta Townsend. - Ha más alapanyagokat használnak nem kezeskedünk az eredményért.

- Jó lesz, ha a szakácsgépek működni fognak, seggfejkém, különben koporsókat csinálunk belőlük neked, meg a majmaidnak. Persze mielőtt belekerültök még apró darabokra hasogatunk benneteket - fenyegetőzött Harrison. Dühösen Reynoldsra meredt, majd Townsendre, végül Reingruberre nézett. - Ne baszakodj velünk, Townsend. Ha azt mondod, hogy a gépeidnek bizonyos mennyiségű, és meghatározott minőségű alapanyagokra van szükségük, akkor oké. Mondd meg, hogy mik ezek és mi mindent megszerzünk. Ha tőletek akarunk vásárolni, akkor azt tesszük, de nem változtathatjátok meg a piaci árakat. Már így is egy vagon pénzt kaszáltok a bulin, és közben szart kockáztattok.

Townsend széttárta a karját és bólintott.

- Jól van. Piaci áron kapják a vegyszereket, és felkészülve arra, hogy esetleg nem tőlünk vásárolnak majd, Bennie felvilágosítja önöket az anyagok paramétereit illetően. Természetesen minden felelősséget önökre hárítunk ha nem az előírás szerinti vegyszereket használják.

- Te csak tartsd be amit ígértél, nagyokos, mi majd elintézzük a többi - mondta Harrison. Townsend kinyújtotta a kezét, hogy kézfogással pecsételje meg az üzletkötést, Sandman azonban úgy tett, mintha észre sem venné a gesztust. - Jövő péntek estére készítsétek elő a gépeket. Majd jelentkezünk és megmondjuk, hol vesszük át őket.

Harrison és a motorosok az ajtó felé indultak. Az egyik fickó mnet közben bepislantott a kommunikáció központtá átalakított konyhába, ahol néhány tévékészüléket a Sacramentóban fogható hírcsatornákra hangoltak. A motoros megtorpant, és az egyik képernyőre mutatott.

- Ez ő! - kiáltotta. - Ez az a manusz!

- Ki az istenről beszél? - kérdezte Townsend.

- Ez a manusz volt a bárban! - mondta a motoros. - Ez kereste Mullinst!

- Megmondta, hogy miért? - kérdezte Townsend.

- Csak annyit mondott, hogy valami őrnagyról akarja kikérdezni azt a marhát - mondta a gengszter. - Azt mondta a zsaruk figyelnek minket, és hogy ő annak a zsarunak a bátyja, akit meglőtték akkor este. És azt is mondta, hogy szét akarja rúgni Mullins seggét.

Townsend merev arccal Harrisonra nézett.

- A jelek szerint lék támadt a szervezetükön, Mr. Harrison - mondta. - Lehet, hogy informátor épült be önök közé, de az is elképzelhető, hogy a rendőrség különleges megfigyelés alá vonta az egyik tagjukat.

- Mullins - mondta Harrison. - Biztos azt a faszfej Mullinst.

- Az önök érdekében remélem, valóban Mullins volt az. Én a magam részéről, a saját szervezetemben a legcsekélyebb léket sem vagyok hajlandó tolerálni.

- Tudod mit, Townsend? Bekaphatod - mondta Harrison. - A fiaim mind tudják, ha köpnek a Testvériség dolgairól, akkor nekik annyi.

- Helyes. Remélem, ez a jövőben is így lesz.

Gregory Townsend fejcsóválva nézett a távozó motorosok után.

- Mocskos kutya-fattyak! - mormogta alig hallhatóan. - Nem érdemlik meg ezt az üzletet. Nem érdemlik meg, hogy akár egyetlen percet rájuk áldozzunk!

- Ha meg akarja csípni a speedpiac egy szeletkáját, ezredes úr - mondta Bennie Reynolds -, akkor kénytelen lesz megegyezni Harrisonnal meg Lancettel. Ám ha egyszer beindult a buli, ezek a marhák éjjel-nappal küzdeni fognak azért, le ne álljon. És persze maga is megkapja majd a részét.

- Ez nem túl valószínű - jegyezte meg Townsend. Megfordult és Bruno Reingruberre nézett, aki némán figyelte a tévékészüléket, majd leírt valamit egy darab papírra. - Was ist es, őrnagy?

- McLanahan - olvasta Reingruber a papírról, majd átváltott németre: - A tévé bemondta annak a rendőrnek a nevét, aki megsebesítette az embereimet azzal az autóval. McLanahan. Még mindig kórházban van. Él. Nem halt meg, ahogy Csernyenkov őrmester jelentette. Túlélte a dolgot.

- És a bátyja elment abba a bárba, hogy bosszút álljon a támadón. Milyen megható! - felelte Townsend. - Nem érdekes, őrnagy. Lényegtelen a kérdés. A hidrogenátorok leszállítására kell koncentrálnunk.

- Négy embert veszítettem a rablás során... Az ön rablása során - mondta Reingruber. - Ön bérelte fel Mullinst, aki végül ráunkra volt. Két emberemet megölték, kettőt pedig letartóztattak. A tévében azt mondták, szabadon fogják bocsátani őket, de mi van akkor, ha ez a McLanahan azonosítja Schneider tizedest, akit emiatt újra őrizetbe vehetnek? Ebben az államban halállal büntetik a rendőrgyilkosokat. Ez elfogadhatatlan. McLanahan meg kell ölni,

mégpedig haladéktalanul!

Bennie egy szót sem tudott németül, de a hangsúlyból rájött mit jelenthet az indulatosan kimondott sofort szó. Townsend azonban még mindig nem akart foglalkozni az ügyel.

- Őrnagy, nem fogjuk arra pazarolni az energiánkat és a képességeinket, hogy háborút indítsunk egy-két jelentéktelen személy ellen - mondta. - Felejtse el McLanahan.

- Kérem, gondolja végig a kérésemet, Herr Oberst! - mondta Reingruber. - Megfogadtuk, hogy olyan rémuralmat hozunk létre, amelyet ez az ország nem tapasztalt Henri Cazaux, az ön néhai parancsnoka és mentora óta. Kezdjük el most ezt a rémuralmat! Legyen a célpontunk McLanahan. Az a rendőrtiszt megsebesítette két katonánkat. A bátyjának volt bátorsága nyomozgatni utánunk, üldözőbe venni, sőt, fenyegetni minket. Efölött nem hunyhatunk szemet. Az embereim halálig harcolnak majd, hogy bosszút álljanak társaikért.

Townsend átgondolta Reingruber javaslatát. Nem tervezett teljes, frontális támadást a város ellen, és tudta, probléma esetén a sacramento-i rendőrséget addig-addig erősítgetnék, míg már Reingruber őrnagy remekül kiképzett katonái számára is komoly, sőt, legyőzhetetlen ellenséggé válna. Ha akcióba lendülnek akkor gyorsan kell cselekedniük, és uralmuk alá kell hajtani az egész államot, különben féltő, hogy esélyük sem lesz az életbenmaradásra. Viszont azt is tudta, Reingruber emberei számára nagyon fontos a bosszú.

- Jól van, őrnagy - mondta. - Készítsen el egy akciótervet, támassza alá az érveit megfelelő adatokkal, aztán meglátjuk mit tehetünk. De ennek az akciónak többnek kell lennie egyszerű gyilkosságnál. Ha nem segíti elő elsődleges terveink válóra váltását, vagyis az állam fölötti uralom megszerzését, akkor nem kerülhet rá sor.

- Ich verstehe, Herr Oberst. Vielen Dank - mondta Reingruber elégedett mosollyal. Összecsapta a sarkát és biccentett. - Nem fog csalódnunk bennünk!

California-Davis Egyetem Medikai Központja, a Stockton Boulevard és a 42. Street sarka, Sacramento, California
1998. március 6., péntek, 10:27

A rendőrségi portérajzolók tapasztalából tudják, hogy a rajzok mikor kezd hasonlítani arra a személyre, akiről elmondások alapján készül. A tanúk szeme ilyenkor összeszűkül, az ajkuk elvékonyodik, a testük megfeszül, és a legtöbben elsápadnak amikor megjelenik a papíron az illető legjellegzetesebb vonása. Aztán a rajz mintha élővé válna, előrangatja a szemtanúk agyából a félig-meddig már elfeledett emlékeket. Az emlékek hatására az emberek arca eltorzul - újra átéli az eseményeket.

A sacramento-i rendőrség portrérajzolója is ugyanezt látta a tanú arcán amikor befejezte a komputerprogram segítségével készített képet.

- Ez ő - mondta Paul McLanahan. - Ez az a fickó akit meglőttem a puskával. Thomas Chandler kapitány, a KNYO vezetője felállt a kórházi szoba egyik sarkában álló székből, és egy pillantást vetett a laptop monitorára. Patrick McLanahan is közelebb húzódott, abban bízva, hogy a portré hasonlít valamelyik pasasra a Bobby Jonh Clubból. Nem jött be a dolog; csalódottan visszább lépett. Chandler homlokráncolva nézett rá. Nem kedvelte Paul McLanahan bátyját, sőt, ezen a napon kifejezetten utálta.

- Biztos benne, McLanahan?

- Abszolút - felelte Paul. - Az egyik utcai lámpa tökéletesen megvilágította. - Chandler bólintott. A nyomozói már többször átvizsgálták a helyszínt, a jelentéseikből kiderült, hogy a K Street Mallen álló lámpák valóban megvilágíthatták egyik-másik támadót.

- Elképzelhető, hogy be tudná azonosítani azokat a személyeket, akiket a kocsival ütött el? Esetleg azt, aki rálőtt magára? - kérdezte Chandler.

- Sajnálom, kapitány - mondta Paul. - Mind gázmaszkot viseltek. A magasságukat és a súlyukat meg tudnám tippelni, de ennyi nem elég egy letartóztatáshoz. Bármelyik védőügyvéd játszi könnyedséggel félresöpörné az érveimet.

- A tárgyalást csak bízza ránk, emiatt ne aggódjon. Elszőr a lehető legtöbb rács mögé kell dugnunk ezek közül a szemétládák közül - mondta Chandler, aztán eszébe jutott, hogy Paul McLanahan nem csak rendőr, hanem ügyvéd is, és most

valószínűleg úgy gondolkozik mint a jogtudorok szoktak. - Teljes bizonyossággal kijelenti, hogy stimmel a rajz?

- Igen, uram - felelte Paul. - Teljes bizonyossággal.

- Helyes. - Chandler odabiccentett a rajzolónak. - Sokszorosítjuk és minden rendőrhöz eljuttatjuk a fantomképet. Megküldjük az FBI-nak és az Interpolnak is. Behozunk magának pár fotóalbumot a nyilvántartott bűnözőkről, hátha talál bennük pár ismerős pofát. Lehet, hogy szerencsénk lesz. - Patrick felé fordult, hogy bevonja a beszélgetésbe. - Elmagyaráznák, hová fog kerülni Paul?

- Egy coronadoi privát kórházba - felelte Patrick. - San Diego közelében van...

- Tudom, hogy hol van Coronado - csattant fel Chandler. - Inkább azt mondja meg, miért kell átvinnie ode az öcsét!

- Egyszer már elmondtam. A cégem rendbe fogja hozatni Paul bal vállát...

- Úgy érti, hogy adnak neki egy mesterséges kart? Egy protézist?

- Igen.

- Most már csak azt nem értem, hogy miért nem kerülhet sor a műtétre itt, Sacramentóban, ahol védőőrizetben tarthatjuk.

- Azért, mert a saját orvoscsoporthunk fogja elvégezni a beavatkozást - mondta Patrick. - Hosszú ideig tartana és túlságosan költséges lenne, ha átköltöztetnénk ide a medikai csapatunkat meg a felszerelésüket, ráadásul Paul helyzetét sem könnyítenénk meg.

- Tisztában van azzal, hogy milyen veszélynek teszi ki az öcsét? - kérdezte Chandler. - Itt a nap huszonnégy órájában vigyáznak rá.

- Ott is megkapja a megfelelő védelmet - mondta Patrick. - Erről személyesen fogok gondoskodni.

- A város nem vállalhatja át ennek a műtétnek a költségeit. Paulnak vállalnia kell a felelősséget, az ilyen beavatkozások ugyanis meglehetősen kockázattal járnak. Ha valami rosszul sül el, esetleg megvonhatják tőle a nyugdíját.

- Tisztában vagyok ezzel, kapitány - mondta Paul.

- A város képviselői már aláírták Paullal és velem egy erre vonatkozó nyilatkozatot. Sőt, a cégem vezetőivel is - mondta Patrick. - Nyugodt szívvel kijelenthetem: a cégem mindenért vállalja a felelősséget. - Kis szünetet tartott, Chandlerre nézett, aztán megkérdezte: - Tulajdonképpen miért hozakodott elő ezzel, kapitány? Egyszer már megbeszéltük a dolgot, nem? Esetleg a rendőrfőnök hatására vetette fel ismét a kérdést?

Chandler dühösen nézett Patrickre. A pasas mintha nem lett volna azonos azzal a síró szájú, puhány, részeg disznóval, akit a lövöldözés után nem sokkal az irodájában vigasztalgatott. Lehet, hogy a történetek felrázták a fickót, az események során megkeményedett egy kicsit, és most már képes rá, hogy foglalkozzon a családjával? Persze az is lehet, hogy nem változott meg, hogy rossz tanácsot adott Paulnak, rábeszélte valami ostobaságra. Chandler mély lélegzetet vett, rezignáltan kifújta a levegőt.

- Nagyon kellemetlen lenne, ha Paulnak valami baja esne...

- Kellemetlen? Már mint a rendőrfőnöknek meg a városnak?

- Úgy tűnne, képtelenek voltunk megvédeni - mondta Chandler. - A rendőrfőnök úrra már így is óriási nyomás nehezedik a Sacramentóban működő bűnbandák miatt. Ha hagyjuk, hogy Paul kikerüljön a rendőrség védőszárnyai alól, és egy privát cég védencévé váljon, ha ebben a helyzetben valami baja esik... Nos, akkor mindenki vesztesnek nyilváníthatja magát.

- A rendőrfőnök zavarba jönne, és a város vezetésének is lenne pár kellemetlen perce... Paul pedig meghalna - mondta Patrick. - Ilyen helyzetben nem várhatja, hogy magukat sajnáljam.

- Rá tudnánk venni a bíróságot, hogy helyezze Paul teljes védőőrizetbe - mondta Chandler ingerülten. - A biztonsága érdekében. Ha letartóztatjuk a tetteseket és sor kerülhet végre a tárgyalásra, akkor Paul lenne a koronatanú. A város képes lenne megvédeni, ő pedig a vallomásával rács mögé juttathatná azokat a mocskokat. Szeretnénk, ha Paul maradna, és...

- Adunk Paulnak egy mesterséges végtagot. Gondolja, hogy létezik olyan bíró, aki ezt megtagadná tőle? Főként így, hogy még egyetlen gyanúsítottat sem tartóztattak le? - kérdezte Patrick. - Egyáltalán hogy juthat olyasmi eszébe a rendőrfőnöknek és a város vezetőinek, hogy megtagadják az öcsémtől a protézist? Azt akarják talán, hogy kripli módjára éljen?

- Egy pillanat, Mr. McLanahan!

- Elég legyen ebből! - kiáltotta Paul. Ez volt az első alkalom, hogy felemelte elektronikusan szintetizált hangját. - Kapitány, szükség esetén bármikor

hajlandó vagyok visszajönni Sacramentoba. Ha majd ott tartunk szívesen azonosítom a tetteseket, és vállalom a tanúskodást is. A magam részéről bízom benne, hogy a bátyám és a cége képes megvédelmezni míg visszajövök.

- Én viszont nem bízok ebben! - mondta Chandler. - Paul, mit tud egyáltalán erről a Sky Masters Inc.-ről? Utánanéztem egy kicsit. A központja egy arkansasi kisvárosban, Podunkban van. A számítérekéből nem sikerült kicsikarnunk egyetlen rávonatkozó gazdasági és pénzügyi adatot sem. Nem tudjuk, mennyi a forgalma, mennyi adót fizet. Valójában még azt sem tudjuk bizonyítani, hogy valóban létezik. Adatokat kértünk az FBI-tól, a Kereskedelmi minisztériumtól, a Kincstártól, a Munkaügyi Minisztériumtól, a Védelmiaktól, de eddig semmiféle választ nem...

- Chandler kapitány, már döntöttünk - mondta Patrick határozottan. - Ha a város megpróbálja rábírní Pault a maradásra, csak tessék... Szíves örömet bíróságra visszük az ügyet, és biztos vagyok benne, hogy nem mi fogjuk elveszíteni. Egyébként már odalent vár ránk egy mentő. Nos? Mi fog történni?

Chandler semmit sem tehetett. Tudta, McLanahannak igaza van. Titokban már kapcsolatba lépett egy bíróval, megkérdezte, rákényszerítheti-e a város Pault a maradásra. A válasz nemleges volt.

- Hogy mi? Az, hogy az a bizonyos csalimentő, meg az a kocsi, amivel Paul utazni fog... - Jelentőségtelesen Patrickre nézett. - Mindkettő motoros kíséretet kap. Biztosítjuk előttük az utat. Erre nem mondhatnak nemet.

- A kocsinak nem kell kíséret - mondta Patrick. - Páncélozott jármű, és lesz velünk egy fegyveres biztonsági őr.

- Azoknak a rablóknak páncéltörő fegyvereik is vannak - mondta Chandler. - Ilyenek ellen még egy páncélozott autónak sem lehet esélye.

- Márpedig ennek van - felelte Paul.

- Nagy hibát követ el! - Chandler dühösen Patrickre mutatott. - Veszélybe sodorja az öccsét, méghozzá teljesen feleslegesen.

Semmi válasz. Chandler ingerülten, fejcsóválva kiviharzott a szobából. A rajzoló követte.

Nem sokkal később egy nagyobb rendőrosztagnak a kórház szervízliftjén lekísért a parkolóba egy napszemüveges, kalapos, tolószékes férfit, aki a kórházi hálóing alatt golyóálló mellényt viselt. A beteget átsegítették egy személyautóba. A kocsin nem látszott semmi különös, pedig páncélozott jármű volt golyóálló Lexan szélvédőkkel és különleges, lyukasan is használható gumikkal. Közvetlenül előtte egy privát mentőkocsi állt, amely néhány perccel később, négy motorkerékpáros rendőr kíséretében kihajtott a garázból és ráfordult a Stockton Boulevard-ra. A személyautó egy perccel ezután indult el, ezt csak egy motoros rendőr kísérte. Ahogy a személyautó ráfordult a Stockton Boulevard-ra lövések dörrentek. A szétlőtt kerekű mentő visító gumikkal fékezett le. A személyautó kerekét is találat érte, ám a sofőr felgyorsított, és menekülni próbált. Az egyik oldalutcaból egy kék Step Van kisteherautó vágott ki elé, elzárta az útját. Mielőtt a személyautó hátramenetbe kapcsolhatott volna négy fegyveres férfi - testpáncélt, sisakot és fekete kommandós kezeslábast viseltek - ugrott ki a kék kisteherautó hátuljából. A motoros rendőrök közben megálltak, és amikor a támadók tüzet nyitottak a két járműre gyorsan fedezékbe húzódtak. A mentőkocsi sofőrje és a segédje elmenekült, eszelősen futottak az életükért, és sikerült kívül kerülniük a tűzvonalon.

Az egyik terrorista a vállára emelt egy rakétavetőt és felkiáltott:

- Dögölj meg, McLanahan!

A páncéltörő rakéta szétvetette és egyetlen másodperc alatt tűzgomollyá változtatta a mentőautót. A második rakéta a személyautót találta telibe. Ezután mind a négy fegyveres a személykocsihoz rohant. Benéztek a golyóálló üvegből készített ablakon. A sofőr eszméletlen volt de még élt. A hátsó ülésen egy kórházi hálóingbe öltöztetett, fejnélküli bábu hevert. A kocsit telibe kapta a rakéta, mégsem sérült meg. A terroristák ocsmány német szitkokat szórva beugrottak a közelben várakozó autóba és pillanatok alatt eltűntek a helyszínről.

***

Amikor megérkeztek az első hírek a merényletről a tolószék már a kórháztól néhány háztömbnyire nyugatra lévő Wells Fargo Building tetején várakozó magánhelikopter mellett volt.

- Mi a szent szar! - kiáltott fel Hal Briggs. - Megtámadták a csalimentőt, és rálőttek a kocsi is! - .45-ös Coltjával a kezében végigpillantott a tetőn álló biztonsági embereken, rádiób bejelentkezést kért az épület körül elhelyezettektől. Mindenki "tisztá"t jelentett. - A mentő sofőrje megúszta. A kocsié megsérült, de rendbe fog jönni - mondta Patrick McLanahan. - A BERP cucc mentette meg az életét.

Miközben Paul és néhány biztonsági ember beszállt a helikopterbe Patrick oldalra fordult és a helikopter rotorjainak süvítését túlúvöltve megkérdezte Briggstől:

- Mi lesz a lakásban felállított biztonságiakkal? Jelentkeztek már?

Hal Briggs ISA akciócsapatának néhány tagja Paul McLanahan lakásán várakozott, ott, ahol korábban Patrick, Wendy és a kisfiúk lakott. Hal megérintette a mikrofonját, és bejelentkezést kért az embereitől.

Valamennyi osztag visszajelzett.

Egy kivételével...

***

Hal Briggs és a Vadóc Varázsló kommandó két tagja - mindketten az Egyesült Államok Tengerészgyalogságának Speciális Különítményének tapasztalt katonái voltak - úgy haladt végig a Shamrock kocsi fölötti lakrész folyosóin, mintha egyetlen tudat vezérelné őket. Patrick követte őket; SIG Sauer P226-os, 9mm-es pisztolya játékfegyvernek tűnt a katonák UZI-jaihoz és MP-5-ös géppisztolyaihoz képest.

A lakás őrzésére kirendelt kommandósoknak nyoma sem látszott. Eljutottak az ajtóhoz, Briggs óvatosan lenyomta a kilincset.

Az ajtó nyitva volt.

Patrick korábban eligazította az osztagot, így valamennyien ismerték a terepet, tudták, hol vannak azok a nagy szekrények és az alkóvak a folyó felőli oldalon, hol van a széles erkély, ahol esetleg ellenség rejtőzhet; tudták mely falak vékonyabbak a szokásosnál, és hogyan helyezkednek el az ajtók, hogyan nyílnak egymásba a helyiségek.

Briggs becsúsztatott az ajtó alá egy száloptikás minikamerát, hátrébb húzódott, majd bekapcsolta a hozzá tartozó monitort. Kézjelekkel mutatta az embereinek mit lát odabent: két túszt, egy látható célpont közvetlenül előttük, a nappaliban. Más semmi. A hosszú folyosón volt még néhány lakás; valamennyi ajtó mögött ellenség rejtőzhetett, bárholnán támadás érhetne őket.

Briggs megpróbált kiagyalni egy gyors akciótervet.

Hirtelen kivágódott a lakás ajtaja. A fegyverek lövésre emelkedtek, elkattantak a biztonsági reteszek...

- Csak McLanahan jöhet be - hallatszott egy hang. A fickó brites akcentussa beszélt. - Ha bárki más megpróbál behatolni Mrs. McLanahan és a gyermek meghal.

- A picsába! - suttozta Briggs. Körülézett a folyosón, azt a kamerát vagy mikrofont kereste, aminek segítségével az ellenség észlelte a közeledtüket. Megérintette a fülére tapadó kis hangszórót, és már éppen ki akart adni valamilyen parancsot, amikor Patrick megérintette a vállát.

- Ne! - suttozta Patrick McLanahan. - Bemegyek. Egyedül.

- Ez öngyilkosság, Patrick!

- Ha meg akarnának ölni minket, már nem élnénk - felelte Patrick. A P226-ost a jobb kezébe fogva kihúzta magát. Felemelte a fegyvert, a másik kezével alátámasztotta a jobbat, és belépett a lakásba. A látványtól megfagyott a vér az ereiben. Wendy a nappaliban ült egy széken, a gyermek az ölében. A kezét és a lábát széles, ezüst színű szigetelőszalaggal a székhez rögzítették, a szemére és a szájára is csíkokat ragasztottak. Az arca véres volt, a kisfiúé is. Mindenütt vér... az előszobában, a falakon, a padlón... Mindenütt!

- Jézusom, Hal! - suttozta Patrick a mikrofonjába. - Wendy, Bradley... Istenem, azt hiszem, már nem élnek.

- Az istenit! - átkozódott Briggs. - Jézusom, ne engedd...!

Patrick továbbhaladt a hosszú előszobában, ellépett az egyik alkív előtt - üres -, az bal oldali hálószoba előtt - üres -, a jobb oldalon lévő konyhához ért. A konyhában meglátta a két kommandóst. Átvágott torokkal, üveges tekintettel meredtek a semmibe. A padlót izsamossá változtatta vérük. Balra, a vendégszoba... üres volt.

- Kérem, tegye le a fegyvert, McLanahan ezredes! - hallatszott a brit férfi hangja.

Patrick a jobbra lévő szoba felé pördült. Ez is üres volt. Megfordult, és... egy fegyver kemény csövének érintését érezte a tarkóján. A pasas végig mögötte volt! Az isten verje meg, nekem annyi, futott át az agyán.

- Kérem, ezredes, ne csináljon ostobaságot. Semmi szükség arra, hogy bárki megsérüljön. Vegye le az ujját a ravaszról és tartsa kinyújtva a kezét. - Patrick engedelmeskedett. - Jól van. Most ne mozduljon... különben meghal. - Egy kesztyűs kéz nyúlt előre a válla fölött, megfogta a SIG Sauer P226-os csövét. Patrick érezte, a fickó egy pillanatra sem veszi el a fegyverét a tarkójától. - Köszönöm. Szép fegyver. Lépjen előre, tegye a kezét a tarkójára... Rendben. Álljon meg!

Patrick az ebédlő felé fordult, de a szeme sarkából látta a feleségét és a kisfiát. A gyűlölet és a tehetetlen düh hangos nyögéssé válva szakadt ki belőle.

- Te mocsok! - mondta. - Először zsarut öltél, most meg meggyilkoltál egy gyereket? Ölj meg, te rohadék, mert ha nem teszed, üldözni foglak míg ki nem nyírlak, vagy míg élek!

- Ejnye, McLanahan ezredes! Valóban ilyen vadállatnak tart? Szándékosan sosem tennék kárt civilekben. Különösen nem nőkben és gyermekekben. A felesége és a kisfia életben van. Alszanak. Kaptak valamit, amitől pihennek egy kicsit. Ezt a kis élőképet én készítettem elő önnek, arra az esetre, ha már nem lennének itt amikor megérkezik. Nem bántottam őket, de biztos lehet benne: habozás nélkül végzek velük ha a folyosón várakozó úriemberek megpróbálnak behatolni a lakásba. Nem lenne kedvemre való, hogy civil áldozatai legyenek a nézeteltérésünknek, de ha nincs más megoldás...

Patrick lehunyta a szemét és némán imádkozni kezdett.

- Oda akarok menni hozzájuk!

- Mindent a maga idejében, ezredesem - mondta a terrorista. - Először szeretném, ha végighallgatná az ajánlatomat.

- Ki maga?

- A nevem nem érdekes, bár van egy olyan sanda gyanúm, hogy a folyosón várakozó barátai a hangom alapján ki fogják deríteni ki vagyok. A jelek arra vallanak, hogy önök nagyon ügyes és találékony emberek.

- Mi az istent akar? - hörögte Patrick. - Az öcsémet már megölte...

- Szép próbálkozás, ezredes, de nem tud megtéveszteni. Bárcsak igaz lenne amit mond! Az embereim azonban jelentették, hogy a merénylet nem sikerült. Két álcajármű? Nagyon okos húzás volt. Nem hittem volna, hogy egynél többet fognak bevetni. És arra sem gondoltam, hogy nem a kórház heliportjáról fog felszállni a gépük. Egyébként azt is figyeltük. Ez a cég, aminek ön dolgozik, ez a Sky Masters, a jelek szerint mindenben a rendelkezésére áll.

- Azok az emberek, akiket ideállított, ebbe a lakásba, a családja őrzésére, minden bizonnyal profi katonák voltak. Jól képzett, jól felszerelt, bár fiatal és meglehetősen tapasztalatlan harcosok - folytatta a hang. - Ebből arra lehet következtetni, hogy önnek a hadseregben is vannak bizonyos kapcsolatai. Érdekes, főként érdekes felállítás.

- Miért nem hagy békén minket?

- Én lennék a legboldogabb, ha nem kellen foglalkoznom önnel és a családjával, ha önök helyett inkább az üzleti ügyeimmel törődhetnék - mondta a brit. - Ám sajnálatos módon ön úgy döntött, hogy beleavatkozik a dolgomba. Akkor keveredett bele az ügybe, amikor megjelent a Bobby John Clubban, és kérdéseket tett fel a Sacramento Live! komplexumban lezajlott incidenssel kapcsolatban.

- Ezt a kis epizódot akár úgy is értékelhettük volna, hogy a vak bosszúvágy vezérelte, hiábavaló próbálkozás volt. Akár figyelmen kívül hagyhattuk volna a dolgot, ám amikor rájöttünk, hogy ki maga, amikor egy kicsit utánanéztünk az előéletének, érdekes adatokra bukkantunk. Vagyis, hogy pontosabban fogalmazzak: érdekesnek tunk a tények, amelyeket nem sikerült kiderítenünk magáról. A rendelkezésünkre álló információmorzsákból olyan színes és izgalmas kép alakult ki, hogy mindenképpen szeretttük volna jobban megismerni magát. Bizonyos források szerint ön exkatona, és jelenleg a hadsereg egyik beszállítójának dolgozik. Más források szerint ön a Légierő egycsillagos tábornoka. De hogy lehet az, hogy egy ilyen magasrangú tisztnek nincsenek beosztottjai? Mert önnek a jelek szerint, nincsenek. Nem rendelkezik katonák fölött, nem parancsol senkinek, ám a családjára mégis katonák vagy exkatonák vigyáznak, és biztos vagyok benne, hogy odakint is több katona várakozik, készen arra, hogy behatoljon ebbe a helyiségbe. Nagyon érdekes felállítás, nem gondolja?

- Mit akar?

- A kérésem egyszerű, McLanahan ezredes. Partnerek leszünk. Önnek vannak bizonyos katonai összeköttetései. Olyan titkos kapcsolatai, amelyeket idő hiányában nem tudtam lenyomozni. Csupán annyit kell tennie, hogy megszerez a számomra néhány fegyvert, esetleg információt. Garantálom, hogy elégedett lesz azzal amit cserébe kap majd.

- Mi a francból gondolja, hogy bármihez hozzá tudok férni ami érdekli magát?

- Ez a részemről nem más, mint komoly tapasztalatokon alapuló feltételezés - válaszolt a brit. - Tudom, hogy bizonyos tiszték sok esetben olyasmire is képesek hozzáférni, amiről korábban fogalmuk sem volt. A hálózatom kiterjedt, és gyorsan növekszik. Az ön segítsége, valamint az önhöz hasonló személyek munkája kifejezetten hasznos lehet a számomra. Ha csatlakozik hozzám szíves örömet megosztom önnel az együttműködésünkből származó profitot. Mondjuk ötven-ötven százalékban. Sőt, ennél is tovább megyek! Hogy lássa, komolyak a szándékaim, hajlandó vagyok megelőlegezni önnek a részét. Biztonságos lakhelyre viszem, a világ tetszés szerinti pontján. Új személyazonosságot kap, és nyugodtan élhet a családjával. Természetesen az öccsét is magával viheti.

- Tudja mit? Dugja fel a seggébe az ajánlatát!

- Számítottam rá, ezredes, hogy valami ilyesmit fog válaszolni. Kevés olyan igazán értékes ember van, aki hajlandó az első kérésre a hazája ellen fordulni, aki képes megfelekedezni arról, hogy milyen uniformist hordott - mondta a terrorista. - Mivel mindketten katonák vagyunk úgy érzem, tartozom önnek annyival, hogy adok némi gondolkodási időt. Mondjuk három napot. Fogja az öccsét, a feleségét és a kisfiát, vigye el őket a cége főhadiszállására San Diegoba, vagy arra a helyre, ahol a titkos központjuk van, és gondolkozzon el az ajánlatomon. Fogalmazza meg a kérdéseit, és bátran tegye fel amikor újra kapcsolatba lépek önnel.

- Ha úgy dönt, hogy nemet mond, akkor onnantól fogva hadban állunk egymással. Vadászni fogok magára és a családtagjaira, és biztosíthatom, végül valamennyiükkel végzek. Ez az első és egyben az utolsó figyelmeztetésem. Ha a hatóságokhoz rohan szintén kezdetét veszi a mi kis privát háborúnk. Attól a pillanattól megsemmisítendő célszeméllyé válik. Ön is, és mindazok akiket fontosnak tart. Ebbe a csoportba tartozik majd természetesen az édesanyja, aki jelenleg Arizonában él, a nővére, aki Texasban lakik, és a húga New Yorkban. Megértett, ezredes?

- Igen.

- Helyes. Most pedig, ezredes, feküdjön hasra, és tegye a kezét a tarkójára. Patrick vonakodva eleget tett a parancsnak. Rájött, okosabban tette volna, ha megpróbálja lelőni a mocskos britet, ha vállalja a kockázatot míg lehetősége van rá. A brit kihúzta a füléből a kommunikátor hangszóróját, és egy tárgyat helyezett a hátára.

- Figyelem a folyosón! - mondta a férfi Patrick mikrofonjába. - Most elmegyek. Javaslom, maradjanak ott, ahol vannak, és ne próbáljanak közbelépni. Egy robbanószerkezetet hagytam az ezredes mellett. Elemmel működik, távirányítóval aktiválható. Ha az ezredes megmozdul, vagy a szerkezet valamilyen mozgó objektumot érzékel, a bomba felrobban. A helyiségben mindenkit elpusztít. Az ezredest, és a családját is. Ha nem piszkálják, harminc perc múlva automatikusan deaktiválódik. Azt hiszem, ezek után tudják, mit kell tenniük. Szép napot kívánok mindenkinek!

Patrick megkönnyebbült amikor rájött, hogy a brit tényleg elment, de aztán újra megmarkolta a szívét a rémület. Mi van, ha Wendy vagy a baba magához tér és mozogni kezd? Lehet, hogy a bomba ennyitől is aktiválódik?

Éveknek tűnő percekkel később valami megérintette az oldalát, aztán mintha valami felmászott volna a jobb combján. Jézusom, egy francos patkány! Vagy egy macska? Patrick pánikba esett. Egy ilyen állat biztos beindítja a robbanószerkezetet! Kétségbeesetten próbált uralkodni magán, remegő izmai, alig mert levegőt venni. Az a... dolog... az az izé felkúszott a lábán, a derekán, a hátára, és... Az istenit, ez körbeszaglássza a bombát!

- Gyerünk! Gyerünk! - hallotta a kiáltást. Mielőtt megmoccanhatott volna Hal Briggs talpra állította.

- Jézusom! - üvöltötte Patrick. - Hal, mit csinálsz?

- Tiszta, Patrick! Tiszta! - mondta hal Briggs. Az egyik kommandós ellenőrizte a lakást, a másik kinézett az utcára nyíló ablakon, megpróbálta meghatározni, hogy a terrorista hol menekült el. - Nincs semmiféle bomba!

- Mi a franc mászott fel a hátamra? - kérdezte Patrick miközben a feleségéhez és

a kisfiához rohant.

- Csak az én kis Szimatológom - felelte Briggs. - Robbanóanyag-detektor van benne. - Felemelt egy egérméretű szerkezetet, aminek a hátuljához farok helyett egy vékony szál-optika tartozott. "Szimatológom" fején egy apró kamera és egy mikrofon helyezkedett el, kis lábai voltak, hogy felmászhatson a bútordarabokon és a falakon. - Sajnálom, de vállalom kellett a kockázatot.

Patrick a feleségéhez ért. Hallotta a légzésüket. Óvatosan lefejtette Wendy arcáról a ragasztós plasztikszalagot. Ahogy közelebb hajolt hozzá furcsa szagot érzett.

- Jézusom! Ez nem vér! Paradicsomszószt! Hála istennek! - kiáltotta oda Briggsnek. - Az a rohadék! Átvert a mocskok! Mit tett a hátamra?

- Ezt - mondta Hal komoran. Felemelt egy cédulát. Patrick elolvasta a kézzel írott szöveget: NE FELEDKEZZEN MEG AZ EGYEZSÉGÜNKRŐL, EZREDES! - Meg ezt. - Hal Briggs egy apró tárgyat tartott a másik kezében.

Jézusom, hasított Patrick agyába a felismerés. Ez olyan, mint... mint egy csecsemő mutatóujja! Mint egy ollóval levágott ujjacska!

- Ne! - üvöltött Patrick, és eszelősen, a könnyeivel küszködve tapogatni kezdte Bradley parányi kezét.

- Patrick! Patrick, minden rendben! - kiáltott rá Briggs. - Műanyagból van! Nem igazi! - A kisfiú keze ép volt. - Istenem, hogy mekkora állat ez a brit!

Patrick kiszabadította a feleségét és a kisfiát. Egyikük sem ébredt fel. Percekkel később, miután ellenőrizték, hogy a folyosón nem helyeztek aknát, bombát vagy valamilyen csapdát, Patrick ölbe vette Wendyt és Bradleyt, kivitte őket a mézárszékké változtatott lakásból, lesietett velük a ház előtt álló kocsinhoz. Briggs és a két kommandós fedezte.

A kocsi elindult a Sacramento-Mather Jetport irányába.

- Tíz percen belül felszáll a gépetek, Patrick - mondta Briggs.

- Megváltoztatjuk az úticélt - mondta Patrick, aki Wendyt és Bradleyt magához ölelve hátul ült.

- Megváltoztatjuk? Hová mentek?

- Arkansasba - felelte Patrick. - Azt akarom, hogy Wendy, Paul és Bradley a lehető legtávolabb kerüljön ettől a várostól... ettől az államtól!

Briggs bólintott.

- Te tudod, Patrick. - Meg tudta érteni az ezredest; Patrick helyében ő is messzire vitte volna a családját Sacramentotól, az örület és a terror városától.

Toby üzlete mögött, E. Street, Rio Linda, California

Ugyanaznap, éjjel

Több mérföldes körzetben ez volt az egyetlen egész éjjel nyitvatartó üzlet. Annak ellenére, hogy Észak-California bűnözési szempontból legfertőzöttebb területeinek egyikén állt, Toby boltjában már több, mint húsz éve nem történt rablás vagy betörés. Ennek meglehetősen egyszerű oka volt: egyetlen épeszű ember sem mert rátámadni a Sátáni Testvériség érdekeltségi körébe tartozó üzletekkel, kocsmákkal és egyéb helyekkel.

A bolt mögött, egy száz lépés hosszú földút végén egy kicsiny, elhanyagolt farm helyezkedett el, amihez egy ötszobás, kopott faház, néhány nagyobb raktárépület és egy kis istálló tartozott. Toby üzlete gyakorlatilag a semmi közepén állt, de egyvalamire mindenképpen jó volt: a motorosok felhajthattak hozzá, megvehették a maguk söradagját, aztán úgy mehettek vissza a házhoz, hogy senki sem látta őket - feltéve, hogy akadt egyáltalán valaki a környéken, aki foglalkozott velük. Azon az éjszakán több, mint száz motorkerékpár és kéttucatnyi autó parkolt a farmház körül. A Sátáni Testvériség Motorosklub Rio Linda-i szervezete tartott különleges gyűlést.

Majdnem kétszáz klubtag, szimpatizáns és vendég gyűlt össze az istállóban, és mindenki az a nagydarab német exkommandóست figyelte, aki gyér angolsággal megpróbálta elmagyarázni a hordozható hidrogénátor működését. A szerkezetet álcázták, pontosan úgy nézett ki, mint egy tipikus trailer, a ponyvára még egy valóban létező cég logóját és feliratait is felfestették. A gázolajjal működtetett generátort a trailertől harminc láb távolságban helyezték el.

- Nagyon egyszerű - magyarázta a katona. - Senki nem érint semmilyen vegyszert. Beletesszük vegyszereket ebbe és ebbe a tartályba... ide bedugjuk

tápcsatlakozót... - Beszéd közben kapcsolókat kattintgatott. Elmondta, hogyan kell összeilleszteni az egyes részeket, hogyan célszerű elvégezni a munkát. Az a tucatnyi motoros, aki már rengeteg tapasztalatot szereztek a speed kikotyvasztásában, közvetlenül mellette állt és minden mozdulatát figyelmesen nézte. Ők voltak azok, akiknek később meg kellett tanítaniuk a banda többi tagját a gép használatára. Ámuldozva néztek, csodálták a szerkezet hatékonyságát, biztonságosságát, egyszerűségét.

Egy órával később felnyitották a tartályt, és a specialisták megvizsgálták a folyamat első szakaszának eredményét. A keverőtartályban több, mint harminc fontnyi tiszta kolopszeudoephedrine volt.

- Készen áll a hidrogenizációra - mondta az Árja Brigád katonája. - Bent hagyjuk. Nem nyúlunk hozzá, nem szűrjük, nem szárítjuk. Mindent a gép csinál. - A Testvériség drogszakácsai alig hittek a szemüknek. Harminc fontnyi tökéletes minőségű kloropszeudoephedrine, amit már csak hidrogéneezni kell! És mindez úgy jött létre, hogy senkinek sem kellett versenyt futnia az életveszélyes kéndioxiddal, egyetlen pillanatig sem fenyegetett az a veszély, hogy bárkit megéget a sósavgáz. Nem lehetett érezni a szagokat, semmi sem került a tartályon kívülre. Semmi! Az első menet mellékterméke egy külön tartályban gyűlt össze, azt már csak el kellett temetni, és kész.

Amikor elkezdődött a folyamat második szakasza a motorosok már arról beszéltek, hogyan fogják terjeszteni az anyagot, mennyi lesz a teljes jogú tagok részesedése, a pénz milyen formában kerül kifizetésre. Harminc fontnyi majdnem kész methamphetamine két-háromszázezer dollárt, talán többet ért, és a tagok meg a szimpatizánsok mindegyike meg akarta kapni az öt megillető részt. Valamennyien tudták, a pénz nem lesz nehéz megszerezni, hiszen rengeteg vásároló várta az újabb szállítmányt. Közben lezárták és nyomás alá helyezték a hidrogenatort.

- Én itt várok - mondta a német kommandós. - Együtt vizsgáljuk meg a terméket. Felelős vagyok a gépért míg nem fizetik ki.

- Márpedig, Himmler, mi azt akarjuk, hogy odakint várj - mondta a Testvériség alszervezetének vezére. - Semmi szükségünk sincs rá, hogy hallgatózz és megismerd a terjesztési terveinket.

- Ich gehe nicht! Nem megyek el, míg meg nem vizsgáltuk a terméket!

- Most méssz el! És tudod miért? Mert én azt mondom! - parancsolt rá a motoros. A fegyvertelen németnek nem volt más választása, engedelmeskedett. Adtak neki egy üveg whiskeyt, választhatott magának egy nőt, hogy ne unatkozzon, aztán kikísérték a Toby-bolt előtt lévő benzinkúthoz, és megmondták neki, addig maradjon ott míg nem hívják. Az egyik bandatag vele maradt, hogy őrizze. Miközben a kommandós és az őre leült a propántartály mögötti piknikpadhoz, a benzintyúk bement Toby boltjába pisilni, venni egy pakli cigit, és elbeszélgetni az eladóval. Alig tíz percig volt távol. Amikor kilépett a boltból holtan találta a motorost. A német pasas eltűnt. A benzintyúk pánikba esett és visszarahant az istállóba, hogy elmondja a Testvériség tagjainak mi történt. Abban a pillanatban amikor az istállóhoz ért a világ beleolvadt egy perzselően forró, kékessárga tűzgomolyba. A benzintyúk csupán egyetlen másodpercig érezte a hőt - utána elemésztődött. A mér föld átmérőjű tűzgomoly megsemmisítette az istállót, a farmházat, Toby boltját, a propántartályt, és a robbanás közvetlen közelében lévő harminc ház és elárúsító bódét. A tűzoszlop kétszáz láb magasságban emelkedett az égre. A robbanás több mér földes körzetben bezúzta az ablakokat és felriasztotta álmukból az embereket.

Nem ez volt az egyetlen ilyen robbanás. Azon az éjszakán California állam több pontján gombafelhőre hasonlító tűzgomolyok fakadtak ki a feketeségből. A legészakibb Chico magasságában jelent meg, a legdélibb Los Angeles mellett, a legkeletibb Death Valley közelében, nyugaton pedig Oakland és San Francisco mellett. Az iszonyatos robbanások szétszaggatták az éjszakát, tucatszám gyilkolták meg a drogszakácsokat, a dilereket. Nem csak a Sátáni Testvériség hordáit semmisítették meg, hanem a többi motorosbandát is. Néhány helyen, ahol a speedlaborok lakótömbök pincéjében vagy zsúfolt belvárosokban voltak több száz ártatlan ember is elpusztult.

Néhány rövid óra kellett csupán ahhoz, hogy a Sátáni Testvériség Motorosklub, több más motoros banda, néhány mexikói és ázsiai speed-társaság gyakorlatilag megszűnjön létezni.

HARMADIK FEJEZET

Sacramento Convention Center, J. Street, Sacramento, California
1998 március 7., szombat, 07:08

Ha a városban vagy a megyében vészhelyzet alakult ki, a Sacramento szívében lévő Convention Center rövid idő alatt kríziskezelő parancsközponttá alakult át. Néhány óra leforgása alatt felállították a telefon- és rádióközpontokat, összeszedték a város és a megye vezetőit, a válságkezelő stábot, értesítették a különböző ügynökségek illetékeseit. A stáb távol lévő tagjaival telefonon, futárokon, és a központi diszpécseren keresztül tartották a kapcsolatot. A krízis komolyabbá válásával párhuzamosan további szervezeteket vontak be a közös munkába, ezek képviselőit is a központban berendezett helyiségekbe vitték. A különböző bel- és külbiztonsági hivatalok, az állami és szövetségi ügynökségek emberei is megjelentek, valamennyien elfoglalták a számukra fenntartott helyet. Sacramento városának polgármestere, Edward Servantez idegesen viharzott be a Convention Center oldalkapuján. Civilruhás rendőrök kísérték; a Sacramento Live! komplexumban történtek óta a város valamennyi előljárója személyi védelemben részesült. Servantez alacsony, sötét hajú, kreol bőrű, jóképű, ötvenes férfi volt, korábban ügyvédként, majd államügyészként dolgozott, hozzászólt, hogy korán kezdődik a munkanapja. A sarkában elmaradhatatlan szárnysegédje mellett Arthur Barona, a rendőrfőnök, és a városgazda loholt.

Servantez már a harmadik és egyben utolsó polgármesteri ciklusát töltötte, így átélt már néhány krízisgyakorlatot és pár valódi vészhelyzetet. A katasztrófák többségét a természet okozta, ezek közül a legszörnyűbb az 1986-os és az 1997-es áradás volt. Ám nem számított, hogy a polgármester és csapata hányszor nézett már szembe hasonló kihívással, annak sem volt jelentősége, hogy milyen részletes terveket készítettek el - ha baj történt mindig a feje tetejére állt a világ. A gyakorlatok során a résztvevők gyakran időt kértek és megvitatták, milyen hibát követtek el, és megpróbálták kiküszöbölni ezeket, de ha valódi volt a vészhelyzet ilyesmire természetesen nem kerülhetett sor.

Servantez levetette a zakóját, meglazította a nyakkendőjét és elfoglalta a helyét a terem végében lévő dobogón felállított asztal közepénél. Tőle jobbra a város képviselői ültek - a polgármester-helyettes, a városgazda, a városi ügyész, a tűzoltók parancsnoka, a közmunkák igazgatója, a tanács képviselője, és Barona. Servantez balján a megyei felügyeleti testület elnöke, Madeleine Adams foglalt helyet, mellette a sheriff és a helyettese, a körzeti ügyész, a megyei tűzoltó-parancsnok, a megyei közmunkák igazgatója. A többi, egyelőre üresen maradt helyet a Californiai Kríziskezelő Központ képviselője, a kormányzói hivatal és az állami útrendőrség emberei, valamint a Nemzeti Gárda, az államügyész, az FBI és néhány más állami és szövetségi hivatal megbízottjai számára tartották fenn. A szomszédos asztalnál a stáb tagjai ültek, emellett helyezték el a kommunikációs központot, kicsivel távolabb pedig egy frissítőkkal és szendvicsekkel megrakott asztal állt.

Mivel a legfontosabb személyek megjelentek Servantez belevágott a dologba. Adams elnökhasszony felé fordult.

- Kezdhethetjük? Kaphatnánk egy gyors helyzetismertetést?

- Természetesen, polgármester úr. A nő odabólintott a megye sheriffhelyettesnek, aki felállt és a kivetítőernyő elé lépett, amelyen megjelent Sacramento megye, valamint El Dorado, Placer és Yolo térképe.

- Múlt éjjel tíz harminhétkor robbanás történt az E Street és a Rio Lindában lévő piactér által határolt területen. A robbanást tűz követte. A helyszínre kiérkező első tűzoltó egységek jelentették, hogy több lakóépület valamint üzlethelyiség megrongálódott. Erősítést kértek. A robbanás négy háztömbnyi területre fejtette ki a hatását. A vizsgálat során a tűzoltók olyan köztes anyagnak tekinthető vegyszerek maradványaira bukkantak, amelyeket a methamphetaminok előállításánál szoktak használni...

- Köztes anyagnak tekinthető vegyszerek? - vágott közbe a városi közmunkák igazgatója. - Ezen mit kell érteni?

- Egyszerűbben megfogalmazva: olyan anyagok, amelyek egy bizonyos munkafolyamat eredményei, de még nem minősülnek készterméknek - magyarázta a sheriff helyettese. - Úgy is mondhatnánk, hogy félkész áru. Az ilyen anyagok birtoklására és előállítására a kábítószerrel kapcsolatos törvények

érvényesek.

- A tűzoltók kapitánya értesítette a megye HAZMAT teamjeit, valamint a sheriffhivatal drogellenes ügyosztályának nyomozóit - folytatta a sheriffhelyettes -, aki a helyszínre érkezésük után átvették az akió irányítását. A halálos áldozatok száma az első becslések alapján magas, az elsődleges vizsgálatok során több, mint száz halottat és több tucatnyi sebesültet találtunk. Valamennyien a robbanás, vagy az azt követő tűz következtében szereztek sérülést.

- Ezek szerint alapján véve egy szimpla drogüggyel állunk szemben? - kérdezte Servantez polgármester. - A kábítószer miatt kellett elpusztulnia ennyi embernek?

Tom Chandler kapitány, a KNYO vezetője a kivetítőernyő elé lépett.

- Nem, polgármester úr - mondta. - Véleményünk szerint az eset nem tekinthető szimpla kábítószerüggynek, mert körülbelül húsz perccel később a város egy másik pontján, az Oak Park környékén egy hasonló erejű robbanás következett be. Egy háztömbnyi körzetben minden épületet romba döntött, négy háztömbnyi területen megrongálta az épületeket. Az áldozatok száma itt is magas... Az elsődleges vizsgálatok szerint körülbelül százötvenen veszítették életüket, és legalább száz sebesült van. Ezt követően, újabb néhány perccel később, a Levee Road közelében bekövetkezett a harmadik robbanás. Ennek központja egy lakóépület pincéjében volt. Becslések szerint itt több, mint kétszáz a halálos áldozatok száma.

- Szent isten! - Servantez felsóhajtott. A számok szinte megbénították az agyát.

- Mi ez az egész? Egy bombás sorozatgyilkos?

- Lehetséges, uram - felelte Chandler. - De ez a feltételezés nem igazán illik bele a képbe. A robbanások időben közel, térben viszont meglehetősen távol voltak egymástól. A sorozatrobbantók még akkor is egymáshoz közeli célpontokat szemelnek ki, ha csapatban dolgoznak, az események között pedig a jelenleginél jóval több idő szokott eltelni.

- Akkor mi ez? Bandaháború? Egymásnak ugrottak a drogzásztók?

- Ez is lehetséges, bár ennél is többről lehet szó, polgármester úr - mondta Chandler. - Az elmúlt éjjel még számos robbanás történt. A városban összesen négy, a megyében hat, El Doradoban, Placerbe és Yoban pedig további hét. San Franciscoból, Oaklandból, Stocktonból, Bakersfieldből és Los Angelesből is hasonló robbanásokat jelentettek. Összesen több, mint harminc ilyen esemény történt. A halálos áldozatok száma változó, némelyiknél néhány tucatnyi, másutt háromezernél is több. Ami a sebesültek számát illeti, most még csak az biztos, hogy rengetegen vannak.

- Sikerült már kideríteniük valamit?

- A robbanásokban két közös tényezőt fedeztünk fel. A helyszínen minden esetben találtunk methamphetamine gyártásához szükséges vegyszereket, és az áldozatok a legtöbb helyen motoros bandák tagjai voltak - mondta Chandler. - A csoportok nagyságából arra lehet következtetni, hogy a bandák valamilyen gyűlést tartottak, esetleg éppen a drog előállításáról hallgattak előadást. A jelek szerint a robbanások váratlanul következtek be, így kizárhatjuk a szándékos robbantás és a kívülről érkező támadás lehetőségét. A halottak vélhetőleg közel tartózkodtak a robbanás központjához, mintha figyeltek, esetleg őriztek volna valamit.

- A jelek arra vallanak, hogy a helyszínen tartózkodók közül mindenki önként jelent meg, tehát az úgynevezett "kivégzési" elméletet is elvethetjük - folytatta Chandler. - Ha csupán egy-két robbanás történt volna esetleg szóba jöhetne a kísérlet során bekövetkezett baleset, ám az esetek száma miatt ezt az elképzelést is elvethetjük. A véletlen kizárva. Harminc ilyen robbanás nem lehet a véletlen műve.

- Már korábban is találkoztunk felrobbant droglaborokkal - jegyezte meg a megyei tűzoltó-parancsnok -, de a tegnapi éjjeli robbanások mindegyike sokkal nagyobb és erősebb volt az eddigieknél.

- Így van - bólintott Chandler. - A normál méretű laborok felrobbanásakor legfeljebb egy családi ház, esetleg egy istálló, vagy valamilyen raktárépület semmisült meg. Ezek a robbanások azonban egész háztömböket, nyolcvan-kilencven lakást pusztítottak el, és számos egyéb épületben kárt tettek. Ebből az következik, hogy a szóban forgó laborok sokkal nagyobbak voltak azoknál, amelyekkel eddig találkoztunk. Ráadásul sokkal több volt belőlük. Mindebből az következik, hogy van valaki, aki óriási speedlaborokat gyárt, olyan nagyokat, amelyek felrobbanásuk esetén lakások tucatjait képesek elpusztítani. Olyan

laborokat, amelyeket méretű ellenére könnyű álcázni. Az ügy nagyon komoly, hiszen nem tudhatjuk, hogy hány hasonló labor létezik még, amely nem robbant fel tegnap éjjel.

- Van valami elképzelésük arról, hogy ezek a laborok mennyi kábítószerrel állíthatók volna elő? - kérdezte a polgármester.

- Ezt nehéz megmondani, uram - felelte Chandler. - Becslések szerint egyszerre húszt fontnyi, talán még több készterméket... Ez a mennyiség legalább negyedmillió dollárt ér. A robbanások ereje arra utal, hogy a drogzásztók hidrogéngázt használtak a vegyi folyamat során. A hidrogén pedig, mint köztudott, oxigénnel keveredve kifejezetten robbanásveszélyes. A kisebb methlaborokban kevés hidrogént használnak, a gáz nyomása sem túl nagy. Ezekben a laborokban két-háromszázszor nagyobb volt a mennyiség és a nyomás is. A hidrogénezési eljárással készített kábítószer minősége nagyon jó, a végterméket különböző anyagokkal hígítják, így két-háromszorosára növelik a mennyiséget, tehát borzasztóan nagy piacot el tudnak látni.

- És most hogy állunk? - kérdezte az egyik megyei főember.

- A helyzet kritikus - felelte a sheriffhelyettes. - Azért hívtuk össze ezt a válságstábot, mert a forrásaink, és most a város valamint a megye forrásairól beszélünk, kimerültek. Feloszlattuk a kábítószerellenes csoportjainkat, a droggal foglalkozó nyomozóinkat kineveztük a közrendőrökből és más nyomozókból sebtiben összeállított munkaszakaszok élére. Tűzoltókkal és tartalékkállományba helyzetekkel biztosítatjuk a helyszíneket, akik, mivel a robbanások által érintett területeken káros anyagok találhatóak, szakképzetlenségük miatt állandó veszélynek vannak kitéve. A szomszédos megyékből nem kérhetünk kölcsön droggal foglalkozó zsarukat, mert éppen elég munkájuk van asaját területükön végbement laborrobbanásokkal. A környék kórházai megteltek a sérültekkel. Polgármester úr, elnökasszony, teljes bizonyossággal állíthatom, valódi krízishelyzet állt elő. Adams elnökasszony az asztalra tette a kezét és a tőle jobbra ülő városi tisztségviselőkre nézett.

- A hallottakból arra következtetek, kénytelenek leszünk külső segítséget kérni

- mondta. Wilkins sheriffhelyettes, pontosan mire lenne szükségük a munkához?

- Haladéktalanul biztosítanunk kell a robbanások helyszíneit, és a lehető legtöbb rendőrt vissza kell vezényelnünk a tényleges, aktív szolgálatba - felelte Wilkins. - Mivel az állami droggellenes irodát lefoglalja a California területén bekövetkezett robbanások kivizsgálása, a lehető leggyorsabban segítséget kell kérnünk a szövetségiaktól, az FBI-tól, a tűzoltóságtól és minden más, elérhető szervezettől. Ezen kívül meg kell kérnünk a kormányzót, hogy mozgósítsa a Nemzeti Gárdát. Azt kívánják tőlünk, hogy hajtsuk végre az infrastruktúra védelmére vonatkozó tervet, ám ehhez egyszerűen nincs elég emberünk. Fennáll az a veszély, hogy valamennyi kommunikációs és ellátó rendszerünk működésképtelenné válik.

- Elnézést, Adams elnökasszony, Wilkins sheriffhelyettes, de nem értek egyet - szólt közbe Barona rendőrfőnök. - Véleményem szerint egyelőre nincs szükség a szövetségi ügynökségek bevonására, a Nemzeti Gárda bevetését pedig jelen helyzetben végképp el kell kerülni. Addig mindenképpen, amíg nem sikerül megtudnunk, hogy mi ellen harcolunk.

A helyiségben tartózkodók meglepve meredtek Baronára, a legjobban éppen a KNYO vezetője, Tom Chandler csodálkozott. Már éppen meg akart szólalni, de Servantez megelőzte:

- Jól értettem, rendőrfőnök úr? - kérdezte éles hangon. - Ön nem akarja, hogy segítséget kapjunk? Ebben a helyzetben? Mondja, ugyanazt a tájékoztatót hallgatta végig amit én?

- Természetesen, polgármester úr - felelte Barona. - Szerintem felesleges külső segítséget kérnünk amíg egészen pontosan nem tudjuk, hogy ki az ellenségünk és mire van szükségünk.

- Nagyon is szükségünk lenne erre a bizonyos külső segítségre, uram - mondta Chandler -, legalábbis ami a nyomozást illeti. Nem ritka, hogy segítséget kérünk az alkohollal, a dohányjal, a fegyverekkel vagy a robbanószerrel foglalkozó ügyszakosoktól, és...

- Ez igaz, kapitány - vágott közbe Barona. - De tűzszerészeti segítséget csakis bombák, nem pedig felrobbanó laboratóriumok esetében szoktunk kérni. Négy kábítószerellenes nyomozócsoporttal és ugyanennyi tűzszerész szakasszal rendelkezünk. Egyedül is képesek vagyunk megoldani a problémáinkat.

A tisztségviselők beszélni kezdtek egymással. Chandler kihasználta az alkalmat

és Barona mellé lépett. Leguggolt, és suttogó hangon megszólalt.

- Főnök, az embereimet ellepte a munka. A KNYO-nál jelenleg feleannyian dolgoznak, mint három évvel ezelőtt. Néhány szakaszom eleve szövetségi vagy állami rendelkezési körbe tartozik, nekik más feladatuk is van, mint ezeknek a robbanásoknak a kivizsgálása.

- Akkor megszaktattatjuk velük a jelenlegi munkájukat, és ráállítjuk őket erre az ügyre, kapitány - mondta Barona. - Egyébként, mivel ezek a robbanások amúgy is végeztek néhány drogbandával, az emberei lezártak tekinthetnek pár ügyet.

- Általános gyakorlat, hogy a nagyobb ügyekben segítséget kérünk az állami drogellenesektől és a szomszédos megyéktől - próbált vitatkozni Chandler. - Mivel azonban most nekik is éppen elég munka jutott, nem hiszem, hogy embereket tudnának biztosítani a számunkra. A szövetségi és a Nemzeti Gárda viszont...

- Nem fogok odaállni a kormányzó elé, és nem fogok könyörögni neki azért, hogy rászabadítsa Sacramentora az M-16-osokkal felfegyverzett legényeit pusztán azért, hogy elintézzenek valamit, amit a maga embereinek lenne a feladata! - csattant fel Barona. - Nem fogom megadni annak a szemétládának ezt az élvezetet! Végztem! Leülhet, kapitány!

Chandler visszament a helyére, mély lélegzetet vett és palástolni próbálta az érzéseit. Mindig is gyűlölte a pletykafészeket, nem hitte el az éppen aktuális szóbeszédet, nem foglalkozott a rosszindulatú megjegyzésekkel, de most csak egyetlen magyarázatot talált arra, hogy Barona vissza akarja utasítani a külső segítséget. A rendőrfőnök nem szeretett volna rontani saját politikai megítélésén azzal, hogy nyíltan bevaljja: képtelen a helyzet ura maradni.

A tanácskozás hamarosan folytatódott.

- Rendben van, Arthur, te talán képes vagy megoldani a problémáidat - mondta a megyei sheriff szárazon, Barona utolsó fennhangon tett megjegyzésére utalva -, nekem viszont csak három drogellenes szakaszom van, és hat laborrobbanást kellene kivizsgáltatnom. Én a magam részéről nagy hasznát venném a segítségnek.

- Az asztalfő felé fordult. - Szereném hivatalosan is kijelenteni, hogy segítséget kérek a szövetségi kábítószerellenes irodától, az ATF veszélyes anyagokkal foglalkozó ügyosztályától, és az FBI nyomozóitól. Annyi embert kérek, amennyit küldeni tudnak, és a lehető leghamarabb. Ha a Nemzeti Gárdának van szabad HAZMAT minősítésű mérnökgárdája, akkor ezt is használni tudnánk a takarítási munkák során.

- Továbbítom a kérését, és külön hangsúlyozni fogom sürgősségét - mondta Adams elnökhöz, miközben papírra írt néhány szót, és a cédulát hátraadta az egyik segédjének. - Mr. Servantez, ha ön is igényli a segítségemet, kérem mondja meg. Közös erővel talán sikerül felgyorsítanunk a folyamatokat. - Amikor a tekintete Barona merev arcára és a habozó Servantezre tévedt közelebb hajolt a polgármesterhez, és halkán, hogy a rendőrfőnök ne hallhassa így szólt: - Ebből gondok lehetnek, Edward. A kormányzó esetleg nem mozgósítja a Nemzeti Gárdát, ha az egyik szervezet kéri, a másik viszont nem. Ennek kérdésnek a megoldásában mindenképpen együtt kell működnünk.

- Támogatnom kell a rendőrfőnököm és a városi tanács véleményét, asszonyom - válaszolta Servantez. - A Nemzeti Gárda és a szövetségi ügynökségek idehívásával kiadjuk a kezünkből a kormányrudat... Kimerítjük a forrásainkat, és nem sok hasznunk származhat a dologból. A tanácsokat természetesen szívesen meghallgatjuk, de szeretném jobban megismerni a helyzetet mielőtt megnyomom a pánikgombot, és segítségért kiáltok.

- Azt hiszem, Edward, most nagy hibát követ el - mondta Adams. - Erősítse meg a segítségkérését, csatlakozzon a sheriffhez, és intézzük el az ügyet a lehető leggyorsabban. Az nem árthat senkinek, ha a megszokottnál nagyobb erőt vezénylünk ki az utcákra, ám ha a rendőrség túl gyengének bizonyul... Nos, ebben az esetben a krízis felfokozódhat. Biztos vagyok benne, hogy a rendőrfőnöke kompetens személy, de ilyen vészhelyzet esetén félre kell tennünk a büszkeségünket, nem is beszélve az arroganciánkról, és minden elérhető eszközt fel kell használnunk a cél elérése érdekében.

Servantez vonakodva bólintott, és kerülve Barona vádló tekintetét fennhangon kijelentette:

- Adams elnökasszonnyal folytatott konzultációm után javaslom, hogy a megyéhez hasonlóan a város is kérje fel a kormányzót a Nemzeti Gárda mozgósítására, az állami és a szövetségi nyomozati szervek bevonására.

Tom Chandler megkönnyebbülten felsóhajtott, hálás volt Servanteznek, hogy mégsem engedett Barona akaratának. A rendőrfőnökre sandított. Barona arcát lilára

változtatta a düh. Érthető; eddigi ténykedése során egyfolytában azt hangoztatta, hogy képes fenntartani a rendet a városban, és most tessék, megjelenik pár gengszter és anarchista, és máris összedől körülötte a világ. Chandlert ebben a percben Barona érzései aggasztották a legkevésbé. Tisztában volt azzal, hogy az elkövetkező néhány hétben minden embere és a város valamennyi rendőre teljes erőbevetéssel fog dolgozni.

Wilton, California
Ugyanaznap, később

Ha Townsendnek vagy a többieknek semmire sem volt szükségük, Bennie általában fel sem kelt az ágyból dél előtt. Az éjszaka most is hosszú volt, és amikor lefeküdt elhatározta, csak akkor kászálódik ki az ágyból, ha korogni kezd a gyomra. Ám valamilyen oknál fogva már korán felébredt, és valami arra ösztönözte, hogy szokásától eltérően reggel hétkor bekapcsolja a tévét. A látottaktól megfagyott a vér az ereiben. Felrobbant speedlaborok. Több tucatnyi. Hatalmas robbanások, rengeteg halott és sebesült, óriási károk...

A hordozható hidrogenátoraim, gondolta Bennie. A gépek mindegyike óriási pusztítást végezhetett. Ahogy a híreket figyelte fokozatosan rájött, hogy a robbanások a Sátáni Testvériség valamelyik csoportjának központjában történtek. Pontosán azokon a helyeken ahová Townsend elküldte a gépeket. Bennie beszállt a kocsijába és elhajtott Wiltonba, az Árja Brigád központjába, a farmra. Útközben a rádiót hallgatta, a hírekben beszámoltak az állam területén bekövetkezett többi robbanásról is. Bennie-nek az Öbölháború jutott az eszébe - a Sivatagi Vihar hadművelet idején is mindenki ugyanazzal foglalkozott. Ahogy most is. A robbanások félelmetes pusztítást végeztek. Nem csoda. Ha annyi hidrogén, amennyi a gépek tartályában volt összekeveredett a levegő oxigénjével, és az egész kapott egy parányi szikrát... A berobbanó gázkeverék romba tudott dönteni egy kétemeletes épületet. Ha a hidrogén ráadásul nyomás alatt van, akkor a robbanás ereje a negyvenszeresére növekszik. A hidrogenator acélfala felfog valamennyit nagy bumból, de a hatás még így is akkora, mint egy négy- vagy ötezer fontos valódi bombáé.

Townsend, Reingruber és a szervezet őrmesterei éppen lögyakorlatot tartottak az egyik istállóban. Townsend egy 9mm-es automata Calicoval, egy rövid csövű, aprónak látszó pisztollyal puffogtatott, aminek a felső részén henger alakú tár helyezkedett el. A brit hol egy kézzel, hol két kézzel fogta a fegyvert, hol sorozatot, hol egyes lövéseket adott le. Teljesen mindegy volt neki, hogyan lőtt, mindig eltalálta a céltáblát.

- Mi történt? - üvöltötte Bennie, amikor az örök beeresztették az istállóba. Izgalmában megfeledkezett arról, hogy kivel áll szemben, idegesen megragadta Townsend vállát. - Azt kérdeztem: mi történt, Townsend?

Gregory Townsend lerázta magáról Bennie kezét. Nem fordult hátra, befejezte a lögyakorlatot - csupán egyetlen golyója tévesztett célt, az is csak Bennie miatt -, majd levette a szeme elől a takarópántot, lerántotta a fejről a fülvédőt.

- Nem számítottunk magára ilyen korán, Bennie. Szóltam az egyik emberemnek, hogy menjen el önért, de azt hiszem, még el sem indult.

Bennie egy pillanatra megkönnyebbült. Townsend a jelek szerint nem őt okolta a robbanásokért. Aztán megijedt - pontosan ugyanazon ok miatt. Ha Townsend nem dühös, akkor valószínűleg számított a történetekre.

Bennie leborzadva nézett a britre.

- Maga... kitervelte ezt az egészet?

Townsend levette a fegyvere tetejéről a henger alakú tárat, egy másikat illesztett a helyére, és közömbös hangon válaszolt:

- Már az elejétől fogva két célunk volt, Bennie. Drogokkal akartunk foglalkozni, és likvidálni kívántuk a Sátáni Testvériséget. A kábítószerekben rengeteg pénz van, a gyártásban ugyanúgy, mint a terjesztésben, de azok a személyek, akiknek ön korábban dolgozott... Nos, meglehetősen ügyetlenek voltak.

Ironikus, gondolta Bennie komoran. Gregory Townsend "ügyetlennek" nevezi a Sátáni Testvériséget!

- Tudta, hogy négy emberemet megölték, egyet pedig súlyosan megsebesítettek? A Sátáni Testvériség tagjai tették. Az enyéim ellen fordultak amikor átvették tőlük a hidrogenatorokat. - folytatta a brit. - Nem bírom elviselni, ha valaki

megszeg egy megállapodást. Reingruber őrnagy és az emberei egyenként megkeresik majd a Testvériség életben maradt tagjait, és megtanítják őket az adott szó szentségére.

- Ezek szerint nem számított rá, hogy a Testvériség pár tagja át akarja majd vágni magát? - kérdezte Bennie. - Valamennyi hidrogenátort képes volt felrobbantani, megfosztotta magát napi több százezer dollártól... És mindezt miért? Mert a Testvériség pár tagja elvesztette a fejét és megölte a katonáit? - Természetesen nem ezért, Bennie - felelte Townsend. - Mindenképpen végeztem volna velük. Úgy ejtette ki ezeket a szavakat, olyan könnyedén és üzletiesen, hogy Bennie görbeteg hátán végigfutott a hideg. - Egyébként örülök, hogy ilyen kis veszteségünk volt. Jelentős hátrányból indultunk. - Townsend rámosolygott a döbbsé speedszakácsra. - Bennie, maga intelligens ember. Gondoljunk végig valamit. Mi történt volna a methamphetamine árával California államban, ha minden áldott nap több, mint ezer fontnyi szintizta anyag kerül ki az utcákra? Ez körülbelül százezer fontnyi felhígított, adalékanyagokkal dúsított kábítószer jelent.

- Az árral? - kérdezte Bennie. - Hát... lement volna, azt hiszem.

- Túlkinálat! - bólintott Townsend. - Igen. Árcsökkenés, a piac bedugulása. Azt hiszem, itt, Amerikában ezt a kifejezést használják az ilyesmire.

- Na és - kérdezte Bennie. - Megegyezett a Testvériséggel. Minden egyes fontnyi anyag után ezer dollárt kapott volna, tekintet nélkül az utcai árakra.

- De mi történt volna, ha az utcai ár jelentősen lecsökken, mondjuk eléri a fontonként kétezer dollárt... ha negyedére, sőt az ötödére csökken a jelenlegi nyolc-tízezer dollárról? - kérdezte Townsend. - Mit gondol, erre hogyan reagált volna a Testvériség?

- Ööö... megpróbáltak volna alkudni magával.

- Bennie, Bennie, ne adja a naívat! Úgysem hiszem el, hogy ennyire ostoba lenne - csóválta a fejét Townsend. - Maga is éppen olyan jól tudja, mint én: a Testvériség felrúgta volna az egyezségünket, aztán háborút indított volna ellenünk, nehogy érvényt próbáljunk szerezni a jogainknak. Megöltek volna minket, és szépen megtartják a hidrogenátorokat. Ez a számunkra már az elejétől fogva vesztett játszma volt, Bennie. De most válaszoljon egy kérdésemre. Maga szerint a robbanások megváltoztatták valamilyen mértékben California methamphetamine iránti igényét?

- A pokolba... nem! Miért változtatták volna meg?

- Hát erről van szó, Bennie - mondta Townsend. - A kábítószerpiac ugyanakkora maradt. A Sátáni Testvériség California államban szinte valamennyi kisebb egységét elvesztette. A szervezet életben maradt tagjairól majd Reingruber őrnagy és az emberei fognak gondoskodni. Mit gondol, hogyan fog változni a történetek után a methamphetamine utcai ára? - Bennie szemében megcsillant valami; Townsend látta rajta, rájött végre a lényegre.

- Nos, Bennie, azt hiszem, végre érti a dolgot. A következőkben a mexikóiak és a megmaradt motoros bandák megpróbálják majd elfoglalni a Sátáni Testvériség megürült helyét - folytatta a brit. - A különböző társaságok ki akarják használni a helyzetet, és mindent megtesznek azért, hogy California elsőszámú speedterjesztői legyenek. Egy bizonyos idő múlva ismét fellángolnak a nyugati methpiacért vívott harcok. A gyártók egymás torkának esnek majd néhány dollárért vagy pár uncia fehér kristályért. Nos, akkor fog eljönni a maga ideje, Bennie. Színre lép, és letarolja az egész piacot.

- Nem értem - rázta a fejét Bennie. - Maga... felkínálja nekem a speedpiacot?

- Ennél sokkal többet kínálok, Bennie - mondta Townsend. - Védelmet ajánlok, és segítséget a terjesztésben.

- És mindezt miért?

- Csupán háromezer dollárt kérek fontonként. Valamint tőlünk kellene beszereznie a vegyszereket, mondjuk száztíz százalékos áron - mondta Townsend. - Olyan készterméket tud majd előállítani, aminek fontján tíz-harmincezer dollárt kereshet. Szerintem nem kérek sokat. Ennél jobb ajánlatot semmiképpen sem kaphat.

- Háromszor fontonként? Miért csak ennyit? - kérdezte Bennie. - Kétszer, háromszor ennyit is kérhetne, én még akkor is jól járnék.

- Számunkra nagyon fontos, hogy jó kapcsolatban legyünk önnel, Bennie - mondta Townsend olyan arckifejezéssel, amitől Bennie hátán ismét végigfutott a hideg. - Beszéljünk nyíltan. Ön elég sokat tud a szervezetemről és az utóbbi ténykedésünkről. Megölhetnék magát, de az olyan lenne, mintha az aranytojást

tozó tyúkkal végeznénk. Ezért arra a következtetésre jutottam, hogy inkább fair leszek magával, és nem kezdek háborút. Nos? Áll az alku?

- Bármit, bármikor kikotyvaszthatok? Ott, ahol csak akarok?

- Az embereim felügyelete mellette - mondta Townsend. - Gondolom, a hidrogenációs eljárást akarja alkalmazni...

- A pokolba, dehogyan! - mondta Bennie. - A zsaruk lesben állnak, és azonnal lecsapnak mindenkire aki thionulkloridot vagy egy tartályra való hidrogént akar beszerezni. Ha kaphatnék pár hordócska foszfor-3-iodidot, egy kondenzert, és ha az enyém lehetne a raktáron maradt ephedrine, naponta le tudnék gyártani pár fontnyi anyagot. A thionylklodir szintetizációt később még alkalmazhatjuk. Majd akkor, ha lenyugszanak a kedélyek...

- Szüksége lesz még valamire? Mondjuk egy hidrogenátorra, vagy valami másra?

- Nem... Foszfor, ephedrine, egy kis víz, és egy kondenzáló egység - felelte Bennie. - Ennyi kell. Ez a módszer gyorsabb és biztonságosabb mint a hidrogénezés, de drágább is. Ugyanannyi pénzért negyven százalékkal kevesebb speedet tudok majd előállítani. Ám ha az utcán amúgy is felmegy az anyag ára, szerintem érdemes foglalkozni a dologgal. Az így keresett pénzből pár hét leforgása alatt felszerelhetünk néhány új labort.

- Jól van - mondta Townsend. - Mostantól nagyon óvatosnak kell lennünk. Nem vagyok olyan naív, hogy azt feltételezzem, a főhadiszállásunk, a laboratóriumunk, a raktáraink és a találkahelyeink elkerülik a rendőrség figyelmét. Abból kell kiindulnom, hogy megfigyelés alatt tartják ezt a farmot és az államban lévő többi ingatlanomat. Eddig szerencsém volt, nem vontam magamra a hatóságok figyelmét, de a tegnapi éjszakát követően gyökeresen megváltozhat a helyzet.

- A rendőrség valószínűleg bevet majd néhány speciális csapatot, hogy a nyomozás minél előbb eredményes legyen, és a lehető leghamarabb sor kerüljön pár letartóztatásra. A közbiztonság érdekében így kell tenniük. Az is valószínű, hogy egy kicsit bekeményítenek, és nem mindig veszik majd figyelembe a szabályzatot meg az Alkotmányt - folytatta Townsend. - Maga, Bennie, közismert speedszakács. Az állam területén majdnem harminc labor vált semmivé. A rendőrség ki fogja hallgatni magát. A jelenlegi helyzetben szeretném elkerülni, hogy a hatóságok érdeklődni kezdjenek irántunk. Ha a rendőrség rájön, hogy kapcsolatban állunk egymással, és a nemrég szabadon bocsátott két ember a katonáink közé tartozik, akkor nagyon könnyen rájöhetnek arra, hogy közünk van a Sacramento Live! komplexumban történt eseményekhez. Ebben az esetben a terveink nagyon hamar kudarcba fognak fulladni. A rendőrök nem nyugszanak meg addig, amíg elő nem kerítik a társaik gyilkosát, rács mögé nem dugják, vagy meg nem ölik a tettéseket.

Bennie bólintással jelezte: mindent ért.

- Oké, ezredes, oké. Nem fognak kapcsolatba hozni magukkal - ígérte Townsendnek. Ez a pasas nagy sakkjátékos, gondolta közben. Mindig előre kiagyalja, mit fog lépni; mindig legalább öt lépéssel előrébb jár mint mások. - Azonnal munkához látok.

- Helyes - mondta Townsend. - Megszerezzük önnek a vegyszereket, és amint lehet hozzákezdhet a gyártáshoz.

Bennie-n megint erőt vett az a már jól ismert érzés, ami a Townsendhez hasonlók közelében mindig eluralkodott rajta. Mintha egy meredek, síkos csúszdán száguldott volna a végzete felé. Ilyen emberekkel üzletelni, gondolta, egy kicsit olyan, mint magával az ördöggel cimborálni. Viszont a pénz... Jézusom, most, hogy a Sátáni Testvériségnek gyakorlatilag annyi, ömleni, zuhogni fog rám a pénz! És a drogbizniszben működők úgy fognak félni, hogy senki, még a mexikóiak sem mernek majd belepiskálni a californiai speedpiacba. Pár hónapig semmiképpen.. Townsend meg a hadserege viszont nem érdeklődik a drogzárástól, tehát...

Bennie előrenyújtotta a kezét.

- Megegyeztünk, ezredes úr! - mondta.

Townsend elmosolyodott (megint az a félelmetes farkasvigyor jelent meg az arcán), átvette a bal kezébe a Calicot, és megrázta Bennie kezét.

- Nagyon jó! Akkor lássunk munkához, rendben?

Amikor Bennie elindult, hogy ellenőrizze új laborának felépítését, Reingruber az ezredes mellé lépett.

- Elegem van ezekből a mohó idiotákból, Herr Oberst. A vegyszerek beszerzésekor mindent kockára teszünk pár dollárért, közben a valódi nagy pénz már csak

karnyújtásnyira van tőlünk.

- Türelem, őrnagy - felelte Townsend. - A városban még nem elég nagy a pánik, ilyen állapotban nem felel meg a céljainknak. Folytassák a cél megfigyelését és jelentsék ha valami mozgás történik. Ha a helyi hatóságok nem lépnek fel valamivel határozottabban, mint eddig, végre kell hajtánunk a tervünk harmadik fázisát. De van egy olyan érzésem... hogy egy amerikai közmondást használjak: "a szar hamarosan belekerül a ventilátorba". Mégpedig magától.

Különleges Nyomozati Osztály központja, Bercut Drive, Sacramento, California
1998. március 16., hétfő, 08:02

Tom Chandler kapitány a reggeli eligazítás megkezdése után néhány perccel lépett be a tanácsterembe. Leült az egyik sarokba, az arcát az "FBI Nemzeti Akadémia" feliratú bögre mögé rejtette, figyelmesen szemügyre vette a jelenlévőket. A szíve gyorsabban kezdett verni.

A fiai és a lányai úgy néztek ki, mint a kifacsart citrom. Tíz napja nyolc helyett tizenkétórás szolgálatot teljesítettek, pihenőnapot nem kaptak, még hétvégén is dolgoztak. Mindenki úgy kapaszkodott a kávéspoharába, mintha csodát várna tőle, vagy legalább azt, hogy segít ébren maradni. A KNyO kötelékébe tartozók kedvük szerinti ruhában járhattak (az egység az úgynevezett "civil ruhás" titkos szervezetek közé tartozott); a legtöbbjük úgy nézett ki, mintha ruhában aludt volna - ami valószínűleg így is volt. Majdnem mindenki viselt valami fejfedőt - a csapzott, mosatlan haját így lehetett a legkönnyebben elrejteni.

Az eligazítást a műveletet irányító hadnagynő, Deanna Wyler tartotta. Általában úgy öltözött, mint az üzleti negyedben a legmenőbb cégek legcsinosabb titkárnői - a kapitány szeme nem egyszer megakadt rajta -, most azonban fekete kezeslábast viselt, hozzá passzoló sapkát, és bakancsot, a fegyverét egy széles fekete bőrövel erősítette a derekára. Normál esetben az adminisztrációs, a kiképzési ügyekkel foglalkozott, és ő tartotta a kapcsolatot a rendőrség többi ügyosztályával, az elmúlt néhány hétben azonban több helyszínen és droglaborban járt, mint az előző hat hónapban összesen.

Chandler fülébe már korábban eljutott a hír, hogy Wyler néhány hónapos terhes, ennek ellenére nem parancsolt rá, hogy maradjon távol a laboroktól és a robbanások helyszíneitől - a helyzet olyan súlyos volt, hogy egyetlen embert sem nélkülözhetett, mindenkit ki kellett küldenie az utcákra. Wyler hivatalosan még nem jelentette be a terhességét, és ez azt jelentette, hogy vállalja a kockázatot és a felelősséget azért, hogy a munkája során esetleg káros hatások érhetik, amelyek veszélyeztetik az egészségét vagy a gyermekét.

Az istenit ennek az egésznek, gondolta Chandler. Amíg élek nem fogok megszabadulni a büntudattól, ha ezt a kiskölyköt valami káros hatás éri azért, mert az anyja rendőr, az én beosztottam, és mostanában éppen drogokkal meg mindenféle vegyszerrel foglalkozik. Sosem bocsátanám meg magamnak...

- Elkészítettük a robbanásokról az elsődleges nyomozati jelentést, bármikor átküldhető a Városházra és a rendőrfőnöknek - kezdte Wyler, és szétnyitotta a nyomozás eddigi eredményeit tartalmazó dossziét. - Összesen huszonöt droglabor robbant fel, az első és az utolsó eset között csupán nyolc óra telt el. A laborok majdnem egyformák, mindegyikben thionylklorid hidrogenációs rekatort találtunk... A berendezések kapacitása húsz-negyven gallon között volt.

- Húsz és negyven gallon? - kiáltott fel valaki. - Úgy érti: liter, nem?

- Nem. Gallon - válaszolta Wyler. - A berendezések mindegyikével körülbelül negyven fontnyi kristályos speedet lehet előállítani egy menetben. - Ez a hír olyan döbbenetes volt, hogy még a holtfáradt rendőrök is felélénkültek a hallatán. Ha egyetlen ilyen laborban negyven font speedet lehetett legyártani egy kanyarban, akkor... Még belegondolni is rettenetes, hogy mennyit lehetett volna csinálni a felrobbant huszonötben.

- Akarnak még hallani valamit, ami hihetlenné fog tűnni? - kérdezte Wyler. - A nyomokból ítélve a robbanások helyszínein csak kis mennyiségű vegyszermaradványokat találtunk. Az érintett létesítmények közelében nem voltak vermekben vagy raktárakban eldugott vegyszerek, sőt, egyetlen eltérített kamiont sem láttunk. Az addig rendben van, hogy a sűrített hidrogén, ha egyszer felrobban mindent elpusztít maga körül, ám a korábbi esetekben, amikor baleset

következett be egy-egy droglaborban, a közelében mindig találtunk olyan elásott, vagy egyéb módon biztonságba helyezett vegyszer-raktárat, amelyben a tűz nem tett kárt. A mostani robbanások környékén is megvoltak ezek a raktárak, de a jelek arra vallanak, hogy az utóbbi időben egyiket sem használták.

- Mindennek két logikus magyarázata lehet. Egy: a drogszakácsok szokatlanul rendesek és pedánsak voltak, és kipucolták a raktárakat mielőtt munkához látna. Ez nem túl valószínű. Kettő: a vegyszereket a laborokkal együtt vitték a helyszínekre. A korábbi, véletlenül bekövetkezett robbanások helyszínén találtunk néhány teherautó-maradványt, de akkor nem tulajdonítottunk jelentőséget a dolognak. Most azonban úgy véljük, ez a nyom kifejezetten jelentős. A tényekből arra lehet következtetni, hogy a laborok hordozhatók voltak, teherautókra szerelték a reaktorokat. Így már nagyon könnyen álcázni lehetett a berendezést, egyszerű utánfutónak, vagy hasonlónak nézhetette bárki. Wyler megvárta, míg a hallgatósága megemésztte az információkat, majd folytatta: - Most pedig térjünk rá az áldozatokra. Ha eltekintünk a néhány szerencsétlen, minden bizonnyal ártatlan civiltől, akik a robbanások során életüket veszítették, ha alaposabban megvizsgáljuk az áldozatokat rájöhethetünk, hogy a hetven százalékuk a Sátáni Testvériség banda tagja vagy szimpatizánsa volt. Több, mint ezer halottat sikerült beazonosítanunk. A többségük a robbanások központjának ötven yardos körzetében tartózkodott. A maradványok állapotából arra lehet következtetni, hogy az áldozatok többsége a robbanás pillanatában ropogásra sült. Biztos adatokkal egyelőre nem rendelkezünk, talán soha nem is fogunk, de gyanítható, hogy a Sátáni Testvériség nyolcvan százalékban megsemmisült. Számíthatunk arra, hogy aki így elbánt a bandával nem fog megállni, tehát további gyilkosságok fognak történni, amelyeknek áldozatai a Testvériség tagjai lesznek. Becslések szerint California állam területén összesen négy-ötezer bandatag létezett vagy létezik még mindig. Tehát: várható, hogy a robbanásoknak és a további merényleteknek ennyi áldozata lesz. Értik? Négyezer, talán ötezer haláleset!

- Az istenit! - hörrent fel valaki.

- Ha ez a helyzet, akkor mi a szarért ücsörgünk itt? - kérdezte egy hang. - Ugorjunk át Sammyhez kajálni, vagy menjünk el a McLanahan kocsmába és ünnepeljünk. Van valaki a városban, aki levadássza helyettünk a rosszfiúkat, nem? Pihenjünk, és várjuk ki a dolog végét.

Tom Chandler felállt.

- A robbanások során hetvenhárom gyermek halt meg... Esetleg áthívhatnák a Shamrockba a szüleiket, talán nekik is van kedvük megünnepelni a bandatagok halálát. - Mély, feszült csend támadt. - Nem tudom, ki a felelős a robbantásokért, de az biztos, hogy a motorosok meggyilkolásával nem az volt a célja, hogy megtisztítsa a várost és megkönnyítse a dolgunkat. Szerintem ez a mocsok olyasmire készül, ami sokkal, de sokkal rosszabb annál, amit a Sátáni Testvériség tagjai valaha tenni tudtak volna. Önök, hölgyeim és uraim jobban tennék, ha a feladatukra koncentrálnának, kiderítenék, hogy ki művelte ezt a szörnyűséget, és gondoskodnának róla, hogy rács mögé kerüljön. Minél előbb!

- Nem akartunk mi semmi rosszat, kapitány úr - szólalt meg az egyik őrmester. - De egymás után nyomjuk a tizenkét, tizenhat, sőt, a huszonnégyórás szolgálatokat. Kiegtünk, ez az igazság.

- A rendőrfőnök számít ránk, és számít arra, hogy el tudjuk intézni az ügyet - mondta Chandler.

A tanácssteremben összegyűlt rendőrök rezignáltan felnyögtek. Mindenki tudta, Barona rendőrfőnök Washingtonban van, és éppen arról győzködi a Szenátus valamelyik albizottságát, hogy szükség van a városi rendőrségek költségvetésének megnövelésére, a rendőri szervek megerősítésére. Sejtteni lehetett, hogy Barona felhasználja a robbanásokat, ezekkel példálózik, ezeket hozza fel érvként amikor azt fejtegeti, hogy a jelenlegi rendfenntartó egységek egyszerűen képtelenek elvégezni a feladatukat, és hogy Sacramentóban ennek következtében katasztrofálissá vált a helyzet. Mindenki tisztában volt azzal, ha Baronának valamilyen csoda folytán sikerül pénzt vagy valamilyen támogatást szereznie, a zsaruk semmit sem fognak látni abból mert mindent egy újabb szövetségi kísérleti programra, oktatásra, vagy hasonlóra fordítanak majd. A rendőrfőnök csak tárgyalt, elutazott a fővárosba, hogy még véletlenül se kelljen kimennie valamelyik tetthelyre. Tárgyalt, egyengette a saját útját, de a jóisten hamarabb száll le az égből, mint hogy konkrét munkát végezzen, esetleg együtt kutakodjon nyomok után a rendőreivel, velük együtt túrja át a szétszaggatott

hullák darabjait tartalmazó nylonzsákokat.

- Oké, elég a sopánkodásból! - mondta Chandler. - A megbeszélés után kapnak egy órányi pihenőt. Egy órát, és nem másfelet vagy kettőt. Arra senki ne gondoljon, hogy hazalóg. Egy óra múlva visszamennek az utcára, és nekilátnak az információk előbányászásának...

- A tégláink mind eltűntek, kapitány - mondta az egyik rendőrtiszt. - Üresek az utcák.

- Nem kifogásokra, eredményekre van szükségem! - mondta Chandler ingerülten. - Keressék meg az informátorait, faggassák ki őket. Ígérjenek nagy pénzeket a hírkért. Nem érdekel, hogy csinálják, de tényeket akarok, még hozzá a lehető leghamarabb! Ha megtudnak valamit azonnal értesítsenek. És helyzetjelentést akarok a megfigyelési operációkról. A Testvériség tagjait a történetek nem igazán tudjuk megfigyelni, de... Állapítsák meg, hogy kin érdemes rajta maradni. Ha van a Testvériségnek olyan laboratóriuma, raktára vagy búvóhelye, azonnal küldjenek ki oda embereket!

- Szükség esetén értesítsék a megfelelő szerveket, egymást, a társügynökségeket és mindenkit, akit érdemes. Azt akarom, hogy szabad legyen az információáramlás. Tisztában vagyok azzal, hogy a helyszínelések során és után minden adatot megtartottak maguknak, de most, mivel szinte valamennyi létező ügynökség ráállt erre az ügyre fontos, hogy kicseréljük egymással az értesítéseinket. Megértették? - Halk igeneket, néma bólintásokat kapott válaszul. - Van valami, amiről tudnom kellene? Kérdés?

- Lenne egy kérdésem - mondta az egyik altiszt. - Úgy hírlík, nem kapjuk meg a normális túlóra-díjat. Mi az igazság, kapitány?

Chandler mély lélegzetet vett, aztán végignézett az emberein.

- A pletykának ezúttal van valóságalapja. Máris túlléptük azt az összeget, amit a költségvetésben az első félévi túlóradíjakra szántak. Majdnem minden pénzünket elköltöttük. Holnaptól kezdve mindenkinek csak negyven túlóra lesz kifizetve. Aki esetleg többet dolgozik, az ne is számolgasson, ne várjon több pénzt. Ajánlom, hogy minél hamarabb találják meg a tetteket, mert hamarosan elérkezünk oda, hogy kötelezővé kell tennünk a tizenkétórás szolgálatokat - nyolcórányi bérért.

- Nem lesz kifizetve a túlóra? - kiáltottak fel a rendőrök. - A sheriff hivatala segítséget kap a szövetségiektől. Nekünk egyedül kell boldogulnunk, és még a pénzünk se lesz több? Ez kész szivatás, kapitány!

- Emberek! Amíg nem derítjük fel a speedlaborok ügyét, addig mindenkinek áldozatokat kell hoznia - mondta Chandler fáradtan. - Vészhelyzet van. A legtöbb, amit tehetnek, hogy gyorsan és hatékonyan dolgoznak. Szedjék elő az informátorait, erősítsék meg a figyelőszolgálatokat, szerezzenek információkat és tartóztassanak már le végre valakit! - Chandler érezte, nem túl buzdítóak a szavai, de belőle is kiégett már minden lelkesedés. - Van még valami? Csend; a rendőrök csüggedten néztek vissza rá. Chandler megfordult és kisetett a tereméből. Közben érezte a hátán az emberei tekintetét - mintha hegyes jégcsapokat döftek volna belé.

Deanna Wyler megdörzsölte a szemét és megvárta míg a Chandler távozása után mormogni kezdő rendőrök ismét elhallgatnak.

- Oké, figyeljenek - mondta, és a jegyzeteibe pillantott. - Átnéztem a megfigyelések anyagát, összevettem az adatokat a felrobbant laborok vizsgálati eredményeivel. Találtam két helyet, ami vélhetőleg a Testvériségé, és ami még mindig áll. Az egyik az az új hely Rosaleenen, ami minden bizonnyal drogüzem. A másik a Bobby John Club. A felderítőktől átjött pár adat, de ideje lenne alaposan szétnézni ezeken a helyeken. Ha valakinek az volt a célja, hogy letörli a Föld színéről a Testvériség laborjait, akkor ezzel a két épülettel kellett volna kezdenie. Én legalábbis ezt tettem volna, de még mind a kettő áll. Így van?

Az altisztek bólintottak.

- Tudom, már korábban is megfigyeltük Rosaleet, de abbahagytuk a munkát, mert a robbanások kivizsgálásánál minden emberünket el kellett vezényelnünk onnan. Az informátorok szerint valószínű, hogy a titkos labor újra üzemelni kezdett. Ha én a Testvériség tagja lennék, akkor messzire elkerülném azt a helyet, mert félnék, hogy összefuthatok azzal, aki kicsinálta a haverjaimat. Ám a Testvériség tagjai nem éppen a nagy eszűkről híresek, ezért várható, hogy páran felbukkannak azon a környéken. Tudni akarom, ki megy be az épületbe és ki jön ki onnan. Tudni akarom, hogy melyik bandatag maradt életben. Azt akarom, hogy begyűjtsük, aztán

kihallgassuk őket!

- Azt hiszem, ebben a helyzetben senki sem fog a fejünkre koppintani, ha nem a lehető legjogszerűbben járunk el. Egyszerűen vegyék őrizetbe a banda tagjait, a dolog hivatalos részét pedig bízzák rám - mondta Wyler. - Értésítettem pár nyugdíjazott rendőrt, és vannak önkénteseink is. Ők segíteni fognak a papírmunkák elvégzésében, ügyelet tartanak a irodákban. Sikerült visszahívunk néhány nyugalmába vonult bírót, akik újra felesüdtek. Szükség esetén hajlandóak lesznek aláírni a letartóztatási engedélyeket. Utólag is! Amint láthatják, valami segítséget azért mi is kapunk...

Wyler közelebb lépett az asztalhoz, és végignézett az embereken.

- Még valami, fiúk és lányok. Hagyjuk ezt az "agyonmelóztam magam" szöveget, mert most senkit sem érdekel. Biztosra veszem, hogy a kapitány is legalább annyit dolgozik és kevesebbet pihen, mint mi, nem kap pótlékokat, és még a francos szakszervezethez se mehet panaszra. Valamennyien fáradtak vagyunk. Az egész város, az egész kibaszott megye halálosan elfáradt. Aki úgy érzi, hogy siránkoznia kell, annak jussanak eszébe az ártatlan áldozatok. Aki pihenni akar, az inkább gondoljon az elpusztult gyermekekre és azokra a szerencsétlen szülőkre, akik eltemetik őket. Gondoljunk azokra, akik menhelyeken laknak, mert az otthonukat szétvitte valami francos bomba!

- Aki ennek ellenére úgy érzi, hogy ki kell nyitnia a száját, az szóljon nyugodtan, elintézem neki, hogy átkerüljön a járőröző zsarukhoz. Ott valószínűleg jobban megbecsülik a puhány alakokat. Aztán, ha az illetőt kivezénylik őrködni az Oak Parkhoz, vagy az Alkali Flats melletti fellrobbant bérházhoz, talán rájön, hogy inkább hallgatnia kellett volna. Értve vagyok? Smmi válasz. A rendőrök érezték, Wyler nincs vitatkozos kedvében.

- Emberek, kettőre tegyék le az asztalomra a megfigyelések dokumentumait. És még valami. Mindenki tudja, miért akart jelvényt kapni. A város bajban van, és nekünk kell segítenünk rajta. Most pedig... indulás!

Bobby John Club, Del Paso Boulevard, Sacramento, California
1998. március 21., szombat, 01:45

Az évszakhoz képest meleg volt a levegő, már érezni lehetett a valódi tavasz első lehelletét. A Del Paso Boulevard és az Anne Street közötti sikátorban, a Bobby John Club nyitott hátsó ajtaja előtt egy magas bárszéket helyeztek el. A széken egy kidobóember ücsörgött.

A kidobóember meglátott egy alakot a sikátorban. Nem volt messze tőle, egy saroknyira lehetett. A pasas bőrdzsekit viselt, a fején állvédős bukósisakot. A sisak sötét vizora eltakarta az arcát, a kidobóember éppúgy nem látta a vonásait, mint az Anne Streeten, a sikátor kijáratánál álló jelöletlen rendőrségi minibuszban ülő megfigyelők. A rendőrség felszerelt egy biztonsági kamerát a Del Paso Boulevard sarkánál, ezzel is meg lehetett figyelni a környéket, de a biztonság kedvéért kivezényelték az Anne Streetre a kétfős osztagot. A kamera a klub hátsó ajtaja felé tartó ember irányába fordult, a lesben álló zsaruk elfordították a szuperérzékeny mikrofont, hogy tanúi lehessenek a beszélgetésnek.

- Hová, tesókám? - kérdezte a kidobóember a feléje közeledő férfitől.

- Ledöglött a gépem. A Calvados Streeten hagytam - felelte az idegen. - Telefonálnom kéne.

Ahogy az idegen elindult, hogy belépjen az ajtón a kidobóember felemelte a kezét, és a fickó mellkasába bökte a mutatóujját.

- Láttalak már errefelé, tesókám?

- Ja. Már voltam itt.

A kidobóembernek feltűnt, hogy a bőrruha eléggé új, nem látszottak rajta kopásnyomok. Nem úgy nézett ki, mint azoknak a motorosoknak a cucca, akik esőben, szélben, a sacramento-i télben mindig ugyanabban a bőrszerkóban jártak. A szaga is arra vallott, hogy vadiúj, mintha most vették volna le valamelyik motorosbutik polcáról, mintha a fickó aznap délután vette volna valahol. A kidobóembernek az is feltűnt, hogy a dzseki hátán nem virított ott a banda logója, a pasasnak nem volt bőrsapkája, és bőrnaci meg bőrmellény helyett valami sötétszürke kezeslábast viselt.

- Tartozol valakihez, tesó? Melyik bandával hajtasz?

- Egyikkel se.
- Akkor inkább máshonnan telefonálj. A klub nincs nyitva.
- A nyilvános fülke nem működik.
- A mi telefonunk se jó. Húzz a faszba!
Az idegen úgy fordult meg, mintha el akarna menni, de aztán megállt, és vissz nézett a kidobóemberre.
- Oké - mondta. - A motorom nem szart be. Tulajdonképpen... nincs is motorom. Soha életemben nem motoroztam.
- Azt én rögtön láttam rajtad. Húzzál már el!
- Az igazat megvallva azért jöttem ide - mondta az idegen -, hogy feltegyek pár kérdést egy bizonyos Joshua Mullinsszal kapcsolatban. - A kidobóember arca megkeményedett. - Jól van. Szóval tudod, kiről beszélek...
- Kapd be, faszikám!
- Mullins a Testvériség tagja volt - folytatta az idegen. - És részt vett a Sacramento Live! elleni merényletben...
A hatalmas termetű kidobóember meghökkentő gyorsasággal mozdult be. Eltaszította az idegent, oldalra nyúlt, és felkapta azt az acélcsövet, amivel bentről el szokták reteszelni az ajtót.
Lecsapott a bukósisak oldalára.
Az idegen hanyatt vágódott, a hátára zuhant, de egyébként úgy viselkedett, mintha a kidobóember nem vágta volna fejbe.
- Ide te nem jöhetsz be, kishaver! - üvöltötte a kidobóember. - Takarodj, különben még bajod esik!

***

- Ez a pasas tuti, hogy öt-egy-öt-nullás - mondta a megfigyelést végző egyik rendőr a társának, akivel kuncogva figyelte a fejleményeket és a párbeszédet. A öt-egy-öt-nullás kódszámmal az elmebetegeket jelölték. A Sacramentóban történeteket követően rengeteg háborodott bukkant elő a város bugyraiból, olyan önjelölt hősök, akik szentül hitték, hogy képesen lesznek egyedül kisöpörni a bűnözést és a mocskot. - Vagy valami bolond zsarujelölt.
- Ha nem húz el a francba, ez a melák péppé veri a bukósisakját - mondta a társa. - Ide kéne hívnunk egy járőrt mielőtt valami baja lesz... vagy kinyíratja magát.
- Jó. De mi ne lépünk közbe. Majd a járőr - felelte az első rendőr. - Ha az öt-egy-öt-nullás menet közben lelép, leadhatjuk a tízes kódot, hogy nincs szükség intézkedésre. - Bekapcsolta a rádióját, kapcsolatba lépett a központi diszpécserrel, és kérte, jöjjön a helyszínre egy járőr kocsi, és világítson be a reflektorával a sikátorba. - Pár perc és itt lesznek - mondta a társának. - Addig a meláknak talán sikerül betojoztatnia a dilinyózt.
- Ha a kidobóember ütni kezdi közbe kell lépünk.
- Nyugi. Várjuk meg a járőrt.
A másik rendőr leeresztette a távcsövét; a fejében egymást kergették a gondolatok.
- A nyomozati anyag szerint, úgy emlékszem, tényleg Mullisnak hívták a pasast aki ott volt a rablásnál. Az eset után pár nappal holtan találtak rá. Hm?
- Aha. Én is valami ilyesmire emlékszem.
- Az újságok írtak róla?
- Mármint Mullinsról? Persze. Azt lehozták, hogy meghalt, de azt nem, hogy biztonsági őr volt a Sacramento Live! komplexumban, és együttműködött a rablókkal. És azt sem, hogy a Sátáni Testvériség tagja volt.
- Ja... igen - bólintott a másik zsarú közömbös arccal.
- Tuti, hogy ezekről a részletekről nem írtak!
- És?
- Ha a lapokban nem jött le, akkor ez a pasas honnan a francból tud róla ilyeneket? A zsaruk közül is csak a felderítőkhöz meg a bandaellenesekhez juthatott el az információ. Ez meg tudja... Honnan?
- Fogalmam sincs - mondta a társa bosszúsan. - De te csak a képpel foglalkozz, oké? Majd én gondolkodom helyetted.

***

Az idegen feltérdelt. Olyan hevesen zihált, mintha nehezére esne a levegővétel.

- Van egy ajánlatom - mondta. - Elmeséled azt, amit Mullinsról tudsz, aztán szépen elmegyek. Ha nem köpsz betöröm a fejed, aztán bemegyek a klubba, betörök még pár fejet, és mindent tönkre vágok.

- Ide hallgass, szaragyú, most még elhúzhatsz! - morgott a kidobóember. - Állj fel, és menekülj, mert a végén rácsavarom a kibaszott fejedre ezt a kurva rudat! Az idegen felállt, megigazította a sisakját, és közelebb lépett a kidobóemberhez.

- Ez az utolsó lehetőség - mondta. - Mullins egy "őrnagy" nevezetű illetőnek dolgozott. Úgy hírlík, a rablás előtt egy héttel ezen a helyen találkozott az őrnaggyal vagy valamelyik emberével. Mesélj róluk! Ki volt az az ember, akivel Mullins elbeszélgetett? Németes akcentusa volt? Hogy nézett ki?

- Nem olyan pocsekul, ahogy te fogsz, seggfej! - mondta a kidobóember, és meglendítette a rudat. Úgy mozdult, mintha az idegen fejére akarna lecsapni, de aztán az utolsó másodpercben oldalra rántotta a kezét, és a bal térdére sújtott le.

Az ütés olyan erős volt, hogy ha egy kocsi oldalát találja el legalább két hüvelyk mély horpadás marad utána.

Csattanás.

A kidobóember döbbenetesen látta, hogy a rúd lepattan az idegen lábáról. Mintha egy betonoszlopra csapott volna le...

***

- Mit mondott a németekről? - kérdezte a megfigyelést végző zsaruk egyike. - Jól értettem? Arra célzott, hogy az őrnagy német volt?

- Igen... Hallottam erről a pasasról. Ezt a hírt se hozták le a lapok. De az nekem is új, hogy németekkel áll kapcsolatban. Miből gondolja ez az örült, hogy az őrnagy... Ó, az istenit! Ez a melák szétcseszi a térdét! Sürgessük meg a járőrt! A gorilla darabokra töri ezt a szerencsétlen vadbarmot!

- A járőr már... - A zsarunak a torkán akadt a szó, kiguvadt szemmel figyelt. A bolond fickó még mindig állt. A melák lecsapott a térdére azzal a vasrúddal, de ez talpon maradt! Nincs az a tuti motorosucc, az a bőrgatya, ami megvédené az embert egy ilyen ütéstől! - Biztos nem találta el. Lehet, hogy csak rá akar ijeszteni?...

- Eltalálta - mondta a másik rendőr. A hangja bizonytalan volt, nem tudta eldönteni, jól látta-e a történeteket. - Az a cső... nem tett benne kárt. Lehet, hogy valami testpáncél van rajta? Nem úgy néz ki a gönce, de csakis ez lehet a magyarázat...

A társa letette az infrás távcsövet.

- Odamegyek és elbeszélgetek vele - mondta.

- Hogy mit csinálsz? Ember, megfigyelést végzel! Nem sétálhatsz oda, hogy...!

- Az az ember tud az őrnagyról, és azt is tudja, hogy Mullins itt találkozott a fickóval. - A rendőr kinyitotta a minibusz oldalsó ajtaját. - Sokkal többet tud, mint amennyit egy civil tudhat. Talán zsarú, és szolgálaton kívül, a saját szakállára nyomozgat. Meg kell állítanunk mielőtt még az egész várost lángba borítja... És azt is meg akarom tudni, hogy bírta ki ezt a rohadt nagy ütést. Kapott egyet azzal a rúddal, és talpon maradt! Szólj a járőrkocsinak, hogy kilenc-négy-nullára megyek.

***

A kidobóember minden dühét és erejét beleadta a második ütésbe. Felemelte a rudat, és fejre célzott. Patrick McLanahan a bal karjával háraitotta a csapást. A rúd megrepedt. A karjából a teste többi része felé áramló elektromosság összekeveredett azzal, amit a lábára mért ütés után áradt szét benne. A két energiahullám a szívében találkozott, egyesült, és robbanásszerűen keletkező, hatalmas erővel töltötte meg minden porcikáját.

Patrick szája gonosz vigyorra húzódott. Éles hangon felrikoltott. Az energiáramlás problémáját még nem küszöbölték ki, de most ezzel törődött a legkevésbé. Tulajdonképpen örült a rendellenességnek, hiszen ennek köszönhette, hogy a BERP úgy felpörgette, mint valami harci drog.

Mindent úgy érzékelt, mintha lassított felvételt nézne. A kidobóember rábámult, úgy meresztette a szemét, mintha valami mocsári szörnyet látna, aztán kétmarokra

kapta a rudat és baseballlos lendítéssel célba vette a sisakos fejet. Patrick nem várta meg, hogy lecsapjon. Előrelépett, a jobb öklével a melák mellkasának közepébe vágott.

A kidobóemberen golyóálló mellény volt, ez felfogta az ütés erejét - ennek köszönhető, hogy életben maradt. A szegycsontja szétzúzódott, a bal oldali bordái közül több megrepedt, az egyik csontszilánk átdöfte a bal tüdejét. Összeroskadt, kinyíló szájából sűrű vér buggyant elő, az orra is vérzett. A földre rogyott. Patrick közel állt hozzá, a vér a dzsekijére és a kezére fröccsent, de nem lett rosszul, nem undorodott, a nyálas vörösség látványa tovább fokozta dühét és még inkább felgerjesztette benne a vágyat, hogy... Milyen vágyat? Patrick nem tudta biztosan, hogy mit akar. Bosszút állni? Információt szerezni? Vagy csak kiadni magából a dühét? Szétverni az első embert aki az útját állja? Fájdalmat okozni valakinek? Bárkinek... Megijeszteni őket, hogy azok is úgy féljenek, ahogy ő félt. Ahogy a családja félt. Meg akarta... - Állj! Rendőrség!

Patrick megfordult. A civilruhás férfi nyakába akasztott láncon rendőrjelvény fityegett. Futva közeledett az Anne Street irányából. A jobb kezét a háta mögött tartotta - valószínűleg abban fogta a fegyverét. Egy pillanatra - megállt és felemelte aranszínű nyomozóplecsnijét.

- Álljon meg! Beszélni akarok magával.

Patrick megigazította a sisakját, és elkattintott egy kapcsolót. A következő pillanatban érezte ahogy a testében szétárad az extra energia. Ellenőrizte a rendszert. Az adatok szerint minden tökéletesen működött, a szeme előtti monitoron megjelentek a környezetére vonatkozó információk. A mikrofonokkal és a sisak belsejébe épített hangszórókkal sem volt probléma. Hihetetlenül erősnek érezte magát.

- Vegye le azt a sisakot! Rajta! - parancsolt rá a rendőr. Patrick nem mozdult. A zsaru előhúzta a háta mögül a jobb kezét, és Patrickre szegezte a fegyverét. - Azt mondtam, vegye le a sisakját! Gyerünk! Vegye le, aztán tegye a kezét a tarkójára, forduljon meg!

- Fegyvertelen vagyok - mondta Patrick. A sisak rendszere elektronikusan felerősítette a hangját.

- Mozduljon már meg! Sisakot le, kezeket tarkóra. Most! - A rendőr döbbenten látta, hogy a furcsa öltözéket viselő férfi egyszerűen hátat fordít neki, és elindul a Bobby John Club hátsó ajtaja felé.

A rendőr eltette a pisztolyát. A pasas fegyvertelen volt. Nem lőhetett rá egy fegyvertelen emberre, viszont elképzelhető volt, hogy a fickó kinyírta a kidobóembert. A gyilkosokat pedig minden rendelkezésre álló eszközzel meg kell állítani. Ha másképpen nem megy, akkor fegyverrel. Viszont ha ennél az örülnél nincs stukker, akkor esetlen jön majd valaki, aki jogtalanul minősíti a fegyverhasználatot, és akkor...

- Jézusom, Dave! Gyere ide és segíts! - kiáltott a rendőr a rádiójába. - Jelents egy kettő-négy-ötöst és egy valószínűsíthető egy-nyolc-hetest. Hívj erősítést, értesítsd a mentőket... Azt hiszem, ez a faszfej megölte a melákot.

Patrick belépett a folyosóra. A konyha irányából egy motoros rohant felé.

Patrick megkeményítette a bal karját, és belevágott a szakállas arc közepébe. A motoros úgy érezhette, mintha fejével nekirohant volna egy acélrúdnak. Patrick a folyosó jobb oldalán megtalálta az ajtót amit keresett. Amikor először a klubban járt ő állt előtte. Most nem őrizték, de zárva volt.

Patrick hátrébb húzódott, lendületet vett, és a vállát faltörő kosként használva nekirohant az ajtónak. Reccsenés - a vastag falap leszakadt az ócska zsanérokról.

A helyiségben két motoros tartózkodott, meg néhány félig meztelen lány. Patrick felismerte az egyik fickót: a múltkor ez akarta széthasogatni azzal a törött sörösüveggel, ez vágta meg Jon Masterst. Ez pasas volt az, aki tudott valamit Mullinsról meg az őrnagyról. Az egyik lány a férfi lábai között térdelt. A többiek Patrick behatolása után felmarkolták a ruháikat és menekülni próbáltak. Az asztalon lévő fémtálcán néhány vékonyka porcsík fehérlett. Krekk vagy kokó...

- Ki a fasz vagy? - üvöltött fel a motoros.

- Az őrnagyot akarom - mondta Patrick. A sisak mögül érkező hang kísérteties volt. - Mondd meg hol van, és ma éjjel nem öllek meg.

A motoros oldalra hajolt, lenyúlt a széke melletti ruhakupacba és a nadrágja alól kirántott egy 9mm-es Glockot.

- Élvezkedés közben még sosem öltem embert! - röhögött. Egyik kezével

visszanyomta a nő fejét a lába közé, a másikkal felemelte a fegyvert és meghúzta a ravaszt. Ugyanabban a másodpercben a szoba egyik sarkában fetrengő másik motoros előkapott valahonnan egy puskát és lőtt. Patrick hátratántorodott, nekivágódott a falnak.

Az első motoros vigyorogva nézte ahogy a sisakos alak a padlóra roskad.

- A picsába, ez jó volt! - mondta, és a biztonság kedvéért beleeresztett Patrickbe még egy golyót. Belemarkolt a nő hajába, oldalra lökte. - Öltözz, te ribanc... Mindjárt megjönnek a zsaruk. Tüntesd el a kokót. Vidd ki a tálcát a konyhába, tedd a mosogatóba. Önvédelem volt. Ezt jól jegyezd meg. Te is, meg a barátnőd is! Vessétek az agyatokba. Ez a marha betört ide, megfenyegetett, és...

- Mi a szent szar? - ordított fel a másik motoros. Mind oldalra kapták a fejüket és elborzadva figyelték ahogy a sisakos férfi feltápászkodik a padlóról.

Egyetlen golyónyom, egyetlen lyuk sem volt a testén. Alig húsz láb távolságból kapott egyet a puskából - a mellén legalább teniszlabda nagyságú véres nyílásnak kellett volna lennie, de... semmi!

- Az őrnagyot akarom! - mondta Patrick ismét. A lányok sikítva felkapkodtak pár ruhát és elmenekültek a kísértet közeléből. A második motoros hörögte maga elé tartotta a puskáját és lőtt. Elkerekedő szemmel, döbbenet figyelte a sisakost, aki nem esett el, hanem jött, és dumált, pedig tizenöt láb távolságból kapott egy golyót!

A férfi elejtette a puskát és futásnak eredt.

- Hé, seggfej! - kiáltott rá a társa. - Gyere vissza, és nyírd ki ezt a barmot!

- Átkozódva célzott és meghúzta a Glock ravaszát. A sisakos férfi megtántorodott, a találatot a mellébe kapta, de ezúttal nem rogyott a padlóra. A motoros rángatta a fegyver ravaszát, már csak tíz lábnyi távolság választotta el a sisakostól, aki még mindig állt. És közeledett. A golyók eltalálták, mert megtorpant és úgy sebzett farkasként üvöltött, úgy tántorgott, mintha a fájdalom és a sokk pillanatokon belül leterítenék, ám aztán... Aztán kihúzta magát és jött. Közeledett!

Patrick elkapta a motoros jobb csuklóját, és a keze élével az alkarra vágott. Csont reccsent, a Glock a padlóra esett. Patrick felemelte a jobb kezét, és a motoros bal kulcscsontjába öklözött. Újabb reccsenés. A motoros térdre roskadt, gyerekként visított.

- Az őrnagyot akarom - mondta Patrick. - Mondd meg hol van, különben megöllek.

- Nem tudom hol van, ember, esküszöm, hogy nem tudom....

Patrick keze előrelendült; eltörte a motoros másik kulcscsontját.

- Ezután a szegycsontod következik - bökött a férfi mellkasának közepére. - Aztán a nyakad fogom eltörni, aztán a koponyádat zúzom szét. Ha életben maradsz vegetálni fogsz. Roncs leszel. Kripli. Beszélj! Hol van az őrnagy?

- Esküszöm, hogy nem tudom! - nyöszörgött a motoros. Az arcát eltorzította a fájdalom.

- Ki lépett kapcsolatba Mullinsszal? Ki találkozott vele ezen a helyen?

- Sosem láttam az őrnagyot! Az egyik embere, az egyik hadnagya tényleg eljött ide, de őt magát nem láttam. Mullins azt mondta, egy farmon fog találkozni a főemberrel, valahol Wiltonban. Nem tudom, hogy pontosan hol. Az élő istenre esküszöm, hogy nem tudom...!

- Németek?

A motoros bólintott.

- Azok... igen. Mullins azt mondta, nem akar üzletelni ilyen káposztazabálókkal, de mégis megteszi, mert jól fizetnek.

- Hol van az a farm? Melyik úton lehet eljutni oda? - Semmi válasz. Patrick a bal karjával átfogta a motoros nyakát, az oldalához szorította. - Letépem a kibaszott fejed, ha nem beszélsz! - A motoros elájult. Patrick eleresztette, hagyta, hogy a padlóra zuhanjon, aztán megfordult és elindult a bár felé. Tudta, hogy a vendégek a lövések hallatán már úgy elmenekültek, akár a patkányok a süllyedő hajóról, de remélte, a másik motorost még sikerül elcsípnie. Ha a fickó ennek a széttört vállúnak a barátja, akkor esetleg tudhatja, hogy hol...

- Megállni! Rendőrség!

Patrick megfordult. Két civliruhás zsarú. Mindkettőnek a nyakában aranyjelvény lógott. A hátsó ajtó mellett húzódtak fedezékbe, és istentelenül nagynak látszó automata pisztolyokat szegeztek rá

- Kezeket fel! Arccal a falhoz! Gyerünk!

Patrick lefutott egy gyors rendszeranalízist. Az akkumulátorok töltési szintje

megfelelt, de eléggé lecsökkent az elmúlt két órában. Úgy számította, már csak egyetlen órára elegendő energiája maradt. Valami gond lehet az energiatárlókkal, gondolta, és a lövések közömbösítése is megkövetelte a maga árát. A szkafander vélhetőleg kibírja, ha ez a két zсарu ráüríti a tárait, de ha menet közben újabb rendőrök jelennek meg, és azok is lövöldözni kezdenek... talán elveszti sebezhetetlenségét. Akkor pedig két lehetősége marad: vagy meghal, vagy megadja magát.

- Fegyvertelen vagyok - mondta a zсарuknak. Felemelte a kezét, a rendőrök felé fordította a tenyerét. - Elmegyek. Ne lőjenek rám. Lehet, hogy bekattanok ha lőnek, és nem akarok ártani maguknak.

- Pofa be! Arccal a falhoz! - ordította az egyik rendőr. Patrick felemelt kézzel elindult az ajtó felé.

- Ó, a francba! - morogta a másik zсарu. - Ez nem fog megállni. Lövéseket hallottam bentről... Leszedjük ezt a seggfejet?

- Nincs fegyvere, az isten verje meg! - mondta a társa. - Nem látok nála semmit.

- Ismét ráüvöltött a sisakos férfira, hogy álljon meg, de az egyre közeledett.

- Baszódj meg - mondta a másik rendőr, és eltette a fegyverét. - Fedezz! - Előugrott, és teljes erőből, támadó rögbicsatár módjára nekirontott Patricknek.

A fedezékben maradó zсарu tompa puffanást hallott amikor a két test egymásnak csapódott. A sisakos fickó hátratántorodott, nekivágódott a falnak, a rendőr viszont a padlóra dőlt, elterült, és meg sem moccan. A sisakos összeszedte magát, újra felemelte a kezét, és tovább közeledett az ajtóhoz. Óvatosan átlépte az eszméletlenül heverő rendőrt.

- Megállni! - üvöltötte az ajtó mellől figyelő rendőr, és célzásra emelte 9mm-es SIG-jét. - Álljon meg, vagy lövök! - Döntött. A partnere a földre került, tehát nem maradt más választása, tüzelnie kellett.

Patrick lépett egyet. A rendőr háromszor rántotta meg a ravasz - két golyó a mellbe, egy a fejbe. Éles sikoltás. Patrick hanyatt vágódott.

A zсарu felkapta a rádióját, reszkető ujjal megnyomta a mikrofon gombját. A fegyver csövét az elterült sisakos irányába fordította.

- Központ, itt Sam egyes-kilences! Lövöldözés. Egy rendőr megsérült. Ismétlem: egy rendőr megsérült. A gyanúsított harcképtelenné téve. Küldjetelek erősítést és egy mentő-...

Elharapta a szót, lélegzet után kapkodva a sisakosra meredt aki lassan, bizonytalanul feltápáskodott a földről, neki támaszkodott a falnak, aztán tovább közeledett az ajtó felé. A negyedik golyó valahol a hasán találta el. A falhoz tántorodott, de aztán kihúzta magát és továbbment. Kilépett az ajtón, eltolta maga elől a rendőrt, és kibotorkált a sikátorba. A zсарu úgy érezte, mintha nem is egy emberi kéz, hanem egy kemény, edzett acélrúd tolt a volna félre, de annyira összezavarodott, hogy nem jutott el a tudatáig ez a részlet.

- Isten anyja! - motyogta. Követte a sisakost, maga elé tartotta a füstölgő csövű pisztolyt, de amikor meglátta a sikátor végében összegyűlt kisebb tömeget leeresztette a kezét. A tömeg szétnyílt, áteresztette a sisakost, aki egyre magabiztosabban, egyre gyorsabban lépkedett, míg végül futásnak eredt és eltűnt a rendőr szeme elől.

A zсарu hirtelen nem tudta, mit kellene tennie. Kövesse a gyanúsítottat?

Maradjon a partnere mellett? Végül megnyomta a rádiója gombját.

- Központ, itt Sam egyes-kilences, a kettes-négyes-ötös gyanúsítottja... - A francba, vajon mire gondolnak a diszpécserék, ha bemondja a rádióba az igazat? Hiszen éppen az imént jelentette, hogy leszedte a pasast... Most jelentse ki, hogy az illető, a lelőtt illető elrohant előle? - A gyanúsított nem vált mozgásképtelenné, a Bobby John Club mögötti sikátorban a Fairfield Street irányába tart. Minden egységnek! A kettes-négyes-ötös gyanúsítottja fekete bőrdzsekit visel, sötét overallt, és valamilyen hátizsákfélét... meg egy arcot takaró motoros bukósisakot! A gyanúsított... a francba, a gyanúsítottnál a jelek szerint nincs fegyver, de ettől függetlenül veszélyes!

***

A Del Paso Boulevard-nál Patrick balra fordult, rátért a Fairfield Streetre. A csizmájába épített minirakéták segítségével felugrott egy üresen álló, egyemeletes nyomdaépület tetejére, majd megállt, és végrehajtott egy gyors rendszertesztet. Az energiatelepek kimerültek, a szerkezet a vésztartalékot használta. Patrick tudta, ez talán elég ahhoz, hogy megszökjön és életben

maradjon, de semmiképpen sem lehet elegendő a további harchoz. Ha most összetalálna pár rendőrrel nem lenne más választása, mint hogy megadja magát. Kapcsolatba lépett egy diszkrét globális pályán álló szatellittel, és rákérte a vizormonitorára a kereső funkciót. A szeme előtt megjelent egy apró vörös pötty, mellette egy távolságot jelző szám. A pötty Jon Masterst jelölte, aki egy speciálisan felszerelt AMC Hummerben autózott. Patrick szakfanderét és a Hummert is ellátták egy-egy olyan jeladóval, amit a szatellit érzékelt, így mindketten figyelemmel tudták kísérni a másik mozgását. Masters alig kéttized mérföldnyire volt a célterülettől, és megpróbált feltűnés nélkül körözni, bár valószínűleg nem sok sikerrel, mert a hatezer font súlyú Hummer az éjszaka és a város közepén sokak érdeklődését felkelthette.

Patrick a minirakéták segítségével addig szökdécselt a Fairfield Street és a Forrest Street háztetőin, míg végül kijutott az Arden Wayre. Az egyik lakóépület tetején meghúzódva addig várt, míg a Hummer a közelébe került. Leugrott a tetőről - egy pázsitfolton landolt, majdnem ráhozta a szívbajt egy férfira, aki alig harminc lépés távolságban éppen akkor szállt ki a kocsijából. Ügyet sem vetett a döbrent emberre. Tizenöt másodperccel később, amikor a rakéták feltöltődtek egyszerően keresztülugrotta a parkolót, és az Arden Wayen lassan haladó Hummertől néhány lábnyira dobbantott le a betonra. A kocsit megállt. Patrick kinyitotta az ajtaját és beszállt. Jon rálépett a gázpedálra, és kihozta a maximumot a hatalmas terepjáróból.

Miután áthaladtak a folyó felett és elindultak a Sixteenth Streeten, délre, a belváros felé, Jon megkérdezte:

- Hogy ment?

- Remekül! Csodálatosan! - felelte Patrick. Levette a sisakját. Jon még nem felejtette el, hogy a BERP-demonstráció után milyen torz volt Patrick arca, ezért félve nézett rá, ám az idősebbik McLanahan ezúttal meglehetősen normálisnak látszott. - Minden pompásan működött!

Patrick egy gombnyomással beindította a Hummer hátuljában elhelyezett gázolajjal működő generátort, azután elővett egy kábelt és a hátizsákja sarkában lévő aljzatba dugta a végét. Nem volt rajta a sisak, így nem kísérhette figyelemmel az energitöltést, de tapasztalatból tudta, hogy a hátizsák akkumulátora harminchatvan perc alatt elegendő naftát képes magába szívni.

- Mára befejeztük, igaz? - kérdezte Jon reménykedve. - Megtudtad amire kíváncsi voltál?

- A pokolba... nem! Úgy fogjuk csinálni ahogy elterveztük! - felelte Patrick. - Sok információt szereztem, de többre van szükségem. Még egy menet, aztán minden a kezünkben lesz ahhoz, hogy kigolyózzuk azokat a szemeket!

- Úgy látom, sikerült felpizskálnod a zsarukat...

- Mindent a terv szerint csinálunk, Jon - ismételte Patrick. - A következő helyszíntől maradj távolabb. Ha valami gáz van a Sac Executive reptéren, a találkahelyünkön fogunk kapcsolatba lépni egymással. A hangárban vagy a toronyban el tudok bújni.

Jon hallgatott. Nem volt inyére a dolog, de tudta, ezt a menetet mindenképpen végig kell csinálniuk.

Rosalee kerület, Elder Creek körzet, Sacramento, California
Valamivel később

Néha napokba telik míg a zsaruk találhatnak egy megfelelő helyet annak a kocsinak, amiben a megfigyelőket elhelyezik. Ideális esetben a kisbuszt vagy kisebb méretű teherautót olyan helyen állítják le, ahonnan a személyzetnek rálátása van a célszemély lakhelyére, elég közel van ahhoz, hogy szabad szemmel is láthassák, esetleg lefényképezhessék az illetőt, a hozzá érkezőket, a tőle távozókat, esetleg belessenek a nyitott garázsajtón - de közben ne ébredjen fel a gyanú a megfigyelt személyben. A kocsit rendszeresen mozgatni kell, nehogy feltűnjön valakinek a jelenléte, ne váljon rablók, vandálok célpontjává.

A megfigyelőmunka során gyakorlatilag csak ülni, várakozni, figyelni és hallgatóni kell, de a feladat mégsem nevezhető könnyűnek. Sőt, kifejezetten kényelmetlen és fárasztó. A helyszíntől és a művelet természetétől függően a megfigyelést végző rendőrök időnként leválthatják egymást, és a pihenők során ehetnek, aludhatnak egy keveset. Sajnos a legtöbb esetben erre nem nyílik

lehetőség; a zsaruk ilyenkor minimum nyolc órán át a kocsi belsejében rostokolnak, és ha nagyon muszáj lenne kimenniük akkor is inkább kemping-toalettet, szemetes zsákokat, vagy üdítő üvegeket használnak, hogy könnyítsenek magukon.

A megfigyelési munka legnehezebb része az iszonyatos bűz elviselése. Az utóbbi időkben már csak néhány zsarú dohányzik a kocsi belsejében, de ennek ellenére a szagok néhány nap eltelte után döbbenetesen összesűrűsödnek. Minden elképzelhető fajtájú és formájú étel illata, verítékűz és dezodorok szaga, a kocsi belsejében megrekedő városi szmog, és azok a bűzök, amelyeknek forrásáról kultúrált társaságban nem illik említést tenni... Ha valaki pár percre elhagyhatja az őrhelyét megkönnyebbulten fellélegezhet, de miután vizelt vagy evett pár falatot és vissza kell térnie még nehezebben viseli el a dolgot, mert a friss levegő után rettenetes újra elmerülni a szagegyvelegben.

A Sixty-fifth Street és a Stockton Boulevard közötti, az Elder Creek Roadtól északra lévő Rosalee kerületben jobbra fehérek laktak, a csinos külvárosi, parkosított utcákban a társadalom alsóközép- és középosztályára jellemző házak álltak. Néhány saroknyival arrébb, az Elder Creek körül egészen más volt a helyzet. Az itt álló házak némelyikén látszott, hogy a tulajdonosa büszke rá és gondozza, ápolja az udvart, gondozza a fűvet és rendszeresen festi a kerítést, ám a legtöbb épületet bérlők vagy albérlők lakták, akik nem sokat foglalkoztak a környezetükkel, akik számára csak az volt fontos, hogy tető legyen a fejük fölött. Ezen a környéken nem csak fehérek éltek, hanem feketék, hispánok, ázsiaiak, és a különböző típusú emberek frigyéből született félvérek, negyedvérek.

A sarkon lévő megfigyelendő épülettől északra álló ház csinos épület volt, gondozott pázsittal, nyírt sövényvel, amelyről még nem vették le azt a vitorlavásznat, amit a tél elején terítették rá, hogy védjék a fagytól. A házat és közvetlen környékét jól megvilágították, az előkertben egy "ELADÓ!" feliratú táblát helyeztek el. A tulajdonosai valószínűleg a szomszédban álló, elhanyagolt, roskatag épület lakói miatt szerettek volna megválni a csinos háztól.

A szomszédos egyemeletes ház elhanyagolt volt, fagerendái elkorhadtak, a vakolat lemállott a falairól. Az udvarán csak itt-ott barnálott néhány fűcsomó, sövény vagy léckerítés helyett drótháló vette körül, ami mögött egy vad pitbull terrier rohángászott áldozatra várva. A kutya már akkor eszelős ugatásba kezdett ha valaki közel került a kerítéshez. Néhány ablakot bedeszkáztak, néhány másikon acélrácsokat helyeztek el.

A zsaruk figyelmét általában a házak látogatói vonják magukra, a jövés-menés, az érkező és a távozó vendégek válnak gyanússá, ám ennek a háznak az esetében a drogellenes nyomozati osztály munkatársai valami egészen más miatt gondolták úgy, hogy érdemes lesz megfigyelés alatt tartani a környéket. Ez a valami nem volt más, mint a házőrző kutya.

Vagyis inkább: a kutyák. A ház első lakóinak egy vad rotweilerük volt, az utánuk érkező lakók egy kistermetű, nagyhangú de egyáltalán nem félelmetes beagle-t hoztak magukkal. A drogüzérek sosem használnak beagle-kezt jelzőkutyaként, ráadásul az udvaron felejtett gyerekjátékok, a reggelente rendszeresen kihordott újságok, a kukába kihajított pizzás dobozok arra utaltak, hogy az épület lakói nincsenek benne a speed-bizniszben, nem főznek kábítószer, nem is kereskednek vele. Néhány hét elteltével azonban fokozatosan eltűntek a ház környékéről ezek a "gyanúoszlító" tárgyak. Már egyetlen játék sem volt az udvaron, egyre több vendég érkezett a tulajdonosokhoz, a kukákból eltűntek a kajásdobozok és zacskók - a speeden élők keveset esznek -, a beagle helyére pedig egy pitbull került. A zsaruk felfigyeltek ezekre az apró, jelentéktelennek tűnő, de valószínűleg nagyon is lényeges változásokra, és megfigyelés alá vették a házat, amelyről gyanították hogy a Sátáni Testvériség tulajdonában áll, és drogelosztó központként működik.

A megfigyelők elhelyezkedtek, de a drogellenes zsaruknak nem sikerült olyan adatokat gyűjteniük, amelyek bizonyítékként is megállják a helyüket. Pedig minden létező rendőrtrükköt bevetettek: a közlekedésiakkal ellenőriztették a házból távozók kocsiját, hátha találnak valamennyi kábítószer; követték a leggyakrabban megjelenő látogatókat, hátha sikerül rábukkanniuk valakire vagy valamire, ami hozzásegíti őket a ház lakóinak lebuktatásához. Bárhogy erőlködtek nem értek el eredményeket. A környéken élők túlságosan féltek a Testvériségtől, egyszerűen nem mertek együttműködni a rendőrökkel. Az összegyűlt adatmennyiség

túlságosan kevés volt ahhoz, hogy el lehessen rendelni a házkutatást, végül a meg kellett szüntetni a megfigyelést, mert az osztály vezetője képtelen volt elfogadható indokokkal alátámasztani a rendőrfőnöknek, hogy miért éppen erre költi a pénzt, miért éppen ezzel foglalja le az emberei kapacitását.

A drogellenes zsaruk azonban biztosak voltak benne, hogy a ház a Testvériség birtokában van, és valószínűleg speedlabor működik benne. Egy olyan labor, ami megúsza a robbantásokat. Gyanították, hogy az épületben minden áldott héten több százezer dollár értékű drog talál gazdára, tehát a labor elég jelentős ahhoz, hogy szálka legyen annak a szemében aki ki akarja csinálni a motorosbandát. Ezek a feltételezések és információk a robbantásokat követően elegendőnek bizonyultak ahhoz, hogy Deanna Wyler újból elrendelje az épület és a környék megfigyelését.

A megfigyelést végzők számára tizenkétórás műszak legnehezebb része az utolsó két-három óra volt. Ilyenkor már a termoszban lévő kávé is kihűl, a hamburgerek óndarabokká keményednek; ilyenkor már lassú a vérkeringés, és az ember úgy érzi, mázsás súlyok húzzák lefelé a szemhéját. A kocsiban lehűlt a levegő, az ülések megbüdösöttek, a kamerával egybeépített messzelátó nézőkéjét síkossá változtatta a hozzátapadó homlokokról lecsorgó veríték.

Ezen az éjszakán csak néhány látogató közeledett a házhoz, de egyik sem ment be - a pitbull mindegyiket elriasztotta. Az egyik látogató addig kiáltozott, míg a házból előjött valaki. A megfigyelést végzők remek fotókat készítettek a nagydarab, motoros külsejű, hosszú göndör haját és szakállt viselő, bőrmellényes fickóról, de ennél nem jutottak messzebb.

A szuperérzékeny mikrofon segítségével a zsaruk végighallgathatták a látogató és a motoros beszélgetését.

- Mid van, haver? - kérdezte a látogató rekedt, krakogós hangon.

- Mi kell? Azom van, ami neked kell, haver. - A drótkerítésnél találkoztak; a motoros úgy viselkedett, mintha nem tetszene neki, hogy ki kellett jönnie a ház biztonságát adó falai közül.

- Mi az isten van, haver? - kérdezte a vásárló dühösen. - Tudod te, mi kell!

- Hol élsz, szarfaszú? Szar sincs az utcákon. A Testvériségnek annyi. Ez van, haver. A nagy semmi, az van.

- Ne csessz ki velem, haver!

Az egyik zsaruk kinézett a kisbusz ablakán.

- Ezzel szart se érünk - jegyezte meg. - Akár a cserkészlányok sütijétől is dumálhatnának. - Tisztában volt azzal, hogy az elhangzottak nem minősülnének bizonyítéknak a bíróság előtt. - Gyerünk, fiúk, kössétek már meg az üzletet!

A motoros és a látogató végül leboltolt egymással. A látogató átdugott a kerítésen egy huszást, a motoros pedig kiadott neki egy zacskót, amiben kristályos, fehér por volt - a normál speedadag töredéke. A rendőrök fényképeket készítettek.

- A bíróságon kiröhögnek minket, ha csak ennyit teszünk az asztalra - mondta a zsaruk. - Nagyobban csináljátok, fiúk! Egy francos kisadag ahhoz se elég, hogy két hétre bevarrjanak benneteket.

- Alig van drog az utcákon - mondta a társa komoran. - Senki sem mer nagyobb mennyiséggel foglalkozni. Be vannak tojva, hogy rájuk szállnak azok, akik kicsinálták a Sátáni Testvériséget.

- Egy hét, és a bátor speedszakácsok újra munkához látnak - mondta a harmadik rendőr. A vásárló közben odébbállt, a motoros pedig visszasietett a házba. - Mostanában semmi érdemleges nem történik.

- Politika - mondta a házat figyelő zsaruk. - A rendőrfőnöknek és a polgármesternek szükségük van valamire, amit előadhatnak a sajtótájékoztatókon. Valamire, amivel bebizonyíthatják az embereknek, hogy ők tartják a kezükben a kormánykereket. Közeledik a választás, és...

- Hoppá! Jött valaki! - szólt közbe a kamerás rendőr. - Hú, már fáradok. Észre se vettem, úgy jött ide. - Elfordult, megdörzsölte a szemét, aztán ismét a készülékbe nézett. - Középmagas, úgy hét láb kilenc hüvelyk... Zömök. Bőrcucc van rajta. Dzseki, és bőrnadrág. Hogy a francba képesek ezek ilyesmit hordani? Sisakja is van, olyan állvédős motorosbukó...

- Nem hallottam Harley-dörgést - jegyezte meg a házat figyelő rendőr. - Pedig az ilyen gépek úgy mennek, hogy három saroknyira elhallatszík.

- Nem látok motort.

- Nem? Hm... - A rendőrökben feltámadt az érdeklődés. - Mit csinál az ürge?

- Ööö... Na! Besétált a kapunb. Az a pitbull fel fogja zabálni. Még a bőrcucca

se fogja megvédeni a szerencsétlent.

- Ez nagy menet lesz. - A kamerás rendőr kinézett a kisbusz ablakán. - Itt jön a kutyuska, és megvédi a gazdi otthonát... - Valamennyien tisztán hallották a pitbull dühödt hörgését. - A pasas biztos törzsvendég. Talán abban bízik, hogy a kutya megismeri.

- Nem hiszem. Ez a dög támadni készül... Ó, a francba, ez elkapja! Mássz fel a kerítésre, faszikám!

A pitbull támadott. A pofáját eltátva vetődött előre, a fogai megcsillantak a verandán égő lámpák fényében. A bőrruhás férfi jobb csuklóját kapta el, aztán... eleresztette. A rendőrök értetlenül figyelték a kutyát, ami a fejét rázva, ugatva és hörögve a bőrruhás fickó bal bokájára vetette magát. A lejátszódó jelenet kísértetiesen hasonlított az előzőre: a kutya harapott, de rögtön eleresztette a férfi lábát. A rendőrök látták, a fickó egy kis hátizsákot tart a jobb kezében. A kutya harmadszor is nekirugaszkodott, ezúttal a férfi bal kezét, az ujjait kapta el, és rögtön utána oldalra rántotta a fejét. A mozdulatban annyi erő volt, hogy a fickó oldalra perdült, a keze lejjebb ereszkedett, de aztán...

A bőrruhás olyan könnyedén rázta le magáról a pitbullt, mintha csak egy szúnyogot hessegetne el. Ökölbe szorította a kezét és a kutya koponyájának oldalára csapott. Az állat fájdalmasan felvonyított, és úgy terült el a földön, mintha telibe kapták volna egy baseball ütővel.

Furcsa, gondolták a rendőrök. Az ütés nem látszott valami erősnek...

- És a kutya... kinyúlt! - kiáltotta az egyik zsaru. - Ha! Ez feladja! Még sosem láttam pitbullt ami a farkát behúzza menekül! Mi a francot használt ez a manusz? Ideggázt, vagy mit?

- Talán buzogány van nála - mondta a társa.

- Semmit sem láttam a kezében. Spray sincs nála. Különbenis, az ilyen rohadék kutyák ellen, mint ez a pitbull, szart se ér a spray. Szerencsés a pasas. Lehet, hogy be van drogozva, és nem érzi a fájdalmat. Na, majd fog üvölteni, ha elmúlik a speed hatása! Ezek mindenre képesek egy kis anyagért. Figyeljete csak! Mi lenne, ha megkérdenénk a fickót, hogy van a keze, és mit csinált a kutyával?

- Szarok rá! - mondta a megfigyelő csoport vezetője. - Engem inkább az érdekelne, hogy mi van a hátizsákjában. Nézzétek! Letett az ajtó elé egy csomagot. Lehet, hogy ő a szállító?

- És csak úgy leteszi az ajtó elé a drogot? Mint a pizzafutárok a kaját? Hívjon bátran, harminc percen belül megkapja az anyagát, és...

Hatalmas erejű robbanás rázta meg a kisbuszt. A rendőrök feje úgy billent hátra, mintha valaki homlokukra csapta volna őket. Néhány másodpercre megvakultak a fénylobbanástól.

- A picsába, mi volt ez? - kérdezte az egyik a szemét dörzsölgetve. -

Felrobbantott egy bombát, vagy mi?

- Úgy néz ki... Biztos el akarta helyezni a robbanóízét, ami működésbe lépett mielőtt a pasas megugorhatott volna. - Tapogatózva megkereste a rádióját.

Remélte, a készülék a helyes csatornán van; a kijelzőből semmit sem látott. -

Központ, itt a négy-négyes különleges egység. Tűzoltókat és tűzszerészeket kérünk! Kilenc-kettes-hetes robbanás történt! Minden egységnek! Kilenc-kilenc-négyes helyzet. Ismétlem: kilenc-kilenc-négyes! - A déli körzet járőrparancsnoka vette az adást, megismételte a 994-es kódot, és mindenkit figyelmeztetett, hogy ne feledkezzen meg a bombaveszély esetére vonatkozó előírásokról: a helyszíntől számított két háztömbnyi körzetben tilos a rádiók és a mobil telefonok használata.

Eltartott pár percig míg a kisbuszban ülő rendőrök visszanyerték a látásukat. Amikor újra belenéztek a kamerákba és a messzelátókba látták, hogy a bőrruhás fickó a hátán fekszik az udvaron. A robbanás ereje jó tíz láb távolságba repítette.

- Na, ez telibe kapta - mondta az egyik zsaru. - Remélem, a mentősöknél lesz kiskanál. Szükségük lesz rá, mert... - Elhallgatott, hitetlenkedve eltátotta a száját.

A bőrruhás férfi, aki egy másodperccel korábban még halottként feküdt a földön... hirtelen felállt, és a ház szétroncsolt ajtajához sietett.

***

Patrick az audiorendszerén keresztül hallotta a kutya hörgését, a mikrofonok még

a nedves fűvön futó lábak puha dobbanásait is érzékelték és továbbították neki, de csak akkor látta meg a pitbullt amikor az már elkapta a csuklóját, aztán a bokáját, végül pedig a bal keze ujjait. Nem érzett fájdalmat, de a hatalmas vadállat látványa félelmet gerjesztett benne. Ennek ellenére nem akart bántani a kutyát, csak az állkapcsait szeretne volna szétfeszíteni. A keze azonban mintha önálló életet élt volna - az ökle meglendült, és undorító hang kíséretében hozzácsapódott az állat fejéhez. A kutya felvonyított, a földre zuhant. A füléből vér szivárgott.

A rohadékok, átkozódott Patrick, egy kutyát küldenek ki, hogy megvívja helyettük a csatájukat! Megpróbálta elfojtani az agyát zsibbasztó dühöt, de képtelen volt rá. A robbanószerrel teletömött hátzissákok az ajtó elé dobta, megkereste azt az FM csatornát, amin keresztül aktiválni lehetett a detonátort, és robbantott. A robbanás tőle néhány lépésnyire következett be. A sisak vizorja abban a pillanatban elhomályosult, így a fény nem vakította el. A szkafanderbe épített környezetkiegyenlítő rendszer automatikusan felfokozta a hűtőfolyadék mennyiségét, így közömbösítődött a hőhatás, de a légnyomás ellen nem védekezhetett. Hanyatt vágódott, hátrébb repült néhány lábnyival, a földre zuhant. Amikor kinyitotta a szemét már nem csak az agyában, de az egész testében ott izzott a vörös-forró düh. Megmozdította a karjait aztán a lábait, végül a törzsét - minden jól működött, sehol sem érzett fájdalmat. Gyors rendszerellenőrzés következett: az energia felét már elhasználta, négy órára elegendő adagja maradt. A robbanás előtt hatórányi volt a készlete - a nagy bummm jó sok szuflát kiszívott a szkafanderből. A többi érték a normális közelében volt.

A robbanás feltépte az ajtót, szétzúzta a fel egy részét, és megszüntette a ház áramellátását, de kintről éppen elég fény szivárgott be ahhoz, hogy Patrick, miután belépett, szemügyre vehesse a környezetét. A nappaliban állt, távolabb egy konyhát látott. A helyiség úgy nézett ki, akár egy szemétbánya. A robbanás is megtette a magáét, de a szoba már korábban sem volt alkalmas arra, hogy emberek éljenek benne. Mindenütt szemét, a falakon festéksprayvel felfújt graffitik...

A bal oldali folyosón egy magas, vékony fickó jelent meg. Olyan fekete kezeslábas volt rajta, amelyet a kommandósok vagy a különleges osztagok tagjai viselnek. A derekán és a mellkasán keresztben katonai bőrszíjak feketélltek, a szája elé kendőt kötött. A kezében egy kisméretű géppisztolyt tartott. Célba vette Patricket és lőtt. A sorozat rövid volt, a csőből csak három golyó robbant elő. Patrick hátratántorodott. Nem érzett fájdalmat, de meglepődött. A testét erős áramütés érte. A francba, átkozódott, azt hittem, ezt a problémát már kiküszöböltük! Az áramütés hatására elhomályosult a látása. Ahogy hátralépett megbotlott egy nagyobb törmelékdarabban, elvesztette az egyensúlyát és a falhoz csapódott.

- Stirb, du Teufel! - üvöltötte a kommandós. Célba vette Patrick fejét és ismét meghúzta a ravaszt.

Patrick érezte a sisakhoz csapódó golyók erejét, de ez lágy cirógatás volt ahhoz a fájdalomhoz képest, ami az áramütés hatására áradt szét a testében. A kín elviselhetetlen volt, mintha minden egyes idegszála lánggra lobbant volna, mintha minden idegvégződése úgy szikrázna, ahogy a turbós versenyautók, de közben... istenetelenül jó érzés volt!

A kommandós úgy bámult rá, mintha egy sírból kiemelkedő zombit látna.

- Wer bist du? - ordította.

Patrick felemelte a karját és támadott. A kommandós felsikoltott, hanyattdőlt és bezuhant az apró konyhába. Patrick dühödten föléje hajolt, ballal megmarkolta az arcát, párszor a padlóhoz csapta a fejét. Az ujjai kemények voltak akár az acéltüskék. Letépte az arcról a kendőt - egy riadt, szőke gyerek bámult rá.

- A drogok! - hörögte Patrick a sisakja hangszóróján keresztül. - Hol szereztétek a drogokat?

- Drogen? Ich weiss nichts! - visította a katona. - Lass mich los!

- Ki a franc vagy? - kérdezte Patrick. - Német vagy? Deutsch? - Nem kapott választ. - Ki vagy? Az őrnagynak dolgozol? Kommandeur? Der Major?

A katona hallgatott, de Patrick leolvasta az arcáról a választ. Tudta, jó helyen keresgél.

- Hol van az őrnagy? - Patrick megpróbálta összeszedni hiányos némettudását; már évek óta nem használta ezt a nyelvet. - Vere... nem, az istenit, wo ist der Major, seggfej?

- Nem válaszolok! - mondta a katona iskolás angolsággal. Oldalra nyúlt, a bal kezével előrántott egy kést a bakancsa szárából, Patrick mellkasa felé döfött. Patrick elkapta a csuklóját, de már nem háríthatta a támadást, csak az erejét csökkenthette...

A kés pengéje a szkafander felé közeledett, megérintette, felhasította. A sisakban megszólalt egy figyelmeztető hang. A résből előtört a hűtőfolyadék, a penge átvágta a szkafander belső, vékony pamutrétegét, megérintette Patrick bőrét.

A szkafanderben olyan erős elektromosság cikázott végig, hogy Patrick felüvöltött a fájdalomtól és oldalra gurult. A katona kihasználta az alkalmat, talpra ugrott, és a konyhán keresztülszáguldva feltépte a hátsó ajtót.

A szkafander nem működött - egy francos kés tönkre tette! Patrick megkereste a rést. Kicsi volt, alig egy hüvelyk hosszú... Értetlenül megcsóválta a fejét. A BERP megvédte a bombától, a robbanásoktól, a lövésektől, de egy szimpla késszűréstől már nem védi meg?

Patrick elvégzett egy rendszerellenőrzést. Tudta, néhány percen belül elszivárog a hűtőfolyadék, és ezt követően nem lesz valami kellemes élmény a szkafanderben maradni. Megkönnyebbült. A rendszer működőképes maradt! Egy kis vágás nem tette tönkre a BERP-et. A rendelkezésére álló energiamennyiség még elég volt pár órára.

El akarta kapni a németet, hogy addig kínozza amíg mindent elmond amit az őrnagyról tud. Aktiválta a sisak tompított reflektorát és elindult a hátsó ajtó felé. A konyhába lépve megtorpant. A vériszamos padlón egy test feküdt, egy nagydarab, hosszú hajú férfi teste. A karját és a vállait tetoválások borították, a fején golyóütötte lyukak vöröslöttek. A kommandós lőtte le? Mi az ördögöt keresett egy német kommandós a Sátáni Testvériség egyik házában? Az őrnagy is német... Mi lehet a kapcsolat a részletek között? Lehet, hogy a terroristák, akik a bombákkal gyakorlatilag megsemmisítették a sacramento-i drogggyártókat, most a Testvériség életben maradt tagjaira vadásznak?

Eltakarítják a megmaradt szemetet? Ez legalább valami nyom, amit követve talán el lehet jutni hozzájuk...

Patrick valami hangot hallott a ház hátuljából. Visszalépett a konyhából, végigment a folyosón. A hang a jobb oldali hálószobából érkezett. A búzt még a sisak szűrőrendszere sem bírta teljes egészében semlegesíteni. Patrick körülnézett. törmelék és szemét mindenütt. Vegyszerszag. Különböző vegyi anyagok maradványai. Valószínűleg az itt készülő drog alapanyagai... Az egyik fal mellett nedves, foltos takarókból kialakított fészekféle. A mocskos párna mellett üres konzervdobozok. A hely olyan volt, mintha egy kisgyerek kuckója lenne. A rohadt állatok, káromkodott Patrick. Ilyen... embertelen körülmények között tartják a gyereket!

A balra lévő fürdőszobát a robbanás félig romba döntötte. Patrick körülnézett. A szívzaggató hangok, a gyermeki sírás zajai abból az irányból érkeztek. Belökte maga előtt a félig leszakadt ajtót. A fürdőszobában egy kislányt talált, az aprócska testet félig betemette a törmelék. A gyermek nem lehetett több két-három évesnél. Vézna volt, piszkos, látszott rajta, hogy vele sem törődnek többet mint a házzal. A fején véres sebek - a jelek szerint a robbanás pillanatában éppen a fürdőszobában tartózkodott.

- Nyugalom, kicsikém - mondta Patrick halkán. - Kiviszlek innen. - A gyerek visítani kezdett, vad, metsző hangokat hallatott. A szeme kidülledt, egész testében reszketett a félelemtől. Kétségbeesett igyekezettel próbált kimászni a törmelék alól, de a mozgással csak azt érte el, hogy újabb vakolatdarabok csúsztak köré. Patrick, ügyet sem vetve a visongásra, kiszabadította, szelíden lefektette a folyosó padlóját takaró mocskos szőnyegre.

Lézerhologramos vizormonitorát használva kiválasztotta a California-Davis Egyetem Medikai Központ diszpécserének VHF frekvenciáját, amit akkor ismert meg amikor az öccse mellett volt a kórházban.

- Davis diszpécser! Küldjön egy mentőkocsit a Sixty-fifth és a Rosalee Heights sarkán lévő lakóházba - rádiózta. - A sérült nőnemű gyermek, körülbelül kétéves, a hátán és a fején sérült meg, valószínűleg sokkhatás érte. Vette? Vétel!

- Azonosítatlan hívó, itt a Davis Medikai Központ diszpécser. Ön hivatalos használatra fenntartott frekvenciát használ. Ha mentőkocsit kér, szálljon ki a vonalból, keressen egy telefont, és tárcsázza a 911-et.

- Ide hallgasson! A Rosalee-ben vagyok egy drogos banda házában. Van itt egy

halott kábítószír-kereskedő, meg egy kislány, aki egy robbanás során sérült meg
- válaszolta Patrick. - A rendőrség már elindult. Küldjön egy mentőkocsit.
Azonnal! - Bontotta a vonalat, és lehajolt a kislányhoz.
A gyermek elvesztette az eszméletét. Patrick döntött. A kislányt elsősegélyben
kellett részesíteni. A mentők mindjárt ideérnek, de addig is...
Hirtelen éles kiáltást hallott.
- Te mocskok! Takarodj onnan!
Valami a sisakjához csattant.
A folyosó másik végében egy félig meztelen nő állt, egy alumíniumból készült
baseball ütőt tartott a kezében. Patrick nem tudta megtippelni a korát, talán
fiatal volt és szép, de a drog eltorzította, felpuffasztotta az arcát. A bőrét
fekélyes sebek csúfították, a haja ritka, fakó és zsíros volt.
- Kibaszott zsaruk! Hagyjatok békén minket! - ordította a nő, és újra felemelte
az ütőjét. Patrick nem védekezett; az alumíniumrúd a jobb vállára csapott.
- Ez a maga lánya? - kérdezte. - A maga gyermek?
- Baszódj meg!
- Hogy hagyhatja, hogy egy gyerek egy ilyen ocsmány helyen éljen? - üvöltötte
Patrick. - Hogy hagyhatja, hogy abban a szobában aludjon, ahol maguk a drogot
kotyvasztják?
- Ha kell neked, akkor csak vidd el nyugodtan! - visította a nő. - Úgyse csinál
mást, csak sír meg hány, meg sír, meg okádik egész nap! Vidd innen a picsába! -
Közelebb lépett, hogy újra megüsse Patricket.
Patrick oldalra, a nő arcába rántotta a bal vállát. Az emberroncs úgy pattant le
rőla, minth az elütött biciklis a kamionról. Sikítva összerogyott, aztán kezét
vérző, törött orrára szorítva visszamászott a hálószobába.
Patrick kivitte az eszméletlen kislányt a nappaliba. Az egyik sarokban talált
egy ruhakupacot. Felszedett pár rongyos, koszos pólót és pulóvert, amennyire
tudta betakargatta a törékeny kis testet. Istennek hála a kislány légzése
normális volt - talán csak a félelem miatt ájult el, és mégse kapott sokkot.
Patrick körbefordult, hogy valami párnafélét keressen amit a feje alá
csúszthat...
- Sacramentoi rendőrség! Álljon meg!
Patrick hátrafordult. Két farmeres, tornacipős, dzsekis férfi állt a szétzúzott
ajtóban. A rendőrök rászegezték automata revolvereiket.
- Engedelmeskedjen, miszter! - szólalt meg egy másik hang. A konyha felőli
oldalon, a hátsó ajtónál is állt két rendőr, ezek egyenruhát viseltek.
Patrick feléjük fordult, a kezét a combja mellett tartotta, kifelé fordította a
tenyerét.
- A gyermek megsérült - mondta. - Kihívtam a mentőket. Jó lenne, ha valaki hozna
egy elsősegélyládát.
- Ne mozduljon! Emelje fel a kezét! Látni akarom mind a kettőt! - parancsolt rá
az első zсарu.
- Nincs nálam fegyver. Segíteni akarok ennek a kislánynak. A robbanás során
sérült meg, és...
- Forduljon meg, arccal a fal felé, kezeket fel, lábakat szét! Gyerünk! Mozgás!
Patrick összezavarodott. A fal felé fordult. Gyűlölte a Chandlerhez meg a
Baronához hasonló embereket, de a vérében volt, hogy engedelmeskednie kell a
rendőröknek. Gyermekkorától fogva arra tanították, hogy együtt kell működnie a
zсарukkal. Mindenkitől ezt hallotta. A rendőrök fontos munkát végeznek. Az
ártatlanokon próbálnak segíteni. Nem szabad ellenük fordulni...
- Itt van egy halott - jelentette az egyik egyenruhás rendőr. Felkapcsolta az
elemlámpáját, a fénykört a hullára irányozta. - Több lövés... szúrásnyomok...
Az egyik civil ruhás rendőr végigmérte Patricket, meglátta ruháján a
vérvnyomokat.
- Maga ölte meg? - kérdezte.
- Nem - válaszolta Patrick. - Volt itt egy ember. Egy fickó, amolyan kommandós
vagy katona lehetett. Németül beszélt. A hálószobában van egy nő. Nem tudom,
összesen hányan lehetnek a házban.
- Majd szétnézünk. - Az egyenruhás rendőrök előhúzták fegyverüket és elindultak
a hálószoba irányába.
Az első civil ruhás megkérdezte:
- Maga robbantotta be az ajtót?
- Igen.
- Letartóztatom. Jogában áll hallgatni...

- Maguk figyelték ezt a házat - mondta Patrick dühösen. - Miért nem hatoltak be? Miért ücsörögtek tétlenül?

- Honnan tudja, hogy figyeltük az objektumot?
Patrick a rendőrökre nézett.

- Az orruk előtt kötöttek meg egy drogüzletet, és maguk...

- Arccal a fal felé! - rikoltotta a rendőr. Keményen a falhoz vágta Patrick sisakos fejét.

- Ez az! - hallatszott egy éles hang. A hálósobából elővezetett nő orrából ömlött a vér, a kezét már megbilincseltek, a vállára takarót terítettek. - Ez a zsarú ütött le! Meg akart erőszakolni! Amikor védekeztem elkapta a kislányomat és azt mondta, meg fogja ölni!

A nő kiért a nappaliba, és meglátta a konyhában fekvő férfit. Felsikoltott.

- Ó, istenem! Ez a férjem! Ez az ember megölte a férjemet! Ez a gyilkos vadállat megölte a férjemet!

- Nyugalom, hölgyem - mondta az egyik egyenruhás rendőr. - Már lefogtuk. Letartóztattuk.

Az egyik zsarú elkapta Patrick bal csuklóját, megcsavarta és lefelé húzta. Patrick védekezni próbált, de rá kellett jönnie, hogy a BERP-szkafander az ilyen típusú támadásnak éppúgy képtelen ellenállni, mint a késszúrásnak. Az anyag csak akkor aktiválódott, ha hirtelen érte valamilyen erős hatás.

- Lazítsa el a karját, jóbarát! - parancsolt rá a rendőr. - Ne álljon ellen, különben kénytelenek leszünk erőszakot alkalmazni. - A másik zsarú Patrick állkapcsa alá dugta az ujját, megnyomott egy ideget. A fájdalom éles volt, Patrick csillagokat látott. A harmadik zsarú megpróbált hátulról a térdhajlatába rúgni, hogy a földre kényszerítse. Patrick rádöbbsent, a három férfi könnyedén legyűrheti, és a bilincs bármelyik pillanatban rácsattanhat a csuklójára.

- Ne nyúljanak hozzám! - mondta. Ideges volt és dühös, de megpróbált nyugodt hangon beszélni. - Nem akarok kárt tenni magukban. Magukkal megyek, de ne próbáljanak ártani nekem!

- Akkor ne álljon ellen, és tegye hátra a kezét - mondta az egyik rendőr.

- Nincs szükség bilincsrre! - kiáltotta Patrick. - Magukkal megyek. Eresszenek el! - A rendőrök már majdnem legyűrték, ketten a karjaira csimpaszkodtak, a harmadik a bilincsel vacakolt. Gyorsan fáradt.

- Az nem fog menni, pajtás. Szükség van a bilincsrre. A mi érdekünkben. Ha biztosak lehetünk abban, hogy együttműködik velünk levesszük. Nem lesz magán sokáig, és nem fog fájdalmat okozni ha nem áll ellen. Lazítson, pajtás. Minden gyanúsítottat ráteesszük a bilincset. Ez amolyan... rutindolog. Ne pánikoljon rajta. Észre sem veszi, és máris túlvagyunk a dolgon. Senki sem akar megsérülni...

- Akkor eresszenek el! Mindent megteszek amit mondanak...

- Nyomj oda neki! - kiáltotta valaki. Patrick sisakjának elejére könnygáz fröccsent. A védelmi rendszer közömbösítette az anyagot, éppen csak egy szippantásnyi kerül belőle a sisak alá, de ez is olyan kellemetlen volt, hogy Patrick agyában összezavarodtak a gondolatok. Megijedt. A négy zsarú egyszerre vetődött rá, hátrafelé rántották. Hanyatt vágódott. Egy kar feszült a torkához, egy térd nyomódott az ágyékába. Megpróbálták lerángatni róla a sisakot... Abban a pillanatban amikor hangos csattanással a padlóhoz vágódott az elmúlt néhány percben enyhévé vált elektromos hullámok újra felerősödtek, iszonyatos kint okozva tértek vissza. Patrick felsikoltott; a hangot az elektronikus szerkezet mély, hörgésszerű üvöltéssé változtatta. Az egyik egyenruhás rendőr - az, amelyik a térdét Patrick ágyékába nyomta - hirtelen lélegzetelállító ütést kapott a gyomrába. Nem is ütés volt, inkább rúgás - Patrick a térdét felrántva támadott rá. Ha nincs rajta golyóálló mellény bizonyára eltörik néhány bordája. Felkiáltott, de csak akkor hagyta abba a harcot amikor Patrick a másik térdével is belerúgott. A két civil ruhás rendőr eközben lefogta Patrick karjait. Úgy ránehezdedtek, hogy egyetlen tagját sem bírta mozdítani - a feje kivételével. Felemelte a padlóról a vállát, lefejelte az egyik zsarút, aztán a másik oldalra fordult és adott a másiknak is. Vér fröccsent. A rendőrök kitartottak, de Patricknek végül mégis sikerült kiszabadítania a jobb kezét. Ennyi éppen elég volt. Egy laza ökölcsapás - a rendőr azt hihette, vasdarabot vágta az arca közepébe. A másik civilruhást is leütötte. Az egyenruhás zsarú közben magához tért, és megsorozta a fejét, betérdelt a bordái közé, de úgy érezhette magát, mintha téglafalat püfölné. Végül nem tehetett mást, kifulladásra, fájó kézzel és térdevel lefordult a fogolyról. Patrick oldalra gurult és felpattant. A rendőr is

felállt.

A rendőr előrántotta a fegyverét, célba vette Patricket.

- Ne mozdulj, seggfej! - üvöltötte. - Nehogy megmozdulj!

Patrick újra felemelte a kezét. Elvégzett egy rendszerellenőrzést. Azonnal észrevette, hogy problémája van. Az energia már csak egyetlen órára volt elegendő, pedig alig pár perc telt el azóta, hogy utoljára megnézte. Fogalma sem volt róla, hogy a szkafander még mindig képes-e megvédeni a lövésektől. Ideje volt odébbállni.

- Jól van, ide hallgassanak! - mondta. - Elmondom az igazat. A maguk oldalán állok. Én robbantottam be az ajtót, mert be akartam jönni ide. Tudta, hogy megfigyelik a házat, de maguk csak akkor hatolhatnak be az ilyen helyekre, ha konkrét bűncselekményt észlelnek. Nem fogom bántani magukat, de ne próbáljanak letartóztatni.

- Jól van, jól van, hozzád se fogunk érni! - mondta az egyik civil ruhás rendőr. Már ő is elővette a fegyverét, de jóindulata jeléül átvette a bal kezébe. - Ha azt mondd, hogy velünk vagy, akkor biztos úgy van. Helyes. Nem próbálunk ártani neked. Csak válaszolj pár kérdésre... Ennyi az egész. Csak ennyit kérek. Emlékeztetlek, jogodban áll hallgatni, jogod van az ügyvédet fogadni, és jogodban áll az is, hogy csak az ügyvéded jelenlétében válaszolj. Megértetted amit mondtam?

- Igen.

- Helyes - mondta a zsaru. - Semmi okunk rá, hogy kárt tegyünk egymásban. Mi csak a munkánkat végezzük. Ha ártatlan vagy, pajtás, ha okkal tetted azt, amit csináltál, akkor minden rendben lesz. De együtt kell működnöd velünk. Mi lenne, ha azzal kezdenéd, hogy leveszed a sisakodat?

- Azt már nem! - mondta Patrick. Megcsóválta a fejét. - Ejnye... pajtás... csak az időt akarod húzni, míg megérkezik az erősítés. Így van? - A sisakjába épített komminukátor új VHF rendszerének segítségével behallgatott néhány rendőrségi csatornába. - Két egység, az őrmester meg egy tűzoltó osztag tart errefelé. Mire megérkeznek én már rég nem leszek itt...

- Nehogy megpróbálj lelépni, pajtás! - mondta a zsaru. - Egy gyilkosság gyanúsítottja vagy. Lehet, hogy fegyvert tartasz abban a hátizsákban. Leütötted, vagyis majdnem kicsináltad az egyik emberemet, szóval lehetséges, hogy valahol másutt is fegyvert tartasz magadnál. Ha megpróbálsz elfutni rádlőhetünk. Egész nyugodtan megtehetjük. Meg fogunk ölni, ha muszáj lesz, bár semmi kedvünk hozzá. Szóval csak maradj nyugiban. Ne mozdulj.

Patrick még egyszer ellenőrizte a rendszert. Az energia már csak negyven percre volt elég. Kevés idő, de éppen elég ahhoz, hogy elmeneküljön.

- Még egyszer mondom - fordult a rendőrök felé. - Nem vagyok az ellenségetek. Ne harcoljatok ellenem. Azok a fickók az ellenségeitek, akik felrobbantották azokat a francos bombákat. Rájuk vadásszatok, ne rám. Együtt kell működnünk.

- Ne mozdulj! - figyelmeztette a zsaru. - Le vagy tartóztatva! Ne mozdulj, különben lövök!

Patrick tudta, el kell tűnnie mielőtt megérkezik az erősítés. Beindította a csizmájába épített rakétákat, célba vette a berobbantott ajtót. Lövések dörrentek - az egyik lövedék a jobb vállát találta el, a többi a hátát. Mindegyik becsapódás után úgy érezte, mintha elektromos áramot vezettek volna a koponyájába és a szívébe. Nekicsapódott a bezúzott ajtó jobb oldalának, megkapaszkodott, oldalra perdült, és kivetődött az udvarra.

A ház előtt kisebb tömeg gyűlt össze. Az egyik nő felsikített.

- Rendőrség! - kiáltotta valaki a házból. - Emberek, el az utcáról! Maga! Álljon meg! Ne mozduljon onnan!

Patrick előtt, úgy tizenöt láb távolságban egy egyenruhás rendőr kuporgott a járőr-kocsija mellett. Az autó tetején vörösén, kéken villogtak a fények, a reflektorok egyenesen a menekülőre világítottak. Patrick balra fordult, hogy megkerülje a kocsit. A rendőr kétszer rálőtt. A tömeg felhördült amikor Patrick a földre zuhant, de ez a hang suttogás volt ahhoz az üvöltéshez képest ami akkor szakadt ki az emberekből amikor felállt.

A vizormonitoron figyelmeztető jelek villantak fel. Istenem, gondolta Patrick. Már a tartalékenergiát fogyasztotta, azt a készletet, azt a készletet, amit kizárólag vészhelyzet esetén lehetett igénybe venni, nem harchoz; akkor, amikor a menekülés és az életben maradás a tét. Ennek az energiának elvileg egy óráig kellett elegendőnek lennie, amikor beindult a fogyasztása különböző jelzések figyelmeztették a szkafander viselőjét, hogy ideje elhagyni a hadszínteret. Patrick eddig még

egyszer sem kapott ilyen jelzést, így nem is tudhatta, hogy a bekapott lövések mennyit fogyasztanak el a tartalékenergiából. Miután a kocsi mellett guggoló rendőr eltalálta a kijelzők azt mutatták, hogy az egyórányi készlet harmincpercesre csökkent. Gyanította, ha még néhányszor telibe trafálják akkor ennyi ideje sincs.

- Megállni! - kiáltotta az egyenruhás rendőr a járorkocsi mellől. - Hasra! Feküdjön a földre, különben lövök!

Hirtelen éles sziszegés hallatszott, a tartályából kitörő sűrített levegő hangja, aztán... Patrick eltűnt.

- Ott van! - ordította valaki. Mindenki megfordult. Patrick a fél háztömbnyi távolságban lévő, a helyszín felé igyekvő tűzoltó autó mellett jelent meg. Ledobbantott a betonra, megfordult, végigrohant a Sixty-fifth Streeten, és ismét eltűnt a rendőrök és a bémészködők szeme előtt. A rendprkocsik és a sheriffhivatalhoz tartozó járőrök üldözőbe vették, de hiába igyekeztek. A gyanúsított egyszerűen levegővé változott.

Santo Porte, California
Ugyanabban az időpontban

- A jelek szerint igaza volt, ezredes - mondta Reingruber amikor Gregory Townsend (percekkel azután, hogy izgatott helyettese felverte álmából) beviharzott a Sierra Nevada lábainál, Santo Porte közelében lévő rejtkehely parancsközpontjába. - A Sacramentoból érkező hírek szerint inváziószerű támadásokat hajtottak végre bizonyos drogzkészítő létesítmények és a Sátáni Testvériség egyes búvóhelyei ellen.

- Nem a mi embereink állnak a támadások hátterében? - kérdezte Townsend. - Bejelentkeztek a katonái, őrnagy?

- Ja, Herr Oberst - felelte Reingruber. - Valamennyi akciócsapatom bejelentkezett. Mindegyik elindult visszafelé. Nem ők hajtották végre a támadásokat.

- Valami jel? Valami nyom? Tudjuk már, ki csinálta? - kérdezte Townsend, miközben leült a monitorsor elé. - Talán valamelyik mexikói drogbanda? Egy rivális motoros társaság?

- A részleteket nem ismerjük, uram - mondta Reingruber. - A jelentések szerint néhány motoros megsérült, egy pedig meghalt. A rendőrök rövid tűzharcokat vívtak a támadókkal, de egyetlen letartóztatásról sem érkezett hír. Az egyik osztag kapcsolatba került egy magányos, különös öltözéket viselő, beazonosíthatatlan rendőrrel vagy katonatiszttel. Az egyik emberem komoly sérülést szenvedett a vele vívott harcban.

- Lehet, hogy a Nemzeti Gárda egyik katonája az illető? - kérdezte Townsend. - Esetleg egy rendőrségi kommandós?

- Az emberünk nem tudta meghatározni, hogy ki lehet az, uram - mondta Reingruber. - Nem sikerült megsebesítenie. A jelentések szerint a férfi ruházata egészen különleges tulajdonságokkal bír. Lehallgattuk a rendőrségi frekvenciákat és megtudtuk, hogy ez a személy valamennyi támadásban részt vett. Azt is a rendőröktől tudjuk, hogy az öltözéke valamilyen golyóálló anyagból készült testpáncél.

Tonwsned meghökkent.

- Egy új katonai technológia? És a Nemzeti Gárda tagjai használják? Egy nem hivatalos akcióban? - Megcsóválta a fejét. - Adatokat akarok erről a páncélról. Hol van az az emberünk, aki találkozott ezzel a fickóval?

- Beletelik néhány órába míg az osztagok visszaérnek, Herr Oberst. Megsemmisítő jellegű operációban vesznek részt, ellenséges területen mozognak. Idő kell a biztonságos visszavonuláshoz.

- Beszélni akarok annak a szakasznak a tagjaival, amelyik találkozott a páncélossal. A lehető leghamarabb! - mondta Townsend. Elgondolkozott. - Ez jó jel. A rendőrök látják, hogy a rivális bandák megpróbálnak benyomulni a város drogpiaçára... Látják az akciókat, és fogalmuk sincs, ki akarja átvenni a város fölötti uralmat. Elbizonytalanodnak. Megijednek. A polgárok pedig egyre dühösebbé válnak... Úgy fest, elkezdődött egy folyamat, amelyben a város szétszaggatja magát, őrnagy. Érkezett jelentés a célterületről?

- Még mindig normális az aktivitás, uram - felelte Reingruber. - A jelek szerint

az indulás egy héten belül következik be.

- Hamarosan rájönnek, hogy kénytelenek felgyorsítani a folyamatot - mondta Townsend. - Pár napon belül meg fog történni. Készítse fel az embereit az akcióra!

***

Patrick McLanahan a Stockton Boulevardről nyíló egyik szűk sikátorban, két szemégyűjtő konténer között rejtőzött amikor Jon Masters megjelent a Hummerrel. Jon, miután a szatellitese keresőrendszer segítségével meghatározta Patrick helyzetét azonnal a sikátorhoz hajtott, így az üldözöttek csupán pár percig kellett meghúznia magát.

Patrick beszállt a kocsi hátsó ülésére, levette a sisakját.

- Hogy ment? - kérdezte Jon.

Patrick nem felelt.

- A nyomkereső tökéletesen működik. Végig tudtam követni merre jársz. A GPS szignálok segítségével döbbenetes pontossággal meg tudtam határozni a helyzetet. - Patrick még mindig hallgatott. - Rengeteg itt a rendőr - folytatta Jon. - Azt hiszem, az lenne a legjobb, ha keletre mennénk, a Florin-Perkins Road irányába.

- Mindegy, csak tűnjünk el innen - szólalt meg Patrick.

- Patrick, mindenütt rendőrök vannak, és...

- Ráálltam a zsaruk frekvenciájára - mondta Patrick. - A Stockton Boulevard és a Sixty-fifth Street között körbefogták a Rosalee kerületet. Nyugatra menj a Thirty-seventh Avenue-n. Csak így kerülhetjük ki a Stocktonon és a Lemon Hill Avenue-n felállított torlaszokat. - A hangja megtelt dühvel. - Tudtam, hogy Sacramentonak problémái vannak, de nem is álmodtam arról, hogy ennyire rossz a helyzet - folytatta. - Drogok, erőszak, bűn...! Hihetetlen, mennyi mocsok van ebben a városban! Rosszabb, mint egy hadműveleti zóna.

- Örülök, tesókám, hogy egydarabban látlak - mondta Masters. - Már aggódtam. - Délre fordult a Stockton Boulevard-on. Előttük reflektorok ragyogtak, kék fények villogtak - az első rendőrkordon. Jon ráfordult a Thirty-seventh Avenue-ra, majd Patrick navigálásával kanyarogni kezdett a kisebb utcákon. Remélték, nem keltik fel a zsaruk figyelmét. Nem sokkal később már északi irányba, Sacramento belvárosa felé tartottak. Biztonságban voltak. - Hogy ment, Patrick? - ismételte meg Jon az első kérdését. - Miért nem voltál ott a megbeszélthelyen?

Patrick beindította a Hummer hátuljában elhelyezett generátort, egy kábel segítségével rákapcsolta a hátizsákjára. A kijelzőkre nézett. A hátizsákba épített akkumulátort nem kezdte meg a feltöltődést, a rendszer hibát jelzett.

- Megsérült a szkafander - mondta. - Késsel hasították fel. Oda lett a hűtőrendszer, az energia háromszor, talán négyszer gyorsabban fogyott a megszokottnál. Szerencsém volt, hogy kijutottam. - Mély lélegzetet vett, hátrahajtotta a fejét. - Azt hiszem, megsebesítettem egyik kislányt - mondta.

- Egy... kicsodát? Ó, ne, Patrick! Jézusom... Hogy történt?

- A bomba - magyarázta Patrick. - A bomba, amivel berobbantottam a ház ajtaját.

Szétvitte a fürdőszoba egy részét is. Azét a fürdőszobáét, ahol a kislány volt...

- Gyereket vittek oda, ahol drogot főznek? Ahol kábítószerrel árusítanak? Milyen komoly a sérülése? Kihívtad a mentőket?

- Igen - felelte Patrick. - Vérzett, félig sokkos állapotban volt... de amikor meglátott akkor visított a félelemtől. - Jon megkönnyebbült; nem bírta volna elviselni, hogy megöltek egy gyermeket. - Jon, látnod kellett volna azt a házat. Mocskos volt... A gyerek abban a szobában aludt, ahol a drogot készítették. Éreztem a vegyszerek szagát. A kislány... egy szeméthalmon aludt, felette a maradékot a padlóról, rendszeresen beszívta azokat a gázokat, amiktől még egy felnőtt is elvesztené az eszméletét. Iszonyatos volt...

- Patrick, nyugodj meg - mondta Masters. - Talán éppen azzal mentetted meg az életét, hogy betörtél a házba. Nem te vitted oda, ahol baja eshetett. Ők tették.

- Elhallgatott, nem tudta eldönteni, megkérdezheti-e Patricktól azt, amire kíváncsi volt. Aztán: - Mi történt a szkafanderrel? Hogyan sérült meg?

- Késsel támadtak rám - válaszolta Patrick. - Egy kommandós külsejű fickóval verekedtem. Elővett egy kést. Elkaptam a karját, de nem bírtam lefogni, túl erős volt. A penge megérintette a szkafandert, belevágott. Azután rohamosan csökkent az energia, de a rendszer működőképes maradt. Aztán... a zsaruk le tudtak teperni. Talán le is győztek volna... A lassú támadások ellen a szkafander nem nyújt

védelmet. Alig sikerült megúsznom. Majdnem megbilincseltek.

- Ez a BERP jellemzője - tűnődött Jon. - Még sosem teszteltük hogyan viselkedik, ha lassú támadás éri, csak azt néztük, hogy a kemény, nagy sebességgel érkező tárgyakra hogyan reagál... Ez a jellemzője teszi lehetővé, hogy könnyen, szabadon mozogj benne. Egy lassú erőhatást nem aktiválja az elektroreaktív kollimációt.

- Tehát egy bombarobbanás nem tehet kárt bennem - állapította meg Patrick -, de akadálytalanul a szívembe nyomhatnak egy kötőtűt?

- Majd kiköszöböljük a problémát - mondta Jon. Összerázkódott amikor maga elé képzelt egy kezét, ami kötőtűt szúr Patrick mellkasába. - Ellenállóbbá, de ugyanakkor ridegebbé kell tennünk a szkafander bizonyos részeit. Mi a helyzet az energiával?

- Miután belémvágtak rohamosan csökkent - felelte Patrick. - Főleg azután, hogy többször eltaláltak.

- Eltaláltak?

- Igen... Rámlóttek.

Jon hallhatóan nyelt egyet.

- Hányszor találtak el, Patrick?

Patrick magában számolgatott.

- Hat percen belül úgy tucatszor. Plusz kaptam pár ütést egy baseball ütővel, aztán párszor belém harapott egy pitbull... Azt is majdnem megöltem. - Olyan erőltetett közömbösséggel ejtette ki a szavakat, hogy Jon érezte, nincs kedve beszélni a dologról.

- Szóval... egy kicsit fel kell turbóznunk az energiataralékokat, át kell programoznunk az energiaadagolót - mondta Masters rövid hallgatás után. - Mi a helyzet a szkafander belsejében összegyűlő töltéssel? Ezt még nem sikerült megszüntetnünk, igaz? - Semmi válasz. - Patrick, biztos, hogy jól vagy? Amikor megszólalt Patrick hangja más volt mint addig.

- Tudod mit csináltam, Jon? Amikor letettem a bombát az ajtó elé nem húzódtam fedezékbe. Csak álltam ott, és vártam a robbanást. Valami olyasmi motoszkált a fejemben, hogy ha meghalok úgy is jó, és ha életben maradok akkor végrehajtom a küldetésemet. Életben maradtam. Fogalmam sincs, miért csináltam ezt. Talán arra gondoltam, hogy le kell tesztelnem a szkafandert... arra, hogy ha életben maradok akkor bebizonyosodik, hogy nem helytelen amit teszek. - Patrick egy hosszú percig hallgatott, de Jon érezte a hátsó ülésről előresütő feszültséget.

- Azok a rohadékok! - folytatta Patrick halk, dühös hangon. - Ölnek, terrorizálnak, megmérgezik az embereket, lassan meggyilkolják a saját gyermeküket... Ki akarom nyírni őket! Mindet, az utolsó szálígg! Hallgatott.

- Megtudtam hol rejtőzhet az őrnagy. Amikor megérkeztem az a németül beszélő kommandós már a házban volt. Az, amelyik megkéselt. Azt hiszem azért ment oda, hogy megölje a Sátáni Testvériség még élő tagjait. Egy másik motorostól tudom, hogy valahol Wiltonban van egy rejtékhely. Oda akarok menni. Még ma éjjel. Most rögtön!

- Patrick, ezt nem teheted! Te is tudod, hogy képtelenség! - mondta Jon. - Ez az akció azért lehetett sikeres, mert mindent megterveztünk, mert sokmindennek utánanéztünk. Most nincs kész tervünk. Nagyjából tudod, mi a következő célpont. Oké. Erre építhetünk. De még nem támadhatunk! A szkafander megsérült, nem lehet feltölteni, ráadásul mindenütt ott nyüzsögnek a rendőrök meg a Nemzeti Gárda tagjai. Eddig csak azért nem csíptek el minket, mert rengeteg Hummer száguldozik az utcákon, és nem keltettünk feltűnést.

Patrick hosszan elgondolkozott.

- Igazad van - mondta végül. - És a zsarukat is be kell vonnunk az ügybe. Ha nem tesszük, ellenük keményebben kell harcolnom, mint a rosszfiúk ellen. Ez pedig nem túl jó érzés. Hozzuk rendbe a szkafandert, aztán megtervezzük a következő lépést.

Különleges Nyomozati Osztály központja, Bercut Drive, Sacramento, California
Valamivel később

- Mi az isten történik itt? - mennydörögte Arthur Barona ahogy a Különleges Nyomozati Osztály főhadiszállásának folyosójáról beviharzott Tom Chandler

irodájába. Az öltöne gyűrött volt, szemmel láthatóan gyorsan kapkodta magára a ruháit. Chandler éppen telefonált, megpróbált a kagylóból hallatszó hangra koncentrálni, de közben a bömbölő rendőrfőnökre is figyelni akart. - Maga az az istenverte polgármester ugrasztott ki az ágyamból! - folytatta Barona. - Rengeteg hívást kapott, hogy valami renegát drogellenes zsarú civileket gyilkol, feldúlja az ártatlan polgárok otthonát, betör különböző boltokba! Válaszokat akarok, de azonnal! - Kirohant az irodából, átszáguldott folyosóról nyíló tanácsterembe.

Chandler letette a telefont és Barona után sietett.

- A helyettesével beszéltem, főnök - mondta. - Ohrmannal. Már utasította a gyilkosságiakat, hogy vegyék át a nyomozás irányítását.

- Mi az isten történik itt? - ismételte Barona. - A jelentések szerint felbukkant egy rendőrtiszt, aki állítólag testpáncélt visel, felrobbantott egy polgári otthont, megölte a bentlakókat, és kis híján kivégzett egy gyermeket! Egy másik zsarú állítólag betört a Bobby John Clubba, és majdnem meggyilkolt három vendéget. A rendőrök állítólag meg sem próbálták elkapni, pedig az illető gyalog menekült el...!

- Ez az információ így nem egészen pontos, főnök - mondta Chandler. Mély lélegzetet vett és elmondta a történeteket, részletesen elmagyarázta, hogy a testpáncélt viselő különös támadó hogyan hatolt be a két említett helyre; elmondta, hogy az illető egy Hummeren köröz a városban, és drogüzérekre meg a motoros banda tagjaira vadászik. - Jelen pillanatban ennyit tudunk - fejezte be a beszámolót.

- És mi van ezzel a Hummerrel?

- Egy tanú jelentette, hogy a gyanúsított nem sokkal a Bobby John Clubban történt incidens után az Arden Wayen beszállt egy Hummerbe.

- Arden? Az több háztömbnyire van a klubtól és a Del Paso Boulevard-tól.

- A fickó gyorsan mozog - mondta Chandler. - A csizmájában van valami repülőszerkezet, valami rakétaszerűség, aminek a segítségével hihetetlenül nagyokat ugrik, és...

- Vagy pedig nem egyedül hajtja végre az akcióit - szólt közbe a rendőrfőnök. - Nem a mi embereink közül való?

- Már végigtelefonáltam a várost, létszámellenőrzést rendeltem el, és utasítottam a fegyverraktárakat egy gyors leltár végrehajtására - felelte Chandler. - Nem hiszem, hogy a mieink közül való, de mindenesetre ellenőrzöm a dolgot. Minden emberünknek jelentenie kell, hogy hol töltötte a mai éjszakát. Még nincs a kezemben minden adat, de biztosíthatom, uram, az illető nem rendőr.

- Értem. - Barona megdörzsölte az állát. - És mi a helyzet magával? Maga hol töltötte ezt az éjszakát?

- Otthon voltam, uram, a feleséggel - felelte Chandler bosszúsan. Ez így nem volt teljes egészében igaz. Úgy fél tizenkettőig az egyik barátnőjénél volt a Folsom Lake közelében, de tudta, ha valaki érdeklődni kezd a felesége igazolni fogja, hogy vele töltötte az egész estét. Remek nő, már hozzászokott ahhoz, amit egyszerűen csak "rendőri marhaságnak" nevezett. - Igen, Ohrman úgy gondolja, én voltam a titokzatos támadó. Talán azt hiszi, hogy nincs jobb dolgom mostanában, mint eszelős módjára rohangászni a városban, és motorosokra vadászni... Hülyeség! Már megbocsásson, uram... Otthon voltam.

- Jól van, Tom, minden rendben - mondta Barona. - Mi van még? Mi van a szemtanúkkal?

- A tanúk és a helyszínen tevékenykedő rendőrök elmondása szerint a gyanúsított valószínűleg férfi, úgy nyolc láb magas, vagy valamivel alacsonyabb lehet, közepes testalkatú, bűváruhához hasonló szürke kezeslábast visel, ami kemény mégis hajlékony. Egy furcsa sisak van rajta, olyan újtechnikában használatos izé lehet, ami kissé eltorzítja, és valamilyen elektronikus szerkezet segítségével felerősíti a hangját. Egy vékony hátizsákot hord magával, ami körülbelül akkora, mint egy összehajtogatott ejtőernyő - sorolta Chandler a jegyzeteibe pillantva. Elhallgatott, majd hozzátette: - A Del Paso Heightsen és az Elder Creeknél intézkedő rendőreink jelentették, hogy használták a fegyverüket, többször eltalálták a gyanúsítottat, de az a jelek szerint nem sérült meg, vagy csak kisebb, jelentéktelen sebeket szerzett.

A rendőrfőnök feltett egy kérdést, de Chandler nem hallotta a szavait. Az agyában egyetlen szó ismétlődött: újtechnika... újtechnika... Valakivel, nem is olyan régen ilyen dolgokról beszélgettek. Újtechnika... De kivel? Képtelen volt visszaemlékezni.

- Chandler! Mi a helyzet a fegyverekkel?

Chandler összerezett.

- A jelentések szerint az illetőnek nem voltak fegyverei, főnök. Az egyik helyszín megfigyelését végző rendőrök azt állítják, hogy csak egy robbanóanyaggal megtömött zsák volt nála. Ezzel a bombával robbantotta be a megfigyelt, vélhetőleg az egyik drogos banda tulajdonában lévő ház ajtaját a Rosalee kerületben, az Elder Creeknél.

- Tehát a jelek szerint van egy örültünk, egy jól felszerelt katonánk, aki robbanószerekkel megrakottan rohangászik az utcáinkon - mondta Barona -, és sorban levadássza a Sátáni Testvériség életben maradt tagjait... Ezúttal semmit sem bíz a véletlenre, személyesen, testpáncélba öltözötten keresi fel az áldozatait. A jelek szerint az, vagy azok, akik felrobbantották a drogfőző masinákat most be szeretnék fejezni a tisztogatási akciót, egyenként semmisítik meg a banda megmaradt tagjait.

- Én is így értékelem a helyzetet, főnök - mondta Chandler szórakozottan. Az agyát erőltetve próbált visszaemlékezni valamire, kínlódva próbált előkotorni az emlékei közül egy aprócska részletet. Bosszú... úrtechnika... katona... Mi az isten lehet a kapcsolat ezek között?

- Tehát Ohrman az egészet átpasszolta a gyilkosságoknak?

Chandler bólintott. Baronára nézett, de nem tudta megállapítani, hogy a rendőrfőnököt bosszantja-e a hír.

- Oké - mondta Barona -, legyen így. De azt akarom, hogy maguk továbbra se szálljanak ki. Működjenek együtt a gyilkosságiakkal. Tájékoztatást kérek a belső nyomozás eredményéről. Lehet, hogy a szerv minden egyes tagját át kell világítanunk. Meg kell bizonyosodnunk afelől, hogy nem egy... renegát rendőr garázdálkodik a saját szakállára.

- Biztosíthatom, uram, hogy nem erről van szó - mondta Chandler. - De ha zsaru is az illető, akkor meglehetősen ostoba és nem elég körültekintő. Hamarosan el fogjuk kapni.

- Minél előbb, Chandler, annál jobb - mondta Barona. - Találják meg, és varrják be a börtönbe. Akárki legyen is, azt akarom, hogy a rács mögött rohadjon meg! Jó neked, gondolta Chandler ahogy a távozó rendőrfőnök után nézett. Te csak cseszegetsz, még most is, hogy gyakorlatilag elvették tőlem az ügyet, aztán ha elcsípjük a fickót büszkén bejelentetted asikert, és learatod a babérokat... Chandler átnézte a megfigyelést végző rendőrök vallomásáról készült jegyzeteit. Hihetetlennek tűnt, hogy a gyanúsítottban semmi kárt nem tettek a rálőtt golyók. Annyira hihetetlennek, hogy Baronának inkább nem is mondta el. Egy sebezhetetlen örült... Egy pasas, akinek a ruhája olyan könnyű és hajlékony, mintha nylonból lenne, de mégis keményebb és áthatolhatatlanabb mint a legvastagabb, legerősebb testpáncél. Egy fickó, aki ötven láb távolságra, húsz láb magasra képes ugrani. Egy önjelölt igazságosztó? Katona? Még senki sem találkozott hozzá hasonlóval. Chandler megrázta a fejét. Most vagy az emberei akarnak beadni neki valami mesét, hogy megmagyarázzák a saját hibáikat, vagy pedig egy sci-fi film vált valósággá.

De ha minden igaz, akkor ez a pasas lehetne a tökéletes rendőr, a tökéletes fegyver a rendfenntartók kezében - vagy a tökéletes rémálom, ha esetleg a törvény ellen fordul.

Swan Creek Road, Granite Bay, California
1998. március 25., szerda, 02:13

Nők! Nem élhetünk velük, nem élhetünk nélkülük - nem lőhetjük le őket, gondolta Tom Chandler.

A sok szar után, ami az elmúlt pár hónapban történt egy újabb probléma jelentkezett az életében. Éppen akkor, amikor már úgy érezte, végre egy kis levegőhöz jut Kaynek elege lett a bujkálásból, a titkolózásból, és azt követelte tőle, hogy váljon el végre a feleségétől. A francba!

Azért látogatta meg a barátnőjét, hogy távol kerüljön az örülettől, hogy lazítson egy kicsit. Hogy egy kis melegségben legyen része. Mindig jól érezték magukat egymással, de tessék, Kay most egyszerűen előállt ezzel a hülyeséggel, választásra akarja kényszeríteni. Összekaptak egy kicsit, de szerencsére ez még nem volt elég indok arra, hogy ne feküdjenek le. Veszekedtek, aztán szeretkeztek

egyét a nappali padlóján. Jó volt, Chandler mégis örült amikor végre elindult a nőtől.

Kay lakása a Folsom Lake mellett volt, a kaputól egy hosszú, sötét, keskeny úton lehetett eljutni a Douglas Boulevard-ra, ami arra az autópályára vezetett, amin Chadler percek alatt hazaérhetett. A Sierra Nevadában télen regeteg hó esett, az olvadás után lezúduló víztömeg és a majdnem negyven napja tartó esőzés majdnem teletöltötte a Folsom Lake-et, a Sacramento keleti határától harminc mérföldre lévő mesterséges tavat. A vizet nyolc gigantikus acélkapu kinyitásával lehetett leereszteni; a nyolcból már négyet kinyitottak, de a vízszint még mindig emelkedett. A környék vízügyi szakembereinek minden áldott évben szembe kellett nézniük ezzel a problémával. Nem ereszhettek le túl sok vizet, mert a tóban tárolták azt a mennyiséget, ami a hosszú, száraz nyár során kielégíthette a gyorsan növekvő város igényeit, de vigyázniuk kellett, mert ha a negyven éve épített gát átszakadt volna az egész völgyet elönti az ár. Az állami és a szövetségi szakembereknek minden igyekezetük ellenére nem mindig sikerült fenntartaniuk a kényes egyensúlyt.

Chandler számára a Folsom Lake különleges hely volt. Kölyökkorában, amikor úgy döntött, hogy inkább nem megy iskolába - gyakran előfordult az ilyesmi -, húsz mérföldet biciklizett a tóig, elrejtőzött, és kellemesen érezte magát. A szüzességét is itt, a parton vesztette el; az első két feleségével is ezen a környéken ismerkedett meg. A Folsom Lake időnként olyan volt, akár a tomboló óceán, az év négy hónapjában sivatagi wádira emlékeztetett, de bármilyen is volt, Tom Chandler mindig imádkozta.

A tó nyugati oldala mentén húzódó sötét úton haladt amikor hangos csattanást hallott. A kormánykerék jobbra rándult a kezében, aztán megütötte a fülét a defektes kerék mással össze sem távasztható klauffogása. Az istenit! Mindig is utált kereket cserélni, de tudta, legalább félóra múlva telne még ide kiér a segélykocsi. Ráadásul az autó hivatali kocsi volt, nem igazán örült volna annak ha kiderül, hogy ezen furikázott ki a szeretőjéhez. Átkozódva lehúzódt az út szélére, leállította a motort, a kesztyűtartóból elővett egy elemlámpát, és kiszállt, hogy megvizsgálja a kereket.

Lehajolt, és...

...a következő pillanatban egy gumibot csattant a tarkójához. Nem vesztette el az eszméletét, de csillagokat látott, és képtelen volt megmozdítani a végtagjait. Megpróbálta elővenni a fegyverét, de valaki hátracsavarta a kezét. A láthatatlan támadó benyúlt a zakója alá és kihúzta a szolgálati pisztolyt. Kesztyűs kezek lerángatták az útról, behúzták az alacsony bokrok közé, valaki meglökte. Arccal zuhant a homokra. Érezte, egy bakancsos láb tapos a nyakára.

- Jó estét, Chandler kapitány - szólalt meg egy vidám hang. A fickó brites akcentussal beszélt.

- Ki a franc maga? - üvöltötte Chandler. - Zsaru vagyok, az isten verje meg! Szálljon le rólam!

- Az, hogy én ki vagyok, Chandler kapitány, lényegtelen részletkérdés - mondta a hang. - Az viszont fontos, hogy a megváltást hoztam magának.

- A micsodát?

- A megváltását - ismételte a hang. - Azért vagyok itt, hogy segítek megoldani a problémáit. Ha esetleg abbahagyná a vergődést szíves-örömet elmagyaroznám mire gondolok. Ha védekezni próbál, kénytelen leszek véget vetni egy fényes rendőri pályafutásnak... és egyben az ön életének is... Gondolom, nem vágyik erre.

Chandler rájött, nincs más választása, engedelmessé kell. Kayen kívül senki sem tudta merre jár, a nő pedig legalább egy napig nem próbál majd kapcsolatba lépni vele. A feleségét már rég nem érdekelte, hogy él-e, vagy meghal.

Abbahagyta a hiábavaló próbálkozást, letett arról, hogy kiszabadítsa magát.

- Köszönöm szépen - mondta a brit. A bakancsos láb felemelkedett Chandler nyakáról.

Chandler felült a nedves homokon. Egy alak állt előtte, de az arcába világító zseblámpa miatt nem látta az arcot.

- Meg kell mondanom, kapitány úr, ön meglehetősen kellemetlen ember - mondta a brit gúnyosan. - Most nem arra gondolok, hogy szigorú, és kemény, inkább arra, hogy nem mindig tartja be azt, amit ígér. Személy szerint nem ítélem el azokat, akik a szenvedélyeiknek élnek, ám a jelek szerint ön túlzásba vitt néhány dolgot. Mintha bizonyos helyzetekben képtelen lenne uralkodni magán...

- Lehetséges, de ettől még sosem kaptam golyót a fejembe - mondta Chandler komoran.

- Ez való igaz - mondta a brit. A hangjából eltűnt a humor. - Egy kicsit utánanézttem a viselt dolgainak, kapitány úr, és tudomásomra jutott, hogy összegyűjtött néhány ezer dollárnyi adósságot. Úgy is fogalmazhatnék, hogy óriási összeggel tartozik különböző bukmékereknek és uzsorásoknak, és ezeket az adósságait... Hogy is fogalmazzak? Képtelen kiegyenlíteni. Ezen kívül vannak bizonyos nőügyei.

- Ki a franc maga? Az erkölcsrendészettől jött? Vagy az egyház küldte a nyakamra?

- Én vagyok az az ember, aki meg tudja oldani a problémáit. Legalábbis részben - mondta a brit. - Az, hogy a nőivel mit csinál, a maga dolga. Viszont az adósságaitól akár ma éjjel megszabadulhat.

- Igazán? És mit kell tennem cserébe?

- Ó, csak egy kis semmiséget kérek. Egy aprócska információt. Azt az anyagot, amit egy bizonyos kosztümös illetőről gyűjtöttek össze. Arról a fickóról, aki mostanában a városban garázdálkodik. Minden adatot az illető öltözékéről. Úgy tudom, ez a szakfander rendelkezik néhány olyan tulajdonsággal, amely miatt felkeltette az érdeklődésemet.

- Semmit sem tudok arról a ruháról! - mondta Chandler. - Nem tudom, ki adta be magának, hogy valami miatt különleges, de az biztos, hogy hazudott.

A gumibot imést lecsapott. Az ütés nem volt olyan erős, mint az első, de Chandler felkiáltott a fájdalomtól.

- Ne legyen ilyen fennhéjázó, kapitány úr, különben visszavonom az iméti ajánlatomat. Egyszer s mindekorra! - mondta a brit dühösen. - Lehallgattam a rendőrségi rádióadásokat. Az emberei szerint az az illető húsz láb magasra ugrott, és egyetlen szökkenéssel megtett fél háztömbnyi távolságot. A fickó ruhája golyóálló, ezen kívül az egyik pillanatban puha, akár a szövet, a másikban pedig betonkemény. Ez nem valami közönséges testpáncél. Bármilyen is, kapitány úr, meg akarom szerezni!

- Hé, seggfejkém, nem az enyém az ügy... átadták a gyilkosságiaknak - mondta Chandler. - De legyen, cseréljük ki az információinkat. Egészen véletlenül nem tud valamit az én németül beszélő terroristáimról? Esetleg egy férfiról, aki őrnagynak szólíttatja magát?

A gumibot olyan erővel feszült a torkához, hogy azt hitte elreped a gégeje.

- Az anyagi problémáira kínálok megoldást, kapitány... Nem érdekelnek az ajánlatai - mondta a brit közelebb lépve. - Tettem egy nagylelkű felajánlást. Ha együttműködik velem élhet és folytathatja a szerencsejátékot, azt dug meg akit akar, és úgy teszi tönkre a karrierjét ahogy jónak látja. Ha elutasítja az ajánlatomat gondoskodom róla, hogy végignézzze a felesége és a barátnője halálát, aztán ön is utánuk menjen a másvilágra. Ebben a pillanatban nem tudom, hogy mi a legfontosabb a maga számára ebben az életben, de biztosíthatom, előbb-utóbb rájövök, és azt fogom elvenni. Méghozzá eléggé kegyetlen módon. Amikor legközelebb kapcsolatba lépek magával, kapitány, jobban teszi, ha átadja a kért információkat, különben vége a jóindulatomnak.

Chandler már majdnem elájult amikor a gumibot hirtelen távol került a torkától. Lerogyott a homokra, és levegő után kapkodva megpróbálta megakadályozni, hogy a pánik teljesen a hatalmába kerítse.

Most legalább jó magyarázatom lesz arra, miért érek haza ilyen későn, gondolta.

Kutató és fejlesztő létesítmény, Sacramento-Mather Jetport, Cordova-ranch, California

1998. március 27., péntek, 00:52

A Sacramento-Mather Jetportnak két kifutópályája van, az egyik tizenegyezer, a másik hatezer láb hosszú, mind a kettő százötven láb széles. Azt a területet, ahol egykor a készenléti egység gépei álltak ("karácsonyfának" nevezték, mert az alakja a levegőből nézve emlékeztetett egy fenyőre) egy kétezer láb hosszú gurulópálya kapcsolta össze a "22-es kifutónak" nevezett betoncsíkkal, amely túlságosan meredek volt ahhoz, hogy valódi kifutópályaként lehessen használni. Meredek volt, de a különleges gép számára így is megfelelt.

A gép beveneve Skywalker volt. A Sky Masters Inc. szállítógépén, három darabban hozták át a cég arkansasi gyártelepéről, a Mathers Jetport egyik hangárjában, a Sky Masters által kibérelt épületek egyikében szerelték össze. A Skywalker egy

mantára emlékeztetett, hosszú volt és karcsú, előre csapott szárnyakkal, hatalmas, tojásdad törzssel. A bőre az acélnál is erősebb, de a radar számára érzékelhetetlen rostacélból készült, így gyakorlatilag észrevehetetlen volt. Két kis propjet motorral szerelték fel, annyi üzemanyag fért a tankjába, hogy több órán keresztül a levegőben lehetett.

A Skywalker másik beceneve HEARSE1 volt - a mozaikszó a High Endurance Aerial Reconnaissance and Surveillance Equipment (kb: hosszútávú légi felderítő és megfigyelő berendezés) szavak kezdőbetűiből állt össze. Majdnem féltonnányi, az időjárási körülményektől függetlenül használható hipermodern szenzort és kommunikációs eszközt szállított a fedélzetén. Ezer láb magasból le tudott fényképezni egy nyulat, és a felvétel elkészítésével párhozamosan közvetítette a képet a földi központba.

A sötétség és a szemerkélő tavaszi eső leple alatt beindult a Skywalker két hajtóműve, a gép a 22-es kifutón átgurulva eljutotta a "karácsonyfa" széléhez. Egy gombnyomásra aktiválódott a beprogramozott repülési terv. A Skywalker megfordult, aztán végigszáguldott a 22-esen, felemelkedett a levegőbe, majd éles balfordulóval kikerülte a reptér épületeit, és délnyugati irányba haladva egyre feljebb kúszott az égen. A fedélzetén elhelyeztek egy kis adót, ami a szabványos "1200"-as kódot sugározta, hogy a légi irányítók "láthassák", és segíthessenek a levegőben lévő többi gépnek a kikerülésében. Aki viszont a földről figyelte, az semmit sem láthatott belőle.

A Skywalker a hét elején érkezett a Mather Jetportra, de ez már a harmadik repülése volt. Az első hatórás menetben lefotózta Sacramento megye déli részének nagy részét, egy köbülbelül hatszáz négyzetmérföldes területet. A második repülés során már bizonyos zónákról készített felvételeket; ezeket a képek feldolgozói összevetették az elsőekkel, külön figyelmet szentelve az esetleges változásoknak.

A harmadik bevetés célja nem a felderítés, hanem egy bizonyos, gondosan behatárolt célterület megfigyelése volt. A Skywalkernek az éjszakára tervezett akció helyszínéről kellett információkat szolgáltatnia.

1: Hearse - hullaszállító autó (angol)

Különleges Nyomozati Osztály központja, Bercut Drive, Sacramento, California
Ugyanabban az időpontban

Becsapódott az épület oldalsó ajtaja. Tom Chandler a hang hallatán arra gondolt, visszaérkezett valamelyik megfigyelő szakasz. A fáradt embereknek, mielőtt hazaindultak volna még jelentést kellett tenniük, és végig kellett hallgatniuk egy rövid eligazítást. Chandlernek eszébe jutott, beül közéjük. Nem árt, ha a fiúk tisztában vannak azzal, hogy az "öreg" még mindig dolgozik, ő sem jut haza hamarabb mint mások.

Arra gondolt, az eligazítás után hazamegy és pihen egy kicsit, mert reggel, nem egészen hat óra múlva újra elkezdheti a szarlapátolást. Éppen felállt, amikor bekopogtak az ajtaján.

- Szabad!

Az ajtó kivágódott. Chandler majdnem kiugrott a nadrágjából. Az a fickó állt előtte. Az a bizonyos. Az örült. Ő volt az. Pontosan illett rá a drogellenes zsaruk által adott személyleírás. Sötétszürke, búvárruhára emlékeztető kezeslábas, arcot és koponyát védő sisak, hátizsák, satöbbi.

A férfi belépett az irodába, behajtott maga mögött az ajtót. Chandler kirántotta a hóna alól a SIG Sauer P226-os automatát, célba vette a szörnyszerű alakot. Egyikük sem szólalt meg.

Végül Chandler törte meg a feszült csendet.

- Lám, lám, megérkezett a Bádogember. Hallotta már? A rendőreim nevezték el így. Keressük magát.

Csend.

- Ki a franc maga?

- Barát - felelte a látogató. A hangját gépszerűvé torzította a hangszórója.

- Mit akar?

- Információkat közölni.

Chandler meglepetten pislogott, de nem eresztette le a fegyverét.

- És mire való ez a ruha? Miért takarja el az arcát?

- A múlt héten Rosalee-ben, abban a drogos házban találkoztam egy németül beszélő kommandóssal - mondta a fickó, mintha nem is hallotta volna Chandler kérdését. - Ő ölte meg azt a motorost, nem én. A Bobby John Clubban beszéltem egy másik motorossal, akitől megtudtam, hogy Mullinst egy németül beszélő banda fogadta fel, hogy segítsen a Sacramento Live! kirablásában. Az a két törött lábú ember, akit szabadon eresztettek... németek voltak. Ez a kapcsolat azok között, akiket keresnek, és...

Chandler érdeklődését nem keltette fel a Bádogember teóriája.

- Letartóztatom - mondta. - Annak a motorosnak a megölése miatt, hivatalos közeg és polgári lakosok ellen elkövetett gyilkossági kísérlet miatt, továbbá illetéktelen behatolás, zavarkeltés, magánlaksértés és szándékos károkozás miatt.

- Nem hagyom, hogy letartóztassanak - mondta a férfi közömbösen. - A rendőrei már megpróbálták. Rámlőhet, ha akar. Nem fog kárt tenni bennem. Az embereinek is megmondtam: nem én öltem meg azt az istenverte motorost. Bár azután, hogy láttam, milyen körülmények között tartották azt a szerencsétlen gyereket, szívesen megtettem volna.

- Igazán? - kérdezte Chandler. - Ide hallgasson, ezt inkább a bíróságon adja elő. Letartóztatom! Forduljon a fal felé, tegye hátra a kezét.

- Chandler, nem tud őrizetbe venni - mondta a Bádogember. - Igazat mondok. Nem akarok harcolni maga ellen... segíteni próbálok. Bármit megteszek azért, hogy megbizonyítsam, a maga oldalán állok. De nem hagyom letartóztatni magam. Nem tudja megtenni.

- Hülyeség! - Chandler eltette a fegyverét. - Az embereim elmondták, hogyan kell lefogni magát. - Kinyújtotta a kezét, elkapta a fickó jobb csuklóját, rántott egyet a karján. Rengeteg jó fogást ismert, valamennyit begyakorolta. A Bádogember azonban egyszerűen átnyúlt a baljával, és könnyedén lesöpörte magáról Chandler kezét. Csupán meglegyintette a kapitányt, aki hirtelen úgy érezte, mintha két, frontálisan egymásnak ütköző kocsi lökhárítója közé került volna a keze. A fájdalom éles volt, visszarántotta a kezét.

- A rohadt anyádat! - Előkapta a fegyverét, újra célzott, és hátrébb lépett, nehogy a fickó kiüsse a kezéből a pisztolyt. - Elég a szarakodásból, seggfejkém! Fordulj meg, tedd hátra a kezéd!

- Ne pazarolja a golyókat, Chandler - mondta a Bádogember. Felvett az íróasztalról egy papírvágó kést, mindkét kezével rámarkolt a nyelére, és a mellébe döfte. A penge elhajlott, aztán eltörött. A Bádogember ezután Chandler ezüst golyóstollát kapta fel, ezt a karjába szúrta. A toll is kettétört.

- Szóljon ha már elhiszi, hogy nem tehet kárt bennem, Chandler - mondta a fickó.

- Jól van, jól van! - kiáltott fel Chandler. - Ne tegyen tönkre mindent amit az asztalomon talál! - Alaposan végigmérte a Bádogembert, az agyába véste a személyleírását. Magasság, súly, testfelépítés, kor, hang, egyéb jellemzők. A hang alapján ítélve fehér férfi volt, harminc és negyven között, de ez persze nem volt biztos - a sisakba épített elektronikus szerkezet erősen torzított. Az öltözéke miatt valószínűleg magasabbnak és testesebbnek látszott, de talán hét láb öt hüvelyk magas és közepes testalkatú volt. Itt kéne tartani amíg segítséget kapok...

- Na most mi lesz, nagymenő? Betöröd a fejem? Széttöröd a vállamat, ahogy azokkal a motorosokkal csináltad?

- Nem - felelte a Bádogember. - Azért jöttem, mert át akartam adni pár információt, és meg akartam mondani magának, ki áll a városban történt bűncselekmények hátterében. El akarom kapni azokat a szemeteket. A maga segítsége nélkül is meg tudom csinálni, de örülnék, ha együttműködhetnénk.

- Ki a francnak képzeled magad, hogy beleavatkozol egy ilyen ügybe? Miből gondolod, hogy ér valamit az információd? Hősnek képzeled magad, mert rajtad van ez a hipermodern cucc, és mert betörted pár rosszfiú fejét?

- Nem muszáj hinnie nekem - mondta a Bádogember. - Egyszerűen közlöm, mit fogok tenni. Együtt is elvégezhetnénk a munkát. Elmondja azt, amit tudni szeretnék, aztán én megteszem azt, amit tennem kell. Azt, amit maguk az Alkotmány miatt nem csinálhatnak meg.

- Van egy nagy újságom, pajtás! - mondta Chandler, miközben azért fohászzkodott, hogy nézzen be hozzá valamelyik rendőre. - Az Alkotmány rád is érvényes. Te sem tehetsz meg mindent. Ha végrehajtod a terved éppen olyan mocskok alak leszel mint

azok, akikre rástartoltál.

- Lehetséges. De ha elvégzem a munkát a valódi mocskok eltűnnek az utcáról, és pedig hazamegyek és félreállok az útból - mondta a Bádogember.

- A baj csak az, hogy a hozzád hasonló dilinyósok sosem mennek haza - mondta Chandler. - Az ilyenek rájönnek, milyen remek dolog betörni mások fejét, és képtelenek leállni. Azt hiszed, te örült, hogy a kezedbe veheted a törvénykezést? Mi hatalmaz fel arra, hogy betörj mások otthonába, hogy széttörd a csontjaikat, hogy megöld őket?

- Nem érdekel, Chandler, hogy mások helyesnek vagy elítélendőnek tartják-e azt, amit teszek. Elég hatalmam van ahhoz, hogy végigcsináljam. Nos? Együttműködünk, vagy inkább a rádión akarja végighallgatni a murit?

- Együttműködni? Mi a francot értesz azon, hogy "együttműködés"? - kérdezte Chandler. Leeresztette a fegyverét, de nem tette el. - Hogy az ördögbe gondolhatod, hogy képes leszek veled dolgozni? És ha meg is tenném, ki lenne az első célpontod, nagymenő?

- Az egyik motoros azt mondta, Mullinsnak egy wiltoni farmon kellett jelentkeznie - felelte a Bádogember. - Azt hiszem, ott fogunk rátalálni a német terroristákra. Aztán van itt egy brites akcentussal beszélő fickó is, aki a jelek szerint a németekkel együtt szokott dolgozni.

Chandlernek kiszáradt a torka. A francba, ez tud a britről is? A véletlen műve az egész, vagy tényleg ugyanarra a fickóra vadásznak? Ha igen, akkor... Talán mégis érdemes lenne együttműködni a Bádogemberrel. Talán le lehetne kapcsolni a britet meg a német terroristáit. Talán... Esetleg. Csakhogy ez a pasas legalább olyan örült és kiszámíthatatlan, mint a brit.

- Wiltonban tucatnyi labornak és búvóhelynek alkalmas épület van - mondta Chandler. - Valamennyire le akar csapni?

- Abban reménykedtem, öntől kaphatok valami nyomot, amin elindulhatok.

- Igen? Márpedig nekünk halvány fogalmunk sincs ezekről a dolgokról - mondta Chandler. Ez így nem volt teljes egészében igaz, a rendőrök azért tudtak valamit arról a környékről, de az adatszerzés mindig nehéznek bizonyult, mert a farmok nagy kiterjedésűek voltak, a házak pedig távol álltak a közutaktól. - Egyébként az a terület már a megyéhez tartozik, és nem a városhoz. Itt, Sacramentóban nincs valami célpontja?

- Mi lenne, ha adna pár tippet? - kérdezte a Bádogember.

- Nem lehet - rázta a fejét Chandler. - Nem akarom kockáztatni a jelvényemet és a karrieremet maga miatt. Ha átadom a kért információkat, és maga ellátogat pár helyre, elkövet néhány bűncselekményt, akkor bűnrészessé válok. Ki tudja? Lehet, hogy ez az egész egy oltári nagy átverés, aminek az a célja, hogy engem csőbe húzzanak...

- Egy kissé mintha paranoiás lenne. Jól van, akkor megyek, és egyedül találom meg a célpontjaimat. Oké, Chandler, majd jót röhögök magán ha a lapok viccoldalára kerül a tehetetlensége miatt.

- Várjon! - kiáltott fel Chandler. A francba, gondolta közben, hol vannak a fiúk? - Hogyan léphetek kapcsolatba magával?

- Sehogy. Majd én jelentkezem.

Chandler elkísérte a Bádogembert az épület oldalsó ajtajához. Kinézett. Megkönnyebbülten látta, hogy az egyik járőrökcsi éppen akkor fordul be a parkolóba. Végre megjöttek a rendőrei!

A Bádogember is észrevette az érkezőket. Megfordult, elindult a főbejárat felé. Chandler és a kocsiból kiszálló zsaruk ekkor látták meg a bezúzott üvegkaput. Három rendőr fegyvert rántva rohanni kezdett a főbejárat irányába, másik kettő az oldalsó ajtóhoz futott. Chandler újra felemelte a pisztolyát.

- Körbe van véve, miszter. Adja meg magát!

A Bádogember felemelte a kezét.

- Nincs nálam fegyver - mondta.

- Ez ő! - kiáltotta az egyik rendőr. - A Bádogember! Ez a pasas járt a Bobby John Clubban!

- Chandler, az emberei nem tudnak elkapni - mondta a Bádogember nyugodtan. - Ha tüzet nyitnak vagy megpróbálnak rámrohanni, baja eshet valamelyiküknek. Kérem, hívja vissza őket. Senkit sem fogok bántani ha hagyják, hogy elmenjek.

- Kapitány, ez az ember a gyilkosság gyanúsítottja! - mondta az egyik rendőr. - Őt körözzük a Rosalee-ben történtek miatt... Ő az, aki miatt egy rendőr kórházba került!

- Tudom, az isten verje meg! Tudom! - kiáltotta Chandler. - De látták, mire

képes, nem? Azt hiszik, hogy most sikerül elkapnunk?

A zsaruk hallgattak. Felfogták a helyzetet, rájöttek, hogy segítségre és sokkal több fegyverre lenne szükségük a Bádogember őrizetbe vételéhez, de még maguknak sem akarták beismerni tehetelenségüket.

- Hagyják elmenni - mondta Chandler.

- De kapitány...

- Azt mondtam, eresszék! Nincs más választásunk. Amíg rá nem jövünk, hogyan kapcsolhatjuk le, semmit sem tehetünk ellene.

A zsaruk mozdulatlanul álltak, a Bádogembert figyelték, aki Chandlerre nézett.

- Köszönöm, kapitány - mondta. - Őszintén mondom, szeretnék együttműködni magukkal, és nem akarok harcolni a rendőrök ellen. Higgyék el, a maguk oldalán állok... Hamarosan be fogom bizonyítani. Csak várjanak. Még jelentkezem!

A Bádogember nyugodt léptekkel kísértelt az épületből. A rendőrök látták ahogy keresztülág a parkolón, észak felé fordul, átugrik egy egyemeletes ház fölött és eltűnik az éjszakában.

- Jézus úristen! - szakadt ki a kiáltás az egyik rendőrből. - Ilyet még nem láttam! Ki a franc ez?

Chandler behívta az embereit az épületbe és rájuk parancsolt, részletesen írjanak le mindent amit a Bádogembernek nevezett illetőről tudnak. Miközben a zsaruk dolgoztak a kapitány visszament az irodájába. Felemelte a törött papírvágó kést, aztán felhívott egy hangpostafiókat. Már ellenőrizte a számot; a komputeres rögzítő költségeit előre kifizették. A csekken rajta volt a bérlő címe, ám Chandler ezt már nem merte lenyomozni - tudta, a brit rájönne a dologra, és annak nem lenne jó vége.

- A keresett személy itt járt - mondta rá a rögzítőre. - Megtalálta a maguk egyik rejtekhelyét. Azt hiszem hamarosan, talán még ma este ellátogat Wiltonba. Kapják el maguk, ha tudják. Egyébként... mi lesz a pénzzel, maga mocsok?

Wilton, California

Ugyanazon az éjszakán, valamivel később

- Irány kettes-hármas-zéró... zóna tiszta... mehetsz - jelentette Jon a levédett VHF csatornán, amit csak Patrick hallhatott. A Hummerben ült, néhány mérföldnyi távolságra a Skywalker célpozíciójától, és a Patricket jelképező fénypöttyöt figyelte a monitoron. A Hummerbe épített képernyőkön megjelent a kémrepülőgép által készített infravörös és szűrt fényű fotósorozat, amelyre rávetítődött a szatelliten keresztül érkező nyomkövető adatsor, amelyet Patrick egysége sugárzott. A másik monitoron a Skywalker videorendszere által egyenesben közvetített képek peregtek.

A Skywalker képein tisztán látszott, hogy a talajt bizonyos helyeken nemrég megmozgatták. Gyanítani lehetett, hogy a rosszfiúk ezeken a pontokon helyezték el az aknáikat, amelyekkel biztosítani akarták a wiltoni farm védelmét. Az elmúlt néhány napban a farm környékén nagy volt a mozgás, különböző típusú járművek érkeztek és távoztak. Az aktivitás gyanúsán nagynak tűnt. Állandóan változott a farmon és a közvetlen közelében tartózkodó személyek száma. A környék tele volt fegyverekkel, a birtok területén járőrök cirkáltak. A farmon nem volt egyetlen állat sem, nem lehetett felfedezni mezőgazdasági tevékenységre utaló jeleket és munkagépeket. Mindez több volt, mint gyanús.

A csizmába épített rakéta segítségével végrehajtott ugrás egy kicsit túl hosszúra sikeredett, de Patrick magabiztosan érkezett le két földtúrás közé. Azt nem sikerül kideríteni, hogy az aknák mire aktiválódnak, de a terv elkészítésekor úgy okoskodtak, hogy Patricknek a lehető legtávolabb kell maradnia a veszélyesnek minősített helyektől.

Patrick végigpásztázta a környéket. Körülbelül ötszáz lépésnyi távolság választotta el a háztól, amelyben ismét nagy volt a nyüzsgés.

- Már nem látom azt a járőrt - jelentette rádión.

- A legközelebbi tőled keletre, körülbelül kétszáz lépésnyire van - mondta Jon.

- Két... olyan izé között értél földet. Egy ugrással átjuthatsz a házhoz közelebbi fölött. Fordulj balra, irány egyes-nyolcas- zéró, a zóna...

Jon hangját éles gépfegyver-ugatás némította el. A sorozat Patricktól néhány lábnyira verte végig a földet. Patrick beindította a csizmarakétákat, és mielőtt a golyók eltalálták volna a ház irányába vetődött.

- A francba, Jon - mondta amikor leérkezett a földre. - Ezek ötvenessel lőttek rám!

- A géppuska-fészek egyes-ötös-ötös irányban, tőled hetvenöt lépésnyire van - jelentette Jon. - Valami épület alatt vagy árokban. - A Skywalker képein nem látta a fegyvert, sem a lövészt, viszont a torkolattűz éles fénnel világított a sötétben, a hőképekre pedig vörösen izzó csíkot húztak a levegőben száguldó és a földre fúródó golyók.

Patrick balra fordult és ugrott. A géppuskás megpróbálta leszedni. Patrick a lövések irányába nézett, és pontosan meghatározta a fegyver helyzetet. A fészket egy vízelvezető árokban alakították ki.

Patrick az út jobb oldalán, az árok mellett landolt, majd futni kezdett a ház felé. Néhány másodperccel később iszonyatos robbanás rázta meg az éjszakát - az a töltet aktiválódott, amit az árok mellett dobott le. A robbanás szétvitte az árokpártot, a fölötte átívelő kis hidat és természetesen a géppuska-fészket.

- Várj, Patrick! - rádiózta Jon. - Az út...! - Elkésett a figyelmeztetéssel.

Patrick, mielőtt újra elrúgta volna magát a földtől rálépett az úton elásott aknák egyikére. A robbanás hat láb magasra emelte a testét, és úgy megrázta, ahogy a tájfun a rongybabát. Lezuhant, elterült a földön, nem mozdult.

- Patrick! Hallasz?

Csend. Jon a földön fekvő alakra fókuszálta a Skywalker egyik kameráját. Patrick meg sem moccan. Egy perccel később két dzsip száguldott ki a házból, keresztüldübörögtek a réten, Patrick irányába tartottak.

- Patrick! Két jármű közeledik feléd! Hallasz? Patrick! - Csend. - Ha hallasz, akkor térj magadhoz! - üvöltötte Jon. - Harminc másodpercen belül odaérnek hozzád!

Három, éjbenlátó szemüveget viselő német katona ugrott le a dzsipről, körülbelül ötven lábnyira voltak attól a helytől, ahová számításaik szerint a behatoló lehetett. Gyalog közeledtek Patrick felé. Amikor harminc láb közelségbe értek kikapcsolták a szemüvegeket, hogy a leadott lövések torkolattüze ne vakítsa el őket. Tüzet nyitottak a behatolóra, aztán bekapcsolták az optikát, és ismét elindultak Patrick irányába, csak hogy...

...Patrick már nem volt ott.

A katonák mögött felbőgött a dzsip dudája. Megfordultak, belebámultak a kocsik felkapcsolt reflektoraiba. A fájdalomtól üvöltve kapták le a fejükről a szemüveget. Egyikük átkozódva maga elé tartotta a géppisztolyát és ráeresztett egy sorozatot a reflektorokra. Majdnem az egész tárat ki kellett ürítenie, míg sikerült kilőnie a célpontokat.

- Nem talált! - kiáltotta egy kísérteties elektronikus hang.

A lövész a hang irányába fordította fegyver csövét.

- Nein! Nein! - hallatszott, de már későn. A még mindig vak lövész tüzet nyitott abba az irányba, ahonnan a torz hangot hallotta, és lekaszáta két társát.

Patrick ellenőrizte a szkafander rendszereit. Minden tökéletesen működött, de az aknával való találkozás után az eredeti felére csökkent az energiaszint.

- Már csak három órára elég a szufla - rádiózta Jonnak.

- Hála istennek, hogy nincs bajod! - mondta Masters. - Vettem. Visszvonulsz, hogy feltöltsünk? Figyelem a terepet, és szólok ha valaki megpróbál meglépni.

- Nem, továbbmegyek - válaszolta Patrick. - Majd spórolok az energiával.

***

A farmházban maradt két ór hallotta és látta a lövéseket. Megpróbálták rádiókapcsolatba lépni a társaikkal.

- Patrouille zwei, berichten! - kiáltotta az egyik. - Mi a helyzet?

Megsemmisítettétek a behatolót? Kettes őrszakasz! Jelentkezzetek!

- Valaki jön - mondta a társa. - A hármás az. visszafelé jön, de egyedl! - A dzsip keresztülszáguldott a réten. A bent tartózkodó örök egyike kikiáltott. - Wo wollen die hin? - A dzsip teljes sebességgel robogott a ház irányába. - Ez ő! A behatoló! Tűz!

A géppisztolyos örök tüzet nyitottak a dzsipre. Az egyik kereket szétlőtték, a jármű oldalra csúszott, de aztán visszaállt az eredeti irányba. Az egyik ör a vállára emelt egy rakétavetőt, célba vette a dzsipet.

A dzsip felrobbant, az oldalára vágódott, és nekicsapódott az egyik gazdasági épületnek.

- Hol van? - Az örök megvizsgálták a jármű környékét, körbenéztek. A terep

tiszta volt; a behatoló egyszerően eltűnt.

- Szóljunk a hadnagynak! - Az egyik őr kirántotta a fegyveréből az üres tárat, egy másikat kattintott a helyére. A következő pillanatban egy sisakos alak repült feléjük, úgy döntötte le őket a lábukról, mintha egy rakétameghajtású faltörő kos lenne. Iszonyatos erejű ütések csattantak a fejükön és a testükön, megrepedt a csontuk, eltört az ujjuk a csuklójuk. Kiejtették a kezükből a fegyvereket. A behatoló mintha egy acélrúddal verte volna őket...

- Wo ist der Major? - kérdezte a sisakos ember. - Wo ist der Engländer?

- Menj a pokolba!

- Hé! - Jon Masters hangját csak Patrick hallotta. - Figyelj csak! Több jármű közeledik errefelé. Keletről jönnek a Grant Line Roadon. Piszok gyorsak! Nálad mi az ábra?

- Ezek nem hajlandók beszélni! - jelentette Patrick. - Rengeteg fegyver van itt, rakétavető meg minden... Le merem fogadni, hogy ez a banda csinálta a balhét a Sacramento Live! komplexumban. Fel tudod hívni a sheriffet?

- Ezen már túlvagyok - mondta Jon. - Elmegyek innen, nyugatra, távolabb az érkezőktől. Szólj ha találsz valamit. Jelzek, ha látogatókat kapsz.

Patrick megkötözte az öröket, aztán nekilátott a farm átkutatásának. Nem sokáig kellett keresgélnie.

- Jon, találtam valamit. A pajta tele van vegyszerekkel. Több hordónyi cucc... Éter, aceton, thionylkolorid, foszfor-3jodid... Ó, az istenit, hidrogéngáz! Tartályszámra! Ennyivel fél megyét szét lehet robbantani! Szólj a sheriffnek, hogy hozzon magával egy HAZMAT csapatot... Ennyi mérgező anyaggal tízezer embert ki lehetne nyírni.

- Vettem - válaszolt Masters. - Csinálom.

Patrick balról valami hangot hallott. Oldalra perdült, és meglepetten a nyeszlett, alacsony férfira nézett, aki egy nylontáskával a kezében rohant a Grant Line Road felé vezető betonút elején. Hála a csizmarakétáknak Patrick egyetlen szökkenéssel utolérte.

- Jéé-zusom! - kiáltott fel a férfi. - Hát maga meg ki a franc?

- Én vagyok az, aki beleköp az itteniek levesébe - mondta Patrick. Kirántotta a fickó kezéből a nylon szatyrot. - És maga kicsoda?

- Senki! - nyögte a kis ember. - Eresszen el!

Patrick kétszer a csontos mellkasba bökött. A fickó felvisített és hanyatt vágódott.

- Kérdeztem valamit! Ki maga?

- Betörte a mellem! - nyöszörgött a kis ember.

- A fejét is betöröm ha nem válaszol!

- Bennie vagyok. Bennie Reynolds. - A kis ember kínlódva feltápászkodott. - El kell tűnnünk innen!

- Mit keres itt?

- Itt melőzök. Townsendnek dolgozom, meg az Árja Brigádnak. Nézze, most nincs idő...

- Townsend? - kérdezte Patrick. A mozaik darabkái végre összeálltak a fejében. - A brit terrorista? Gregory Townsend a fegyvercsempész?

- Ezt mondtam, nem? - A fickó hangján érezni lehetett, hogy pánikba esett. -

Jézusom, el kell tűnnünk innen! A pajtát aláaknázták!

- micsoda?

- Ne kérdezzen, ma marha... Fusson!

Patrick nem habozott. Megmarkolta Reynolds karját és beindította a rakétáit. A pasas nem volt túl nehéz, de az ugrás így is csak hetven-nyolcvan láb hosszúra sikeredett. A drogszakácsnak elállt a lélegzete a csodálkozástól.

- Mi a szent szar? - krákogta. - Ez döbbenetes! Maga repül!

A rakétáknak szükségük volt pár másodpercre a feltöltődéshez.

- Oké, beszéljen! - parancsolta Patrick. - Hol van Townsend? Hol az őrnagy?

- Úgy húsz perce léptek le - mondta Reynolds. - Nem tudom hova indultak. Bement a pajtába, igaz?

- Igen.

- Akkor... ha nagyon gyorsan nem tűzünk el innen, mind a ketten halottak vagyunk - mondta Reynolds. - Biztos beindította a robbanószerkezetet. Townsend

aláaknázta az egész pajtát... csak úgy, a biztonság kedvéért. Indítsa be azokat a rakétákat, és tűnjünk el innen a jó francba!

- Még nem lehet - mondta Patrick. Elindultak az úton, Patrick maga után vonszolta a hozzá képest lassan haladó Reynoldsot. Menet közben átváltott a

biztonsági csatornára. - Jon, elindultunk - mondta. - Van egy foglyom.

- Vettem - felelte Jon. - Elindulok felétek.

Patrick a vizormonitorára kérte a térképet és a Jon helyzetét jelző pöttyöt. A Hummer másfél mérföld távolságban volt tőle. Megmarkolta Reynolds karját, a helyes irányba fordult, és beindította a rakétáit...

Abban a pillanatban amikor földet ért a nyolcvan láb hosszú ugrás után, a háta mögött szétrobbant a világ. A késletetett bomba a pajtában aktiválódott, szétvetette a hidrogéntartályokat. A vegyszerek hatalmas tűzoszloppá válva emelkedtek az égre.

A lökeshullám felemelte a földről Patricket és Reynoldsot, jó száz lábnyit repültek, majd lezuhantak a Grant Line Road túlsó oldalán, egy sekély tavacskában. Belehasaltak a kétarasznyi sáros vízbe, a fejükre szorították a kezüket. A fehéren izzó tűzgomoly szökőárként zúgott el fölöttük. A forróság eltüntette a vizet a tavacskából, fekete gödörre változtatta a medret.

Szerencsére a víz eléggé lehűtötte a levegőt ahhoz, hogy a vízszintesen száguldó meteor ne égesse szénvé a két embert.

A szkafander rendszere automatikusan alkalmazkodott a hirtelen megváltozott körülményekhez. Patrick meg sem pörkölődött, de Reynoldsért nem sokat tehetett. Ráfeküdt, a testével próbálta védeni, ám a tűzgomoly lángra lobantotta Bennie ruháját, a haja szempillantás alatt fehér hamuvá változott, a bőre kivörösödött aztán megfeketedett, és úgy mállott le róla, mintha papír lenne.

Az iszony éppen olyan hirtelen ért véget ahogy elkezdődött. Patrick körülnézett. Ameddig ellátott a növények belefeketedtek a földbe. A farmház és a körülötte álló épületek semmivé váltak. A Grant Line Road másik oldalán, jó fél mérföld távolságban is kigyulladtak a házak. A talaj megrepedezett, a résekből füst szivárgott. Patrick ellenőrizte a rendszert. A szkafander még működött, de a környezetkiegyenlítő rendszer zabálta az energiát. Patrick levette a sisakját, hogy hamarabb lehűljön a ruha belseje.

- Szép volt, repülő fiú... - Patrick elcsodálkozott. Reynolds még életben volt.

- Majdnem kivitt innen...

- Próbáljon lazítani. Kórházba viszem. Amilyen hamar csak lehet.

- Még sosem voltam kórházban, és most sem akarok odamenni, pajtás - mondta Reynolds. - A francba, most már sejtem, hogy érezhetik magukat a halak a serpenyőben. - Patrickre nézett, aki a távoli tüzek fényében alig tudta kivenni a vonásait. - Te jó fiúnak látszol, tesókám. Ugye már találkoztunk?

- Nem tudom - mondta Patrick. - Talán a tévében látott. Amikor az öcsém, Paul McLanahan megsebesült, engem is lekameráztak. A testvérem az a zсарu, akit az őrnagy emberei lőttek le. Az őrnagy... Ő is tagja Townsend szervezetének?

- Igen. Árja Brigád. Így nevezik magukat - felelte Reynolds. - Bár nem szarakodnak a szokásos náci marhaságokkal... csak ha közönségük van.

Patrick elraktározta az információt.

- Ők rabolták ki a Sacramento Live! komplexumot? - kérdezte. - Ők állnak a robbantások hátterében?

- Igen. Ők. Ő... Townsend. Ó, hogy az mekkora állat! Kinyír két zсарut, mert pénzt akar lopni. A pénzből speed hidrogenátorokat épít, amiket odaad a motorosoknak, hogy aztán szépen felrobbantsa őket. Több százezer dollárt vágott a tűzbe! Azt mondta, itt a farmon elkezdjük a gyártást, aztán aláaknáz több százezer dollár értékű vegyszert. A rohadt anyját ennek a hibbant szemétnek! Már az elején sejtettem, hogy jobb lenne távol maradni tőle.

- Most hol van? Hol találom meg?

- Nem tudom - nyögte Reynolds. Egyre nehezebben lélegzett. - Én sosem kísértem el sehova, itt voltam egész végig. - Patrick felé fordult, de a tekintete valami másra fókuszálódott. - Hé, haver... sajnálom... Sajnálom az öcsédet meg azokat a zсарukat - zihálta. - Én nem akartam ártani nekik. Én csak tenni akartam a dolgomat...

Ez most bocsánatkérés, gondolta Patrick. Ez a szerencsétlen tőlem vár feloldozást. Megcsóválta a fejét. Ahogy Reynoldsra nézett csak undort és gyűlöletet érzett.

- Azt hiszem, ennek most vége - mondta, aztán rájött, Reynolds meghalt mielőtt kimondta az utolsó szót.

Néhány perccel később megérkezett Jon Masters a Hummerrel. Olyan izgatott volt, mint a kiskölykök Disneylandben.

- Ó, haver, láttad azt a robbanást? - kérdezte miközben Patrick beszált, beindította a generátort és rácsatlakoztatta a hátizsákját. - Olyan volt, mint

egy atomrobbanás... Tisztára úgy nézett ki, mint a nevadai nukleáris tesztekéről készült fotókon a gombafelhők. Csak ez teljes egészében tűzből volt! Milyen messze voltál a központjától?

- Úgy száz lépésnyire.

- Hú! Ez a nem semmi! - kiáltott fel Jon. - Hol a foglyod?

- Meghalt - felelte Patrick. - Nem láttad a testét? Összeégett, de mielőtt meghalt beszélt... Ő kotyvasztotta a drogot, és ő állította össze a felszerelést egy Árja Brigádnak nevezett banda számára. - Patrick elmondta Jonnak amit a farmház körül látott.

- Szerintem most már vége lesz az egésznek - mondta Jon. - Most, hogy megsemmisült a központja ez a Townsend nevezetű személtáda nem tehet mást, mint hogy világgá megy.

- Én nem vagyok ennyire biztos ebben. Reynolds mondott egy-két dolgot, ami elgondolkodtatott... Azt mondta, Townsend azért raboltatta ki a Sacramento Live!-ot, hogy pénzt szerezzen a speedfűző gépek elkészítéséhez. Aztán a berendezéseket odaadta a bandáknak, és mindegyik felrobbantotta. Pedig olyan üzletet köthetett volna velük, ami több százezer dollárt hoz neki havonta. Miért mondott le erről a lehetőségről? Talán azért, hogy Reynolds újra drogot kotyvaszthasson? Miért kezdett előlről mindent? Ennek így nem sok értelme van. Valami más lehet a háttérben. Reynolds azt mondta, Townsend emberei csak akkor viselkednek úgy, mint a neonácik, ha közönségük van, ha valaki idegen van közöttük. Kíváncsi lennék, ez mit jelent.

- Azt jelenti, hogy Townsend nem normális - vélte Jon. - Talán rájött, hogy képtelen lenne kézben tartani a Testvériséget, ezért inkább megsemmisítette. Talán le akarta tenni a névjegyet a zsaruknak meg a bandáknak... tudod, hogy ő a capi di tutti capo, vagy ilyesmi. Vagy az is lehet, hogy az egész egy üzleti húzás része. Talán így akarta felverni a speed piaci árát, hogy aztán óriásit kaszáljon az üzleten. Ki tudja? Kit érdekel?

Patrick ejtette a témát. Ráfordultak a Douglas Roadra. A Mather reptér nyugati oldalánál voltak; elkanyarodtak, hogy a kifutópályától délkeletre lévő kapuhoz jussanak. Az út üres volt. Ráfordultak arra a hosszú bekötőszakaszra, ami egyenesen a kapuhoz vezetett.

Jon bekapcsolta a rádiótelefonját, és felhívta a biztonsági őröket, nyissák ki nekik a kaput. A vonal foglalt volt.

A kapuhoz értek. Jon leállította a kocsit.

- Foglalt? - kérdezte Patrick. - Itt valami nem stimmel. Jobb lenne, ha én most... Bekopogtak Jon ablakán.

Patrick és Jon meglepve nézett ki. A Hummer mellett Tom Chandler állt, 9mm-es pisztolyának csövét az üveghez nyomta. Néhány kört rajzolt a fegyverrel, jelezve Jonnak, azt akarja, hogy eressze le az ablakot.

- Jó estét, Dr. Masters - mondta Chandler. - Sokáig elmaradt ma este. - Benézett a hátsó ülésre, rámeredt Patrick McLanahanra, aki még nem vetette le magáról a szkafandert, azt az öltözéket, amiben Chandler a Bádogembert látta. - Jó estét, Mr. McLanahan... Vagy szólítsan inkább McLanahan ezredesnek? Úgy látom, keményen dolgoztak ma éjjel.

- Menjen a pokolba, Chandler! - mondta Patrick.

- Nyugalom ezredes. - Chandler a háta mögé mutotta. A Hummertől néhány lépésnyire sötétlő bokrok közül a megyei sheriff kommandósai léptek elő. A fegyveresek körülvették a kocsit. Közben hátulról sziránézó rendőrautók érkeztek. - A bulinak vége, fiúk. Mindkettőjüket letartóztatom. Jogukban áll hallgatni. - Chandler maga elé tartott egy papírlapot. - Házkutatási parancs. Átvizsgálhatom a komplexumukat. - Elővett egy másik papírt. - Letartóztatási parancs. Őrizetbe vehetem magukat, és elkobozhatom a szkafandert. Ez az izé fegyvernek minősülő tárgy, ezért bármilyen eszközt felhasználhatunk a saját védelmünk érdekében. Habozás nélkül megöljük magukat ha megpróbálnak ellenállni. Dr. Masters, szálljon ki a kocsiból. McLanahan ezredes, maga maradjon ahol van! A kommandósok kinyitották a hummer ajtaját, H&K MP-5-ös géppisztolyaikat Patrickre szegezték. Egyikük előrehajolt és felkapta az ülésről a sisakot. - A fejükre célozzanak, fiúk! - mondta Chandler. - Jól van, ezredes. Most kapcsolja ki a ketyeréjét, aztán vegye le szépen.

Patricknek nem volt más választása, engedelmessé válni kellett. Lehúzta a kesztyűjét, aztán lekötötte magáról az energiatároló hátizsákot. Chandler megfogta a karját, kirántotta a Hummerből.

- Kezeket a kocsira! Lábakat szét! - Megmotozta Patricket.

- Hogy jutott el hozzánk, Chandler? - kérdezte Patrick.

- Ennyire ne nézzen hülyének, ezredes - mondta Tom Chandler. - Lehet, hogy az időm javát az íróasztalom mellett töltöm, de azért hozzá tudok adni kettőt a kettőhöz. Először is ott volt az, amit a rendőrfőnöknek mondott a temetés után. Akkor, amikor berontottunk az öccse szobájába. Emlékszik? Elmondta a főnöknek, hogy mivel foglalkozik, milyen szerkentyűket tudna a rendőrök rendelkezésére bocsátani. A főnök valószínűleg már elfelejtette ezt a beszélgetést, de én nem. Minden szavát megjegyeztem, de nem tartottam szükségesnek, hogy közbelépjek. Még akkor sem kapcsoltam amikor eljött hozzám. Tudja, amikor behívtam az irodámba. Még akkor is azt hittem, hogy csak egy dühös, frusztrált, bosszúra szomjazó rokonnal állok szemben, aki bánatában túl sok sört gurított le az őrmester kocsmájában.

- Amikor azonban arra készült, hogy elvigye az öccsét, mintha kicserélték volna - folytatta Chandler. - Úgy beszélt, úgy viselkedett, mint aki nagyon is tudatában van annak amit tesz. Hiába ellenkeztünk, kivitte Pault a kórházból. Remekül megszervezte az akciót. Ilyesmit csak az képes véghezvinni, aki megfelelő kiképzést kapott, és akinek megfelelő források állnak a rendelkezésére. Ekkor már tudtam, hogy maga több, mint egy dühös testvér, mint egy ex-csapos. Gyanakodtam magára, de csak annyit vártam, hogy keres valahol egy motorost, és lelövi. Nyomozgatni kezdtem. Van pár barátom az FBI-nál. Megtudtam, hogy katona volt... Azt is sikerült kiderítenem, hogy a határbiztosítónál szolgált. Ekkor komolyan felkeltette az érdeklődésemet.

- A múlt heti két támadásnál bukott meg, McLanahan. A hadnagyom közölte velem, hogy megfigyelés alatt akar tartani két helyet. néhány nappal később ezeken a helyeken felbukkan egy pihekönnyű páncélba öltözött férfi, és mindent szétrombol. Ez nem lehetett véletlen. Poloskákat rakott az irodámba? Megvesztegetett pár diszpécsert? A pokolba, a nyomozóim mostanság olyan elkeseredettek, hogy önként is kiszolgáltattak volna magának pár információt. Maga veszélyt jelentett erre a városra, McLanahan. Megszegte a törvényt.

- Igazán? És mivel? Talán azzal, hogy elkaptam pár gyilkost, rendőrgyilkost, drogüzért és gyermekkínzó barmot...?

- Szóval rendőrnek, bírónak és ítéletvégrehajtónak képzeleli magát? - kérdezte Chandler. - Maga megölt egy embert, McLanahan...

- Nem én tettem - mondta Patrick. - Már megmondtam, egy fekete kommandósruhába öltözött, németül beszélő fickó ölte meg azt az állatot. Azt is megmondtam maguknak, hogy a két törött lábú férfi, akit szabadon eresztettek, akik vélhetőleg részt vettek a Sacramento Live! kirablásában... megmondtam, hogy az a kettő is német volt. Ez nem lehet véletlen, ugye, Chandler?

- És ezek a németek tették a bombát annak a háznak az ajtajába?

- Oké, a bombát én robbantottam fel, de nem én öltem meg a motorost. És nem erőszakoltam meg azt a nőt. Láttam, hogy a pasas droggal kereskedik. Egyébként ezt a maga emberei is végignézték. Láttam, hogy az a kislány veszélyben van, és...

- Hallgasson már el!

- Azt tettem, amit egy jó állampolgárnak tennie kell - mondta Patrick. - Minden tőlem telhetően elkövettem a jó ügy érdekében, és közben felhasználtam a rendelkezéseimre álló forrásokat. Lehet, hogy ez törvényellenes és helytelen volt, de helyesnek tűnt. Ezek a vadbarmok a szemem láttára tépték szét a családomat. Valaki rászabadította a káoszt erre a városra. Ártatlan emberek tucatjai haltak meg. Módomban állt tenni valamit, ezért cselekedtem.

- Ez olyan, mint valami vallomás, nem igaz, fiúk? - nézett körül Chandler. - Tegye hátra a kezét! - Patrick engedelmeskedett. Chandler rácsattintotta a csuklójára a bilincset. - Őszintén megmondom, ezredes, komolyabb ellenállásra számítottam. Maga a Légierő ezredese, és itt van a magánhadserege, itt van ez a különleges szakfander... Egyetlen mozdulattal kitörhette volna a nyakam. Nem számítottam rá, hogy ilyen könnyen megadja magát.

- Ügyvédet akarok - mondta Patrick tompán.

- Jó fiú... Látja, ebben a helyzetben pontosan ezt kell mondani. De azt hiszem, hiába kap ügyvédet. Elég bizonyíték van a kezünkben ahhoz, hogy hosszú, nagyon hosszú időre rács mögé dugjuk. Indulás!

1998. március 30., hétfő, 07:47

Valamennyi helyi tévé- és rádióállomás, és számos országos csatorna élőben közvetítette a reggel fél nyolcra meghirdetett polgármesteri sajtótájékoztatót. Edward Servantez mellett ott állt Sacramento rendőrfőnöke, a megyei sheriff, a KNYO kapitánya, és a megyei főügyész.

A polgármester megköszönte a torkát és belekezdett.

- Örömmel jelenthetem, hogy előrelépés történt az állam területén végrehajtott bombarobbanások, a városban bekövetkezett inváziószerű fegyveres támadások, és a megyében titkosan üzemeltetett kábítószer-előállító létesítmények megsemmisülésének ügyében. Letartóztattunk két személyt. Hála a városi rendőrségnek, különösen Arthur Barona rendőrfőnök úrnak és Thomas Chandler kapitánynak, a Különleges Nyomozati Osztály vezetőjének, akik egyóttműködve a megyei sheriffhivatallal megtisztították városunk utcáit ettől a veszedelmes szennytól. A végrehajtott letartóztatás új megvilágításba helyezi a bombarobbanásokat, a lövöldözéseket, és a város életét hónapok óta feldúló bandaharcokat, a kábítószerrel kapcsolatos bűncselekményeket.

- Ma hajnalban őrizetbe vettük a negyvenegy esztendőes Patrick S. McLanahant. A gyanúsított legutolsó lakhelye és munkahelyes ismeretlen - folytatta Servantez. - McLanahan a sacramento-i rendőrség nyugalomba vonult őrmesterének, az időközben elhunyt Michael Thomas McLanahanak a fia, és a nemrég nyugállományba helyezett Paul McLanahan rendőrtiszt bátyja. Mint ismeretes Paul McLanahan súlyosan megsérült a tavaly decemberben, a Sacramento Live! komplexumban lezajlott incidens során, amelyben rendőreink komoly tűzharcot vívtak egy bűnözőkből álló csoporttal. Őrizetbe vettük továbbá Jonathan Colin Masterst, harminchét esztendőes arkansasi polgárt. Masters egy védelmi fegyverek kutatásával és fejlesztésével foglalkozó cég elnöke... Átadom a szót Scurrah főügyésznek, aki ismertetni fogja a gyanúsítottak ellen felhozott vádakot.

A megyei főügyész, Julianne Scurrah bólintott.

- Patrick McLanahant szombat hajnalban szállították be a Sacramento Megyei Börtönbe. Az ellene felhozott vád: gyilkosság. Feltételezések szerint ő ölte meg Joseph Brolin Elder Creek-i lakost, aki vélhetőleg illegális kábítószer-készítéssel és terjesztéssel foglalkozott. Patrick McLanahan gyanúsítható továbbá öt sacramento-i rendőr sérelmére elkövetett gyilkossági kísérlettel, valamint három civil személy és egy gyermek veszélyeztetésével. Gyanúsítható három esetben elkövetett súlyos testi sértéssel, valamint ő tehető felelőssé a megyében bekövetkezett robbantásos merényletekért. Masterst gyilkosságban való bűnrészességgel gyanúsítható, valamint azzal, hogy segédkezett nyújtott McLanahanak az előbb felsorolt tettek elkövetésében.

- McLanahan és Masters ma délelőtt a Sacramento-i Törvényszékre kerül, ahol Richard Rothchild bíró úr előtt kell számot adniuk tetteikről - folytatta Scurrah. - Mindketten ártatlannak vallják magukat. Mindkettejüket San Diego-i ügyvédek képviselik. Mastersért kifizettek egymillió dollár óvadékot, így ő szabadlábon védekezhet. McLanahan esetében az óvadék szóba sem jöhetett, őt a tárgyalás befejeztéig a Sacramento Megyei Börtönben tartják fogva. Mastersnek le kellett adnia az útlevelét, a rendelkezés értelmében nem hagyhatja el a megye területét.

- Ha a robbantásokkal kapcsolatos vádpontokban bűnösnek bizonyul, McLanahant a cselekmények súlyosságára való tekintettel minimum húsz év börtönre ítélik, plusz hét évre a hivatalos közeg sérelmére elkövetett gyilkossági kísérlet miatt - mondta Scurrah. - A büntetés további súlyosbítása várható ha bebizonyosodik, hogy ő gyilkolta meg az imént említett Joseph Brolint. Biztosíthatom önöket, mindent elkövetünk annak érdekében, hogy a lehető legsúlyosabb büntetési tételt róják ki rá. Példát kell statuálnunk, meg kell mutatnunk, hogy Sacramento megye lakói nem tolerálják az önjelölt "igazságosztók" működését. Sajnos halálbüntetést nem javasolhatunk... Jelenleg ennyi információval tudok szolgálni. Köszönöm.

Scurrah oldalra lépett, Servantez újra a mikrofon mögé állt.

- Megvizsgáljuk annak valószínűségét, hogy McLanahan és Masters egy bizonyos militáns mozgalom tagjai, és ki fogjuk deríteni, ők állnak-e a California állam északi részében, az utóbbi időkben bekövetkezett robbantások hátterében. Ki fogjuk deríteni, hogy ők irányítják-e ezt a szélsőséges nézeteket valló csoportot - mondta. - A jelek szerint McLanahan az öccsért akart bosszút állni egy bizonyos motorosklub tagjain, és az általa kábítószerrel foglalkozó

személyeken, ezért szervezte meg és hajtotta végre a támadásokat. A jelek szerint olyan fegyvereket és eszközöket használt, amelyeket Dr. Masters fejlesztett ki. Kizárólag a hadsereg által használható fegyvereket és eszközöket vetett be annak érdekében, hogy felkutassa, elfogja, kivallassa, majd megölje azokat a személyeket, akiknek feltételezése szerint köze lehetett az öccsét és néhány más rendőrtisztet ért támadáshoz.

Barona rendőrfőnök helyet cserélt a polgármesterrel.

- A nyomozás érdekében nem árulhatok el további részleteket, de egy fontos dolgot szeretnék kihangsúlyozni. Ez a város, ez a megye nem hagyja, hogy ilyen igazságosztók tevékenykedjenek az utcákon. Sacramento városa és Sacramento megye rendőrsége az ország legfelkészültebb rendfenntartó szervezetei közé tartozik. Nincs szükségünk rá, hogy bárki a kezébe vegye a törvénykezést és az igazságosztást, és a rend jelszavát a zászlajára írva erőszakkal fertőzze meg az utcáinkat!

- Mi a jog és a rend társadalmában élünk. Nem toleráljuk, hogy valaki, bármilyen legyen is a háttere, bármi legyen is a személyes motivációja, bármilyen tragédia vagy ok készítse ilyen cselekedetekre... nem fogadjuk el, hogy bárki a saját kezébe vegye a törvényt. McLanahanra és Mastersre, ha bűnösnek bizonyulnak az ellenük felhozott vádakban a törvény teljes szigorával fog lesújtani. Javaslom a város és a megye lakóinak, ne ingassa meg őket az, amit a két vádlott magyarázatként fel fog hozni. Ha megszegték a törvényt meg kell büntetni őket. Köszönöm.

Sacramento Megyei Börtön, 651 I. Street, Sacramento, California
1998. március 31., kedd, 08:15

Az egyik sheriffhelyettes bevezette Patrick McLanahant a látogatószobába, a vastag plexifal előtt kialakított fülkesor végéhez irányította, leültette, és rámutatott a telefonra, amin keresztül beszélhetett a fal túloldalán lévőekkel. Patrick fehér pólót viselt, ami legalább két számmal kisebb volt a kelleténél; a hátán a "FOGOLY - SACRAMENTO MEGYEI BÖRTÖN" felirat virított. Fekete, bő farmernadrág volt rajta - ez legalább három számmal nagyobb volt az ő méreténél -, fehér zokni és fekete vászoncipő. A fegyőr Patrick és a többi fogoly között helyezkedett el, de néhány fehér bőrű rab ügyet sem vetett rá, hátradőlt, és fenyegetéseket mormolt, bizonyos bandák tagjai által használt és obszcén jeleket mutogatott az "új fiú" felé.

A plexifal másik oldalán Jon Masters ült. Öltöny volt rajta, nyakkendőt kötött. Amikor Patrick leült Masters döbbsen meredt rá, és felkapta az ő oldalán felszerelt telefonkagylót. A hangszóróba belerecsent egy automata hang, figyelmeztette Masterst, hogy a beszélgetést rögzítik.

- Jézusom, Patrick! - kiáltott fel Masters miután az automata elhallgatott. - Mi történt az arcoddal?

Patrick komoran megérintette dagadt, felhorzsolts arcát, felrepedt száját.

- Rámtalált pár motoros - mondta.

- Jól van?

Patrick bólintott.

- Ha nem tudnak megvédeni idebent, szólok az ügyvédnek... Talán sikerül elintéznie, hogy átvigyenek máshová.

- Már magánzárkában vagyok - mondta Patrick.

- Hála istennek!

- Ez azt jelenti, hogy most már csak minden harmadik köpet talál el - mondta Patrick száraz mosollyal. - Most csak mondják, hogy letépik a golyóimat, de nem teszik meg.

- Patrick, hogy tudsz tréfálgozni ilyen helyzetben?

- Minden rendben lesz, Jon - felelte Patrick magabiztosan. - A fél banda azt hiszi, én öltem meg a haverjaikat, de a másik fél banda biztosra veszi, hogy a barátaim rászállnak a családjaikra ha belém kötnek. Tudod, ez az egész amolyan banda-színjáték... Azzal, hogy engem cseszegetnek bebizonyítják a társaiknak, hogy még mindig kitartanak mellettük. Semmi gond, kibírom. - Jon arca hamuszürkére változott, alig hitt a fülének. Patrick figyelmeztetően a telefonra mutatott, aztán a Jon mögötti falon elhelyezett felíratra, ami szintén arra figyelmeztette a látogatókat, hogy a beszélgetésekről felvételt készítenek. -

Találkoztál Wendyvel?

- Igen. - Jon visszajelzett, hogy vette az adást. - Jól van, csak aggódik érted.
- És Bradley?
- Pompás kiskölyök! - Jon elmosolyodott. - Sok... családtagod kapcsolatba lépett velem. - Furcsa hangsúllyal ejtette ki a "családtag" szót; Patrick rögtön megértette kikre céloz. - Aggódnak miattad, és bármit megtennének annak érdekében, hogy tisztára mossanak.
- Szép tőlük - mondta Patrick. - Kérd meg őket, hogy beszéljenek Wendyvel. Talán nekik elhiszi majd, hogy minden rendben lesz. Nem leszek itt sokáig. Már alig várom, hogy elmondjam a bírónak az én verziómat. Találkozol valakivel a jogi osztályról?
- Henry Fowlerrel, egy óra múlva. Ő jogügyeinket intéző iroda idősebbik tulajdonosa - mondta Jon. - Megszerezték a rendőrségi jelentéseket, és úgy látják, hogy jó esély van a vádak elejtetésére. Henry bemutat egy bűnügyi szakértőnek. Az illető még ma délelőtt el fog jönni hozzád. - Masters kissé zavartba jött, de folytatta. - Elhoztam a pénzt amit tegnap este kértél, de elvették tőlem. Azt mondták, be kell jegyezniük valahova. Megkaptad? - Patrick megrázta a fejét. - Istene, Patrick! Olyan ez az egész, akár egy rémálom!
- Minden rendben lesz, testvér - mondta Patrick. - Csak mondd meg Wendynek meg a családnak, hogy jól vagyok.
- Megmondom, testvér. - Jon tehetetlenül figyelte ahogy a foglár elvezeti Patricket. Az egyik nagydarab, zord arcú fogoly éppen akkor lökte hátra a székét amikor Patrick elhaladt mögötte. A fickó elordított pár mocskos szót, de a fegyőrök hamar lecsillapították.
A börtön előtt riporterek várakoztak, ezért Jon a hátsó, a H Street-i parkolóházzal szembeni kijáraton át távozott. A vastag fémkapu hangosat döndülve csapódott be mögötte. Óvatosan előrébb ment, a tekintetével a céges kocsit kereste, aminek itt kellett volna várnia rá. Seholy sem látta. Eleredt az eső; eleinte hidegen szemerkélt, szürkévé változtatta a világot, aztán egyre kövérebbek és sűrűbbek lettek a cseppek.
Istenem, gondolta, ennél rosszabb már nem is lehetne. Patrick börtönben van, gyilkossággal vádolják; a "Tökéletes Katona" project leállt, talán örökre; a cég vezető nélkül maradt, kormányos nélkül sodródott az üzleti világ tengerén. Ráadásul még Helen Kaddiri sem volt mellette. Helen, aki annyi fájdalmat okozott neki, de mégis... olyan jó volt.
Helen...
Napok óta elszor jutott az eszébe. A gondolat valahogy átmelegítette, de - és ez nem sokszor fordult elő vele az életben - a hatására magányosnak, elhagyatottnak érezte magát. Éveken keresztül, először az akadémián, aztán a kormányiszervnél, végül pedig a cégnél mindig rengeteg ember volt körülötte, barátok és társak; mindig gondoskodott arról, hogy ne maradjon magára. Most azonban mindenki eltűnt mellőle. Szüksége volt Helenre. Akarta őt. Volt idő, amikor nevetségesnek találta ezt a gondolatot. Volt idő, amikor elképzelhetetlennek tartotta, hogy Helen ilyen sokat jelenthet a számára. Most azonban egyfolytában ő járt a fejében.
Elővette a mobil telefonja füldugóját, a fejére illesztette parányi szerkezetet, hangparanccsal utasította a készüléket, hogy hívja fel Helen San Diego-i otthonának számát. Az üzenetrögzítő felelt a hívásra.
Masters mély lélegzetet vett.
- Helen, itt Jon - mondta. - Nem tudom, hallottad-e a híreket, de... Itt vagyok Sacramentóban. Éppen most jöttem ki a megyei börtönből. Óvadék ellenében eresztettek ki. Patricket bent tartották. Mi...- Azt tervezte, részletes "jelentést" tesz a történekről, ismerteti a körülményeket, de képtelen volt folytatni. Úgy érezte, sokkal személyesebb hangot kell megütnie, és inkább arról kell beszélnie amit érez. - Helen... szükségem van rád - mondta. - A cégnek is, természetesen, de nekem jobban. Szükségem van a támogatásodra, az útmutatásodra, a barátságodra. Nem tudom hol vagy... talán éppen most intézed az új céged ügyeit... de kérlek, gyere át Sacramentoba. Valószínűleg a Sacramento-Mather Jetporton leszek, abban a komplexumban, amit itt bérlünk. Megértelek, ha esetleg nem jössz el, de kérlek... kérlek, ne hagyj most egyedül. Én... Szeretlek, Helen. Ez most talán úgy hangzik, mint a legnagyobb hazugság amit valaha kimondtak ezen a Földön, de nem érdekel. Szeretlek. Viszlát!
Jon bontotta a vonalat, eltette a füldugót. Néhány másodperccel később dudálást hallott az út túlsó oldaláról. Átnézett; egy kocsit látott, amiből kinyúlt egy

kéz és feléje integetett. Végre megjött az autó! A sofőrt nem ismerte fel, az oldalsó sötét ablakokon nem látott keresztül, de átment a másik oldalra és megkerülte a kocsit. Meglepetten látta, hogy a sofőr mellett Tom Chandler ül. - Jó reggelt, Dr. Masters - mondta Chandler. - Elvihetem? - Látta, Masters csodálkozva felvonja a szemöldökét ahogy a számára ismeretlen sofőrre néz. - Ez itt Williams rendőrtiszt, a csoportom tagja. Mára sofőrt kértem, és őt kaptam. Elvihetem?

- Köszönöm, de jönnek értem.

- Dr. Masters, tudom, hogy Patrickkel mikén mentek keresztül - mondta Chandler. Halkabba fogta a hangját, hogy a sofőr ne érthesse a szavait. - Kérem, ne akarjon kasztráltatni azért, mert elvégeztem a munkámat. Sokkal rosszabb lenne a helyzet, ha kimutattam volna a valódi érzéseimet. Ha kimondanám, hogy én is hősnek tartom Patricket azonnal elvonnák tőlem az ügyet, és akkor... Akkor maga és Patrick egyedül maradnának a cápákkal.

- Szóval maga szerint Patrick hős? Nemrég még bűnözőnek tartotta.

- Igen, Dr. Masters. Véleményem szerint Patrick hős, és ön is az - felelte Chandler. - Mert csakis gy hős lehet képes arra, hogy szembeszálljon a rosszfiúkkal egy ilyen városban. Ez a tett bátorságra vall. Valódi bátorságra. De Patrick most börtönben van, és a város, amelyet meg akart menteni, amelyen önnel együtt segíteni szeretett volna, most vele akar példát statuálni. Ez pedig nem helyes. Együtt kell működnünk, ki kell dolgoznunk egy közös tervet, Dr. Masters. Jöjjön át az irodámba, ott mindent nyugodtan megbeszélhetünk. Majd felhívhatja az embereit, megmondhatja nekik hová jöjjenek magáért.

- Nem is tudom...

- Ejnye, doki, minden tőlem telhetőt megteszek azért, hogy jobb helyzetbe hozzam Patricket! - - mondta Chandler. - Az ügyesség teljesen ráncszállt. Órákon át szorongatták az embereimet, meg persze engem is, hogy kiszedjék belőlünk a legapróbb információkat is, amelyeket bizonyítékként lehet használni. Nos, nem érték el amit akartak. Most azonban szükségem van az ön segítségére.

- Nem lenne jobb, ha az ügyvédem jelenlétében beszélgetnénk?

- Ez most nem kihallgatás, Dr. Masters - mondta Chandler. - Egyetlen inkriminatív kérdést sem fogok feltenni. Ha nem akar válaszolni valamire, nem muszáj megtennie. - Masters még mindig habozott. - Jól van, ha ettől jobban érzi magát hívja ide nyugodtan az ügyvédjét. De feleslegesen fárasztja. Nem fogom vallasni. Annak, amit most teszek semmi köze sincs a nyomozásunkhoz. Éppen ellekezőleg! Azt szeretném megbeszélni magával, hogyan tudnánk közös erővel kiségiteni önöket ebből a slamasztikából. Mármint önt és Patricket. Higgyc el, rengeteg zsarú van ebben a városban, aki hálás önöknek azért amit tettek.

- Igazán?

- Hát persze! - mondta Chandler. - Még akkor is, ha sor kerül a tárgyalásra. A rendőrök maguk mellett állnak, tudni szeretnék mi történik önökkel. Segíteni szeretnék... Patrick érdekében kérem, működjön együtt velem!

- Rendben van! - kiáltott fel Jon váratlanul. - Ember, el sem tudja hinni mennyire örülök, hogy eljött! Már azt hittem, magának nem az igazság kiderülése a fontos, hanem azt, hogy rács mögé dugjon valakit. - Beszállt a kocsiba, elhelyezkedett a hátsó ülésen.

Az I Streeten indultak el, az ötös autópálya irányába tartottak. Mielőtt kiértek a pályára halk csipogás hallatszott. Chandler hátrafordult. Masters egy töltőtollra hasonlító tárgyat vett ki a zsebéből.

- A tolla csipogott, doktor?

- A személyi hívóm - mondta Masters büszkén. - Én terveztem. - Egy pillantást vetett a toll kupakjába épített LCD kijelzőre. - A sofőröm. Nem tudja hol vagyok. Felhívom, és megmondom neki, hová megyek. - A fülébe dugta a telefonja dugóját. - A telefonom. Ezt is átalakítottam. Nézze csak... A karórám is beadhatom a hívott számot, de hanggal is utasíthatom a készüléket.

- Milyen szerkentyűket tart még magánál, doki? - kérdezte Chandler.

- Ó, sok kis apróságom van - felelte Jon. - Például...

Hirtelen egy kocsi vágott eléjük. A sofőr rátaposott a fékre, megcsikordultak a kerekek.

- Schweinehund! - morogta a sofőr.

- Remek! - jegyezte meg Masters. - A spfőrje németül káromkodott, igaz? Én csak annyit tudok németül, hogy ein Bier, bitte. - A sofőr riadtan Chandlerre pillantott. - A német nyelv - folytatta Jon - valahogy olyan... fenyegető. Szerintem ha egy meztelen nő németül sugdos az ember fülébe az ágyban, az is

valahogy úgy hangozhat, mintha azt magyarázná el, hogyan fogja kimetszeni az illető szívét. Egyszer hallottam, ahogy... - Elhallgatott, csak ekkor vette észre merre tartanak. - Hé, nem északi irányba kellene mennünk az I5-ösön?

- Nem - mondta Chandler. - Dr. Masters, adja át a telfonját és az óráját.

- Meg akarja nézni hogy működik?

- Nem. El akarom venni magától - mondta Chandler türelmesen.

- Miért?

Chandler félig hátrafordult az ülésben, SIG Sauer P226-os pisztolyát Mastersre szegezte. Jon elsápadt.

- Dr. Masters, ön vagy kiváló színész, vagy a legnaívabb agyament zseni akivel életemben találkoztam. - Jon reszkető előrenyújtotta a telefonját, a karóráját, és a töltőtollba épített személyi hívót. - Most találkozni fogunk néhány barátommal. Szeretnék elbeszélgetni önnel.

Jon a visszapillantó tükörbe nézett, a sofőr arcára.

- Gondolom, a barátai többsége német anyanyelvű, és van közöttük egy brites akcentussal beszélő férfi is...

- Ó! Végre sikerült összeraknia a képet - mondta Chandler. - Forduljon meg, tegye hátra a kezét. Nem hiszem, hogy a barátaim szeretnék ha látná, merre tartunk. - Masters engedelmeskedett. A KNYO kapitánya hátranyúlt, a csuklójára csattintott egy bilincset.

- Miért csinálja ezt, Chandler? - kérdezte Masters. - Miért dolgozik a rosszfiúknak?

- A válasz egyszerű, doki. Pénz - felelte Chandler. - Kaptam egy ajánlatot, amit nem lehetett visszautasítani.

- Ó, igen... a szerencsejáték-adósságok - mondta Masters. - Mennyiről is van szó? Harmincezerről? Negyvenről?

- Tehát tényleg bepologkálták az irodámat! Az ügyosztálynak nincs elé pénze ahhoz, hogy megtisztítsa a főhadiszállásunkat. Igen, amikor legutoljára összeszámoltam az adósságaimat negyvenezer körüli szám jött ki. Aztán párezerrel tartozom a volt feleségemnek, tudja, nőtartás és gyerektartás, plusz van néhány lejárt hitelkártyám, fizetnem kell a lakásomért, a kocsimért, aztán van egy barátnőm Las Vegasban...

- És ne feledkezzünk meg Kayról sem, aki a Granite Baynél lakik - szólt közbe Masters.

- Ó, Kayre alig költök valamit. Edie viszont, a Las Vegas-i szeretőm egy vagyonba kerül - mondta Chandler könnyedén. - Ebből a szarból, amibe belekeveredtem az sem segítene, ha egy teljes évi fizetésemet megkapnám egy összegben. Egyébként nem izgattam magam az adósságaim miatt... Tulajdonképpen csak az érdekelt, hogy ne tudódjanak ki a dolgaim. Mert ha ebből bármi is kiszivárogná, igencsak hosszú és kemény éveket kellene rács mögött töltenem. Nos, Masters, ezért csinálom. Ma minden problémám megoldódik végre. Leszállítom magát és a szakfandert Townsendnek, aztán...

- Magánál van a szakfanderem?

- Természetesen! Eddig a bizonyítékok között, a rendőrségi raktárban volt, de most magammal hoztam. A barátaim azt szeretnék, ha megmutatná nekik hogyan kell használni, esetleg végrehajtana rajta a Townsend által kért módosításokat. McLanahan méreteit nem lehet átlagosnak nevezni... Biztos vagyok benne, hogy Townsend is alkalmas a viselésére. Egyébként, doki, őszintén megmondom, egy ilyen Bádogemberekből álló csapatot nem sok mindenre lehetne használni. Én legalábbis nem tojnék be tőlük.

- Tudja mi maga, Chandler? Szarzsák! - mondta Masters. - Képes hátat fordítani a városának és a karrierjének? Hát semmit sem jelent a maga számára az a rengeteg év, amit zsaruként élt le?

- Semmit - felelte Chandler. - Abszolúte semmit. Az elmúlt öt évben keményebben dolgoztam, mint az azt megelőző harmincban, és a város, ez az egész állam a szemem láttára vált egyre romlottabbá. Kérdezem én: mi értelme volt a munkámnak? Chandler egyre indulatosabbá vált.

- Az egyik barátom harmincegy évig tartó szolgálat után vonult nyugdíjba. A búcsúztatóján kapott egy emlékérmét a várostól. Egy érmet, amibe hibásan vésték be a nevét és a szolgálati idejét! Hazament az ünnepségről, és aznap este betörték hozzá. Megsebesült. Bekómált, két héttel később meghalt. A várostól semmit sem kapott. Semmi kitüntetés. Semmi megemlékezés. Egy szál virágot nem küldtek a sírjára! Ott álltam a sír mellett, és láttam magam ahogy kifelé bámulok a gödörből. Akkor határoztam el, hogy én nem így fogom befejezni.

- A barátja bűncselekmény áldozatává vált - mondta Masters. - Meghalt, de megőrizte a becsületét. Maga viszont áruló lett. Eladta a lelkét!

- Nem érdekes. Jól megfizetnek érte...

- Remek! Bölcsen döntött - mondta Masters. - Az egyszer sem fordult meg a fejében, hogy esetleg én is kiséghetném a bajból?

- Éppen ezt teszi, Dr. Masters - mondta Chandler. - Leszállítom magát, és megkapom a pénzem Townsendtől. Az már tőle függ, hogy mit csinál magával. Az ezredes megbízható, becsületes fickó, nem fog átverni...

- Ó, igen! Az ezredes! Ő az a pasas, aki megkötözte és életveszélyesen megfenyegette Patrick feleségét és kisfiát. Ő az, aki a Sacramento Live!-nál megöletett két rendőrt. Miatta sebesült meg egy csomó zsaru, igaz?

- Az ellenségeivel szemben könyörtelen - válaszolta Chandler -, de a barátaiért kiáll. Megígérte, ha megteszi neki amit kérni fog magától, szabadon ereszti. Életben fog maradni, Dr. Masters, és újabb Bádogember-szkafandereket csinálhat, meg csipogó tollakat, meg csodatelefonokat, meg amit csak akar.

- És még engem nevez naívnak? - kérdezte Masters. - Magából kukaceledel lesz abban a szent pillanatban, amikor átad engem Townsendnek! Amikor az a dilinyós ezredes megtanulja a szakafander használatát nekem is harangoznak. Ezt maga is éppen olyan jól tudja, mint én. A különbség csak az kettőnk között, Chandler, hogy én elfogadtam a tényt, hogy még ma meg fogok halni, maga pedig még mindig azt hiszi, hogy egy meztelen kurva ölében fogja tölteni az éjszakát. Nézzen szembe a tényekkel! Gondolkozzon! Fegyvere van. Ölje meg ezt a német majmot, aztán menjünk vissza a városba. Szépen előadja a sztorit a zsaruknak, én pedig hallgatok erről az egészeztől, akár a sír, és...

- Hagyja abba, doki! - mondta Chandler. - Jól hangzik amit mond, de lehetetlent kér. Már felvettem az előleget a szolgálataimért, és nem okozhatok csalódást Townsend ezredesnek. Tegye amit mond magának, és életben marad. Ha hősködni próbál búcsúzzon el az élettől. A szakafander mindenképpen az övé lesz.

Kutató és fejlesztő létesítmény, Sacramento-Mather Jetport, Cordova-ranch,
California
Ugyanaznap, délután

A látogató felvette a Sky Masters Inc. által kibérelt kutató létesítmény külső kerítésére felszerelt telefont. Néhány csengés, aztán:

- Segíthetek valamiben, asszonyom?

- Igen - felelte a látogató. - Dr. Kaddiri vagyok. Helen Kaddiri. Dr. Mastersszel van találkozó. Nem tudom, hogy itt tartózkodik-e, vagy sem. Segítené megtalálni őt?

- Természetesen, Dr. Kaddiri - mondta az őr. - Egy pillanat! - Megnyomott egy gombot, mire kinyílt a külső kerítés kapuja. Ahogy Helen elindult az őrház irányába a biztonsági őr elővett egy adó-vevőt, megnyomott rajta egy gombot, és belebeszél:

- Kontrolle Wache drei. Eine Dr. Helen Kaddiri ist hier. Was sind Ihre Anweisungen.

- Lassen Sie sie rein - érkezett a válasz pár másodperccel múlva. - Sie soll warten.

- Oké - mondta az őr. Kinyitotta az őrház falán lévő kis ajtót. - Mutatna egy fényképes igazolványt, Dr. Kaddiri? Esetleg van céges azonosító kártyája? Helennek még megvolt a céges kártyája - úgy tervezte, csak akkor fogja visszaszolgáltatni, ha befejeződnének a kilépésével kapcsolatos jogi procedúrák. Ezt és a jogosítványát adta be a biztonsági őrnek. A férfi egy pillantást vetett a két igazolványra, majd kiadta Helennek. Egy gomb megnyomásával kinyitotta a biztonsági forgókaput.

- Köszönöm, asszonyom. Kérem lépjen be. Hamarosan önért jön valaki. Helen belépett a kapun. Egy jóképű, öltönyös, nyakkendőes férfi sietett hozzá.

- Dr. Kaddiri?

Helen nem ismerte a pasast.

- Igen. Helen Kaddiri vagyok, a... - Azt akarta mondani, hogy a Sky Masters alelnöke, de aztán jobbnak látta, ha elharapja a mondatot. Minek bonyolítani a helyzetet? - Maga kicsoda?

- Thomas Chandler kapitány vagyok a sacramento-i rendőrségtől - felelte a férfi.

- A minap hajtottam végre Dr. Masters és McLanahan ezredes letartóztatását.
- El tudná magyarázni mi folyik itt?
- Természetesen - mondta Chandler. - Behozta a kocsiját? Egyedül jött?
- Az autót kint hagytam, és igen, egyedül jöttem - felelte Helen. - Nem voltam biztos abban, hogy beeresztenek. Hol van Jon?
- Óvadék ellenében szabadlábba helyeztük - mondta Chandler. Elindultak a kutató létesítmény irányába. - Megpróbál segíteni nekem. A cége itteni tevékenységét vizsgáljuk... Természetesen mellette van az ügyvédje.
- Azt hiszem, az lenne a legjobb, ha semmit sem mondanék magának - jegyezte meg Helen. - A cég ügyvédje jelenlétében kellene nyilatkoznom, nem igaz?
- Dr. Kaddiri, tudom, hogy ön, Patrick és Jon mikén mentek keresztül - mondta Chandler. - Azért vagyok itt, hogy segítsek.
- Úgy segít, hogy letartóztatja őket?
- Véleményem szerint mindketten hősök. Muszáj volt letartóztatnom őket, mert ez a munkám. Az ellenük felhozott kisebb jelentőségű vádakban valószínűleg bűnösnek találják majd őket, de szinte biztos, hogy a lehető legenyhébb büntetést fogják kiszabni rájuk. Én legalábbis ezt próbálok elérni, de nem biztos, hogy segítség nélkül is sikerülni fog a dolog.
- Nem lenne jobb, ha a cég ügyvédjének jelenlétében tennék vallomást?
- Ez nem kihallgatás, Dr. Kaddiri - mondta Chandler. - Semmi olyat nem fogok kérni öntől, amivel kellemetlen helyzetbe hozhatná Jont vagy Patricket. Ha esetleg olyan kérdést teszek fel, amire nem óhajt válaszolni, nyugodtan hallgathat.
Kaddiri arcáról még mindig nem tűnt el a bizonytalanság.
- Ennek ellenére, kapitány, ha nem bánja, akkor először beszélni szeretnék Jonnal meg a cég ügyvédjével. Ha ez megtörtént állok rendelkezésére. Jon nem mondta el, hogy hol van, csak annyit kért, hogy jöjjenek ide.
Chandler bólintott, mélyen a nő szemébe nézett.
- Jon említette, hogy felhívta önt - hazudta. - Nagyon nagyra tartja magát. - Elhallgatott, aztán hozzátette: - Nyilvánvaló, hogy ön is becsüli őt, különben nem lenne itt.
- Voltak nézeteltéréseink - mondta Helen -, de... igen, azt hiszem, ez így van.
- Remek! - mondta Chandler. - Pompás! - Elhaladtak két feketeruhás, géppisztolyos őr mellett. Helen ügyet sem vetett rájuk, és az sem tűnt fel neki, hogy a fickók nem viselik a Sky Masters azonosító jelvényét. - Nem tudom biztosan, hogy Jon mikor fog visszajönni ide - mondta Chandler. - Menjünk fel McLanahan ezredes szobájába, és várjuk meg míg jelentkezik. Ha nem jön ide, akkor elvihetjük önt a szállodájába. Erre jöjjön, kérem...

Sacramento Megyei Börtön, 651 I. Street, Sacramento, California
Ugyanaznap, este

A Sacramento belvárosában lévő megyei börtön viszonylag új, modern létesítmény volt. Az ötszintes épület mindegyik emeletének közepén kialakítottak egy-egy ebédlőt, fedett sportpályát és egy társalgót. A cellák (minden emeleten huszonnégy volt) a közös helyiségeket körbefogó folyosóról nyíltak. A cellák mérete különböző volt, a legkisebbekben egy, a legnagyobbakban hat fogoly fért el. Az acélajtók közepén vastag üvegablak, az ajtókkal szemközt mindegyik helyiségben egy keskeny ablak volt. Az ablakokra nem szereltek rácsot. Minden szinten állt egy órtorony. A konditerem és a gyengélkedő a negyediken volt, a nyilvántartó és a többi iroda az elsón.

Az a tény, hogy a börtön a belvárosban állt, különösen feszültté tette a légkört. A városban elcsípett bűnözők mindegyikét ide szállították be, itt töltötték a vizsgálati időszakot, itt várták meg a tárgyalásuk végét. Amikor megszületett az ítéletük átszállították őket az Elk Grove-ra, a Rio Cosumnes Fogházba.

A belvárosi gyűjtőben fogvatartottak az "ártatlanság vélelmének elve" miatt a törvény szemében az ítélet meghozataláig ártatlanok voltak, és természetesen senki sem vallotta magát bűnösnek. Sokan rosszhírű, erőszakos környékről érkeztek; sokan maguk változtatták pokollá a környezetüket. A legtöbbjük tele volt friss sebekkel, haraggal, sokakat letargiába taszította a letartóztatás; sokan egyetlen szót sem értettek a törvényekkel kapcsolatos szakzsargonból, nem

értették az eljárásokat, és fogalmuk sem volt arról, mit tartogat számukra a jövő.

A feszültség még a viszonylag nyugodt időszakokban is szinte tapintható volt, ám az utóbbi hetekben a békének még a látszata is szétfoszlott. A Sátáni Testvériség tagjainak halálát követően szinte felforrta a levegő, a foglyok rettegetek, hogy rájuk is sor kerülhet, az azonos bandákba tartozók még jobban összetartottak mint korábban, a rivális csoportok egymás ellen fordultak. A börtön vezetősége érezte ezt a változást, megnövelte a börtönőrök és az őrkutyák számát, a fegyverek mennyiségét. Az intézkedésektől a kedélyek lecsillapodását remélték, de éppen az ellenkező hatást érték el.

Ez a nap Patrick McLanahan számára viszonylag nyugodtan telt el. Amióta magánzárkába került a motorosoknak, a neonáciknak, a rasszistáknak és a vérere szomjazó többi agyament örültnek kevés lehetősége volt arra, hogy kárt tegyen benne. Amikor kénytelen volt átmenni a közös helyiségekbe megpróbált távol maradni a többi fogolytól. Ez nem mindig sikerült, sokszor a melléje kirendelt őr mentette meg az életét.

Mіндеgyik ebédlőben tíz csillag alakú acélasztal állt, a lábukat a padlóhoz rögzítették. Mindegyik asztal mellett öt, szintén lebetonozott széket helyeztek el. A meleg ételt a konyhában készítették, az adagokat papírtányárra tették, a tányérokat plasztiktálcára, a tálcákat kis kerek kocsikra. Az evőszekélyök kartonpapírból készültek. A foglyok bevonultak a helyiségbe, a kis kocsikról ételt, italt és desszertet választottak maguknak (a vegetáriánusoknak külön főztek), aztán leültek valahová. Az őrök csak a beteg és különösen veszélyes foglyokat különítették el a többitől, de a börtönlakók kialakították a saját ülésrendjüket: a feketék a feketékhez, a fehérek a fehérekhez, a hispánok a hispánokhoz telepedtek le. A helyiségek elég tágasak voltak, a rivális társaságonak általában nem kellett egymás közelébe kerülniük, de amikor felduzzadt a létszám rendszeresen kitört a verekedés. Mindennek ellenére ez a börtön nem volt különösen veszélyes hely, itt nem életfogytosokat és ezer évre ítéleteket tartottak fogva, hanem olyanokat, akikre a bíróság még nem szabta ki a büntetésüket – akik még reménykedtek. Sokan nem is avatkoztak bele az általános hirigbe, a legtöbben csak a saját dolgukkal foglalkoztak, és megpróbálták kerülni a bajt.

Patrick megfogta a hozzá legközelebb lévő tálcát. Nem akarta, hogy válogatósnak nézzék, nem akarta lelassítani a sort. Öntött magának egy pohár vizet, a műanyagládából elvett egy dobozos tejet, a másik kis kocsiról egy szelet süteményt., és leült két idősebb fogoly közé. Az étel nem volt valami étvágygerjesztő, a nyálkás, zavaros szósz tetején apró húsdarab trónolt, mellette pár szétfőzött répa, tört krumpli, egy szelet fehér kenyér, ami legalább kétnapos volt, de felgőzölten egész frissnek látszott. A két idős fazon ránézett Patrickre, de egyikük sem szólalt meg.

Mindennek egyforma íze volt. A börtönök már csak ilyenek, gondolta Patrick. A hely eszébe juttatta azt az évekkel korábban végetért időszakot, amit készenlétben kellett eltöltenie. Az életét szirénák, fűttyszók, kiáltások szabályozták, a hangszóróból parancsok recsegték elő; uniformisok, egyforma ételek; szabályozottság és a szabadság hiánya. A két élethelyzet természetesen sokban különbözött, de Patricknek egyfolytában azok a hónapok jártak az eszében, amikor háromhetente hét napon keresztül a hadsereg virtuális foglya volt, amikor önként vállalta azt a büntetést, amit a nukleáris fenyegetés rótt ki a rá és a társaira. Mindig is gyűlölte a készenléti szolgálatokat, idő- és energiapocsékolásnak tartotta az egészséget, így most kissé ironikusnak találta, hogy éppen ezekből a kellemetlen emlékekbe próbál belekapaszkodni, ezektől reméli, hogy segítenek neki megőrizni a józan eszét.

Az ételnek csak a felét ette meg. Bekapta a süteményt, megitta a tejet aztán a vizet. Repetázni nem lehetett, ezért körülnézett, nem kéri-e valaki a maradékát. A mellett ülő két idősebb fickó rá se nézett, ezért a valamivel távolabb ülő pasasra pillantott.

– Hé, akarsz még?

– Kapd be! – fröcskölte a szót a nagydarab fickó. Patrick megbánta, hogy megszólalt. A férfi magas volt, keménykötésű, őszes haját egészen rövidre nyíratta. Az arcán látszott, nemrég komoly verekedésben vett részt: az orra törötten görbült, a bőre lehorzsolódott. A karján tetoválások feketélltek, nem díszrajzok, hanem valódi börtöntetők, amiket a rács mögött golyóstollal szoktak csinálni egymásnak a rabok.

Az egyik tetoválás, a legnagyobb, az, amit a bal karján viselt... a Sátáni Testvériség jelképe volt!

Ó, a piczába...!

A motoros a tálcája fölé görnyedt, úgy tette mellé a karját, mintha attól tartana, hogy valaki megpróbál ellopni tőle pár falatot. Patrick úgy döntött ideje odébbállni. Gyorsan felállt a helyéről.

- Hé! - A motoros rámeresztette vad, eszelős szemét. - Te! Ki vagy?

- Senki, főnök - mondta Patrick.

- Hogy baszódj meg! - mondta a motoros. - Ismerlek! Hallottam rólad. Te vagy az a pasas, aki szétbombázta a Testvériséget!

A két öreg fazon meglepő fürgeséggel ugrott el Patrick mellől. A motoros izzó szemmel felállt. Patrick felnézett az őrtoronyra, de a fegyőröknek valami más dolga lehetett.

- Ide hallgass, főnök - mondta. - Tévedsz. Nem öltem meg egyetlen motorost sem. A fickóban azonban már lávaként fortyogott a düh.

- Megdöglesz, te mocsok állat! - üvöltötte, és rávetette magát Patrickre.

Ledöntötte a padlóra, fölébe kerekedett, leszorította a karjait, és az arcába öklözött. - Ezt... a... Testvériségért... kapod...! - bömbölte, és minden szó után lecsapott.

A foglyok körbeállták őket.

- Csináld ki! - ordították. - Öld meg a faszszopót! Öld meg a Testvériségért! Patrick valami meleget érzett az arcán, a szeme elhomályosult, de így is látta a motoros öklén és ingen vöröslő vért. Aztán... a fickó megfogta a nyakát. Patrick elkábult; füttyszót hallott, aztán a hangszóróból előreccsent egy hang - valaki elrendelte, hogy zárjanak be valamit. A motoros egyre erősebben szorította a nyakát. Patrick érezte, hogy egy kéz nyúl a torkához, egy másik pedig a halántékához. Egy erős nyomás, és...
...minden elsötétült.

NEGYEDIK FEJEZET

Mount Vernon Road, Newcastle, California

1998. április 1., szerda, 09:05

Amikor magához tért Jon Masters feketeséget látott. Megmozdította a kezét és a lábát; érezte, mind a négy végtagját hozzábilincseltek valamihez ami valószínűleg egy fémkerítés lehetett. A fejére vastag csuklyát húztak. Levetkőztették, egyetlen ruhadarabot sem hagytak rajta. Iszonyatos fejfájás gyötörte - annak a géznak az utóhatását érezte mivel elaltatták. A csuklya belsejében hányásbűzt érzett.

Óráknak tűnő ideig feküdt. Aztán neszt hallott, mintha kinyitottak volna egy ajtót. Lépések közeledtek.

- Guten Morgen, Dr. Masters - mondta egy hang.

- Maga bizonyára Townsend egyik pribékje - mordult fel Masters. - Eresszen el, maga mocsok!

A fickó bőrkorbáccsal vágott az arcába.

- Őrnagynak nevezzen, vagy uramnak! - mondta Bruno Reingruber. - A jelenlétemben férfiként fog viselkedni, nem pedig úgy, mint valami képregényhős. Már így is szorult helyzetben van, szerintem maga sem akarja, hogy a tisztelatlensége miatt további kellemetlenségekben legyen része.

- Kapd be, szemét! - üvöltötte Jon. - Eressz el! Segítség! Segítsen már valaki! Segítség! Valami átkozott német rohadék meg akar ölni!

- Sehr gut. Ahogy akarja, Herr doktor - mondta Reingruber.

Durva kezek ragadták meg Masterst, lekattintották a csuklójáról a bilincset, arccal a hideg betonpadlóra fektették. A karjait hátrafeszítették, rákattant a kezére a bilincs. Felemelték és betaszították egy fémhordóba. Ahogy belemerült a jeges vízbe rémülten felordított. A víz a szájáig ért. A hordó tetejére rácsaptak egy fémrácsot.

- A Harmadik Birodalom katonáinak a második világháború során szerzett tapasztalatai alapján tudjuk, hogy az ember, akit ilyen módon hideg vízbe merítenek körülbelül egy órán át marad életben - mondta Reingruber. - A megfigyelők a koncentrációs táborok foglyain végezték el a kísérleteiket, akik

sokkal rosszabb fizikai állapotban voltak mint maga. Egy óra múlva visszajövünk és meglátjuk, hogyan bírja.

- Amint tapasztalni fogja, a fizikai, pszichológiai és emocionális kínzások széles skáláját ismerjük. Közösen, együtt fogjuk megtudni, mitől fél, mitől retteg, mekkora fájdalmat és stresszt képes elviselni.

- Miért csinálják ezt velem? - kérdezte Jon. Remegett az ajka a hidegtől. - Mit akarnak?

- Nézz, doktor, ha úgy gondolja, mindent elmondhat amiről azt hiszi, érdekelhet minket - felelte az őrnagy. - Most azért büntetjük meg, mert a jelek szerint túlságosan erősnek hiszi magát, és emiatt nem lehet önnel civilizált emberekhez illő módon elbeszélgetni. Rá kell jönnie, hogy ezzel a viselkedéssel semmit sem ér el, és hogy hiába próbálkozik.

- Hé, te káposztazabáló állat! Nézz szembe velem, mint férfi a férfival! - üvöltötte Masters. - Kapd be, te mocskok!

- Ó, azt hiszem nem árt, ha még valamire felhívom a figyelmét - mondta Reingruber. - Bizonyos forrásokból arról értesültem, hogy a barátját és kollégáját, Patrick McLanahan ezredest tegnap délután a Sacramento Megyei Börtönben meggyilkolták.

- Micsoda? - kiáltott fel Jon Masters. Döbbenetében felkapta a fejét; a koponyája a fémrácshoz koppant. Lesüllyedt a víz alá, nyelt egy nagyot, kiemelte a fejét, és lélegzet után kapkodva köhögni kezdett. - Patrick meghalt? Hogyan?...

- A jelek szerint felingerelte az egyik rabtársát, aki véletlenül annak a motoros bandának a tagja, amelyikre McLanahan rátámadt.

- Amelyikre maguk támadtak rá! - rikoltotta Masters. - Maguk ölték meg azokat a motorosokat! És azok meggyilkolták Patrickot? Maguk miatt? Ó, istenem, ne...!

- Szerencsétlen eset - mondta Reingruber tettetett együttérzéssel. - Információink szerint holnapután elhamvasztják a testét. Ha együttműködik velünk, talán még leróhatja a kegyeletét a barátjának.

- Várjon! - kiáltotta Jon. - Még semmit sem kért tőlem! Nem mondta el, mit akarnak! Várjon!

Reingruber azonban már távozott.

Jon segítségért kiáltozott, csak akkor hallgatott el amikor már minden hangtól megsajdult a torka. Nem tudta kinyújtani a lábát, de a fejét a hordót befedő rácshoz nyomta, minden erejét összeszedve megpróbálta feltolni. Hiába. Nem szabadulhatott. Ezután a hideg legyőzése, vagy legalább elviselése tűnt a legfontosabb feladatnak. Bizott benne, sikerülni fog. Fázott, de remélte, testének hőmérséklete egy bizonyos idő után eléggé meglangyítja a vizet, és így elkerülheti a teljes lehűlést. Előre hátra mozgott, megpróbált forogni, és nem sokkal később érezte, hogy a karjában és a lábában enyhül a jeges tűk szúrása. Nem fog legyőzni az a szemétláda!, gondolta közben. Townsend pribékei talán valóban a legkegyetlenebb terroristák közé tartoznak, de nem ők a legmenőbbek a környéken...

Amikor abbahagyta a mozgást észrevette, hogy lassan, a korábbinál természetesebben tud lélegezni ha jól a víz fölé emeli a fejét. Tökéletes.

Rátérhetett a legfontosabb probléma megoldására. Szökés... Nem volt lehetetlen. Csak semmi pénik. Nyugi! Lehunyta a szemét, álmodozni kezdett, felidézta a Guamba, Ausztráliába és California déli részére tett utazásait...

Sikítva tért magához, gurgulázni kezdett - a torkából gejzirként tört elő a lenyelt víz. Megpróbált lélegzetet venni. Rádöbbsent, a tüdeje megtelt vízzel. Pánikba esett, védekezni próbált a kezek ellen, amelyek a felszín alá nyomták a fejét.

- Nyugalom, fiatalember, csak nyugalom - mondta egy hang. Jon kinyitotta a szemét. Egy kedves arcú, ősz hajú férfit látott. - Ne féljen. Orvos vagyok. Segítek magának. - Az orvos keze megnyomkodta a hasát, mire a szájából egy jókora korty víz buggyant elő. Jon köhögött, aztán érezte, újra kap levegőt. - Rendbe fog jönni, doktor? - kérdezte egy hang. A férfi brit akcentussal beszélt.

- Igen, igen - felelte az orvos. - Nem volt sokáig a víz alatt. A hideg víz lelassította a légzését és a szívverését, ezért az agya valószínűleg nem károsodott.

- Éppen időben érkeztünk... Maga átkozottul szerencsés, őrnagy! - mondta brit férfi, aztán vádló szavakat zúdított a német fickóra. Jon oldalra fordította a fejét. Reingruber kifejezéstelen arccal, vigyázzban állt. - Tűnjön el a szemem elől, mielőtt lenyomom magát abba a hordóba! - A brit Jon fölé hajolt. - Jól

van, Dr. Masters? - kérdezte. Az arca aggodalmas volt. Jonnak túlságosan erősen vacogott a foga ahhoz, hogy bármit feleljen. - Hozza azokat a takarókat, doktor! Gyerünk! - A brit két jókora, vastag takarót terített Jonra, felültette, a kezébe nyomott egy csészényi csirkelevest.

- Maga... maga Townsend, igaz? - kérdezte Jon amikor egy kicsit felmelegedett. Az orvos a közelében maradt, időnként ellenőrizte a pulzusát.

- Igen, doktor - mondta Townsend. Látta Jon szemében a bizalmatlanságot és a félelmet.

Jon keményen nézett Townsendre. Szánalmat és az elismerés jeleit vélte felfedezni az arcán.

- Ne féljen - mondta a brit. - Reingruber őrnagy már nincs itt. Elment... egyelőre.

- Eresszenek el! - kérte Jon. - Esküszöm, senkinek sem fogok beszélni a fiairól. Ha váltságdíjat akar bármit megadok. Csak eresszen el!

- Erről ne most beszéljünk - szólalt meg az orvos. - Magának, fiatalember, sürgősen pihenésre van szüksége.

- Ó, persze! - Townsend biztatóan megveregette Masters vállát. - Később beszélünk - mondta, és elsietett.

- Ez Gregory Townsend volt, igaz? - kérdezte Jon az orvostól. - A nemzetközi terrorista?

Az orvos felhorkant.

- Ó! Igen. A különböző kormányok legalábbis így nevezik a köröztvényeiken. Carlosra rásütötték a "Sakál" gúnynevet, Townsendet "nemzetközi terroristának" keresztelték el. Ostobaság!

- Tényleg az. - Jon összehúzta a szemét. - Egy nagy marhaság az egész. Ez az egész pedig színjáték. Azt akarják elérni vele, hogy megtörjön a magabiztosságom. Maguk mészárosok. Valamennyien azok! Ugyanolyanok, mint az a seggfej Reingruber!

Reingruber nevének hallatán az orvos elsápadt.

- Csak óvatosan, Dr. Masters - mondta. - Reingruber őrnagy tényleg veszedelmes ember. Nagyon, nagyon veszedelmes. Townsend ezredes rövid pórázon tartja ugyan, de kiszámíthatatlan. Legyen nagyon óvatos a közelében.

- Ezek szerint Townsend nem más, mint Teréz anya felszentelt unokaöccse?

- Az ezredes mentette meg az életét, fiatalember - mondta az orvos. - Éppen időben érkezett, és felfedezte, hogy Reingruber mit művelt. Tudja, könnyen megfulladhatott volna.

- Elaludtam? Hipothermiám van?

- Igen. Körülbelül kilencven percig tartózkodott a vízben, és három, talán négy percig a víz alatt. Szerencsére a szívverése és a légzése már lassú volt amikor a felszín alá került. Alig volt magában élet. Townsend ezredes kihúzta magát a vízből és mesterségesen lélegeztette míg megérkeztem.

- Ó, a francba! - kiáltott fel Jon. A világ legmesteribb terroristája, egy fegyvercsempész mentette meg az életét? Hihetlennek, örültségnek tűnt az egész, de... De mégis igaz volt. Igaznak kellett lennie! Lehet, hogy tényleg pillanatokon múlt az élete? Megdöbbenve nézett az orvosra. - És maga kicsoda?

- Dr. Richard Faulkner, belgyógyász - felelte az orvos. Kinyújtotta a kezét. - Jelenleg a Dana-Farber Rákkutató Intézetnél dolgozom...

- Bostonban?

Faulkner bólintott.

- Én a MIT-en végeztem. Maga hová járt?

- A Dartmouthi Orvostudományi Egyetemre. Előre pedig a Dartmouth Középiskolába...

- Most ugrat? Én is a Dartmouthba jártam! Mi az ördögöt keres itt?

- Gregory... Townsend ezredes... néhány évvel ezelőtt tett nekem egy óriási szivességet - mondta Faulkner. - Az apám, hogy ki tudja fizetni a kórházi számlákat az anyám kezelése után, kölcsönt vett fel egy bizonyos személytől, de nem volt képes megadni. A cápák megfenyegettek minket, azt mondták, megölnék engem, végeznek a húgommal és az anyámmal is, ha nem adjuk meg a pénzt. Gregory közbelépett, és leszedte apám hátáról a behajtókat. Viszonzásképpen segíték neki amiben csak tudok.

- De... de Townsend gyilkos, egy terrorista!

- Nem igaz - jelentette ki Faulkner. - Tudom, miket mondanak róla, de becsületesen mondom, egyetlen szó sem igaz az egészről. Professzionális katona. A munkáját akarja végezni. Sajnos időnként rossz emberekkel hozza össze a sors.

Például olyanokkal, mint Reingruber őrnagy. Itt Reingruber a valódi ellenség. Az egész állam lángokban állna, ha Gregory nem fékezi meg.

- Hát, én pedig nem ilyen dolgokat hallottam felőle.

- Ne higgyen a pletykáknak, fiatalember - mondta Faulkner. - Viszont nem árt, ha óvakodik Reingrubertől. Most, hogy Gregory maga előtt teremtette le, nagyon dühös lesz. Gregory megvédi önt, ebben biztos lehet, de ennek ellenére sem szabad megfélekednie az elővigyázatosságról. Megértett? - Jon bólintott. - Helyes. Most menjünk innen, és szerezzünk magának valami meleg ruhát.

Jon döbbenet, kényelmetlen érzésekkel küszködve még egyszer megpróbálkozott a lehetetlennel.

- Mi lenne, ha most szépen eleresztene? - kérdezte. - Rendezhetnénk egy ki színjátékot. Csinálhatnánk úgy, hogy mindenki azt higgye leütöttem magát, vagy esetleg...

- Lehetetlen. Reingruber őrnagy végezne velem - mondta Faulkner. - Nem. Az lesz a legjobb, ha Gregory mellett maradunk. Higgyen nekem. Én rábízom az életemet. Feltétel nélkül hiszek neki. Okom van rá. Az lesz a legjobb, ha elmegyünk innen, mielőtt Reingruber visszajön, és egyedül talál minket.

Faulkner kitámogatta Jont a helyiségből, átvezette az épület középső részébe. A hely leginkább egy kis raktárházra emlékeztetett, a központi csarnokból kis irodák nyíltak. Az egyik kamrában megpillantották Reingrubert - a német éppen fegyvereket tisztogatott. Amikor meglátta őket felállt, a szemén látszott, rettenetesen haragszik Mastersre, de nem lépett ki a szobájából. Faulkner átvezette Jont egy szűk, ablaktalan fülkébe, amelyben csak egy takarókkal leterített priccs, néhány szék, meg egy padlólámpa volt.

- Itt biztonságban lesz, Jon - mondta Faulkner. - Az ajtó zárható. - A dzsekije alól titokzatosan mozdulattal előhúzott egy újságot. - Tessék - mondta. - Majd dugja a takarók alá. Nem lenne jó, ha Reingruber megtudná, hogy magánál van. Most mennem kell.

- Az a szemét biztos be akar jönni, és...

- A közelben maradok, és Gregory sincs messze - mondta Faulkner. - Ne aggódjon. Még egyszer mondom: megbízhat bennünk. Számíthat ránk, Jon. Gregory épen és egészségesen kiviszi innen, de azt kell tennie amit mond, és meg kell bíznia benne. Megértette? Megteszi, Jon?

Masters elgondolkozott. Nem volt más választása...

- Megpróbálom, doki.

- Helyes. Ha kimentem zárja be az ajtót. Amikor valaki be akar jönni mindenképpen nyissa ki, de... De így legalább egyedül maradhat egy kicsit. Nyugalomban.

Jon bezárta az ajtót, aztán leült a priccs szélére, magára húzta a takarókat. Őrület, gondolta. Reingruber nem normális. Talán igaz, amit Faulkner a britről mondott, de... Milyen lehet ez a Townsend valójában? Épeszű ember nem alkalmaz olyan eszelőket, mint a német. Oké, Townsend megmentette az életét, ezért hálás is volt neki, de ettől függetlenül az egész olyan, akár a legrettenetesebb rémálom. Mindenesetre itt van ez a két pasas, akik talán meg tudják védeni attól az eszelőstől. És talán meg is teszik, ha szükség van rá...

Óvatosan szétnyitotta az újságot A Sacramento Bee aznapi számának harmadik és negyedik oldalát tartotta a kezében. A papír összegyűrődött, de a szöveg még olvasható volt. A cikk a Wiltonban történt robbanásról közölt részleteket. Olvasás közben Jon Masters megdermedt. Először nem hitt a szemének. A leghosszabb cikk arról szólt, amit az újságíró nemes egyszerűséggel "a Bádogember rémuralmának" nevezett. Patrick McLanahan több wiltoni lakost meggyilkolt, olyan ártatlan emberekkel végzett, akiket terroristáknak vélt. Az egyik házat tévedésből a speed előállítók és bizonyos terroristák központjának hitte, pedig az épületet egy békés farmer bérelte ki, aki a feleségével, három gyermekével, az öccsével, az öccse feleségével, és azok négy gyermekével élt benne. McLanahan a két család több tagjával végzett, három gyermeket megölt, azután robbanótöltetet helyezett el a ház előtti gázolaj-tartályon. A robbanás iszonyatos pusztítást végzett.

Jon megdöbben. Tökéletes és aprólékost felderítést végeztek, de... a lényeg ott állt feketén-fehéren az újságban. Elkövettek egy rettenetes hibát, és ennek következtében tizenegy ember pusztul el. A cikk írója hírforrásként a Reuterst és az Associated Presst jelölte meg.

Egy másik cikk arról tudósított, hogy Patrick meghalt a a Sacramento Megyei Börtönben. Az újságíró az esetet "különös öngyilkosságnak" nevezte. Patrick

állítólag megkereste a Sátáni Testvériség egyik büntetését töltő tagját, és addig ingerelte míg a motoros agyonverte. A leírás alapján Patrick McLanahan skizoidnak tűnt, örültnek, aki talán azért merete felhúzni gyilkosát, mert azt hitte, még mindig rajta van a szkafander, és így sebezhetetlen. Amikor megtámadta a motorost, miközben mindent elkövetett annak érdekében, hogy megölje az elítélt férfit, végig saját ártatlanságát hangoztatta. A holttestét, írta a cikk szerzője, hamarosan elhamvasztják, porait egy közelebből nem megjelölt helyre szállítják.

Jon elgondolkodva összehajtott a újságot, leült az ágyra. Az arcát eltorzította az iszony. Tizenegy ártatlan ember halt meg miattuk. Gyilkosok voltak...

***

- Bevette - mondta Faulkner. Townsenddel és Reingruberral együtt a monitoron keresztül figyelte Masters; a képernyőre a cella mennyezetében elrejtett kis kamera közvetítette a jeleket. - Óriási ötlet volt ez az újság trükk. Pedig egyszerű... Komputerral már mindent meg lehet csinálni. És azt is elhitte, hogy tényleg orvos vagyok. Sőt, azt is, hogy éppen Dartmouthban végeztem. Most én vagyok a legjobb barátja. Ez eddig rendben is volna, de hogy fogjuk kiszedni belőle az információkat, ezredes? Olyan érzékeny, mint valami buzi, ám...

- Éppen ezért kell óvatosan bánnunk vele. Ha megsérül használhatatlanná válik a számunkra - felelte Townsend. - A hordóban majdnem kikészült. A drogok eltompítanak az agyát, nekünk pedig arra van szükségünk, hogy használja a fejét. Nem, az ő esetében nem alkalmazható a fizikai vagy vegyi kényszerítő eszközök. Van viszont egy másik módszer is. Lehet, hogy valóban tudószeni, de vélhetőleg nem ismeri a félreinformálás, a propaganda és a lélektani hadviselés mesterfogásait. Ebben a helyzetben barátira van szüksége. Magában rátalált arra, amire vágyik, és hamarosan engem is megkedvel majd.

- A belső óráját már sikerült összezavarnunk. Meggyőződésévé vált, hogy tényleg kilencven percet töltött el a hordóban, már el sem hinné, hogy csak negyedórán át ázott. Amint fokozódik benne a bizonytalanság könnyű lesz kiszedni belőle a minket érdeklő információkat. - Townsend az állványhoz ment, és megvizsgálta a felakasztott BERP-szkafandert. - Még nem sikerült rájönniük, hogyan működik?

- Az már tudom, hogyan kell rácsatlakoztatni az energiaforrásra, hogyan kell kívülről bekapcsolni, és hogyan töltődik fel - felelte Faulkner. - A sisakban elhelyezett szenzorok aktiválják a belül feltüntetett funkciókat. A kódot viszont még nem tudtam feltörni. Talán Masterstől megtudhatjuk. Ha így haladunk tovább, hamarosan úgy fog fecsegni, mint egy gyerek.

- Ebben nem lehetünk biztosak - mondta Townsend élesen. - Ez alkalmazott pszichológiai technikák eredményessége nem garantált. Számítok magára és arra, hogy feltöri a kódot és aktiválja a szkafandert. A részleteket Masterstől is megtudhatjuk. Folytassa a munkát, Faulkner. Mastersszel akkor foglalkozunk legközelebb, amikor a lényeg már a kezünkben van.

Reingruber felé fordult.

- Gute Arbeit, Herr Major.

Az őrnagy összacsapta a sarkát és meghajolt.

- A célpont státusza?

- Még mindig őrzik, ezredes úr - felelte Reingruber. - A ranchon bekövetkezett robbanás miatt elhalasztották az indulást. Az őrseget kissé megerősítették, de nem vetettek be speciálisan kiképzett egységeket.

- Mégis végrehajtjuk a tervünk harmadik fázisát - mondta Townsend. - Meg kell győződnünk arról, hogy a célpontok nincsenek szállítási vagy dekomissziós konfigurációban. A fegyverrendszereknek szervizelési készenléti állapotban kell lenniük, különben nem tudjuk megszerezni azokat, amelyekre szükségünk van.

- Értem, Herr Oberst. Folyamatos megfigyelés alatt tartjuk a célpontokat. A fegyverrendszerek szervizelési státuszban maradnak, és csak közvetlenül az indulás előtt kerülhetnek szállítási pozícióba.

- Helyes - mondta Townsend. - Rendben lesz a dolog. Megerősítették még McLanahan halálhírét? Igaz, hogy a Sátáni Testvériség egyik tagja végzett vele a börtönben?

- Igaz, Herr Oberst. A hírt megerősítették. A megyei halottkém ma reggel nyilvánította halottnak. Az államügyészi hivatal is megvizsgáltatta a hulláját.

- De független forrásból nincs jelentésünk, igaz? Én valami ilyesmit szeretnék,

őrnagy - mondta Townsend. - De jól van, nem fecsérelnéjük erre az erőinket, és nem vállalhatjuk a lelepleződés kockázatát. McLanahan nem volt fontos tényező, a szkafander nélkül semmiben sem különbözött a többi irodakukactól.

- Nem értem, uram, miért pazarlunk ennyi időt Mastersre és a szkafanderére - mondta Reingruber. - A céljaink elérése szempontjából nincs jelentősége.

- Azért, mert ebből is profitálhatunk - felelte Townsend. - Ne aggódjon, őrnagy. Nem fogom felborítani az időbeosztásunkat. Masters zavaró tényező, de a szkafandere talán még hasznos lehet. A maga feladata az, hogy figyelje a célpontokat, és értesítsen amint készen vannak.

Megyei halottasház, a Sacramento megyei halottkém hivatala, Stockton Boulevar és Broadway sarka, Sacramento, California

Ugyanabban az időpontban

- Üdvözöllek a pokolban, ezredes.

Patrick McLanahan kinyitotta a szemét, fájdalmasan pislogni kezdett. Meglátta Hal Briggs ragyogó arcát.

- Hol vagyok?

- Meghaltál - felelte Briggs. - Milyen érzés?

- Haláli. - Patrick óvatosan megérintette az arcát. Amikor az ujja a törött orrhoz ért felszisszent. Briggs segített neki felülni az asztalon. - Mi történt?

- Az, ami történt a lehető legfondorlatosabb terv végrehajtása volt, ezredes.

Vagy a véletlenek olyan összejátszása, amihez hasonlót még sosem tapasztaltam - mondta egy hang. Patrick oldalra fordult, és meglepetten az asztal mellett álló férfira, Arthur Baronára, Sacramento rendőrkapitányára nézett. - Még mindig nem tudtam eldönteni, hogy a kettő közül melyik magyarázat a helytállóbb.

- A megyei halottasházban vagy, Patrick - mondta Briggs. - Miután végighallgattuk a szalagokat... a te poloskáid által készített felvételeket... Chandler kapitány és Gregory Townsend beszélgetését... Ő az a brit fickó, akivel összetalálkoztál. Miután végighallgattuk az anyagot akcióba léptünk.

- Townsend megvesztegette Chandlert? - kérdezte Patrick.

- A jelek szerint igen. Rájött, hogy Chandlernek szerencsjáték-adósságai vannak, és rávette, hogy vigye el hozzá Jon Masterst meg a szkafandert. Masterst senki sem látta amióta tegnap reggel kijött tőled a börtönből. A sofőre nem találta a megbeszél helyen.

- A rendőrség biztonsági kamerái felvették, hogy beszállt egy autóba - tette hozzá Barona. - A kocsi sofőrjét és utasát nem sikerült beazonosítanunk, de az egyik valószínűleg Chandler volt. Egyébként vele sem sikerült kapcsolatba lépniük. Értesítettem a cégüket Dr. Masters etűnéséről, az embereik pedig kapcsolatba léptek ezzel a két úriemberrel, Mr. Briggsszel és Mr. Wohllal. - Briggsre és Wohlra nézett, majd komoran folytatta. - Briggs ezredes ezt követően beavatott a tervébe, amelynek célja az ön kiszabadítása volt.

Patrick az ezredesre nézett. Briggs elvigyorodott.

- Hé, a barátaimat senki sem vághatja sittre! Úgy döntöttünk, átadjuk a rendőrfőnököknek a poloskáid által készített hangfelvételeket. Ezt követően elmondtam neki a tervemet, ő pedig utasította a börtön ügyeletes parancsnokát az együttműködésre. Ezután beöltöztettük Wohl őrmester... valódi motorost csináltunk belőle. Hogy tetszettek a tetoválásai? Betettük a börtönbe, arra az emeletre ahol téged tartottak, és utasítottuk, hogy "öljön meg".

Patrick újra megérintette az orrát.

- Szép munka volt, Wohl. Valóságghú.

- Örömmel tettem. - Wohl elégedett képet vágott.

- Egy kis művér és némi ideggáz segítségével, ami lelassította a szívverésedet és a légzésedet, könnyű volt elhítenni az emberekkel, hogy meghaltál. Ezután egyszerűen kihotzunk - fejezte be Briggs a beszámolót. - Jon viszont eltűnt. Ha Townsend kezei közé került, akkor... rég rossz. Meg kell találnunk őt és Chandlert is.

- Townsendet megtalálhatjuk - mondta Patrick. Erőlködve lábra állt. -

Valószínűleg elszedte Jontól a ketyeréit, így nem tudjuk lokalizálni, de a szkafanderben is van egy jeladó, amire ráhangolódhatunk. Remélem, Jon a szkafander közelében van.

- Még mindig alig tudom elhinni ezt az egészet! - mondta Barona. - A Jon Masters

által készített szkafander sebezhetetlenné teszi a viselőjét. És ez az öltözék most vélhetőleg Townsend kezébe került. Townsend nem normális, ráadásul egy titkos szervezet vezetője... És szoros kapcsolatban állt Henri Cazaux-val. Tegyük fel, hogy valóban ő intézett támadást a város ellen, és tényleg ő áll a motorosok kiirtásának hátterében. Vajon mi lehet a célja? Mire készülhet?

- Ezt jelen pillanatban nem tudjuk - mondta McLanahan. - Úgy hallottam, hogy Townsend és az Árja Brigád nem egészen az, aminek látszik, de az informátorom meghalt mielőtt közölhette volna a részleteket. Townsend veszedelmes vadállat. Sürgősen meg kell találnunk Jont, és ha ő megvan, akkor megvan Townsend is. Hal, szükségem lenne az egyik döntött rotorú Pave Hammeretekre. Úgy tudom, a McClellanon van pár ilyen gép. Hogy áll a szervizelésük?

- Még nem kezdték el - mondta Hal Briggs. - Nemrég fejezték be az F-117-es Night Hawk lopakodó javítását. Különböző megkapod amira szükséged van.

- Egy MV-22-es kellene, felfegyverezve, repülésre készen - mondta McLanahan. - Felteszünk rá egy loktátort, azzal fogjuk megkeresni a szkafandert. Amint megvan felküldünk egy Skywalkert, felderítjük a terepet, aztán lecsapunk.

- Lassabban, lassabban! - kiáltott fel Barona. - Miről beszélnek itt? Először is, McLanahan, maga nem megy sehova, főleg nem egy ilyen hiperszuper, felfegyverzett gépen. Ha esetleg eltűnne nyakig ülök a szarban. Másodszor: nem engedélyezhetem, hogy bevesse ezeket az embereket... ezeket a kommandósokat. California állam területén csakis az illetékes hatóságok engedélyével lehet végrehajtani ilyen akciókat. Harmadszor...

- Itt abba is hagyhatja - vágott közbe McLanahan. - Ha még nem jött volna rá, rendőrfőnök úr, mi irányítjuk az akciót, és mindent megteszünk annak érdekében, hogy kiszabadítsuk a barátunkat és visszaszerezzük azt a szkafandert. Ha folytatni akarja a parancsolgatást nagyon szívesen bezárjuk egy kellemes kis szobába, ahonnan csak a muri végén eresztjük majd ki. A másik lehetőség az, hogy együttműködik velünk.

- Ne merészeljen fenyegetni, uram! - mondta Barona. - A karrieremet kockáztatom azzal, hogy segítsek maguknak. Szívesen a rendelkezésükre állok, de nem nézhetem tétlenül, hogy a kezükbe veszik a törvénykezést. Patrick elgondolkozott.

- Jól van, rendőrfőnök úr. Együtt fogunk működni. Mondja meg mit tegyünk. De tudni kell, nem hagyom, hogy bárki leállítsa a mentőakciót! Erre akár mérget is vehet.

Barona bólintott., majd elmondta, hogy McLanahanak mit kell tennie annak érdekében, hogy az akció hivatalos rendőri intézkedésnek tűnjön. Ezt követően felhívtak néhány ügynökséget, és kikönyörögték a szüksége engedélyeket, támogatást szereztek. Patrick kitartóan alkudozott és győzködte a vonal túlfelén lévőket, és végül mindent megszerzett amit akart.

- Még valami, McLanahan - mondta Barona szigorúan. - Eredményeket akarok, mégpedig gyorsan. Már így is éppen elég nagy bajban vagyok. Ennek az egésznek elejét vehettük volna, ha elhozza nekem a Chandler beszélgetéseiről készített felvételeket. Most nem csak azt kell megmagyaráznom, hogy Patrick McLanahan miért nincs a börtönben, hanem azt is, hogy miért van még mindig az élők között. Huszonnégy órát adok, hogy eltakarítsák ezt a szemetet, aztán felkeresem a megyei főügyészt, az államügyészt, elmondom nekik a sztorimat, és utánam a vízözön. Ha belebukom a dologba garantálom, hogy minden tőlem telhető elkövetek azért, hogy kellemetlenségeket okozzak maguknak. Lehet, hogy én is megégetem magam, de száz százalék, hogy mind börtönben végzik!

Kutató és fejlesztő létesítmény, Sacramento-Mather Jetport, Cordova-ranch,
California
1998. április 2., csütörtök, 06:49

Brutális mocskok, gondolta Thomas Chandler. Ezt azért nem várta volna tőlük. Jó lenne, ha valaki megmutatná nekik, hol lakik a jóisten. Amikor megtudta, hogy valami nő érkezett Jon Mastershez, azonnal arra gondolt, hogy csakis a tudós felesége vagy barátnője lehet az. Úgy tervezte, előad neki valamilyen mesét, esetleg megvillantja előtte a jelvényét, és szépen hazaküldi. Ám amikor kiderült, hogy a nő a cég egyik feje, meggondolta magát. Egy ilyen nő még jól jöhet, remekül lehet túszként használni, fedezni lehet vele

a visszavonulást. Townsend embereinek viszont, amikor megtudták, hogy a látogató Masters cégének alelnöke, egészen más terveik voltak. Azonnal értesítették a Newcastle-ben tartózkodó Townsendet.

Helen Kaddiri sikításként keresztülhatoltak a folyosó túlsó oldalán lévő főmérnöki iroda ajtaján. Chandler hallgatta egy darabig, de aztán úgy érezte, nem bírja tovább. Nem látta, mit művelnek a nővel, de elég jó volt a fantáziája, a hangok alapján el tudta képzelni. Megtörtette a kommunikációs csendet, felkapta a telefont és felhívta a Newcastle-i számot.

- Hé, Townsend, nem fogom pesztrálni a gorilláit! - Patrick McLanahan irodájából telefonált. Az előtérben Townsend embereinek többsége a komputerkonzolok előtt ülve a file-okat vizsgálta, a szemközti szobában csak két pribék maradt, de ezek nem a billentyűket nyomogatták - Helen Kaddirit kínozták.

Amikor Townsend megtudta, hogy az elcsípett nő a golyóálló szkaferandert gyártó cég alelnöke, elhalasztotta a létesítmény evakuálását. Elhatározta, bármilyen áron, a módszerek között nem válogatva rá fogja venni Kaddirit, hogy nyissa meg előtte a cég adatbázisát. Ha ez megtörténik, Townsend az Interneten keresztül a világ különböző pontjain létező cégek és kormányhivatalok ezreinek gépébe be tud hatolni. Egyetlen kulcsszó Kaddiritól, és máris kinyílik előtte a kincseskamra, a nyugati világ legfontosabb műszaki file-jai, könnyedén hozzáférhet a fegyverekre, repülőgépekre, új tervekre, titkosszolgálati információkra vonatkozó titkosított adatokhoz. Bármit megszerezhet!

- A katonái, ha nem fejezik be rögtön amit csinálnak, a végén meg fogják ölni Helen Kaddirit - mondta Chandler. - Az isten szerelmére, parancsolja ki onnan őket!

Townsend dühös volt.

- Nem maga a parancsnok, Chandler, hanem én! Az evakuálás előtt hozzá kell férnem azokhoz a komputeres file-okhoz. Beléjük kell hatolnom, legalább annyi időre, hogy megváltoztassam a jelszót, vagy érvényesíthessem a saját külön bejáratú kódomat.

- Nem várhatunk. Ez Masters és McLanahan cége. Nézze meg, milyen vádakat hoztak fel ellenük! Már nem tarthatom vissza sokáig a sheriff és az ügyészség nyomozóit - mondta Chandler. - Ha esetleg elfelejtette volna, ez nem az én körzetem. Mit csinálunk majd, ha előzőnlenek minket a zsaruk? Mastersnek ráadásul katonai kapcsolatai is vannak... Bármelyik percben megérkezhet az FBI vagy a Védelmiük valamelyik csapata!

- Jól van. Kaddiri a magáé. Értesse meg vele, milyen szorult helyzetbe került. Bírja rá az együttműködésre. Mondjon neki valamit, bármit, csak szedje ki belőle a kulcsszót!

- Mindenképpen meg fogja öletni, igaz? - kérdezte Chandler.

- Amint megkaptam amit akarok Kaddiri szabadon elmehet - ígérte Townsend. - Nem szeretek nőket gyilkolni, de bármit megteszek a szervezetem védelme érdekében. Lásson munkához!

Chandler lecsapta a kagylót. Átverés, gondolta. Kaddiri meg fog halni, és valószínűleg én is. Townsend pribékjei abban a pillanatban végeznek a nővel ahogy kiköhögi a kódot. Chandler rájött, Kaddiri sokkal értékesebb Townsend számára mint ő. Már húszezer dollár várt rá a Kajmán-szigetek egyik bankjában, de ennyi nem volt elég. Úgy gondolta, újabb százezer dolcsiért érdemes megpróbálkozni az ügyészség nyomozóinak feltartóztatásával, de most, hogy tapasztalt Townsend reakcióját rádöbbsent, valószínűleg sosem fogja a kezében tartani ezt a pénzt. Ezek kinyírnak, gondolta. Ideje lelépni...

Tárcsázta az FBI sacramento-i irodájának számát. Az első csengés után egy németes akcentussal beszélő hangot hallott a kagylóból.

- Kik akar felhívni?

Chandler lecsapta a telefont. A francba! Townsend emberei lehallgatják a kimenő hívásokat. Az élete sokkal rövidebb lesz, mint számította. Üzenetet kell hagynia valakinél, mégpedig gyorsan!

A McLanahan íróasztalán lévő telefonkészülékre tévedt a tekintete. Az egyik gomb alatt pár betűt látott: WENDY HP. Felemelte a kagylót, megnyomta a gombot. A komputeres központ összekapcsolta Wendy McLanahan hangposzafiókjával. Ezt a vonalat nem lehetett lehallgatni, sem megszakítani. Gyorsan rábeszél a rögzítőre.

- Itt Tom Chandler. A Sky Masters bázisán vagyok a Mather Jetporton. Townsend emberei megpróbálnak bejutni a cég komputerrendszerébe. Küldjön ide valakit, de gyorsan, különben Helen Kaddiri meghal. Townsend emberei közül tizenkettő van

itt, és...

Kivágódott az iroda ajtaja.

- Maga! - üvöltötte a német katona. - Hallgasson! Azonnal tegye le a telefont! Oberst Townsend parancsa!

Chandler engedelmeskedett, és a fejére irányuló géppisztoly csövére nézett. Az élete rövid lesz. Nagyon rövid...

Mount Vernon Road, Newcastle, California
Ugyanabban az időpontban

Townsend, miután beszélt a Mather Jetporton tevékenykedő szakaszt vezető hadnagyával letette a telefont. Chandler tehát megpróbált felhívni valakit, közvetlenül azután, hogy megkapta a parancsot. Townsend utasította a hadnagyot, hogy szakítsa meg a kutató-fejlesztő komplexumot és a külvilágot összekötő kommunikációs csatornákat - természetesen a levédett rádiókapcsolat kivételével -, és vegye őrizetbe Chandlert. Már nem volt szüksége a fickóra. A kapitány feleslegessé vált, a lehető leghamarabb meg kellett szabadulni tőle. Közeledett a terv utolsó szakaszának végrehajtása, ideje volt elhagyni a terepet.

Bement az ebédlőbe. Reingruber már várt rá, azonnal jelentést tett. Richard Faulkner lépett oda hozzá. Leültek.

- Hogy halad, Faulkner? - kérdezte Townsend. - Szükségünk van arra a szkafanderre, mégpedig most.

- Még nem fejeztem be egészen, ezredes úr - felelte Faulkner. - De Masters szépen puhul. Azt hiszem, most már kijelenthetem: együttműködik velünk. Reingruber bólintott.

- Kezd katonásan viselkedni. A szabályokat már elfogadta.

- Néhány kis adag magából, Reingruber, pár nagyobb adag belőlem... Ez a recept a meggyőzésére - mondta Townsend. - De túl lassan haladunk. Két órán belül külső demonstrációt akarok, őrnagy. Ha Masters még akkor készült el teljesen, kérdezze meg tőle a késlekedés okát... Erőszakkal. Azután közbelépek, mielőtt még gyagyás kölyökké változik. Ennek a pszichikai nyomásnak a hatására majd csípkedni fogja magát. A szkafandernek tökéletesen kell működnie mielőtt hozzákezdünk a terv utolsó fázisának végrehajtásához. Menjen, Faulkner, folytassa a munkáját!

Faulkner távozása után Reingruber figyelmeztette Townsendet:

- Fogytán van az időnk, uram. Az informátoraink szerint a célpontokon hamarosan végrehajtják az indulás előtti utolsó ellenőrzést. A folyamatnak ma délután, de legkésőbb holnap reggel vége lesz. A célpontok huszonnégy-harminchat órán belül készen állnak az indulásra.

- Ennél pontosabb becslés nincs, Herr Major?

- Sajnálom, uram, de nincs - mondta Reingruber. - A biztonsági rendszer még mindig erős, különösen a Nemzeti Gárda egységeinél. A normál biztonsági erőknél nem változtattak, de a célterületen kívüli erőket megnövelték.

- Jól van, akkor azonnal nekilátunk a harmadik fázisra vonatkozó alternatív terv végrehajtásához. Szedje össze az embereit, őrnagy. A H-óra helyi idő szerint kettő-nulla-nullakor lesz. Utasítsa a Sky Masters telepen tartózkodó embereit, hogy szedjék össze a mozdítható tárgyakat, és azonnal csatlakozzanak hozzánk. Kaddirit is hozzák el... És mielőtt elindulnak végezzék ki Chandlert.

- Értettem, Herr Oberst! - mondta Reingruber. - Két órán belül felkészülünk. Pompás akció lesz. És mi legyen Mastersszel, uram?

- Dr. Mastersnek a jövőben is hasznát vehetjük. A pszichológiai átprogramozása sikeresnek mondható. Őt is hozzák.

Townsend átment abba a helyiségbe ahol Jon dolgozott a szkafanderen. Jon éppen reggelizett. A szkafander Faulkneren volt, aki a mobilitását vizsgálta. Jon letette a kávé csészéjét és vigyázzba vágta magát.

- Jó reggelt, uram! - mondta katonásan.

- Jó reggelt, Dr. Masters. - Townsend a kezét nyújtotta. Jon megfogta és megszorította,, előírásosan lehajtott a fejét és vigyázzban állt meg Townsend leült. A nyitott ajtó mögött egy pillanatra feltűnt a folyosón elhaladó Reingruber. Townsend látta, Masters arcát eltorzítja a félelem. - Valami kellemetlenséget okozott magának az őrnagy, Dr. Masters?

- Nem, nem mondhatnám - felelte Masters. - De félek, hogy kárt fog tenni bennem.

Szemmel tart, és időnként szót vált a nekem dolgozó emberekkel. Mintha azt tervezné, hogy rátmamad... Lehet, hogy balesetnek akarja feltüntetni a dolgot. - Nem kell aggódnia miatta. Maradjon a közelemben és minden rendben lesz - mondta Townsend. - Itt én parancsolok.

Jon megkönnyebbült.

Townsend elégedett volt. Remekül megszervezték és végrehajtották Jonathan Masters pszichológiai átprogramozását. Reingruber előző délután, a hordós jelenetet követően még egyszer elszórakozott vele, erőszakkal akarta kiszedni belőle hogyan működik a szkafander. Masters meglepő módon ellenállt, egyetlen szót sem mondott Reingrubernek, de a stressz kifejtette rá a hatását.

Reingrubernek már hozzá sem kellett érnie, hogy ráhozza a szívbajt. Amikor Townsend megjelent Masters úgy viselkedett, mint a rémült kisgyerek, aki végre meglátja az apukáját, azt az embert, aki megvédheti a gonosz idegen bácsitól. Attól kezdve megbízott Townsendben, részletesen bemutatta a találmányait, megfeledezett arról, hogy kivel beszél, hol van, és mintha fel sem tűnt volna neki, hogy fogoly. Elmagyarázta a szkafanderra vonatkozó részleteket is. Ez bizonyítja, hogy elértük nála amit akartunk, gondolta Townsend. Ő és Faulkner mindig kedvesen közeledett Mastershez, tisztelettel beszéltek vele. Masters ezt azzal viszonzta, hogy minden kérdésre válaszolt. Már nem próbálta eljátszani John Wayne-t. Beleegyezett, hogy Faulkner felvegye a szkafandert, és már hajnalban felkelt, hogy munkához lásson, hogy elmagyarázza a rendszerek működésének további részleteit.

- Hogy haladnak? - kérdezte Townsend. - Úgy hallottam, Dr. Faulknernek egy kis problémája volt a szkafanderrel.

- Minden remekül megy, uram - mondta Masters. - Richard gyorsan tanul és ami a legfontosabb: türelmes.

- Abban reménykedtem sikerül elsajátítania a rendszer működtetését. Ez a jelek szerint még nem történt meg.

- Az ilyesmihez idő kell, uram - felelte Masters. - A szemmozgással vezérelt menürendszer irányítása komoly koordinációt igényel. Eltarthat még egy-két napig míg Richard mindenben profivá válik. De holnap ettől függetlenül végrehajthajuk a kísérletet. Esetleg éles lőszerrel...

- Holnap? Nincs ennyi időnk. Igyekeznünk kell. Nem lehetne esetleg már ma délután végrehajtani a tesztet?

- Ööö... nem is tudom... De igen, uram. Menni fog. Uram...

- Igen? - kérdezte Townsend türelmesen.

- Azon gondolkodtam... Nem jutott még eszébe, hogy esetleg az ön méretére kellene átalakítanom a szkafandert? Eltartani egy kis ideig, de azt hiszem meg tudom csinálni.

- Talán majd később, doktor - mondta Townsend. - Folytassa a munkáját.

Masters felugrott, vigyázzba vágta magát, tiszteletgett, aztán visszasietett Faulknerhez, aki éppen akkor húzta fel az egyik kesztyűt. A sisak az asztalon állt, a kesztyű után Faulknernek azt kellett felvennie.

Townsend felállt és indulni készült. Ahogy az ajtóhoz ért Reingruber egyik hadnagya futott hozzá. a katonát Reingruber követte; Townsend még sosem látta ilyen dühösnek az őrnagyot.

- Wir haben ein Problem, Herr Oberst - jelentette a hadnagy.

- Probléma? Mi lenne az?

A hadnagy felemelt egy hordozható vevőkészüléket.

- Ez. Ma reggel elvégeztük a rutinszerű elektromágneses biztonsági vizsgálatot. Ezt találtuk. - A vevőkészüléken lévő tű folyamatosan mozgott. - A jelek szerint a közelben egy UHF adó működik, ami egy szatellitire sugározza a jeleit. Egy nyomjelző rendszer...

Townsendnek ennyi is elég volt.

- Szedje össze az embereit. Indulunk! - parancsolt rá Reingruberre. Elővette Calico automata pisztolyát és visszasietett a helyiségbe ahol Masters és Faulkner dolgozott.

Masters, amikor meglátta Townsend ideges arcát, mozdulatlaná vált. Faulkner semmit sem vett észre, büszkén felemelte a karját.

- Mi a véleménye, ezredes úr? - kérdezte. - Áramütést kapok valahányszor találat ér, de ez a szar működik!

- Ó, igen. Hát persze, hogy működik - mondta Townsend. - Nagyon okos húzás volt, doktor. Eljátszotta, hogy sikerrel járt az agyomosásunk, a szkafander közelébe férközött és aktivált valami jeladót. Így van?

Jon Masters a zavarodottan bámuló Faulkner mögé húzódott. Láta, nincs értelme a további színlelésnek.

- Ide hallgasson, Townsend! - mondta. - Éveket töltöttem valódi katonák között, így pontosan tudom, milyen az agymosás, milyen pszichológiai trükköket szoktak bevetni. A pokolba magukkal! Csak úgy maradhattam életben ha elhitetem magával, hogy sikerült átprogramozniuk. - Gúnyosan Faulknerre nézett. - Dartmouthban végezett, pajtás? Azt hiszi, bevettem? Ami pedig azt az újságot illeti... egy gyerek is látta volna rajta, hogy hamisítvány.

Townsend felemelte a fegyverét.

- Nos, a barátai nem értek ide időben, doktor. Nem tudják megmenteni magát - mondta. - És a barátnőjét, Helent sem.

Jon elsápadt.

- Kit...? Mit mondott?

- Ó, ezek szerint elfelejtettem megemlíteni. Igen, Dr. Helen Kaddiri a vendégszeretetemet élvezzi. Véletlenül került a kezünkbe, de ő az életbiztosításom. Ha a barátai megpróbálnak utánam jönni, a nő meghal. Ami pedig magát illeti...

Iszonyatos robbanás rengette meg az épületet. A Masters mögötti fal leomlott. A légnomás a padlóra szorította a három embert. A robajt követően meghallották a közeledő rotorzúgást. Masters felült, gyorsan Faulkner mögé mászott, és megpróbálta összehúzni magát.

- Átkozott fattyú! - üvöltötte a padlón hasaló Townsend. Felkönyékre támaszkodott, felemelte a másik kezét és meghúzta a Calico ravaszát. A lövés célt tévesztett. Valahol a fejük fölött kerepelni kezdett egy gépágyú. Townsend újra lőtt, a golyók megpattantak a padlón. A szkafander megvédte Faulkner és a mögötte megbújó Masterst. Townsend ismét lőtt - a golyó Faulkner koponyájába fúródott. Közben egy újabb rakéta csapódott az épületbe, és megszólalt egy másik gépágyú is.

- Herr Oberst! - ordította Reingruber. - Helikopterek! El kell tűnnünk innen!

Townsend felugrott, új tárat nyomott a pisztolyába és futásnak eredt.

- Ne felejtse el, doktor! - kiáltotta közben. - Kaddiri nálam van. Tartsa vissza a barátait, különben a nő meghal!

***

Az MV-22-es Pave Hammer elzúgott a fás, dombos terep fölött. A pilóta aktiválta a sisakjába épített célzóberendezést, amit ráirányította a 20mm-es Hughes gépágyút a célpontra. Amikor a biccentett és meghúzta a ravaszt. A célzórendszer virtuális hajszálkeresztet jelenített meg előtte, ennek a közepére irányultak az MV-22-es alján elhelyezett lézervezérlésű Hellfire rakéták. Amint a pilóta kiválasztotta és jóváhagyta a célpontot a célzó komputer ráállt, megvilágította a lézerefénnyel. Egyetlen gombnyomás - a Hellfire rakéta levált a Pave Hammer aljáról, és a lézersugarat követve telibe találta a célt.

- Menekülnek! - kiáltotta az MV-22-es pilótája. - Északnyugaton felszállt egy helikopter. Több járművet látok, nyugati irányba tartanak. Utánuk menjek?

- Nem! - válaszolta McLanahan. - Először Jon Masterst akarom kihozni. Szálljon le az épület mellett. Ott, ahonnan a jelzések érkeznek. - Néhány perccel később az MV-22-es repülőgép üzemmódról átváltott helikopter módra, és leereszkedett a Sierra Nevada lábánál lévő, elszigetelt farm főépülete mellé.

Az MV-22-esből először a californiai országúti rendőrség kommandósai szálltak ki, akik körülvették a gépet, majd előrébb vonultak, pozícióba álltak és biztosították a zónát. Az akciót nem lehetett másképpen végrehajtani. Az ISA az Egyesül Államok területén nem folytathatott önálló operációkat, viszont azt egyetlen törvény vagy rendelkezés sem tiltotta, hogy segítse az állami vagy helyi rendfenntartók munkáját. A Pave Hammer elméletileg csak szállítójárműként volt jelen, az ISA emberei pedig a rendfenntartók parancsoksága alatt az országon belül is nyugodtan tevékenykedhettek.

Hal Briggs ezredes, aki egy .45-ös Uzi géppisztolyt tartott a kezében, a főépülethez vezette a csapatot. Mögötte a californiai országúti rendőrség kommandósainak vezetője, Thomas Conrad haladt, őt a Placer megyei sheriff rohamosztagosainak őrmesterei követték. A hátvéd szerepét Chris Wohl és Patrick McLanahan töltötte be. A négyfős kommandós sejtek szétszóródtak a farm területén, nekiláttak a terep átkutatásnak. Nem ütköztek ellenállásba. Briggs tartott az aknáktól, ezért a lehető leghamarabb visszarendelte a géphez az

embereket.

Briggs meglepetten a főépületből kirohanó férfira nézett.

- Jon! - kiáltotta. Leeresztette a fegyverét. - Mi az istent csinálsz?

- Találnom kell egy telefont! - lihegte Jon Masters. Briggs elkapta a karját, megállította. - Eressz, a franc beléd...!

- Mi van veled, doki?

- Helen! Elkapták Helent! - rikoltotta Masters. - Meg kell találnunk!

- Jon! - Patrick McLanahan az idegesen reszkető tudós mellé ért. - Istenem, Jon! Jól vagy? Mi törént Helennel?

- Elkapták - mondta Jon. - Townsend és Chandler rabolta el. Nem tudom hogyan. Nem tudom hol van, de elkapták!

- Megtaláljuk - mondta Briggs. - Ne aggódj. Átkutatjuk az egész államot, és...

- Nem! Ezt nem lehet! - kiáltott fel Masters. - Townsend azt mondta, megöli Helent ha közbeavatkozunk.

- Pontosán ezért kell közbeavatkoznunk - mondta Briggs. - Mindenképpen megölnék Helent. Meg kell találnunk mielőtt kárt tesznek benne.

- Nem! - üvöltötte Masters. - Nem vállalhatjuk a kockázatot. Ó, istenem, az egész az én hibám! Felhívtam Helent miután kijöttem a börtönből. Azt mondtam neki... azt mondtam, hogy látni szeretném. Biztos eljött Sacramentoba.

- Jon, minden tőlünk telhetőt megteszünk - mondta Briggs. - Ha egy mód van rá megmentjük Helent, de fel kell készülnöd arra, hogy esetleg már nem él. Sajnálom, barátom... Ígérem, mindent elkövetünk...

Patrick fülébe halkán belecsipogott a kommunikátora.

- McLanahan.

- Ezredes, itt a Sky Masters biztonsági központja - mondta a hívó. Patrick felismerte a hangot; a vonal túlsó végén az arkansasi Blytheville-ben székelő biztonságiak vezetője beszélt. - Sürgős hívást kapott, Dr. McLanahan. - Csipogás, aztán: - Beszélhet, Dr McLanahan.

- Patrick? - kérdezte Wendy.

- Wendy! Jól vagy? - kérdezte Patrick izgatottan. - És Bradley?

- Velünk minden rendben, Patrick - mondta Wendy, de a hangja riadt volt. - Figyelj... Pár perccel ezelőt üzenet kaptam a hangpostámra. - A cég hangposta rendszere a személyi hívókon keresztül az ország területén belül automatikusan értesítette a postafiókok tulajdonosait ha üzenetük érkezett. - Tom Chandler hívott, az a sacramento-i rendőrkapitány.

- Micsoda? Chandler felhívott? Téged? Mit mondott?

- Azt, hogy a Matheren van, a kutatóbázison - felelte Wendy. - Azt mondta, jó lenne, ha valaki odamenne, különben Helen meghal. Azt mondta, Townsend tizenkét embert hagyott ott, akik megpróbálnak behatolni a cég adatbázisába.

- Helen a Matheren van? Azonnal odamegyünk... köszönöm, drágám. - Patrick megfordult, Briggsre nézett. - Beszállás, Hal. Most! Chandler és Helen Kaddiri a Matheren van. - Hal rádión rászólt az embereire, hogy térjenek vissza az MV-22-eshez, aztán parancsot adott a pilótának, készüljön a felszállásra. - Jon, hol van a szkafander?

- A szobában, odabent - mondta Masters. Bevezette Patricket az épületbe, Richard Faulkner holttestéhez. Lehúzták a szkafandert Faulknerről, a hulláját feltették az MV-22-esre. Néhány perccel később már a levegőben voltak.

Kutató és fejlesztő létesítmény, Sacramento-Mather Jetport, Cordova-ranch, California

Néhány perccel később

- Ja, Herr Oberst! Értettem! Tizenöt percen belül felszállunk. - A tiszt megnyomta a mobil telefon gombját, majd a szájához emelte a rádióját, a helikopterekhez rendelte az embereit, és kiadta a felszállás előkészítésére vonatkozó parancsokat. Ezt követően berohant az épületbe, abba a helyiségbe ahol Helen Kaddiri vallatása folyt. A nő még nem vesztette el az eszméletét, bár közel járt hozzá. A székhez kötözték, a fejére csuklyát húztak. Nem látszottak rajta külsérelmi nyomok, de a kínvallatásnak nem csak olyan módjai léteznek, amelyek feltűnő sérüléseket eredményeznek. A nő melletti asztalra helyezett laptop monitorán hibaüzenetek sorakoztak egymás alatt, jelezve, hogy a vallatást végzőknek még mindig nem sikerült behatolniuk a Sky Masters adatbázisába.

- Vigyék a helikopterhez! - parancsolta a hadnagy. - Vigyék ezt a komputert is!
- Elővette a pisztolyát, és átment a szemközti irodába, ahol az áruló rendőrkapitány, Chandlert tartották. Townsend parancsa egyértelmű volt: Chandlert haladéktalanul ki kellett végezni.

A hadnagy kinyitotta az ajtót és megtorpant. Thomas Chandler az íróasztal tetején feküdt. A keze összebilincselve, a szeme nyitva, a mennyezetet bámulta. A nyakán feketésvörös csík éktelenkedett, a sebből kicsorgott vér kis tócsába gyűlve alvadozott az íróasztalon. A hadnagy felvonta a szemöldökét. Valaki már elvégezte a piszos munkát. Talán valamelyik őr? Ez parancsmegtagadás volt, mert Chandler megölését csak most rendelte el az ezredes! Az őrnek nem lett volna szabad végezni a fogollyal... A hadnagy a folyosó felé fordult és felemelte a rádióját.

Chandler felemelte a fémváas széket, és lecsapott a német szemétláda fejére. Minden erejét beleadta az ütésbe. A hadnagy összeroskadt. Chandler újra és újra ütött, csak akkor hagyta abba amikor már biztos volt benne, hogy a fickó nem él. Chandler a nála lévő egyik bilincskulccsal (elővigyázatosságból mindig többet tartott magánál, és azt is tudta, hogy kell használni őket) már percekkel korábban kiszabadította magát, aztán felnyitotta az irodában lévő printer tetejét, kivette a festékkazettát, vörös tintát öntött a nyakára és az íróasztalra, majd elhelyezkedett. Tudta, aki belép a helyiségbe rögtön arra fog gondolni, hogy átvágott torokkal, holtan fekszik az asztal tetején. Miután még egyet belerúgott a halott hadnagyba elvette a pisztolyát és kifutott a szobából. Végigrohant a folyosón. Az ajtó egy meredek, alagútszerű betonrámphoz vezetett, a föld alatti termekből ezen keresztül lehetett megközelíteni a felszállópályát; a készenléti bombázók és tankerek személyzete valamikor ezen a rámpán jutott ki a várakozó gépekhez. Chandlernek fogalma sem volt arról, mi történik az épületben, de azt tudta, hogy el kell tűnnie. Azok a rohadt náci biztos nem hagynak hátra potenciális tanúkat...

Aztán rájött, csak úgy menekülhet meg attól, hogy a következő tíz-egynéhány évek rács mögött töltse, ha azonnal munkához lát, megteszi azt, amit tennie kell.

A németül beszélő katonák kirohantak az épületből, és elindultak a felszállópálya vége felé, ahol két UH-1-es Huey helikopter várt rájuk. A gépek már beindították a rotorjukat. Amikor Chandler felért a rámpa végére megpillantotta azt a két fickót, akik tőle ötven lábnyi távolságban a helikopterek felé cibálták Helen Kaddirit. Oldalra lépett, félig behúzódott egy fémajtó mögé, felemelte a pisztolyt, célzott és lőtt.

A bal oldali katona felsikoltott és a kezét a derekára szorítva a földre roskadt. A másik Chandler felé fordult, tüzet nyitott rá a gépfegyverével, de a lövések túlságosan magasan csapódtak be. Chandler kilőtt pár golyót, aztán visszahúzódott az alagútba. A géppisztoly lövedékei végigverték a fémajtót ami mögött eddig rejtőzött. Chandler hasra vetette magát, óvatosan kilesett. A katona pajzsként maga elé rántotta a férlájult nőt, aztán eleresztette, lehajolt, és megvizsgálta a társát.

- Helen! Kaddiri! - ordította Chandler. Lövésre emelte a pisztolyát. - Fusson! Meneküljön! Rajta! - Tartott tőle, hogy a nő túlságosan gyenge a cselekvéshez, de szerencsére tévedett. Helennek még elég ereje maradt ahhoz, hogy elugorjon a katonák elől. Chandler egyetlen lövéssel leterítette a második német fickót. Odafutott Helenhez.

- Jöjjön! - mondta. - Megpróbálom kivinni innen!

Alig öt lábnyira tőlük géppuskából leadott sorozat verte végig a földet. Chandler felnézett. Az egyik felszállni készülő helikopter nyitott rájuk tüzet. Chandler kilőtt két golyót, felkapta Kaddirit és futva elindult az egyik hangár hátulja felé. Az épület mögött a földre eresztette a nőt, megfordult, és azokra a pár másodperccel korábban lelőtt két katona mellett heverő géppisztolyokra nézett. Nem mehetett ki értük - a helikopter tűz alatt tartotta a sávot. A helikopterből kiugrott két katona, elindultak a rejtőzők felé. Chandler célzott és lőtt - a fegyvere üresen kattant egyet. Elhajította, a vállára húzta Kaddirit karját, és lerohant a hangárok mögötti rámpán. Ez volt az utolsó, az egyetlen lehetőségük...

***

- Befogtam az egyik helikoptert - jelentette az MV-22-es Pave Hammer pilótája. - Kérek engedélyt a tüzelésre!

- Nem! - kiáltotta Jon Masters. - Lehet, hogy Helen is rajta van!
- Vigyen a vezérhelikopter fölé - kérte McLanahan a rádión keresztül. - A gépúgyóval vegye célba a farokrotort. Tartsa a földön, de ne lője szét!
Az MV-22-es helikopter üzemmódban, hatvan mérföldes óránkénti sebességgel repült át a Mather két kifutópályája fölött. Patrick tudta, milyen gyorsan haladnak, és azzal is tisztában volt, hogy ötven láb magasan vannak. A Légierőnél elég tapasztalatot szerzett ahhoz, hogy kiszámítsa, a pilóta milyen manővereket képes végrehajtani, és hogy ő mit tud tenni.

Ahogy az MV-22-es a célpontja felé közeledett Patrick McLanahan a bal oldali ajtón keresztül kimászott a landolótalpra, megkapaszkodott a fegyverzetpilonban. A megfelelő pillanatban előrevetődött, és ráugrott az első UH-1-es Huey helikopter forgó rotorjának törzsére.

A forgó rotortörzs úgy sodorta oldalra, mint a teljes sebességgel száguldó sportkocsi az autópálya közepére kitett játékbabát. A rotor tövének bal oldalához zuhant - a BERP-szkafander magakadályozta, hogy a lapátok hamburgerhússá aprítsák. Előrecsúszott, feltolta magát. A rotorlapátok végei ismét hozzáérték a testéhez, száz láb magasba hajították.

A helikopter rotorjai úgy hajoltak meg, mint a pálmák törzse a hurrikánban. Az egyik lapát elrepedt aztán eltörött, a darabja messzire repült. A többi lejjebb ereszkedett, a végük a gép farkát súrolta, összeakadt a farokrotor lapátjaival. A középső rotor törzse reccsent egyet, aztán oldalra fordult, és levált a gép tetejéről. A lapátok szétrepedtek, a szilánkok szétszóródtak. A még mindig forgó motorcsonk megsérült, a srapnelek belerobbantak a turbinába.

Patrick a létesítmény parkjában álló egyik lámpaoszlop acéltrözséhez csapódott. Tudta, hogy életben van, mert a testét mintha lángra lobbantotta volna a szkafander belsejében szétterjedő elektromosság. Fájdalmasan összerándult, megpróbálta elernyeszteni az izmait, hogy az energia akadálytalanul keresztülhatoljon rajta, de éppen abban a pillanatban érte a legkeményebb áramütés amikor kezdte ellazítani magát.

A kín óráknak tűnő másodpercekig tartott. Amikor enyhült Patrick mozdulni sem mert, úgy érezte, darabokra fűrészelték. Lehunyta a szemét, de a forgó rotorok képe mintha beégett volna a szaruhártyájába. Amikor felnézett hangárokat látott, fényeket, szürke felhőket az éget.

Élt.

Felállt, a helikopterekre nézett. A Hueyk ajtaján katonák és pilóták ugrottak ki, némelyikük sebesült bajtársát támogatta. Az MV-22-es Pave Hammer közvetlenül a második helikopter fölött lebegett. A Huey homlokpozíciós gépúgyújával könnyedén szét lehetett volna lőni, ám a németek közül senki sem vállalkozott erre, mert a lövedékeknek a saját rotorjuk lapátjai között kellett volna elszáguldaniuk. A Pave Hammer gépúgyújának 20mm-es lövedékei közben apró szilánkokra szaggatták a másik Huey farokrotorját.

A katonák tüzet nyitottak az MV-22-esre.

- Hal! Lőnek rátuk! - kiáltotta Patrick a sisakrádiójába. - Menjetek innen!

Most! - Ahogy az MV-22-es távolabb húzódott Patrick beindította a csizmarakétáit, és a tüzelő katonák felé vetette magát. Teljes sebességgel robbant be közéjük, úgy döntötte le őket a lábukról mint a kormányozhatatlanná vált kamion a gyalogosokat.

Angol és német kiáltásokat hallott.

- Halt!

- Segítség!

Abba az irányba fordult ahonnan az angol szót hallotta. Látta, két katona egy menekülő férfit üldöz. A fickóban ráismert Tom Chandlerre, aki a hangárok mögötti kerítés felé vonszolt egy nőt. A két katona a levegőbe lőtt, de Chandler nem állt meg. Az egyik német utánafutott, a másik letérdelt és akkurátusan célzott.

Patrick ismét beindította a rakétáit, de a rendszer még nem töltődött fel. Ordítva a térdelő katona felé rohant.

- Chandler! Fegyver! Hátulról! - reccsent elő a felerősített hang a sisakhangszóróból. Chandler megfordult, a kerítés mellett a földre nyomta Kaddirit, felemelt egy pisztolyt. Patrick végre megkapta a rakétarendszer jelzését. KÉSZENLÉT! Ugrott egyet, és az utolsó pillanatban a földre döntötte a térdelő katonát. A másik férfi meglátta Chandler kezében a pisztolyt. Hasra vetette magát, megpróbált fedezéket keresni.

Patrick felállt, meggyőződött arról, hogy a leterített katona elvesztette az

eszméletét, majd felkiáltott.

- Megállni!

Elkészt. A második katona lőtt. Chandler összeroskadt. Patrick egy másodperccel később elérte és harcképtelenné tette a németet.

Helenhez sietett, lehajolt. A nő magánál volt.

- Helen! Patrick vagyok. Jól vagy?

A nő felnézett rá.

- Patrick? - kérdezte kábultan. - Patrick! Én... azt hiszem igen. Jól vagyok. - Chandler felé fordította a fejét. - Ez a szemét megmentette az életemet. Mi történt veled?

Patrick megvizsgálta a kapitányt. Chandler a mellkasa felső részébe és a bal vállába kapott golyót.

- Nem túl jól - mondta Patrick. Letépte Chandler nadrágjának egyik szárát, a mellsebre szorította a szövetdarabot, hogy csillapítsa a vérzést.

Szírénavigációs. Rendőrautók és tűzoltók közeledtek.

- Ki kell vinnünk innen. És nem ártana, ha téged is megvizsgálának.

Miközben Patrick megmentette Helent az MV-22-es a komplexum fölé repült és leszedte a földről tüzelő német katonákat. Amikor minden ellenséget

harcképtelenné tette leszállt a második Huey mellé. Patrick ölbe vette Chandlert, és a bicegő nővel a sarkában elindult a rámpán. A rendőrkocsik és a tűzoltó autók lefékeztek mellettük. A zsaruk fegyverrel a kézben futottak feléjük, letérdeltek, és célba vették Patricket.

- Tegye le! - kiáltotta az egyik. - Kezeket fel!

- Megállni! - hallatszott a kommandósok vezetőjének, Thomas Conradnak a hangja, aki Mastersszel és Briggsszel futva közeledett. - Hagyják, fiúk. Közülünk való.

- Chandlerre mutatott, akit Patrick még mindig nem tett le. - Ő viszont ellenség. Vegyék őrizetbe. Vigyék kórházba, de maradjon mellette egy rendőr. Úgy látom, a hölgynek is szüksége van orvosi segítségre, és... Egy pillanat! - Conrad odalépett Chandlerhez, akit Patrick közben letett a földre. Belenyúlt a zsebébe, kivett belőle valamit, a tárgyat Patrick kezébe nyomta. - Tessék - mondta. - Maga sokkal inkább megérdemli, mint ő.

Patrick a tárgyra nézett. Chandler aranyozott kapitányi jelvényét tartotta a kezében.

Jon Masters csak Helennel foglalkozott. Levette a dzsekijét, szelíden a nő vállára terítette.

- Ó, istenem, Helen! - mondta. - Jól vagy? Ó, Helen, ne haragudj, sajnálom, szörnyen sajnálom...

- Jól vagyok, Jon. Tényleg. - Helen erőtlenül elmosolyodott. - Én... szörnyen nézhetek ki, de nincs semmi bajom,

- Így is csodálatos vagy - mondta Jon Masters. - Pokoli lehetett amin átmentél.

Kórházba vitetlek! - A mentősök félretolták, felsegítették Helent a hordágyra.

Amikor elindultak vele a mentőkocsi felé a nő kinyújtotta a kezét és megfogta Jon karját. - Ne hagyj egyedül, Jon! - kérte.

Jon Masters megfogta a nő kezét, elindult a guruló hordágy mellett.

- Nem hagylak el, Helen. Megígérem. Soha többé nem hagylak el. - Rádöbbsent, hogy még soha életében nem volt ilyen boldog. - Ejnye, te bolond kislány, még mindig szeretsz, mi?

- Igen, te bolond kisfiú - felelte Helen vidáman. - Szeretlek.

Kutató és fejlesztő létesítmény, Sacramento-Mather Jetport, Cordova-ranch, California

Néhány órávall később

Ez a legkísértetiesebb dolog, amit valaha láttam, futott keresztül Hal Briggs agyán amikor Patrick McLanahanra nézett, aki a kutató és fejlesztő létesítmény egyik irodájában kávé szörccsölgetve dolgozott a komputerén - miközben egy kábel kötötte össze a fal konnektorral. A BERP-szkafandert viselő férfi ebben a helyzetben olyan volt, mint valami futurisztikus, félig gép félig ember lény, amely egyszerre próbálja felfrissíteni testének szerves és szervetlen részeit. Hosszú volt a nap. Tűzharc Townsend embereivel, a kutató-fejlesztő létesítmény lerohanása, aztán a rendőrök, az FBI és az ATF megérkező tisztjeinek faggatózása... Mivel Townsend imádta az aknákat és a csapdákat, a győzelem után

ki kellett írítani, és át kellett vizsgálni a létesítményt. Aztán megkezdődtek a kihallgatások, a különböző ügynökségek képviselői egymás szavába faggatták őket. Jon átrendelte a cég biztonsági embereit, akik azonnal elindultak a Sky Masters Inc. Las Vegas-i, San Diego-i és arkansasi telepeiről. Megérkezésükig a megyei sheriff kommandósai és a Nemzeti Gárda katonái biztosították a terepet.

- Chandler jelentése szerint tizenkét ellenséges katona tartózkodott a telepen - mondta Briggs a Bádogembernek. - Hetet mi szedtünk le, a megyei sheriff kommandósai egyet, a folsomi rendőrség tagjai még egyet. Ezek szerint csak háromnak sikerült meglépnie. Nem rossz arány.

- Én nem miattuk aggódom... Townsendet és Reingrubert akarom elkapni - felelte Patrick. Szórakozottan megsimogatta Chandler aranyozott jelvényét.

- Azt hiszem, nem tudhatjuk meg mire készül. Nem tehetünk mást, várunk kell míg újra lép - mondta Briggs. - Valószínű, hogy tucatnyi rejtekhelye van a környéken. Bárhol elbújhatott. Ha van egy kis esze feladta és odébbállt.

- Nem - mondta Patrick. - El akarja érni a célját. Nem adja fel. Ez az egész... Nem sok értelme van annak amit eddig tett. Először végrehajtott egy fegyveres rablást. Egyet! Aztán beszállt a drogüzletbe, de felrobbantotta a cinkosait. Lerohanta ezt a helyet, de szerintem ez csak amolyan rögtönzött akció volt. Ő fegyverekkel foglalkozik, Hal, nem droggal. Fegyvercsempész. Fegyverkereskedő. Vajon mit akarhat?

- Semmi olyasmit, aminek köze lenne a városodhoz, barátom - mondta Briggs. - Itt nincs semmi különös. Intel, HP, Packard Bell, Aerojet, pár menő cég központja... Sacramento az állam fővárosa. Semmi különös, kivéve a környéken lévő katonai bázisokat, de ezeket már bezárták, vagy hamarosan be fogják zárni.

- Henri Cazaux mindig bonyolult trükköket vetett be a valódi célja álcázása érdekében - jegyezte meg Patrick. - Lehet, hogy Townsend is valami ilyesmit csinál.

- De mit akarhat? Cazaux állítólag bosszút akart állni az Egyesült Államok Légieréjén, mert gyerekkorában valami negatív élménye volt - mondta Briggs. - Talán azt hiszed, hogy Townsend Sacramento városán akar bosszút állni? Miért? Ennek nincs túl sok értelme, Patrick.

- Éppen annyi értelme van, mint Townsend többi tettének - mondta McLanahan. - Fogalmunk sem lehet arról, hogy legközelebb mit fog csinálni, hol bukkan fel... Tehát nem is csíphejtük nyakon.

- Szerintem hagyjuk az egészet az FBI-ra - mondta Briggs. - A főnökeim az ISA-nál már így is marha dühösek, magyarázatot követelnek arra, hogy miért nyújtottam légi támogatást a helyi zsaruknak. Valahogy mindenki elvesztette a humorérzékét.

Patrick a komputeres file-okat vizsgálhatta.

- Mit csinálsz? - kérdezte Briggs.

- Arra próbálok rájönni, hogy Townsend emberei mit kerestek. Belemásztak az Internetes anyagunkba, megpróbálták kideríteni, hogyan működik a cég rendszere. Kulcsszavakat kerestek, letöltött üzeneteket, értesítéseket, jegyzeteket, ilyesmit. Megpróbálok visszanyomozni, mit kerestek.

- Ööö... Hogy mondtad?

- A bázisnak azt a részét keresték, ahol a felhasználók kulcsszavai vannak letárolva - magyarázta Patrick. - Figyelj... Olyan ez, mint amikor az ember körülnéz a Légierő irodáiban, bekukkant a fiókban, hogy megtalálja a széf nyitókódját. Az illető tudja, hogy a számsort leírták egy darab papírra, de fogalma sincs, hová dugták a cetlit. Az emberek hajlamosak elfelejteni a számkombinációkat, ezért le szokták írni, és a papírt valahol a széf közelében helyezik el. A nyomozó csak ebben lehet biztos.

- Ez hülyeség.

- Hülyeség, de ez a szokás - mondta Patrick. - A komputereknél valami hasonló a helyzet, persze elektronikusan. Aki kíváncsi a kódra, az megtalálhatja, csak tudnia kell hol keresse.

- Azt tudnád, ha betörtek volna a rendszeretekbe?

- Az arkansasi biztonsági embereink ilyen esetben azonnal leadnák a riasztást - mondta Patrick. Behívott pár Internetes programot és tallózórutint. - Abból ítélve, hogy mennyire megkínózták Helent, nem sikerlt bejutniuk. - Elhallgatott, a gondolataiba mélyedt. - Valószínűleg a mérnökök egyéni Internetes tevékenységt próbálták lenyomozni, a letárolt kulcsszavakat keresték. A cég megtiltotta a kódok letárolását, a programjaink sem teszik lehetővé az ilyesmit, de páran túl lusták vagy hanyagok, és a szabályok ellenére beprogramozzák a

makróikba.

- Egyetlen szavadat sem értem - vallotta be Hal Briggs. - Ez a komputeres izé az eszkombájnoknak való. Adj egy stukkert meg egy helikoptert, és pillanatok alatt megoldom a világ összes problémáját. - Megcsóválta a fejét, de a kíváncsiság arra kényszerítette, hogy Patrick válla fölött a monitorra meredjen. - Találtál valamit?

- Nem a mi hálózaunkról, de... igen. Van itt valami - mondta Patrick. - Ez egy Internetes tallózóprogram, a világhálóba lehet beszállni vele... A világháló a Föld különböző pontjain lévő, egymáshoz kapcsolt számítógépek összessége. A tallózóprogramok elmentenek bizonyos oldalakat a rekesznek nevezett file-okben, így fel lehet gyorsítani a letöltést. Az ember visszanezheti a rekeszekben letárolt oldalakat, és így ki lehet deríteni, hogy az előző felhasználó mivel foglalkozott. A levédett site-okról származó oldalak nem kerülnek a rekeszbe, de a többi igen. Ezt nézd meg!

Hal a monitorra meredt.

- Furcsa - mondta. - Mi az a CERES? Egy város neve? Lehet, hogy Townsend itt rejtőzik?

- Nem - felelte Patrick. - A CERES a California Environmental Resources Agency nevének rövidítése. Ők foglalkoznak azzal, hogyan, mire lehet felhasználni a földi, légi és vízi erőforrásokat, és... Mi a szent szar? Ide nézz!

Briggs megcsóválta a fejét.

- Belezavarodtam, Patrick. Mi ez? Környezetvédők? Reklamációs iroda? És mi köze van ehhez Townsendnek? - Amikor Patrick a képernyőre hívta a rekeszben lévő következő oldalt mégis felderengett az agyában egy fény. - Hé, ez a gát! A gát, ami itt van nem messze! A folsomi gát.. Mi ez az egész?

- Nem érdekes! - kiáltotta Patrick. - Készítsd fel az MV-22-est! indulunk! Ki kell mennünk a gáthoz! - Megnyomta a PRINT feliratú gombot, kinyomtatta a diagrammot, aztán kirohant a géphez.

A Folsom-tó közelében, Sacramento északkeleti részétől 25 mérföldre, Californiában
Néhány perccel később

- Ezt a jelentést néhány éve készítették, amikor a folsomi gáton átszakadt a hármasszámú zsilipkapu - mondta Patrick az északkelet felé, a gát irányába tartó MV-22-es fedélzetén mellette ülő Hal Briggsnek. - Eltört az egyik támasztószervezet, és a tó fele beleömlött a folyóba. Csak azért nem történt katasztrófa, mert a vízmennyiség nem lépett ki a folyómederből...

- Arra gondolsz, hogy Townsend fel akarja robbantani ezeket a zsilipeket? - kérdezte Briggs. - A francba, miért nem a gátat rombolja szét?

- A gát betonból készült, legalább harminc láb vastag a fala. Mennyi dinamit kéne a felrobbantásához?

Briggs elgondolkozott.

- Úgy tízezer fontnyi TNT...

- Sokkal könnyebb és egyszerűbb lemásolni az 1995-ös esetet, és felrobbantani a kapuk tartószervezetét - mondta Patrick. - Az Internetről letöltött jelentés alapján pontosan meg lehet határozni, hol kell elhelyezni a robbanóanyagot. Ha egyszerre kettőnél vagy háromnál több zsilip is átszakad, főlg akkor, amikor tele a tó... Jézusom, rettenetes lenne! Az áradat elsöpörne tucatnyi folyóparti várost, és szétrombolna Sacramento belvárosának legnagyobb részét. Esőzések, olvadás... a tó majdnem tele van!

- Még mindig nem értem - mondta Briggs. - Mi szükség erre? Lehet, hogy ez a Townsend egyszerűen elmebeteg?

- Nem tudom - felelte Patrick. - De meg kell állítanunk!

- Arra nem gondoltál, hogy ez csak valami csapda? - kérdezte Hal. - Mi van akkor, ha azért tették bele a komputerbe ezt az információt, hogy ott keressük őt? Mi van akkor, ha ez is csak egy újabb fedőakció?

- Nincs más nyom, Hal, ezen kell elindulnunk - mondta Patrick. Feltette a szkafander sisakját, aktiválta a BERP rendszert, aztán bekapcsolta a rádióját. - A gát tetején tegyen le - szólt át a pilótának. - Aztán kerüljön közel a gát falához. Vigyázzon a vezetékekre!

- A vezetékek már rajta vannak a radaron - jelentette a pilóta. Az MV-22-es

radarjával a félhüvelyk átmérőjű vezetékeket is meg lehetett találni, így a pilóta még idejében ki tudta kerülni az akadályt.

A gép a hatalmas betongát fölé repült, és amikor a hasa már csak tíz lábnyira volt a fal tetejétől Patrick kiugrott a jobb oldali ajtón. Északkeleten látta a fal mögött hullámszó víz tömeget. Ha 465 lábnyi tengerszint fölötti magasságban megépített gát átszakad... Iszonyatos katasztrófa lenne, a folyó két partján gyakorlatilag minden megsemmisülne.

Patrick leért, átmászott a korlát fölött, és kiugrott a nyolc, betonból készített, meredek oldalú, legalább 340 láb magas pillér fölött végighúzó szervízhidra. A gát oldalfala száraznak látszott, csak néhány kisebb, egészen vékony vízer csordogált a túlfolyók körül. Ez azt jelentette, hogy az irdatlan víztömeget ráeresztették az energiatermelő turbinákra.

A szervízhid alatt, a pillérek között helyezkedett el a nyolc acélkapu. Mindegyik ötven lába magas, negyven láb széles volt, a közepénél mindegyiket fémgerendák támasztották meg, amelyek végeit a betonpillérekhez rögzítették. A kapuk tetejéhez vastag láncokat erősítették, ezek segítségével lehetett szükség esetén felemelni a fémtömböket, a többi az így keletkező nyíláson át lehetett kieresztelni a vizet.

A szervízhidon álló Patrick a sisakjába épített infravörös érzékelő segítségével jól látta a kapuk tetejét és a láncokat, a tartógerendákat. Minden normálisnak tűnt.

Minden nyugodt volt.

- Semmit sem látok - jelentette az MV-22-esnek. - Találatok valamit, fiúk?

- Eddig semmit - válaszolta Briggs. A pilóták az orrtornyra szerelt infravörös keresővel vizsgálták a terepet. - Közelebb megyünk, de a vezetékek miatt legalább kétszáz lábnyira kell maradnunk a gáttól. Lehet, hogy át tudunk csúszni két kábel között, de... meredek lesz. Már riasztottam a gátőröket és a Nemzeti Gárdát. Elindultak, tizenöt percen belül megérkeznek.

- Vettem - felelte Patrick. - Lemegyek a kapukhoz, Hal. Úgy látom, ha csak a láncokat robbantják szét a zsilipek nem nyílnak ki.

- Vettem. - Hal Briggs, miközben az MV-22-es nekilátott, hogy átmenőverezzen a kábelek között, újra elolvasta a komputerrel kinyomtatott szöveget. - A jelentés szerint, Patrick, az 1995-ös gátszakadást a kapukat megtámasztó fémgerendák megroppanása idézte elő. Ne a láncokat nézd, inkább a gerendákat vizsgáld meg. Mindegyik kapun. Ha én akarnék robbantani mindenképpen a gerendák rögzítésénél helyezném el a tölteteimet.

- Vettem - mondta Patrick. Lenézett a szervízhydról. Alatt negyven lábbal egy másik hidat látott, ezt fémgerendákat a betonpillérekhez rögzítő csavarok szintjén építették meg. Patrick először arra gondolt, egyszerűen leugrik az alsó hidra, de aztán meggondolta magát. Ha elvéti a célt háromszáz lábnyi zuhanás után a folyóba érkezne meg. - Hal, gyertek vissza a gát tetejéhez és vegyetek fel - rádiózta. - Túl nagyot kéne ugranom az alsó hidig.

- Indulunk - felelte Hal Briggs.

Patrick beindította a rakétáit és könnyedén felugrott a gát tetején végighúzó útra. Látta, hogy az MV-22-es elindul feléje; a gép könnyedén manőverezett a vezetékek között, a méreteihez képest fürgén és elegánsan az út felé lebbent. A következő pillanatban egy tűzcsík jelent meg az ég alatt. A sáv vége valahol az alsó szervízhidnál volt. A tűzgomoly becsapódott az MV-22-es jobb oldali hajtóművébe. A hajtómű szétrobbant, az üzemanyag meggyuladt és szétfröccsent, a jobb rotorból izzó lávaként lövellt ki, és belekerült a rotor által felkavart légörvénybe. A gép orra lefelé fordult. Patrick hallotta, hogy a bal oldali hajtómű maximálisra kapcsol. Az acélmadár jobbra lódult, az orra csak néhány lábnyira volt az alsó szervízhidtól.

- Will! - üvöltött rá Patrick a pilótára. - Húzd fel!

- Megvan! Megvan! - kiáltotta az egyik pilóta. Patrick nem tudta megállapítani, hogy a kettő közül melyik; a hang túlságosan magas és torz volt.

Nem úgy festett a dolog, hogy a pilóták urai a gépnek. Az MV-22-es jobbra csúszott, kis híján leszaggatta a gát előtt feszülő elektromos vezetékeket, aztán zuhanni kezdett.

Az MV-22-es szerencsére keresztrendszerű gép, mindkét hajtómű képes rá, hogy egyedül üzemeltesse a két rotort. Ahogy lefelé zuhant a gát betonkolossza előtt a rotorok hirtelen feléledtek, és az irányíthatatlannak tűnő süllyedés hirtelen kontrollált repüléssé változott. A pilóták az utolsó pillanatban felhúzták a gép orrát. Az MV-22-es a sziklás parttól néhány lábnyira ért le a

vízre. Csökkent a sebessége. Oldalra fordította az elejét, elindult a part irányába, lassulva továbbcsúszott a köveken, aztán megállt. Egy másodpercig megőrizte az egyensúlyát, majd eldőlt, a jobb szárnya és a jobb oldali hajtóműve belemerült a vízbe.

- Jól vagyunk! Jól vagyunk! - jelentette Hal. - Elhagyjuk a gépet!

Patrick megkönnyebbült, aztán elöntötte az agyát a düh és a gyűlölet. Nem gondolkozott, nem kalkulált - cselekedett. A sisak infravörös érzékelőjének segítségével megkereste az alsó szervízhídon álló terroristát, aki még mindig a kezében tartotta a vörösen izzó, forró rakétavetőt, majd beindította a csizmarakétáit. Átvetődött a korlát fölött, és a terroristát célba véve belezuhant a sötétségbe.

Tökéletesen célzott. A rakétavetőt tartó férfin landolt. A fickó hanyatt zuhant, Patrick pedig becsapódott a szervízhídba. A szkafander belsejében keringő elektromosság döbbenetes erővel csapott le rá. A gondolatai összezavarodtak, az agya megbénult, üvöltve próbált megszabadulni a fájdalomtól. Megragadta a szervízhíd korlátját, és...

A golyók a végigverték a hátát, aztán a sisakját végül a mellkasát. Néhány másodperc leforgása alatt két terrorista nyitott tüzet rá, azt egyik elölről, a másik hátulról; mindketten ráürítették 9mm-es automatáik teljes tárát. A szkafander megvédte, de az elektromos töltés szintje iszonyatos fájdalmat okozott neki. Tántorogva, kábán felállt. A két terrorista közben új tárat vett elő, és ismét tüzet nyitott. A vizormonitoron figyelmeztető jelzések villantak - a rendszer már a hosszú zuhanást követően a tartalékenergiát fogyasztotta, aminek szintjét a golyózapor még lejjebb vitte. Patrick előreugrott, megragadta az egyik fegyverest, lefejelte, eltörte az állkapcsát. A fickó eszméletlenül rogyott össze. A következő másodpercben egy LAWS hordozható tankelhárító fegyverből kilőtt rakéta csapódott a mellkasa közepébe. A rakétát körülbelül ötven láb távolságból, az alsó szervízhídról lőtték ki rá. Harminc lábnyit hátrarepült, átlendült a biztonsági korlát fölött és rázuhant az ötös számú zsilipkapura.

Kinyitotta a szemét, ellenőrizte a szkafander rendszereit. Nem tartott sokáig a dolog, a lényeg kiíródott a vizormonitorra: VÉSZHELYZET! Ez megmagyarázta, hogy miért nem érezte az áramutéseket - a rendszerben már nem volt elég energia. A környezetkiegyenlítő kikapcsolódott, Patrick úgy érezte, mintha elefánt ácsorogna a mellén. Oldalra fordult, négykézlábra állt, megpróbálta visszanyerni az egyensúlyát. Rettenetes volt, de... legalább élt.

Egy kéz ragadta meg a sisakja alját, valaki hátra és felfelé rántotta a fejét. Elkapta a kezét, de nem volt elég ereje ahhoz, hogy lefejtse a sisakról. Egy kés hegyét érezte a szegycsontja alatt.

- Lám, lám, McLanahan ezredes - szólalt meg egy hang. A férfi erős németes akcentussal beszélt. - Végre találkoztunk. Bruno Reingruber őrnagy vagyok. Úgy tudom, jó ideje keres engem. Sajnos nincs időnk arra, hogy hosszasan elbeszélgessünk. Őszintén sajnálom, hogy nem sikerült megölnöm az öccsét és a barátját, Dr. Jon Masterst, ám az ön meggyilkolásával valószínűleg kompenzálom a hibáimat.

Patrick rácsapott Reingruber kezére, ám az őrnagy mintha meg sem érezte volna az ütést.

- Úgy látom, nem működik a szkafandere - mondta Reingruber. Lassan a BERP-anyaghoz nyomta a kését. A penge hegye megbökte Patrick testét. - Ha igaz amit az egyik katonám jelentett - folytatta Reingruber -, akkor a ruhája csak erős ütés hatására aktiválódik. Ebben az esetben szépen, lassan, lágyon fogjuk csinálni...

A kés átszúrta az anyagot. A résből előcsorgott a hűtfolyadék.

- Az emberem erre is figyelmeztetett. Szólt, hogy ez nem vér, hanem valami hűtfolyadék. Ja? Ám ha egy kicsit beljebb nyomom ezt a kést, a Bádogember soha többé nem fog gondot okozni nekünk. - A penge keresztüldöfte Patrick ruháját, megszúrta a bőrét. Patrick felkiáltott. - Auf Wiedersehen, ezredes! Patrick csillagokat látott, de aktiválta a sisak monitorát. Törölte a VÉSZHELYZET! feliratot és behívta a helyzetelemzőt. Minden rendszer deaktiválódott. Minden halott volt...

A penge behatolt a bőrbe.

Nem! Mégsem állt le valamennyi rendszer! A csizmába épített rakéták még működőképesek voltak. A fájdalom fokozódott. Patrick köhögni kezdett. Ahogy a kés beledöfődött a bőr alatti izomba Patrick megfeszítette a lábát, és aktiválta

a rakétáit.

Patrick felröppent, és magával rántotta az alsó szervíhidon álló Reingrubert. Felfelé szálltak aztán zuhanni kezdtek.

Reingruber sikoltva zuhant le a háromszáz lábnyi mélységbe. Félelmében belekapaszkodott Patrickbe, így az ő teste fogta fel a becsapódás erejét amikor leértek a folyó jéghideg vizébe.

Az erős áramlat magával sodorta Patricket. A sisakban elég levegő maradt, de a szakfander belsejébe a réseken keresztül bejutott a víz. A hátizsák súlya lefelé húzta, de végül sikerült kitapogatnia a csatot és megszabadult a tehertől. A sisakja a felszín fölé bukkant. Rugdalózott és csapkodott; érezte, annyi ereje még mindig van, hogy a víz fölött tartsa a fejét. Levette a sisakját. A hideg, nedves levegő meghökkentően édes volt. A jeges víz hatására elzsibbadt a lába, de még mindig lélegzett.

Még mindig élt!

Merre van a part? Melyik van közelebb? Kiáltást hallott.

- Patrick! Ide! - Hal Briggs hangja. Lámpák villantak, a fénycsóvák feléje fordultak. Briggs végignézte a szervízhídon zajló küzdelmet, és azt is, ahogy Patrick a folyóba zuhan.

Briggs után megérkeztek a mentőcsapatok, percekkel később a megyei sheriff emberei és a californiai Nemzeti Gárda katonái közös erővel kihúzták a vízből. Elsősegélyben részesítették.

- Nézd át a gátat, Hal! - nyögte Patrick vacogva. Az arca fehér volt, a keze, az ajka és a lába remegett. - Ellenőriztesd a gátat!

- Már elindultak, Patrick - mondta Briggs.

Átvitték Patricket a folyó partján húzódó kerékpárúton álló mentőkocsihoz.

- Már elhelyezték a tölteteket - mondta Briggs. - Igazad volt, barátom...

Townsend fel akarta robbantani a zsilipkapukat.

- Szólj, hogy keressék meg Reingrubert - kérte Patrick. - Ha én életben maradtam, talán ő is megúsza.

- Ne foglalkozz vele, Patrick - mondta Briggs. - Ma már eleget tettél. Majd a Nemzeti Gárda és az FBI...

A hátuk mögött éles fények világították meg az eget. Néhány másodperccel később iszonyatos robbanás hallatszott. A szétrepedő acél éleset reccsent, aztán...

- Robbanás a gáton! - kiáltotta valaki. A gát felé fordított lámpák és reflektorok fényében tisztán látták, hogy a zsilipkapuk kiemelkednek a helyükről. Az egyik tizenháromtonnás fémdarab nekivágódott a gát betonfalának, és úgy szállt a levegőben mint egy kártyalap a szélben. Az egyik nyílásból gejzirként tört elő a víz.

Bakancsos dobbantak a köveken, a kavicsos folyóparton, kocsiajtók csapódtak, a járművek felszáguldottak a keskeny úton, hogy minél hamarabb minél távolabb jussanak a folyótól, a mindent elsodró, félelmetesen bőgő áradattól.

Watt Avenue és Elkhorn Boulevard, Sacramento, California
Valamivel később

- Amit most látunk, hölgyeim és uraim - mondta a rádióriporter - egy rettenetes terrorcselekmény eredménye. Az ismeretlen tettesek által elkövetett robbantásos merénylet következtében a folsomi gátnál négy zsilipkapu átszakadt. Eddig a következőket tudjuk: a rendőrség és az FBI erői a gátnál tartózkodtak, mert tudomásukra jutott, hogy valaki vélhetőleg megpróbálja felrobbantani. Az eset több szállal kötődik a Mather Fielden lezajlott lövöldözéshez. A sheriff hivatalának tűzszerészei több robbanótöltetet eltávolítottak a gátról, de nem tudták időben közömbösíteni valamennyit. A megmaradt tölteteket távkapcsolóval vagy óraszerkezettel robbantották fel. Szemtanúk állítása szerint több robbanás következett be. A gát ekkor szakadt át. Ismétlem: a folsomi gát robbantásos merénylet következtében szakadt át. A gát mögül másodpercenként négyezeröttszáz köbméter víz zúdul elő, ez a mennyiség a húszszorosa a normál átfolyásnak. A víz megtölti a folyó völgyét.

- A folyótól északi és déli irányban, kétférföldes körzetben élőknek az Állami Polgárvédelem parancsára el kell hagyniuk lakhelyüket - folytatta a riporter. - Az intézkedés a következő települések lakóit érinti: Folsom, Rancho Cordova, Fair Oaks, Gold River, Carmichael, West Sacramento. Sacramento városának

bizonyos részét is evakuálják, az érintett zóna határai: északon az Arden Way, nyugaton a Capitol City Freeway, valamint északon az El Camino Boulevard, keleten a Capitol City Freeway. A Kiefer Boulevard-tól északra lakóknak, a Fourteenth Avenuetől északra lakóknak, valamint a Fourteenth Avenue és a 99-es autópálya között élőknek, továbbá a belvárosban a Broadwaytől északra lakóknak szintén el kell hagyniuk otthonukat.

- Az áradat most éri el Folsom városának nyugati peremét, Gold River és Rancho Cordova keleti részei felé közeledik. Átfolyik a Nimbus-gát fölött, valamint a halastavaknál. A folsomi Rainbow-híd összedőlt, a Negro Bar és a Havel Avenue hidjai életveszélyessé váltak. Folsom városában már csak a folyótól északra lévő területek biztonságosak, a folyótól délre lévő, alacsonyabban fekvő részeken egyelőre felbecsülhetetlen károk keletkeztek. Folsom óvárosi részét, a folyótól délre és a Blue Ravine Roadtól északra lévő területeket négy láb maga vízréteg borítja. Egyelőre nincsenek adataink az áldozatok számát illetően. A robbanásokat minden előzetes figyelmeztetés nélkül hajtották végre. Az Aerojet-General rakétatelep is víz alá került, ezért az érintett környék veszélyessé változott, a környezetet óriási kár érheti. Egyes jelentések szerint az áradat elsodorta a rakétáknál alkalmazott üzemanyagokat tartalmazó tarályokat és a propángázzal megtöltött palackokat, ezért további, véletlenszerű robbanásoktól kell tartani.

- Az áradat körülbelül öt mérföldes óránkénti sebességgel halad, a várost becslések szerint három órán belül éri el. Az evakuálás vonatkozó utasítások kötelező jellegűek, a californiai Nemzeti Gárda gondoskodik végrehajtásukról. Az ötvenes főutat és a Folsom Boulevard-t a Watt Avenue-től keletre lezárták a forgalom elől, így mindenki csak északra vagy délre mehet. A folyó, az ötvenes főút valamint a Folsom Boulevard megközelítése tilos. A nemzeti Gárda egységei úttorlaszokat hoztak létre, valamint a kitelepítés irányításában is közreműködnek... Kérjük, ne próbálják használni az említett utakat. Ismétlem: a folyó kétféldes körzetében élők azonnal hagyják el otthonukat, az ötmérföldes körzeten belül élők pedig készüljenek fel az esetleges evakuálásra.

A californiai Nemzeti Gárda terepjárójának utasülésén ülő férfi kikapcsolta a rádiót. A jármű az Elkhorn Boulevard-on közeledett a Sacramento északi határán lévő McClellan légibázis felé, mögötte három hasonló terepjáró haladt. A légibázis kapujának környéke leginkább egy elmeógyógyintézetre hasonlított, az örök kétségbeesett igyekezettel, de nem túl sok sikerrel próbálták ellenőrizni az érkező és távozó kocsikat. A négy terepjáró beállt a befelé tartó katonai és civil járművek hosszú sorába. Az örök, hogy meggyorsítsák a haladást csak a civil járműveket ellenőrizték tüzetesebben, a katonai kocsikat azonnal továbbengedték ha a bennük ülők felmutatták igazolványaikat. A négy terepjáró minden nehézség nélkül bejutott.

Az egyik lemaradt, a bázis keleti része felé kanyarodott, megállt az épület előtt amiben a biztonsági parancsnoksága és a kommunikációs központ volt, majd nyugat felé kerülve elhajtott a a Roseville Road közelében, a bázis szélén lévő energiaterlepre. A másik három északra tartott, az északkeleti oldalon álló hangárok irányába.

A konvojról ismét levált egy terepjáró. Négy terepszínű ruhába öltözött, fegyveres katona ugrott ki belőle, akik gyorsan elfoglalták a hangárhoz vezető út melletti stratégiai fontosságú megfigyelőhelyeket. Biztonsági őrköt csak a délkeleti oldalon lehetett látni, ott, ahol a mentésben és a károk helyreállításában bevetendő gépek készülődtek felszálláshoz.

Gregory Townsend és tizenhét katonája kiszállt a másik két terepjáróból, a négy hangárt körbeölelő biztonsági kerítéshez futottak. Amikor valamennyi egység elfoglalta a helyét Townsend jelt adott az akció megkezdésére. A bázis kommunikációs központjában és a Roseville Road melletti energiaterlepen szinte egyszerre következtek be a robbanások. A terület nagy részén megszűnt az áramellátás, deaktiválódott a négy hangárt védő elektronikus riasztórendszer, és lelassult a bázis területén belüli információáramlás. Townsend katonái ezután berobbantottak egy kaput, majd elindultak a hangárokhöz.

Összesen nyolc hangár volt, de Townsend csak a nyugati oldalon álló négybe akar behatolni - mind a négyhez négy-két katonát rendelt, akik a jelzésére egyszerre robbantották be a kapukat, egyszerre rontottak be. A terroristák közömbösítették a Légierő őreit, majd az épületekben tartózkodó többi személyt. A hangárok őreinek sikerült bekapcsolniuk a riasztót, de a jelzés nem jutott el a bázis kommunikációs központjába és az őrség épületébe. Townsend tudta, ennek

ellenére sincs sok idejük, mert valakinek előbb-utóbb feltűnik, hogy elmaradnak az örök bejelentkezései. Az ilyesmit mindig ki szokták vizsgálni, de Townsend úgy kalkulált, hogy a körülmények, az áradás és a felfordulás miatt leghamarabb egy óra múlva jelenik meg az első járőrszakasz. Az emberei könnyedén likvidálni tudták az esetlegesen felbukkanó, kisebb őrcsapatokat. Egy óra... Ennél többre nem is volt szüksége.

A katonák elfoglalták pozícióikat, és nekiláttak a végső terv végrehajtásának. A McClellan légibázis északnyugati oldalán lévő komplexumban az 1950-es és 60-as években itt álltak azok a kémrepülőgépek, amelyek az amerikai, francia, orosz és kínai nukleáris robbantások megfigyelését végezték. Az utóbbi években itt tárolták a fejlesztés alatt álló, kísérleti fázisban lévő harci gépeket és légifegyvereket, például a 4,700 fontos GBU-28-as "bunkernyitó" bombához szükséges felszerelést, amellyel az 1991-es Öbölháborúban Szaddam Husszein földalatti rejtékhelyeit akarták megsemmisíteni.

A bázison a fegyverek és gépek tesztelésén kívül egy másik titkosnak minősített tevékenységet is végeztek: itt működött az a kis teljesítményű atomreaktor, amelyben előállították a katonai repülőgépek átvizsgálásához szükséges gamma sugarakat. Bár az ilyen vizsgálatok során a régi, jól bevált eszközöket is alkalmazták, többek között a mágnesmezőket, a Röntgen-sugarakat, a lézereket, a radarokat és természetesen az emberi szemet, az új típusú, "lopakodó" jellegű gépek állapotát kizárólag a gamma sugárral működő NDI-rendszerrel lehetett konkrét szerelések nélkül felmérni. Tizenöt évvel korábban a McClellan bázis volt az egyetlen hely, ahol gamma sugaras vizsgálatokat végeztek, és a nyugati világban még mindig az itteni reaktor számított a legfőbb NDI-ellátó központnak. Gregory Townsend és katonái előtt az évente elvégzendő nukleáris NDI-tesztre érkezett "kliensek" álltak: négy darab F-117A Night Hawk lopakodó bombázó. Mind a négy elég furcsán nézett ki, hegyes szárnyú piramisszerű törzsű, vékonyan magasra ívelő farkú gépek voltak. Mindegyik részt vett az Öbölháborúban; mindegyik harminál több bevetést hajtott végre az életveszélyes iraki léghárítás által védett területeken, és egyik sem sérült meg. Mindegyikre egyetlen ötezer font súlyú közönséges, vagy két darab kétezer font súlyú lézervezérlésű bombát lehetett feltenni. Már tizenöt évnél is idősebbek voltak, de a koruk nem látszott meg az állapotukon, és mivel a radarok és a legmodernebb léghárító berendezések többsége nem "látta" őket, még mindig a világ legveszedelmesebb harci gépei közé tartoztak.

És most már Gregory Townsend tulajdonát képezték.

Miközben a katonái nekiláttak a gépek üzemanyaggal való feltöltéséhez, előhozták az "indítószekereket", Townsend és három embere - mind a négyen képzett és tapasztal pilóták voltak - felmásztak az F-117-esek számára tervezett létrákon, kinyitották a pilótafülkéket, és elkezdték a repülési előkészületek végrehajtását. Az ellenőrzések gyorsan haladtak. A Night Hawk pilótafülkéje kényelmetlen és szűk, de a fedélzeti rendszer majdnem teljes egészében automatikus - olyannyira, hogy a pilóta gyakorlatilag csak a rendszerellenőrző szerepét tölti be rajta, nem ő irányítja a gépet.

Ezek a pilóták nem harci cselekményre készítették elő a gépeket, csak arról győződtek meg, elég üzemanyag van-e bennük ahhoz, hogy eljussanak egy elhagyatott nevadai leszállópályáig, ahol nagyobb üzemanyag-készlet várt rájuk. A négy lopakodónak ezután Dél-Amerikába kellett repülnie, ahol izgatott nemzetközi fegyvercsempészek és néhány ország képviselője várt arra, hogy megkezdődjön az évszázad aukciója.

Townsend jelzésére beindították az F-117-esek hajtóműveit, a pilóták felkészültek a gurulásra. Azzal senki sem foglalkozott, hogy a gépekből kicsapó lángcsóvák milyen károkat okoznak a hangárban. A vezérlőműveket és a hajtóműveket senki sem ellenőrizte - úgysem tudták volna elvégezni az esetleg szükséges javításokat.

Az F-117-es Night Hawk esetében nem létezett olyan, hogy "vészhelyzet" vagy "kényszerleszállás". A gép működéséhez legalább egy fedélzeti komputerre és egy hajtóműre volt szükség. Ha ez az egy is meghibásodott a pilótának már csak egyetlen lehetősége maradt: a katapultálás. A gép lezuhanás előtt automatikusan megsemmisítette magát, így nem csoda, hogy néhány ország - Líbia, Irán, Irak vagy Kína - még egy olyan F-117-es lopakodóért is hajlandó lett volna kifizetni több százmillió dollárt, amelynek csak egy hajtóműve és egyetlen repülésirányító komputere van.

- Készenléti bejelentkezés a guruláshoz - mondta Townsend. Amikor a három pilóta

bejelentkezett a katonák kinyitották a négy hangár főkapuját. Az örök elfoglalták a helyüket a kapuk mellett és a gurulópálya mentén, felkészültek rá, hogy szükség esetén semlegesítik a reptér biztonsági alakulatait. Mindegyiküknél volt egy M-206-os gránátvetővel egybeépített M-16-os automata fegyver. - Fékeket kioldani! - parancsolta Townsend.

A következő pillanatban a legnyugatibb hangárból kigurulni készülő F-117-es pilótája valami mozgást látott a jobb oldalán. Egy sisakos katona bukkant elő a semmiből. A fickó két hatalmas sporttáskát cipelt. Az egyiket letette a betonra, a másikat a repülőgép orrkereke elé lökte.

- Nein! - kiáltotta a pilóta. - Mit művelsz? Félre az útból!

A pilóta újra lenézett, és csak ekkor fogta fel, hogy a sisakos nem sporttáskát gurított eléje, hanem... egy testet! Egy katona testét. Ez az idegen hullákat hajigál az F-177-es kereke alá, hogy megakadályozza a gurulást!

- Riadó! Behatoló! - kiltott a pilóta. - Megállított! Nem tudok továbbmenni!

- Négyes! Teljes energiával előre! - parancsolta Townsend, aki nem láthatta mi történik a másik géppel. - Gurulást folytatni! Minden egységnek! Gurulás teljes sebességgel!

A négyes gép pilótája előretolt egy kart, és rávezette a gépet bajtársai holttestére. A sisakos férfi eltűnt az orr alól.

Néhány másodperccel később a pilóta négy kemény rázkódást érzett. A gép megremegett aztán leállt. A sisakos újra megjelent, az egyik halott katona fegyverét tarotta a kezében. A pilóta rájött, mi történt. Az idegen kilötte a lopakodó kerekeit! Visszahúzta a kart, kinyitotta a pilótafülke tetejét, kiugrott a gépből és a sisakosra bámult, aki a hangárok közötti rövid folyosón nyugodt léptekkel átvonult a hármasszámú géphez. A pilóta lehajolt, felkapta a földről a másik katona M-16-osát, gyorsan ellenőrizte, és tizenöt méter távolságból rálőtte sisakosra. Ilyen közletről nem véthette el a célt.

A sisakos azonban nem esett össze. Hátrafordult, ránézett a pilótára - közben újabb golyók csapódtak a testéhez -, majd továbbment.

Ez ő, döbbsent rá a pilóta. A Bádogember. Életben van! Megölték, még a gát felrobbantása előtt végeztek vele, de... most mégis él!

A Bádogember kilötte a hármasszámú F-117-es törzstartó kerekét. A külső gumi szétduzzant, de a belső ép maradt. A gép tovább gurult. A pilóta döbbsenten látta, hogy a sisakos férfi egyetlen tizenöt méteres ugrással átszökken a pilótafülke fölé, és leérkezik a bal szárnyra.

Az F-117-es hajtóművének tetején kis ajtók helyezkednek el, amelyeket akkor nyitnak ki amikor plusz levegőt akarnak beereszteni a hajtóműbe (erre általában akkor kerül sor, amikor a radarmegtévesztő anyagnak köszönhetően csökken a fő légbeeresztő nyílásokba áramló levegő mennyisége). A Bádogember a pilóta szeme láttára elővett egy pisztolyt, amit laza mozdulattal bedobott a bal hajtómű egyik nyitva hagyott kis ajtaján. A hajtómű beszippantotta a tárgyat, amely pillanatok alatt szétzúzta az elsődleges kompresszorlapátokat. A szilánkok kilövdöttek, kilyukasztották az üzemanyag- és hidraulikacsöveket, szétrobbantották a hajtóművet és a bal oldali tank néhány rekeszét.

Az egyes és a kettes számú F-117-es felgyorsult. A Bádogember végigrohant a tönkretett hármasszámú jobb szárnyán, leugrott, és a guruló gépek felé futott. Felugrott a levegőbe, és a kettes számú pilótafülkéjének tetején landolt. Semmit sem talált amiben megkapaszkodhatott volna. A gép sebessége egyre fokozódott. A Bádogember ökölbe szorította a kezét és bezúzta az üvegtetőt. A keze könnyedén hatolt keresztül a vastag anyagon. A tető elülső paneljei erősebb és vastagabb anyagból készültek mint a felsők, de néhány ütessel ezeket is sikerült betörnie. Benyúlt a lyukon, szétörte a műszerfal felső részét, aztán elkapta a pilótát. - A gépem van! - rikoltotta a pilóta a rádiójába. Lerázta a karjáról a Bádogember kezét, és amennyire tudott hátrébb húzódott.

A Bádogember nem érte el a pilótát. Felpillantott a fülke tetejére, és megragadta az ACES II-es katapultülés kilövőkarját. Megrántotta a kart, majd beindította a rakétáit és leugrott a gépről. A pilóta az üléssel együtt, tűzcsíkot húzva maga után keresztültörte a fülke tetejét. Százötven láb magasra lövődött az éjszakai égbolton. Az ejtőernyője rendben kinyílt, néhány másodperccel később épségben ért le a kifutópályára. A gép továbbhaladt. A katapultálás hatására a rendszer automatikusan elzárta az üzemanyacsapot. Az F-117-est végül a fő kifutópálya északi oldalán elhelyezett ütközőtorlasz állította meg.

A Bádogember felállt, infravörös vizorán keresztül felmérte a terepet. Már nem

érhette utol Townsend és a egyes számú F-117-est. Mire a rakétái feltöltődtek a gép felemelkedett az éjszakai égre, elmenekítve azt a pilótát, akit a Bádogember mindenki másnál jobban szeretett volna elfogni.

- Nos, McLanahan ezredes - gallotta a sisakrádióján keresztül -, hősiesen viselkedett, de ez az egyetlen gép is boldoggá fogja tenni a vásárlóimat. Jó éjszakát. Érezze magát jól... abban a szeméthalomban, ami a városából megmaradt. A szerencse nem hagyta el a Bádogembert. A hangárok előtti betonra leereszkedett a californiai Nemzeti Gárda egyik UH-1-es Huey helikoptere. Az érkezése része lehetett Townsend tervének; a jelek szerint ennek a gépnek kellett elszállítania a terroristákat a bázisról. A katonák elindultak felé. A Bádogember rohanni kezdett a kifutópályán. Amikor a helikopter felemelkedett felugrott, és elkapta a jobb oldali leszállótalpat majd a törzs alján lévő szállítóhorgot, fellendítette a lábát a talpra, lovaglólülésbe helyezkedett, és megkapaszkodott. A katonák nem vették észre, a pilótának sem tűnt fel a plusz súly. A gép elindult a sötét égbolt alatt.

A Huey keleti irányba tarott, tizenegyezer láb magasságba emelkedett, átszállt a Sierra Nevada hegység fölött. A Bádogembernek minden erejét össze kellett szednie, hogy megtartsa magát a 120 mérföldes óránkénti sebességgel repülő helikopteren. Két órával később a gép megkerült egy meredek, sziklás hegyoldalt, és lejjebb ereszkedve átrepült egy sivatagos völgy fölött. Az egyhangú tájból váratlanul előbukkant egy légi bázis. Néhány elhagyott katonai hangár vette körül, pár rozsdás gép. A helikopter még lejjebb ereszkedett. Amikor a faépületek fölé ért a Bádogember eleresztette a leszállótalpat. Zuhanás közben beindította a rakétáit, így viszonylag simán landolt.

A hely furcsa, kísérteties volt, mintha egy kihalt városba került volna. A hangárok olyan nagyok voltak, hogy akár a legnagyobb katonai vagy utasszállító gépek is elfértek volna bennük., de a falak roskadoztak. Minden üres és kihalt volt. A Bádogember egy rozsdás fémdombot látott, ami valamikor olajfinomító vagy egy kisebb gyár lehetett. Itt-ott kaktuszok álltak, mindent por lepett. Az épületek mellett egy hosszú, kivilágítatlan kifutópálya húzódott, a végében lévő hatalmas, lebetonozott területen kék jelzőfények égtek. A betonparkoló északi végében álló magányos épületen is lámpák világítottak. Az épület tetején néhány rádióantenna meredezett, mögöttük egy kisebb radartányér forgott. A ház előtt pár nyeszlett fa állt, a közelben egy tartálykocsi parkolt.

A Bádogember elindult az épület felé.

Egy felirat szerint az épület egy fix bázisú operátor (FBO) volt, amely a Tonopah Repülési Szolgálat nevet viselte. A Bádogember tudta, hogy Tonopah egy sivatagi kisváros Nevada állam délnyugati határánál, félúton Reno és Las Vegas között.

A reptér valamikor katonai létesítmény lehetett.

Néhány perccel később az UH-1-es Huey leszállt az FBO épület elé, Townsend terroristái kiugráltak a gépből. Valamivel később a Bádogember német szavakat hallott odabentről - a terroristák elfoglalták az FBO-t. Belesett az egyik oldalsó ablakon. Egy rémült arcú nőt látott, aki egy fegyveres férfi előtt reszketett.

A kifutópálya felől halk füttyentés hallatszott. A jelre kigyulladtak a fehér vezérfények. Az F-117-es Night Hawk leereszkedett, végiggurult a pályán A Bádogember ktiválta a sisakjába épített infravörös vizort. A gép a pálya északi végében állt meg, majd megfordult, és visszagurult az FBO irányába. A tartálykocsi közben elindult felé.

A Bádogember a túszerű életét fontosabbnak tartotta, mint az F-117-est.

Észrevétlenül átment az épület elejéhez, benézett az üvegajtón. Senki sem látott - ez azt jelentette, hogy a fegyveres férfi az alacsony pult mögötti helyiségbe vitte a nőt.

A Bádogember behatolt az épületbe, beindította a rakétáit, nekirohant a hátsó helyiség ajtajának.

Az ajtó beszakadt. A Bádogember felállt. Csak ekkor vette észre, hogy az ajtó ledöntötte a terroristát a lábáról. Kirúgta a fickó kezéből a fegyvert, majd kesztyűs öklével a fejére sújtott. A terrorista elvesztette az eszméletét.

- Minden rendben lesz - mondta a Bádogember a riadt nőnek. - A terroristák elfoglalták a repteret. Menjen el innen, hívjon segítséget. Hol a telefon?

- Az épület mögött - felelte a nő remegő hangon.

- Értesítse a rendőrséget, hogy ezek azok a terroristák, akik elköttettek egy lopakodót a sacramento-i légibázisról. Mondja meg nekik, hogy feltöltik a gépet,

aztán továbbviszik. Telefonáljon, aztán bújjon el míg megérkezik a segítség. - A nő kifutott a helyiségből. A Bádogember lehajolt, felvette a padlóról a terroriste fegyverét, kilesett, majd kiosont az ajtón.

***

- Siessen, az istenit magának! - üvöltötte Townsend az F-117-es pilótafülkéjéből.

- Nagyon lassú a pumpa, uram - felelte a katona. A bázist a jelek szerint nem használták valami gyakran, a Jet-A tartálykocsit még annyiszor sem.

Townsend káromkodott. Az FBO-ban hagyott őr elmulasztotta az ötpercenként esedékes bejelentkezést. Ez rossz jel volt.

Éles sistergés. A Huey hirtelen kigyulladt aztán szétrobbant. Az FBO épület hátuljától lövések hallatszottak, de a tűzharc néhány másodperc alatt végetért.

- Befejezni!! - kiáltotta Townsend. - Verjék vissza a támadókat! - Csend. Hol vannak az emberei? A tartálykocsi felé nézett, és meglátta őket. Mind a négy a földön feküdt. Istenem, mikor történt? A francba, hiszen semmit sem hallott, pedig végig itt volt!

Feltette a sisakját és bekötötte magát amikor az UHF-es vészcsatornán ráreccsent egy hang.

- Townsend. Gregory Townsend. Hall engem?

Townsend ellenőrizte a kapcsolókat, végrehajtotta a kötelező vizsgálatot, de rájött, hogy öngyilkosság lenne fészálni. Lezárta a pilótafülke tetejét.

- Gondolom, maga a Bádogember. Jó újra találkozni önnel, McLanahan ezredes.

Kedves öntől, hogy kikísért. Az embereim azt jelentették, hogy Reingruber őrnagy megölte magát.

- Tévedtek. Amint látja itt vagyok, de nem búcsúzni jöttem. Nem megy sehova, Townsend. Ideje, hogy megfizessen azért a rengeteg gyilkosságért és pusztításért, amit elkövetett.

- Szívesen megmondom, ezredes, miért fogok megfizetni - mondta Townsend. - Teszek önnek egy ajánlatot. Csábítóbbat mint a múltkor. Legyen a társam.

Egyetlen telefonhívással elintézhetem, hogy tízmillió dollár kerüljön a nevére nyitott bankszámlára. Sőt, még azt az összeget is megfelelem magával, amit ezért a gépért fogok kapni. Tudja, mekkora pénzről van szó? Kétszáz, talán hászomszázmillió dollár! Ezt kellene elosztanunk. Egyetlen telefon, és minden a magáé.

Válaszképpen lövéseket kapott. A baloldali főkerék kidurrant. Az orrközép alatt kerekek szétrobbantak, az orrkerék fémrésze az aszfaltra zökkent.

- Jobb lenne, ha szépen kiszállna, Townsend - mondta a Bádogember. - Börtönbe fog kerülni.

Townsend hörögve hátrarántotta a hajtóműkart, kicsatolta az övét, kinyitotta a pilótafülke tetejét, és kimászott a Night Hawkból. A dühtől remegve a sötét alak elé állt.

- Maga szánalmas kretén! - üvöltötte. - Tudja mit tett? Több millió dollártól fosztott meg! Engem is, és saját magát is!

- Ott, ahová kerülni fog nem lesz szüksége pénzre, Townsend.

- Nem? Kemény fickónak képzelem magát, mi? Könnyű bátornak lenni egy ilyen páncélban! Gyáva kutya! Vegye le azt a szart és álljon ki velem, mint férfi a férfival! Vagy ehhez már nincs elég bátorsága?

Döbbenten látta, hogy a sötét alak ledobja magáról a hátizsákot.

- Lám, lám. Ezek szerint sportember, ezredes...

A valódi meglepetés csak ezután következett. Amikor a Bádogember levette a sisakját Townsend látta, nem Patrick McLanahan áll előtte, hanem az öccse. Alig hitt a szemének.

- Szent ég! Hiszen ez McLanahan rendőrtiszt! Úgy látom, követni akarja a bátyját a halálba.

- Patrick életben van, Townsend - mondta Paul ridegen. - Túlélte a küzdelmet a gáton. Reingruber őrnagy viszont nem.

Townsendnek sikerült megőriznie a hidegvérét.

- Nem számít, McLanahan. A bátyja távol van, maga viszont itt áll. Ha akarja, megegyezhetünk. Felajánlok magának tízmillió dollárt a szabadságomért. Magál lehet a lopakodó, megkapja az embereimet. Azokat is, akik megölték a bajtársait Sacramento belvárosában. Tudomásom szerint elvesztette a munkáját, rokkantsági nyugdíjból kellene megélnie. Ezen könnyen segíthetünk. Nincs itt senki. Egyetlen

telefon, és a Kajmán-szigetek valamelyik bankjában megnyílik egy számla az ön nevére. Tízmillió lesz rajta. Ha úgy látja jónak visszamehet ügyvédnek, de elutazhat álmai szigetére, oda, ahol élete végéig kényelmesen és boldogan élhet, ahol a törvény keze sosem érheti utol.

- Nekem jobb ötöletem van, Townsend - mondta Paul. Megkerülte a tartálykocsi mellett everő egyik katonát, és a combjára erősített tokból elővett egy rohamkést. - Öljön meg. Akkor megtrathatja a tízmillióját, és szabadon elsétálhat.

Townsend elégedetten elvigyorodott, aztán teátrális mozdulattal elővett egy kést.

- Maga sportember, McLanahan - mondta, és egy támadó kobra sebességével lecsapott.

A küzdelem véget ért mielőtt valójában elkezdődött volna. A brit Paul feje felé csapott, aztán megfordította a kést, és teljes erőből ellenfele bal vállába döfött. Paul nem próbált visszatámadni; egyszerűen felemelte a bal karját, hogy háriítsa a szúrást, de nem mozdult elég gyorsan. Townsend késé markolatig belemélyedt Paul vállába.

Townsend felröhögött, megpróbálta kirántani a kést, de...

A penge beszorult.

Mielőtt Townsend észbe kaphatott volna Paul késének pengéje a gyomrába döfődött. Townsend térdre roskadt, mindkét kezét a sebre szorította. Kábultan, értetlenül nézte végig ahogy Paul McLanahan kirántja a vállából a hosszú pengét. A seb nem vérzett. Egyetlen csepp sem csordult ki belőle.

- Ironikus, mi, Townsend? - kérdezte Paul McLanahan. Lehúzta a kesztyűjét, szétnyitotta a szkafander elejét, lehúzta a bal válláról. A BERP-anyag alatt alumíniumprotézis csillogott matt fénnel. Úg mozgott, mint egy valódi kar, de nem szerves anyagból volt. A Sky Masters Inc. által kifejlesztett protézist már aktiválták, de még nem kozmetikázták. - Ezt magának köszönhetem - mondta Paul. - A maga kegyetlenségének, annak a bizonyos rablásnak. Sajnáltam magam, nem akartam elfogadni amikor felajánlották, de most már örülök, hogy meggondoltam magam. Hogy tetszik, ezredes úr? - kérdezte, ám Gregory Townsend ekkor már képtelen volt arra, hogy válaszoljon, vagy bármi más tegyen.

EPILÓGUS

Sacramento, California

1998. június 1., hétfő, 10:15

- Úgy néz ki, a város kezd visszatérni a normális kerékvágásba - mondta Wendy McLanahan a sógorának. Bradley az apja és Wendy között feküdt az ülésen. Paul kikísérte őket a Sacramento-Mather Jetportra; San Diegoba akartak visszamenni. Valamennyien örültek, hogy az elmúlt néhány hónapot maguk mögött tudhatják.

- Igen is, meg nem is - felelte Paul. Elektronikusan szintetizált hangja egyre természetesebbnek tűnt. - A felszín nyugodt, de a régi problémák még nem tűntek el. Azt hiszem, a háborúk még csak most kezdődtek el. A motoros bandák még mindig működnek, és most azon dolgoznak, hogy betöltsék az űrt amit a Sátáni Testvériség hagyott maga után. A speedgyártás valójában még be sem indult, és érzem, hogy a mexikóiak is nyomulni fognak benne, még hozzá keményen. Ez a régió kapott egy nagy ütést, sokáig fog tartani míg magához tér.

Wendy megrázta a fejét.

- Még most sem tudom elhinni, hogy valaki ennyi ember halálát, ennyi pusztulást okozzon pusztán azért, hogy felfordulást keltsen ami leplez egy rablást. Döbbenetes még akkor is, ha félelmetesen nagy rablásról van szó.

- Felesleges és hiábavaló racionalitást keresni a tetteiben. Bár bevallom, én is ezt teszem - mondta Patrick. - Townsend még Henri Cazauxnál is örültebb volt, túltett egykori főnökén. És ha te nem kerülsz bele a képbe, öcsém, talán megússza az egészet.

- Hát, a megye sokkal tartozik neked meg Halnak azért, amit a gátnál tettetek, Patrick - mondta Paul. - Ha még egy kapu felrobbant volna, sokkal nagyobb veszteségek érik a várost. Sacramentonak szerencséje volt.

- Jó, hogy sosem fogják megtudni, pontosan mi történt odafent - mondta Patrick.

- A nevem túlságosan sokat szereplet a helyi lapokban. Nagy megkönnyebbülés,

hogy ejtették a vádakat és tisztára mostak. Hazamegyek, öcsém, a várost rádhagyom.

- Pompás érzés újra itt lenni - bölintott Paul. - Nem hittem volna, hogy egyszer ilyet fogok mondani, de sokkal tartozom Baronának.

- Igazad van. Mind adósai vagyunk. Végül mégis kiállt mellettünk. A városnak szerencséje van, hogy visszacapott egy ilyen zsarut, mint te. Itt tényleg szükség van rád. - Patrick látta a szomorúságot az öccse arcán. - Tudom, mire gondolsz - mondta. - Nem, a könnyített szolgálat nem lesz ugyanolyan, mintha az utcán volnál, de legalább rendőr maradsz, viseled apa jelvényét, és segítesz a város lakóin. Ennek a helynek tényleg szüksége van rád.

Paul elővette a zsebéből a jelvényt, megsimogatta.

- Igen. Ez igaz. És ki tudja? Eltarthat egy ideig, de talán menet közben bebizonyíthatom, hogy a karom és a hangszintetizátorom nem jelentenek problémát. Talán visszakerülhetek a járőrszolgálatosok közé. - A bátyjára nézett. - Tudom, hogy nem jelentenek problémát! - A hangja valamivel vidámabb lett.

- És mi lesz Tom Chandlerrel? - kérdezte Wendy. - Ez még nem oldódott meg, igaz?

- Megpróbálják megkímélni, tekintettel arra amit Helen érdekében próbált tenni - mondta Paul. - De azért nem ússza meg szárazon. Majd meglátjuk milyen ember, ha nem zsaruként, hanem ex-elítéltként kell élnie. Különbö van egy olyan érzésem, hogy minden rendben lesz vele. Egyébként szerencsének vallhatja magát, hogy életben maradt. Sok jó ember elpusztult Townsend miatt.

Ahogy közeledtek a Mather field Roadhoz a Placerville Roadon tumultusra lettek figyelmesek. Szirénák vijjogtak, egy tászkás férfi éppen akkor rohant ki az egyik bankból amikor a megyei sheriff embereinek kocsija befordult az épület elé. A jelenet csak pár másodpercig tartott, Patrickék mégis úgy érezték, hogy lassított felvételt néznek. A bankrabló előhúzott egy pisztolyt a nadrágjából, a rendőrök fedezékbe ugrottak. Wendy a férjére pillantott, aztán a sógorára nézett. Leolvasta az arcukról mire gondolnak: a szakfander itt van a csomagtartóban. A hátizsák feltöltve. Pillanatok alatt fel lehetne venni, aztán...

A bankrabló hirtelen a levegőbe emelte a kezét, megfordult. A rendőrök rárohantak és őrizetbe vették. Egyetlen lövés sem dörrent el. A két testvér megkönnyebbülten dőlt hátra.

Patrick, mintha az öccse telepatikus módon feltett kérdésére felelne, így szólt:

- Igen, Hal Briggs és a csapata még mindig érdeklődik a BERP technológia iránt, de ki akarjuk küszöbölni a problémákat mielőtt újra felkínáljuk valakinek. Jon egyébként még mindig azt szeretné, ha az utasszállító gépeken alkalmaznák először.

- Szerintem Jon mindent elér amit akar - mondta Paul vigyorogva, aztán megkérdezte: - És te? Változtattál azon a terveden amit korábban elmondtál, Patrick?

- Nem. Hazamegyek, felenevelem a fiamat, és a jövőre gondolok - felelte Patrick.

- Samson tábornok Álomországban még mindig azt szerené, ha a Légifegyver-központ helyettes parancsoka, az ő közvetlen beosztottja lennék. Októberig adott gondolkodási időt, addig kell eldöntenem, hogy elfogadom-e a pozíciót. Jonnak és Helennek rengeteg segítségre lesz szüksége a cég újjáépítésében.

Jon és Helen nevének hallatán Wendt elmosolyodott.

- Jó, hogy ők ketten megint egy csapatot alkotnak - mondta. - Imádom látni, hogy ilyen boldogok együtt.

Patrick bölintott, de valami egészen más járt a fejében.

- Öcskös, van valami, amit már régen el akarok mondani...

- Nem kell elmondanod, Patrick - vágott közbe Paul. - Azt hiszem tudom, milyen dolgokat műveltél ez elmúlt pár évben... Bár úgy érzem, csak a jéghegy csúcsáról lehet némi fogalmam. Viszont van valami, amit én akarok elmondani neked. Tudom, mennyire szereted Jont meg a céget, de azt hiszem sokkal boldogabb lennél a Légierőnél, ahol azokkal az úrizékkal foglalkozhatnál. Katona vagy. Ezredes. Menj, légy újra valódi katona. Menj vissza a bázisodra, állítsd vigyázzba a bakákat, vezesd őket. Még ahhoz sem vagy öreg, hogy időnként beülj valamelyik gépbe, és leszórj valahová pár bombát. Persze azt hiszem, az ilyen akciókat nyugodtan rábízhatod a tetterős ifjú titánokra. Azokra a srácokra, akiknek tőled kellene megtanulniuk a szakmát.

Patrick meghökkenve nézett az öccsére.

- Mi a fenétől lettél ilyen okos, öcskös?

- Az lettem? Pedig csak rád próbálok hasonlítani, bátyus - mondta Paul. - Csak

olyan akarok lenni, mint te vagy.

***

Néhány perccel azután, hogy a Sky Masters Inc. San Diegoba tartó gépe felszállt a Mather Jetportról, Paul McLanahan az ötvenes autópályán autózott, és gondolatban a délutáni munkára készült, amikor megszólalt a mobil telefonja. Amikor felvette sistergést hallott. Gyorsan megnyomott két gombot a speciális Sky Masters készüléken. Pár másodperccel később a vonal kitisztult.

- Szevasz, Jon! - mondta.

- Szia, Paul - felelte Jon Masters. - Elindultak?

- Igen.

- Patrick mit mondott?

- Még nem döntött. - Szerintem vissza akar menni a Légierőhöz, de ki akarja próbálni az apáskodást is. Pár hónapig még neked fog dolgozni, de október előtt elfogadja azt a másik ajánlatot.

- Sejtettem - mondta Jon. - Ide hallgass, csináltam pár dolgot, amit ki akarok próbálni a karprotéziseden. Jövő héten megkereslek. Kétszer háromszor egy-két órát fog igénybe venni a dolog. Nem fogsz lemaradni miatta a munkádról.

- Milyen módosításokról van szó?

- Ó, azt hiszem, tetszeni fognak - felelte Jon. - Egy kicsit jobb interface a szkfanderhez, pár fegyverirányító funkció, ilyesmik.

- És mi van a szkafanderrel? - kérdezte Paul.

- Magammal viszem a legutolsó változatát - mondta Jon. - Egy kicsit jobb védelem a lassú támadások ellen, jobb energiaadagoló, jobb kijelzők, és pár módosítás a fegyverrendszerben.

- Jól van - mondta Paul. - Kaptam pár információt az államon belül meginduló drogyártásról. Északon különösen rossz a helyzet. Van egy olyan érzésem, hogy a Bádogembernek ismét ki kell vonulnia az utcákra, hogy valaki végre rendet tegyen.

- A NICI, a nemzeti drogellenesek egy olyan akciót terveznek, ami tökéletesen megfelelne a számodra - mondta Jon. - Ismered őket?

- Természetesen. - A California állam partvidékének középső részén állomásozó NICI volt az a szervezet, amelynek központjában a szövetségi, állami és helyi rendfenntartó szervek tagjai, a különböző katonai és rendőri szervezetek illetékesei, valamint az ügyészek rendszeres továbbképzésben részesültek; ahol megtanulhatták, hogyan lehet összehangolni és a lehető leghatékonyabbá tenni a különböző drogellenes egységek és hivatalok munkáját. Azt csak kevesen tudták, hogy a NICI vezetői minden szemeszter során kiválasztottak néhány főt (a több ezer hallgató egy százalékát), akik az Egyesült Államok egész területén bevethető akciócsoport tagjai lettek. - Már alig várom, hogy elkezdhessem.

- Csak szólj, és a háttér csapatod máris működésbe lép - mondta Jon Masters.

- Akkor most szólok, Jon - felelte az új Bádogember. - Már most szólok...

---vége---

A szerzőről

Dale Brown az Amerikai Egyesült Államok légierőjének egykori pilótája. Jelenleg Nevadában él, ahol gyakran látni az égen, saját gépében. Tíz regény szerzője, ezek közül valamennyi felkerült a New York Times bestseller listájára.

--- vége ---